COLECȚIA MYSTERY

PROIECTUL HADES

LYNN SHOLES JOE MOORE

www.virtual-project.eu

LYNN SHOLES
JOE MORE

PROIECTUL HADES

www.virtual-project.eu

Traducere de Sanda ALBU

Coperta colecţiei: Angelica Mălăescu (Badea)

Proiectul Hades / Lynn Sholes, Joe Moore

Bucureşti: Editura Universitară
2009

Mulţumiri

Autorii doresc să mulţumească următorilor pentru ajutorul dat în adăugarea unei note de realism în această lucrare de ficţiune:

Dr. Seth Lloyd, Ph.D.
Profesor universitar, Departamentul tehnologii de prelucrare mecanică,
Institutul tehnologic Massachusetts

Carry E. Moore,
Agent Special, Biroul de Investigaţii Speciale,
Forţele Aeriene a SUA

Jimmy Young,

Ofiţer în retragere, Serviciul Secret al SUA

Jim McCornick
Preşedinte, CENCORE Inc.

„Coborârea pe tărâmurile lui Hades este aceeaşi, de oriunde ai porni.”

Anaxagoras, filosof grec, 500-428 î.Hr.

ÎNCEPUTURILE

După ce a pierdut marea bătălie pentru cucerirea Raiului, Lucifer, Fiul întunericului, şi toţi îngerii rebeli au fost alungaţi din Paradis şi condamnaţi pentru eternitate la Lumea întunericului. Obsedat de ură şi răzbunare, Lucifer, cunoscut acum drept Satana, a pus la cale prima sa răzbunare împotriva lui Dumnezeu: ademenirea lui Adam şi a Evei.

Văzând că omul este vulnerabil şi convins de acum că toţi oamenii pot fi ispitiţi, Satana a început o luptă îndelungată ce urmăreşte să împiedice sufletele să intre în împărăţia Cerurilor. Cu fiecare Eră umană ce trece, Satana îşi perfecţionează metodele de păcălire a sufletelor cu scopul de a le determina să repete păcatul originar al lui Adam. Metodele sale sunt din ce în ce mai sofisticate. Pentru ca să-şi atingă ţelul, Frăţia lui Satana, alcătuită din Cei Decăzuţi din Graţia Divină şi din progeniturile lor, bântuie Pământul în căutarea prăzii. Membrii Frăţiei adaugă mereu nume noi pe lista sufletelor condamnate pentru eternitate la acelaşi întuneric în care prosperă Răul.

A existat o fiinţă, sânge din sângele lor, care nu a fost condamnată. Doar ea a stat în calea realizării ultimului ţel al lui Satana: acela de a pretinde, pentru Imperiul său întunecat, toate sufletele de pe Pământ. Satana putea ispiti omul, dar ea avea voinţa de a-l opri.

A fost Cotten Stone, urmaşa singurului înger Decăzut care a fost iertat. Dumnezeu a încheiat o învoială cu tatăl ei, Furmiel, îngerul Orei Unsprezece. Pentru că acesta s-a căit, Dumnezeu l-a făcut muritor şi i-a dat două fiice gemene. Deoarece Furmiel nu mai avea voie să se întoarcă în Paradis, Dumnezeu a luat-o pe una din fiicele sale, ca să-i ia locul in Rai. Înţelegerea era ca a doua fiică, Cotten, să trăiască pe Pământ. Mai târziu, Dumnezeu a chemat-o şi pe aceasta la El şi i-a poruncit să lupte în numele Său.

Cotten Stone şi-a descoperit menirea atunci când s-a trezit faţă în faţă cu Fiul întunericului. Fiecare confruntare dintre cei doi nu făcea decât să sporească ura Diavolului împotriva fetei. Datorită ei a eşuat

planul falsei a Doua Veniri pe Pământ. Cu acest prilej, fata a înţeles că Dumnezeu i-a dat Omului liberul arbitru, adică abilitatea de a-şi crea propria sa realitate şi, prin voinţa sa, a reuşit să-i pună Diavolului beţe în roate pe când acesta încerca să determine Omul să comită cel mai mare păcat faţă de Dumnezeu: păcatul sinuciderii.

Descifrând un mesaj încrustat de mâna lui Dumnezeu pe o tabletă antică din cristal, Cotten Stone i-a condus pe toţi cei ce au ales să trăiască în bunătate către o lume nouă, a păcii şi a bucuriei.

Lipsită de orice gând egoist, Cotten Stone s-a reîntors în lumea veche ca să continue lupta împotriva eternului ei inamic – o lume în care Binele şi Răul se află într-o confruntare eternă.

Sfârşitul Zilelor se apropie tot mai mult, cu fiecare nouă bătălie.

Acum se formează două armate: a Rubiniilor, condusă de Marele Amăgitor; şi a celor Indigo, condusă de fiica îngerului Decăzut şi Iertat. În curând, pe măsură ce se ţese planul unei noi bătălii cu Forţele Răului, Cotten Stone va trebui să facă faţă unor noi încercări.

NIVELUL DE ALARMARE

În mijlocul pentagramei ce fusese tăiată în pardoseala din piatră, pentagramă ale cărei colţuri aminteau de lamele ameninţătoare ale unei arme străvechi, stătea în picioare Rizben Mace. În faţa sa îngenuncheaseră şase copii îmbrăcaţi în robe negre, lungi, ale căror feţe erau ascunse sub glugă.

Mace, îmbrăcat şi el într-o robă, dar de culoare rubinie, ţinea într-o mână un pocal de aur, iar in cealaltă un pumnal încrustat cu pietre preţioase.

— Îl invoc pe Samael, Gardianul Porţii, spuse el.

— Samael! — intonară copiii la unison.

Răspunzând incantaţiei, un fuior subţire de nori vaporoşi acoperi luna care, la acea oră, arunca asupra scenei o lumină palidă.

Lumânările pâlpâiră în aerul răcoros al nopţii, în ciuda pereţilor înalţi ce le protejau. Fiecare îşi proiecta lumina portocalie peste scena acelui ritual străvechi. În jurul actorilor principali se aşezaseră în cerc mai multe siluete întunecate, îmbrăcate toate în negru şi înarmate fiecare cu câte o torţă.

— Îl invoc pe Azazel, Gardianul Focului, spuse Mace, Scânteia din Ochiul Marelui Întuneric.

Din nou se auziră glasurile tinere:

— Azazel!

La rostirea acestui nume, torţele prinseră parcă putere şi lumina lor deveni încă şi mai strălucitoare.

— Invoc Lumina Aerului, Fiul Întunericului!

— Fiul Întunericului! — repetară copiii.

O pală de vânt fierbinte mătură curtea şi încolăci robele în jurul siluetelor din umbră.

Mace întinse amândouă mâinile înainte, cu pumnalul bătut în pietre preţioase şi pocalul din aur. Flăcările ce se reflectau în metalul şlefuit lăsau impresia că focul ar izvorî chiar din cele două obiecte. Mace duse pocalul la buze şi luă o gură din vinul ce se afla acolo. Băutura îl încălzi. Aşteptase cu nerăbdare această ceremonie. Scopul ei era să-i prezinte lui Lucifer, Fiul Întunericului, noii săi

recruţi. Tinerii luptători erau odrasle ale îngerilor Căzuţi, ultimii înrolaţi în Armata Rubinie, armata ce se alcătuia treptat în vederea Bătăliei Finale. În timp ce ridica pocalul, astfel încât acesta să poată fi văzut de toţi cei de faţă, simţi cum trupul îi este străbătut de un val de mândrie.

— În numele puternicului tău paloş şi al sângelui ce-ţi curge prin vene şi îţi dă puterea de a cuceri, intră în minţile, în inimile şi în sufletele acestor tineri războinici şi umple-le cu înfricoşătoarea şi zdrobitoarea ta putere.

Mace îşi ridică braţele către cer, în timp ce copiii se ridicară în picioare şi se aliniară pe un singur rând. Fiecare, pe rând, sărută lama pumnalului şi luă o gură de vin din pocal. După ce terminară ritualul, se întoarseră la locurile lor şi îşi lăsară pe spate glugile, lăsând la vedere feţele lor tinere.

Mace îşi deschise larg braţele.

— Oh, Mare Fiu al Întunericului, iată-i pe cei mai noi soldaţi din Marea ta Armată Rubinie! spuse el.

*

* *

Mace ieşi din clădire şi coborî cele trei rânduri de trepte înguste, până ce ajunse pe trotuar. Trecerea de la curtea medievală, ascunsă în inima clădirii, la strălucirea aspră a oraşului Washington D.C., cu străzile sale luminate de becuri, respectiv de la roba de ceremonie la costumul obişnuit, îi agresa simţurile precum un huruit disonant.

Scoase din buzunar telefonul celular şi îl schimbă de pe vibraţie pe sonerie. Mesajul primit înainte de ceremonie l-a făcut să grăbească desfăşurarea ceremonialului. Nu era de dorit să fie nevoit să dea explicaţii pentru o posibilă întârziere.

Stând în picioare pe trotuar, în faţa clădirii, privi în dreapta sa, către sfinxul cu trup de leu ce străjuia intrarea. Sfinxul de piatră avea capul de femeie, iar gâtul îi era apărat de o cobră încolăcită. O copie identică a sfinxului păzea intrarea şi pe partea stângă. Limuzina îl aştepta în curbă. Un agent FBI îi deschise portiera. În faţa limuzinei, precum un câine-lup, era oprită o maşină de teren, al cărei acoperiş era împânzit cu o pădure de antene de toate formele. În faţa şi în spatele micii caravane, stăteau, gata să pornească, două

maşini ale poliţiei. Farurile stroboscopice, deja în funcţiune, împrăştiau o strălucire hipnotică peste grandioasa poartă din bronz aflată în spatele său.

Mace se aşează în spate pe scaunul din spate al limuzinei şi pe dată uşa grea, blindată, se închise precum o uşă de seif. Imediat caravana porni în sunetele stridente ale sirenelor şi ale motoarelor ambalate la maxim. Acceleraţia îl cufundă în scaunul adânc din piele. Se uită la ceas: era trecut de 11.

— Ce noutăţi avem? îl întrebă Mace pe consilierul aflat în faţa sa.

— Acum o oră am primit informaţii privind o creştere semnificativă la scară globală a intruziunilor în ciberspaţiu. Internetul a căzut în mai multe zone din Asia şi Africa, iar defecţiunile încep să cuprindă şi Europa. Trei sferturi din centrele de monitorizare sunt atacate simultan şi peste patru sute de mii de servere au fost infectate şi blocate.

— Doar Internetul e atacat?

— Până acum, da.

— Care sunt adresele de lansare a atacurilor? întrebă Mace.

— Cele mai multe sunt din China. Câteva şi din Malaysia.

— Ţintele sunt alese la întâmplare sau avem de-a face cu atacuri direcţionate?

— Par atacuri la întâmplare. Dar sunt enorm de multe.

— A anunţat cineva la POTUS? întrebă Mace.

— Încă nu.

— Anunţă-i. Mace îşi frecă uşor obrazul. Încă mai simţea în nări mirosul greu de fum, emanat de torţe, iar de pe buze nu-i pierise încă gustul uşor dulceag al vinului din pocal. Am să recomand anunţarea creşterii codului de alarmă la portocaliu doar pentru infrastructurile specifice. Încă nu avem un motiv serios ca să alarmăm publicul.

— De acord, domnule. Consilierul ridică unul din telefoanele de pe consola de comunicaţii şi apăsă butonul pentru formare rapidă, ce era etichetat POTUS. Peste un moment anunţă în microfonul aparatului: „Secretarul pentru probleme interne de securitate vrea să vorbească cu preşedintele.”

MORMÂNTUL

Cotten Stone privea cu atenţie coloanele masive din interiorul Catedralei Adormirii Maicii Domnului şi admira încântată picturile sacre ce le îmbrăcau de jur-împrejur. Biserica era una dintre cele mai vechi structuri construite între pereţii masivi ai Kremlinului.

— Nimic nu este întâmplător într-o catedrală rusească, domnişoară Stone, spuse, într-o engleză rigidă, preşedintele Federaţiei Ruse. Nici coloanele ce susţin tavanul şi nici sfinţii care susţin biserica. Acesta este motivul pentru care sfinţii sunt pictaţi pe coloane. Cu mâna întinsă îi arătă firidele înalte de deasupra capetelor lor.

— Îţi taie răsuflarea, domnule preşedinte, spuse Cotten, ridicându-şi privirea către splendidele opere de artă, vechi de mai multe secole.

Preşedintele şi Cotten erau însoţiţi de un operator cu o cameră de luat vederi şi de o mică echipă de sunetişti de la Satellite News Network, reţeaua de ştirii. În jurul lor, neauziţi, mergeau în acelaş ritm şi o mână de agenţi aparţinând Serviciului de Securitate.

Scăldaţi în strălucirea flashurilor, cei doi se plimbară agale prin clădire, urmaţi la fiecare pas, cu perseverenţă, de ecourile multiplicate ale paşilor lor şi ale fiecărui cuvânt rostit, ecouri care apoi se stingeau treptat, înghiţite parcă de spaţiile goale străbătute doar de umbre fugare. Orele de vizitare trecuseră deja, aşa că în catedrală nu se mai afla picior de turist.

Cei doi se opriră în faţa iconostasului, o colecţie de şaizeci şi nouă de icoane pictate care se întindea de la podea până la tavan.

— Aici este ilustrată întreaga istorie povestită în Biblie, începând cu Vechiul Testament şi până la Judecata de Apoi. Preşedintele descrise un arc de cerc cu braţul drept întins. Aşa că pot spune că am văzut tot ceea ce era de văzut.

— Domnule preşedinte, nu am cuvinte ca să vă exprim mulţumirile mele şi ale echipei pentru că mi-aţi arătat, mie şi telespectatorilor SNN, splendoarea acestei biserici.

— Aceasta este moştenirea Mamei Rusia, spuse el. Suntem mândri că o putem arăta şi altora.

— Şi aveţi şi de ce să fiţi mândri. Cotten întinse mâna ca să i-o strângă. Exact în acel moment Catedrala Adormirii Maicii Domnului fu străbătută de o bubuitură asurzitoare. Explozia a fost atât de puternică, încât jurnalista se trezi trântită pe pardoseală. Imediat se stinseră toate candelabrele şi imensitatea catedralei se cufundă de întuneric. Pe dată de jur-împrejurul catedralei, de-a lungul pereţilor, începură să licărească şirul verzui al luminilor de urgenţă.

Cotten, încă bulversată, îşi ridică încet privirea. Văzu o umbră întinsă alături, lângă camera de luat vederi, sfărâmată în bucăţi, şi realiză că trebuie să fie operatorul. Observă că întunericul catedralei era din când în când străpuns de câte o rază de lumină. Uimită, îşi dădu seama că aceste raze proveneau, de fapt, de la gura ţevii unei arme. Probabil că armele aveau amortizor de zgomot, de vreme ce nu auzeau decât nişte bufnituri înfundate ale câte unui glonţ ce nimerea în carnea moale a câte uneia dintre persoanele din jurul ei. Cameramanul începu să urle dar, din cauza întunericului, Cotten nu-şi putu da seama cât de grav era rănit.

— Eşti rănit? îi strigă ea. Dar nu primi niciun răspuns.

Agenţii Serviciului de Securitate începură să strige diferite ordine, îşi scoaseră pistoalele şi începură să tragă în direcţia din care se trăgea asupra lor.

O altă grenadă de impact explodă la câţiva yarzi depărtare, făcând catedrala să se zguduie din temelii cu atâta violenţă, încât Cotten crezu o clipă că stâlpii sacri se vor răsturna şi tavanul, lipsit de sprijin, se va prăvăli peste ei.

Îşi simţi braţul prins ca într-un cleşte. Se întoarse şi îl văzu pe preşedinte, care o prinsese de braţ şi o obliga acum să se ridice în picioare.

— Pe aici! Rămâi aplecată!

— Ce naiba se întâmplă? Cine trage în noi?

— Ar putea fi nişte rebeli ceceni. Asasini.

Gloanţele se loveau de marmură. Schijele de piatră împroşcate în toate direcţiile îl loveau picioarele. Se grăbi să se ascundă în spatele uneia dintre coloanele enorme, urmată îndeaproape de preşedinte şi

de alţi doi agenţi ce veneau în spatele lor, trăgând necontenit cu pistoalele, ca să-i acopere.

Fata aruncă o privire peste umăr. Apucă să-l vadă pe cameraman cum se ridică s-o urmeze, pentru ca în clipa următoare să fie lovit în plin de o ploaie de gloanţe. Cameramanul rămase nemişcat, chircit pe podea. Lângă el, pe pardoseala din marmură, se vedeau trupurile înţepenite ale altor trei agenţi ruşi.

Unul dintre cei doi agenţi de securitate care îi urmaseră, se întoarse către şeful său şi vorbi cât putu de repede. Lui Cotten i se păru că ascultă o bandă de casetofon derulată la viteză dublă. Cel de-al doilea agent lansă o nouă ploaie de gloanţe în direcţia atacatorilor.

— Ţine capul jos!

Cei patru începură să traverseze catedrala într-un sprint nebunesc, îndreptându-se către cea mai apropiată coloană.

Toţi patru se chirciră în spatele stâlpului ce avea o grosime considerabilă, la timp pentru a evita un snop de gloanţe care lovi în plin pictura coloanei aflată deasupra capetelor lor, o capodoperă veche de cinci sute de ani ce supravieţuise vremurilor netulburată până în acel moment.

Apoi se auzi o nouă explozie. O altă grenadă de impact, care avu efectul unei adevărate supernove în întunericul catedralei, şi a cărei undă de şoc, datorită spaţiului închis, dădu naştere unor puternice reverberaţii în fiecare oscior al tinerei jurnaliste.

Agentul aflat la conducerea grupului încercă să folosească transmiţătorul radio. Niciun răspuns.

Preşedintele se întoarse spre Cotten.

— Am pierdut legătura şi ne-au blocat ieşirea.

— Şi atunci cum ieşim de aici? Un torent de gloanţe lovi în plin coloana, provocând o ploaie de aşchii provenind din vechile lucrări de artă.

— Mergem să ne rugăm alături de ţar, spuse el, după care le transmise agenţilor instrucţiuni în ruseşte.

— Înainte ca fata să poată cere o explicaţie, alergau deja unul după altul către unul din colţurile îndepărtate ale catedralei.

Printre umbrele stranii produse de lumina slabă a lămpilor de urgenţă, Cotten zări în goana mare locul de care se apropiau: o mică structură înaltă de circa douăzeci de picioare, înconjurată de o barieră din metal. Baza structurii avea aproximativ zece picioare pătrate. Acoperişul ei spiralat şi pereţii albi, sculptaţi cu migală, îi aduceau aminte de o catedrală miniaturală în formă de pagodă.

În timp ce se apropiau în grabă de ea, preşedintele îi strigă peste umăr:

— Scaunul de rugăciune al lui Ivan cel Groaznic.

Cei doi agenţi traseră foc de acoperire, în timp ce preşedintele şi Cotten se căţărau peste bariera din metal.

— Pe aici! spuse el, îndrumând-o către spaţiul îngust din spatele scaunului de rugăciune al Ţarului. Ajunşi acolo, deschise o poartă şi o lăsă pe fată să intre într-o catedrală în miniatură. Înăuntru se afla scaunul singuratic din care ţarul prezidase cândva Marea Mesă. Preşedintele împinse scaunul într-o parte descoperind o trapă aflată în podea.

Unul dintre agenţii ce-i însoţeau se prăbuşi ţinându-se de gât, în timp ce sângele îi curgea şiroaie printre degete. O secundă mai târziu, gloanţele îl loviră şi pe cel de-al doilea agent, aruncându-l în bariera din metal şi transformându-i capul într-o masă informă de sânge şi materie cenuşie. Pistolul îi căzu pe podea cu o bufnitură, chiar lângă scaunul de rugăciune.

Preşedintele deschise uşa trapei şi o lăsă să cadă pe podeaua din lemn a structurii, pentru ca imediat să fie trântit în genunchi de un glonţ care îi atinsese braţul.

— Ia pistolul! îi ordonă el fetei, cu o voce tensionată.

În timp ce gloanţele şuierau în jurul ei, muşcând din lemnul bogat ornamentat al structurii, acoperind-o cu o ploaie de aşchii ascuţite, Cotten reuşi cu greu să pună mâna pe arma agentului mort. Când se întoarse observă că Preşedintele se afla deja în golul de sub trapă.

— Grăbeşte-te, strigă el.

Cotten se aşeză pe marginea trapei şi pipăi cu piciorul ca să găsească prima treaptă a scării ce cobora sub catedrală, în timp ce gloanţele şi aşchiile îi şuierau în jurul capului. Când simţi în cele din

urmă, cu vârful degetului cel mare de la picior, prima treaptă fata se grăbi să coboare după preşedinte.

După circa o duzină de trepte se trezi pe o platformă. Preşedintele, care se sprijinea de perete, îi spuse printre gemete:

— Încearcă să găseşti întrerupătorul.

Cotten îşi plimbă mâna pe piatra rece şi reuşi să localizeze un întrerupător mititel şi rotund montat pe perete. Apăsă butonul şi imediat, sub platformă, se aprinse un bec. În lumina slabă reuşi să vadă treptele ce coborau în continuare.

Preşedintele se încovoie şi se întinse spre ea.

— Sprijiniţi-vă de mine, spuse Cotten, îndesând pistolul agentului sub cureaua fustei. Când simţi că s-a sprijinit de ea, fata îşi încolăci braţele în jurul trupului rănit al preşedintelui şi, ţinându-l strâns, începu să coboare cu grijă prin pasajul strâmt.

În capătul treptelor găsiră un tunel ce îi conducea mai departe în întuneric. De data asta reuşi foarte repede să dea peste următorul întrerupător. Acesta aprinse un şir întreg de becuri care se întindea de-a lungul tunelului, pe mijlocul tavanului.

— Să mergem! spuse el.

Abia atunci îl privi pe preşedinte. Văzu că pe mâneca hainei apăruse deja o pată de culoare roşu-închis, de la sângele cu care era îmbibată. Faţa lui era contorsionată de durere, şi nu-şi mai putea ţine ochii deschişi decât pe jumătate.

Gloanţele, trase prin trapă, ricoşau în platforma aflată la mijlocul treptelor, împrăştiind peste tot aşchii de lemn.

Cotten îl sprijini pe preşedinte şi îl conduse prin tunel. După o vreme tunelul începu să se lărgească pentru ca apoi să se despartă în două pasaje.

— În ce parte o luăm? Fata se lăsă pe vine în timp ce gloanţele muşcau din perete, aproape de capetelor lor.

Vocea preşedintelui era din ce în ce mai slabă, aproape o şoaptă:

— Ia-o la stânga!

Având ceva mai mult spaţiu de manevră, fata îi luă braţul şi îl puse în jurul umerilor ei, apoi îl prinse de talie şi o porni iar la drum, de-a lungul tunelului.

După puţin timp, îi ajunse din urmă ecoul unor paşi care se grăbeau în urma lor.

În faţa lor, tunelul se bifurca în mai multe tunele de scurgere şi pasaje.

— Domnule preşedinte, pe unde o luăm?

Bărbatul, care abia dacă mai putu să-şi ridice capul, spuse cu multă greutate.

— Ţine stânga. Ţine tot timpul stânga.

Sunetul paşilor ce se apropiau din spate devenea, cu fiecare clipă, tot mai puternic. Poate că nu şi-au dat seama că e înarmată, gândi Cotten. Poate că ar putea câştiga câteva secunde dacă ar trage câteva focuri. Scoase pistolul de sub curea, îl privi câteva clipe şi se rugă ca, atunci când va apăsa pe trăgaci, să funcţioneze.

— Cotten, dă-i drumul. Fă-o pur şi simplu! îşi spuse ea.

— Da! se auzi încurajarea şoptită a preşedintelui.

Cotten privi cu grijă după colţ. Siluete în costume negre de camuflaj se prelingeau, una după alta, prin tunel, precum nişte creaturi extraterestre. Cu toţii purtau coifuri şi armuri cu pereţi groşi care le protejau trupul, iar faţa le era acoperită de câte un aparat ciudat – fata bănui că este un fel de dispozitiv pentru vedere pe timp de noapte. Îndreptă pistolul către rebelul aflat în fruntea şirului şi apăsă pe trăgaci.

Sunetul fu asurzitor, reverberat fiind, în spaţiul extrem de îngust, de pereţii groşi de piatră. Reculul îi aruncă braţul în sus. Imediat ce-şi reveni, se pregăti să tragă din nou. De data aceasta ţinu strâns pistolul cu ambele mâini şi se încordă ca să reziste reculului.

Trase din nou. Şi mai trase o dată.

Primul căzu rebelul aflat în fruntea grupului – nu avea cum să ştie dacă l-a omorât sau nu, dar bine că l-a lovit. Apoi căzu şi cel de-al doilea rebel, urmat imediat de cel de-al treilea. De undeva, mai din spate, se auzi zgomotul mai multor arme. Şi din nou o acoperi o ploaie nemiloasă de aşchii de piatră şi lemn.

— Puteţi merge mai departe?

Preşedintele aprobă tăcut, dând uşor din cap. Asasinii vor veni după ei, ştia sigur, dar poate că nu vor mai putea înainta chiar aşa de repede. Conştienţi că fata ar putea trage din nou în ei, şi nu

aveau cum să ştie când anume, vor trebui să fie mult mai prudenţi, mai ales în zonele mai înguste ale pasajului, ceea ce îi dădea fetei un mic avantaj.

La numai câteva minute, după un colţ, fata şi preşedintele rănit se opriră în faţa unor trepte care duceau undeva în sus.

— Sus, Sus! spuse el.

Nu fără efort, fata reuşi să-l împingă pe scări în sus. Ajunseră pe o platformă de piatră, în faţa unei uşi mari, negre şi vechi.

Întinzându-se cu multă greutate, preşedintele încercă să deschidă uşa, dar aceasta rămase neclintită.

— Împreună, spuse fata. La trei.

Bărbatul clipi şi aprobă cu o mişcare scurtă din cap.

— Unu, doi trei! Cotten se aruncă cu umărul în uşă. Cu un scârţâit metalic puternic uşa cedă şi cei doi se rostogoliră în ceea ce părea a fi o cămară. Un mic întrerupător, o apăsare, şi un bec se aprinse deasupra capetelor lor. După cum arăta încăperea, Cotten deduse că nu mai fusese folosită de foarte multă vreme, probabil de câteva decenii. Dar cineva avusese, totuşi, grijă ca lumina să poată fi aprinsă. O conservaseră ca să servească drept cale de scăpare pentru astfel de urgenţe?

— Repede, barează uşa! spuse rănitul.

Cotten văzu zăvorul greu şi îl aşeză în poziţia de blocare.

— Acum ce urmează? întrebă ea.

Preşedintele îi arătă uşa aflată la mijlocul peretelui din faţa uşii pe care intraseră acum câteva clipe.

— Pe acolo.

Cotten apucă mânerul şi trase cu putere. Când uşa se deschise, văzu un hol mic care, de data aceasta, părea îmbrăcat în marmură neagră. Pereţii, pardoseala şi tavanul, totul era negru şi strălucitor în acelaşi timp. Holul era bine luminat de o lumină indirectă, moale, modernă. Când închise uşa în urma lor, fata auzi cum asasinii lovesc cu toată puterea în uşa de ieşire din tunel. Urmăritorii lor erau blocaţi în tunel. Dar pentru cât timp?

— Să mergem!

Preşedintele întinse braţul către capătul celălalt al micului hol. Din câţiva paşi intrară într-o cameră spaţioasă. Şi aceasta, ca şi

holişorul de mai-nainte, era neagră precum cărbunele şi luminată cu discreţie. Pereţii erau acoperiţi cu decoraţiuni mari, realizate din becuri, iar pardoseala era acoperită cu un covor gros de culoare roşie. În centru se afla o vitrină acoperită cu sticlă groasă. Mai îngustă la bază şi mai largă în partea de sus, vitrina avea pereţi groşi din sticlă prinși într-o structură metalică şi părea că străluceşte din interior, într-un mod straniu.

După numai câteva secunde, Cotten înţelese în cele din urmă la ce anume se uita.

Un sarcofag.

Acolo, chiar în faţa ei, întins pe spate, şi protejat de pereţii de sticlă, se afla trupul unui bărbat. Faţa îi era ca de ceară, iar capul i se odihnea pe o pernă albă. Era îmbrăcat într-un costum negru şi cămaşă albă cu guler şi cravată. Mâna dreaptă avea pumnul strâns.

— Este… întrebă Cotten.

— Da, îi răspunse preşedintele cu un efort imens.

Încercă apoi să meargă pe covorul ce trecea pe lângă bariera de protecţie a vitrinei. Din capătul opus al încăperii începea un hol larg, ce conducea către intrarea principală în mausoleu.

— Suntem blocaţi aici? întrebă fata.

— Uşile au fost proiectate să se deschidă şi din interior, pentru situaţii de urgenţă. Preşedintele se sprijini de perete cu toată greutatea şi apăsă un buton mare, roşu, montat lângă uşă. Imediat uşa se deschise cu un scârţâit sonor, lăsând să treacă un curent puternic de aer. În aceeaşi clipă, auzul le-a fost asaltat de mugete de sirenă şi ochii orbiţi de lumina stroboscopică a lămpilor roşii, de alarmă.

Pătrunzând în aerul îngheţat al nopţii moscovite, Cotten privi uimită scena ireală ce i se înfăţişă înaintea ochilor: o mare de vehicule militare şi de poliţie care traversau în viteză Piaţa Roşie. Toate se îndreptau către intrarea de la „Turnul Mântuitorului”, cu intenţia clară de a intra în Kremlin ca să răspundă atacului rebelilor. Se pare că, foarte repede, alarma şi luminile din mausoleu le atraseră atenţia şi mai multe vehicule au încetinit rapid şi, schimbându-şi direcţia, s-au apropiat de cei doi.

— Aici! strigă Cotten, fluturându-şi mâinile. Ajutaţi-ne!

Brusc, i se păru că preşedintele era de două ori mai greu decât până atunci. Picioarele acestuia se îndoiră şi bărbatul se prăbuşi. Cotten îngenunche pe piatra rece alături de el, chiar acolo, în faţa mausoleului lui Lenin.

URMAREA

— Ruşii te numesc eroul lor naţional, remarcă Ted Casselman, directorul de ştiri de la SNN.

— Aşa am auzit şi eu, îi răspunse Cotten. Vorbea cu el pe mobil, în vreme ce privirile nu i se desprindeau de apele râului Moscova, ce şerpuia chiar pe sub fereastra camerei, situată la cel de-al zecelea etaj al Hotelului Rassia. Trecuseră deja mai bine de douăzeci de ore de la atacul rebelilor ceceni. În timp ce privea absentă un vas pentru turişti ce trecea plutind agale de-a lungul râului, în mintea ei apăru imaginea lui Ted Casselman – şeful, prietenul şi mentorul ei. Bărbatul de culoare, de patruzeci şi opt de ani, i-a fost ca un tată. S-au înţeles de minune din prima clipă în care a început să lucreze la SNN, cu mai bine de şapte ani în urmă. Ted avea unele probleme de sănătate care l-au forţat să mai încetinească ritmul. Dar asta nu-l oprise să conducă în continuare departamentul de ştiri cu autoritatea unui general şi cu sufletul bonom al unui urs blând. Ted era cel care, întotdeauna, era alături de ea, ajutând-o să se ridice ori de câte ori cădea. El era cel care o împingea înainte, către culmi tot mai înalte, atunci când o cuprindea îndoiala. Fără îndrumarea şi sprijinul lui Ted, cariera ei de corespondent al SNN, atât de plină de succese, nici măcar nu ar fi apucat să înceapă.

— Imaginea ta, stând lângă preşedintele rus în camera de spital, a apărut pe prima pagină a ziarelor de pe întreg mapamondul.

Privind cum dispare vasul după o curbă a râului, Cotten îi răspunse cu tristeţe:

— Da, ştiu. Dar pe mine mă doare inima când mă gândesc la oamenii din echipă, mai ales la cei care au murit. Abia dacă i-am cunoscut cu doar câteva minute înainte să înceapă filmările. Nici n-am apucat să le aflu numele.

— Biroul nostru din Moscova ne-a spus că s-au interesat ei şi cameramanul va supravieţui. E rănit destul de rău dar, slavă Domnului, va trece peste asta. Sunetistul era din Minsk. Mâine îi vor trimite trupul cu avionul. O să facem noi toate aranjamentele necesare.

Cotten scutură uşor capul, de parcă voia să alunge o amintire neplăcută:

— Nu pot uita zgomotele din acele clipe. Gemetele, bufnetul înfundat al trupurilor ce cădeau pe pardoseală, şuieratul gloanţelor ce muşcau din carne, din lemn şi din piatră. Ecoul lor mă urmăreşte fără încetare.

Urmă o tăcere lungă. Apoi vocea lui Ted se auzi din nou în receptor:

— Am văzut deja toate reportajele şi interviurile, inclusiv cele realizate de tine sau cu tine. Guvernul păstrează tăcerea în legătură cu fiecare amănunt. Crezi că au reuşit să afle cum de-au putut rebelii să pătrundă înăuntru?

— Am auzit că deja au arestat şase ofiţeri superiori din armata rusă. Erau simpatizanţi ceceni. Ei i-ar fi ajutat pe asasini să obţină actele de identitate false şi tot ce le mai trebuia. E un adevărat dezastru. Când merge undeva, fiecare persoană aflată în Kremlin priveşte în urmă, peste umăr.

— Dacă o astfel de ambuscadă ar fi avut loc mai demult, în perioada comunismului, trădătorii ar fi fost târâţi afară şi împuşcaţi pe loc.

— Încă nu putem exclude nici această posibilitate.

— Rebelii au ales un moment excelent pentru tentativa de asasinat, sublinie Ted. Situaţia era ideală – o echipă mică, forţe de securitate puţine, biserica goală…

— Totul a fost planificat minuţios, Ted. Ce ironie, preşedintele tocmai îmi spusese că, într-o biserică rusească, nimic nu este întâmplător. Mamă, câtă dreptate a avut!

— Clădirea a fost deteriorată rău? întrebă Ted.

— Un adevărat dezastru. Curatorul estimează că vor trece ani buni înainte ca să se poată vorbi de redeschiderea bisericii. Dar aproape niciunul din obiectele distruse în catedrală nu mai poate fi înlocuit. Comorile aflate acolo, care au fost adunate de-a lungul mai multor secole, sunt acum distruse, vandalizate.

— Cât de tare eşti rănită?

Cotten aruncă o privire bandajelor de pe mână şi de pe picioare.

— Ce scrie în contractul meu în privinţa plăţilor pentru perioadele în care sunt combatant?

— N-ai niciun fel de contract.

— Atunci cred că am să supravieţuiesc.

— Este mai mult ca sigur că i-ai cam încurcat pe conspiratori. Crezi că eşti în siguranţă?

— Guvernul a golit tot etajul hotelului unde se află camera mea şi a postat doi ruşi uriaşi, cu o privire foarte serioasă, chiar în faţa uşii mele.

— M-ai dat pe spate.

— Păi! Când salvezi viaţa preşedintelui, n-ai de ales, trebuie să-ţi petreci vremea în compania tipilor înarmaţi cu mitraliere.

Ted râse scurt, vădit stânjenit, apoi spuse:

— A sunat John.

— Mda, m-a sunat pe mobil, dar eram în mijlocul unei transmisii în direct pentru BBC.

În mintea ei apăru imaginea lui John Tyler – zâmbetul lui deschis, ochii lui… cei mai albaştri ochi pe care i-a văzut vreodată. Era probabil singurul bărbat pe care îl iubise cu adevărat. „întotdeauna ţi-ai dorit doar ceea ce nu puteai obţine, Cotten Stone”, îşi spuse fata în gând.

Cardinalul John Tyler era directorul agenţiei Venatori, agenţia ultrasecretă de spionaj a Vaticanului. Era, totodată, cea mai importantă persoană din viaţa ei. Se întâlniseră cu mulţi ani în urmă, pe când Cotten era reporter boboc iar el era un preot aflat în concediu de la serviciu (nu de la obligaţiile asumate prin jurământ). Ei doi, împreună, au descoperit şi au pus capăt unei încercări de a-l clona pe Iisus Hristos. Complotul a ajuns să fie cunoscut în media sub numele de „Conspiraţia Graalului”.

— Mă gândesc să-l sun imediat ce am o clipă de linişte şi îmi mai adun gândurile.

— L-am asigurat că eşti bine, doar un pic dată peste cap. A spus că a urmărit toate reportajele. Oricum, sunt convins că ruşii au informat deja Vaticanul. Îşi face multe griji pentru tine, Cotten.

— Ştiu, ştiu, spuse ea, închizând ochii. Ted, sunt complet terminată. Trebuie să dorm puţin înaintea zborului de mâine.

— Nu te mai ţin nicio clipă, puiule. Ia-o încetişor şi vino înapoi în siguranţă.

— S-a făcut!

— Apropo, înainte să uit! A mai sunat cineva să întrebe de tine – adică pe lângă un munte de cereri de interviu din partea colegilor din media.

— Cine?

— Spunea că e o prietenă veche, din oraşul tău natal. Te-a văzut la ştiri şi vrea să ia legătura cu tine cât de curând. Ceva în legătură cu fiica ei.

— Ştii cumva cum o cheamă?

Cotten auzi prin telefon foşnete de hârtie.

— Uite că l-am găsit. Jordan, Lindsay Jordan. I-am spus unde stai. Sper că am făcut bine. Părea în ordine.

— E-n regulă. N-am mai auzit de Lindsay de câteva secole.

— OK, puiule. Odihneşte-te. Abia aşteptăm să te vedem acasă.

— Şi eu. Mulţam, Ted.

Cotten apăsă pe buton şi încheie convorbirea. După ce îşi va mai aduna puţin gândurile, avea de gând să-l sune pe John. Dar chiar acum nu se simţea deloc în stare să se gândească la altceva decât să tragă un pui de somn.

Urmări cum dispar ultimele raze de soare şi cum începe să licăre ţesătura de lumini ce învăluia, noaptea, capitala Rusiei.

„Lindsay Jordan? Cea mai apropiată prietenă din copilărie şi până la terminarea liceului. De ce o sună după atâta amar de ani?”

TERA

Târâitul greierilor îi aminti lui Lindsay Jordan că lăsase fereastra deschisă. Asta era o neglijenţă. O foarte mare neglijenţă. Închise fereastra şi verifică încuietoarea de alamă.

Ceva mai devreme, chiar înainte de a se însera, Tera, fiica ei de opt ani, privea preocupată pe fereastra pe care Lindsay tocmai o deschisese pentru ea.

— La ce ţi-e gândul de eşti aşa de preocupată, Tera?

Răspunsul fiicei ei o şocă pe Lindsay. O luase pe neaşteptate, şi uitase complet de fereastră până în clipa asta.

Înainte să intre în camera de zi, Lindsay verifică siguranţa de la uşa din faţă. Rămase cu privirea aţintită pe telefon, încercând să se hotărască dacă să sune sau nu. Cum să dea explicaţii fără să pară nebună?

— La naiba cu tine! spuse ea, luând în mână poza soţului ei, aflată pe măsuţa de lângă sofa. Apoi o strânse îndurerată la piept. Uneori nu numai că îl jelea, dar se şi înfuria pe el pentru că a murit şi le-a lăsat singure, pe ea şi pe fata lor.

Lindsay puse fotografia înrămată înapoi pe măsuţă şi păşi uşor pe coridor, urmând parcă lumina blândă aruncată de lampa de veghe. Încetişor, deschise uşa de la camera fiicei ei şi aruncă o privire înăuntru.

Tera dormea tun, făcută covrig sub păturica roz cu balerine graţioase, în poziţii elegante. Şuviţele de păr blond îi erau împrăştiate peste perna roz. Jucăria din pluş favorită se odihnea exact sub bărbia fetiţei.

„Doamne, ce scumpă e Tera!” gândi Lindsay.

Continuă încă, preţ de câteva minute, să-şi privească unicul copil, până când simţi că frica o cuprinde venind din interior şi se transformă în panică. În clipa în care simţi că-i vine să ţipe de frică, închise uşa încet, de teamă c-o s-o trezească.

Se întoarse în camera de zi şi începu din nou să privească telefonul.

*

* *

Cotten Stone orbecăi prin camera întunecată de hotel, încercând să pună mâna pe telefonul ce suna pe noptieră.

— Alo! şopti ea abia rostind cuvintele din cauza somnului. Privi printre gene la cifrele roşiatice ale ceasului de la radio. 5:19 A.M. Sunetul înfundat al unei sirene îndepărtate se ridica deasupra străzilor ruseşti ce se întindeau pornind din faţa hotelului.

— Cotten, nu ştiu cui altcuiva să mă adresez. Trebuie să mă ajuţi. Te rog. Sunt disperată.

— Cine e acolo? zise Cotten.

— Sunt Lindsay. Când văzu că jurnalista nu mai spune nimic, femeia continuă. Sunt Lindsay Jordan, din oraşul tău.

Amintindu-şi de ceea ce-i spusese Ted, că Lindsay o căutase, Cotten îi recunoscu brusc vocea.

— Lindsay? E cinci dimineaţa. Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău că te sun aşa, la ora asta. Am sunat mai devreme la SNN şi ei m-au pus în cele din urmă în legătură cu şeful tău. El mi-a spus unde stai. Îmi pare rău că te-am trezit. Nu ştiam exact cât e ora acolo, Cotten, dar… of Doamne, nu ştiu cum să-ţi explic.

Cotten se ridică în capul oaselor şi aprinse lumina.

— Ia-o încetişor. Nu-i nicio problemă că m-ai sunat. Eşti bine?

— E vorba de Tera.

— A păţit ceva?

— Încă nu. Se lăsă o clipă de tăcere, după care Lindsay continuă. Cotten, Tera este… altfel. Ştiu asta de când era doar un bebeluş. Deosebită. Ştiu că aşa spune orice mamă, dar Tera chiar e deosebită. Nu pot să-ţi explic la telefon. Trebuie să vii aici. Trebuie s-o vezi pe Tera. Abia atunci vei înţelege.

— Lindsay, ce se întâmplă? Despre ce e vorba? Cotten se sprijini de tăblia de la capul patului, total dezorientată.

— Trebuie să mă crezi. Lindsay lăsă să-i scape un suspin, n-ai să mă crezi dacă îţi spun. Trebuie să vezi cu ochii tăi.

Mai demult îşi aminteau fiecare de ziua de naştere a celeilalte dar, cu timpul, până şi schimbul de felicitări de Crăciun rămăsese doar o amintire. Şi atunci, de unde a apărut acum acest apel disperat?

— Lindsay, zbor mâine spre casă. Privi ceasul. Adică azi. Poate că, după ce închei povestea asta cu Moscova, am să te sun. Oricum voiam să vin în Kentucky să fac un material despre cursele pentru caii de rasă, aşa că aş putea veni să vă văd, pe tine şi pe Tera, peste vreo două săptămâni…

— Nu. Vocea lui Lindsay deveni ascuţită. Nu pot să aştept atâta. Am s-o pierd, Cotten. Sunt sigură. Are vise… coşmaruri. Le spun coşmaruri, cu toate că pe ea nu o sperie. Dar când mi le povesteşte, pe mine mă sperie de moarte. Lindsay începu să vorbească parcă înecându-se cu cuvintele. Aş vrea să pot să-ţi explic mai bine toate astea.

— Visele sunt doar vise, Lindsay.

— E mai mult de atât. Nu sunt doar visele.

Cotten îşi aruncă părul în spate cu o mişcare bruscă.

Ce se întâmplase cu prietena ei? Auzise mai demult că îi murise soţul – căzuse de pe acoperişul hambarului în timp ce-l repara. Cineva, nu-şi mai amintea cine anume, îi trimisese tăieturi cu anunţul mortuar apărut în ziarul local. Poate că Lindsay nu-şi revenise încă, poate că pierduse puţin contactul cu realitatea.

— Lindsay, mai eşti acolo?

— Sunt aici. Cotten, nu vreau să crezi că divaghez sau că Tera e o ciudăţenie, dar ea vede anumite lucruri. Nu înţeleg, dar cred că Tera înţelege. Şi mai cred că ai înţelege şi tu. De asta te-am sunat. Te rog, Cotten, trebuie să ne ajuţi.

— Lindsay, dacă nu ai niciun indiciu în legătură cu înţelesul viselor Terei, de ce crezi…

— Datorită celei care ştiu că eşti tu, Cotten. Poveştile de la ştiri de-a lungul anilor, toate problemele legate de religie de care te-ai ocupat şi în care ai fost implicată. Tu eşti singura care va înţelege. Te rog doar să mă crezi.

— Te cred, Lindsay, zău că te cred. Stai să-ţi spun cum am să fac. Îţi dau numărul meu de celular. Aşa, dacă intervine vreo schimbare, mă poţi suna indiferent unde mă aflu.

— Stai puţin, spuse Lindsay.

Cotten aşteptă până când prietena ei făcu rost de un creion şi o hârtie şi apoi îi dictă numărul.

— Dacă nu răspund, lasă-mi un mesaj în căsuţa vocală. Am să te sun eu, imediat ce am să pot.

— Îţi promit să nu te pisez. Vocea lui Lindsay se pierdu brusc şi urmă un moment de linişte de parcă s-ar fi străduit să nu izbucnească în plâns, apoi reîncepu să vorbească. Cotten, Tera stătea azi şi privea pe fereastră şi când am întrebat-o la ce se gândea, m-a privit drept în ochi şi mi-a spus:” Mami, vin după mine.”

TESTUL

Rizben Mace a fost introdus în Biroul Oval de către un agent al Serviciului Secret. Personalul care lucra în biroul din faţă era deja plecat acasă.

— Bună seara domnule preşedinte, spuse Mace cu o înclinare respectoasă a capului, în timp ce uşa se închidea în urma sa.

— Rizben, vino şi fă-te comod. Preşedintele, îmbrăcat lejer, într-un costum de jogging, îi indică un scaun gol, cu spătar. Părul brun îi era răvăşit şi se simţea lipsa mâinii stilistului care îl aranja de obicei, ca să arate bine, aşa cum se întâmpla ori de câte ori apărea în public. Telefonul tău mi-a oferit cea mai bună scuză ca să fac o pauză de la rutina de seară.

Philip Miller, consilierul pe probleme de securitate naţională, ocupa un al doilea scaun. Îmbrăcat în smoching, acesta îi zâmbi forţat lui Mace, evident enervat de faptul că fusese obligat să plece de la vreo agapă a oficialităţilor din Washington.

„Reuniune restrânsă” gândi Mace, privind cele două canapele aşezate una în faţa celeilalte în mijlocul încăperii, dar suficient de îndepărtate una de cealaltă ca să permită ca Marele Sigiliu Prezidenţial, brodat pe carpeta dintre ele, să poată fi văzut aproape în întregime.

Mace îl salută pe Miller cu o cordială, dar foarte rece, strângere de mână.

— Salut Phil, ce-ţi mai fac copiii?

— Sper că, la ora asta, dorm tun, spuse Miller privindu-şi ceasul. Absolvent al Facultăţii de Drept de la Harvard, fusese singura voce din cabinet care s-a opus atunci când preşedintele l-a numit pe Mace director al Serviciului Intern de Securitate. Mace era conştient că Miller îi mai purta încă pică pentru că, acum câţiva ani, l-a susţinut pe adversarul lui Phil în cursa pentru postul de guvernator al statului Arkansas. Dacă ar şti şi motivul pentru care l-a susţinut, Miller ar avea împotriva lui mult mai mult decât o banală ranchiună.

Preşedintele stătea în spatele celebrului birou „Resolute”, construit din grinzile vasului „HMS Resolute”. Acest birou a fost un cadou făcut de regina Victoria lui Rutherford B. Hayes în anul 1880, şi de atunci a fost folosit de către toţi preşedinţii SUA, cu excepţia lui Johnson, Nixon şi Ford.

— Vă mulţumesc, domnilor, că aţi venit la o oră atât de târzie. Se întoarse către Mace, ridicându-şi uşor braţul. Spune-ne noutăţile, Rizben.

— Domnule preşedinte, aşa cum v-am raportat înainte, în această seară s-a produs căderea unei porţiuni semnificative din Internet. Se pare că au fost mai multe atacuri provenind din surse a căror origine se află în China şi Malaysia. De când v-am sunat prima dată în seara asta, am obţinut confirmarea că au căzut peste un milion de servere din Asia, Africa, Europa şi India. Vestea s-a răspândit rapid, drept urmare viteza cu care se propagă virusul începe să se reducă, pe măsură ce toţi cei care mai sunt on-line îşi iau măsuri de precauţie. Din punct de vedere comercial, însă, atacul a făcut deja pagube substanţiale.

Preşedintele îşi scoase ochelarii şi începu să se ciupească de nas.

— Cât? întrebă el sec.

— E prea devreme ca să fac o estimare, domnule preşedinte, spuse Mace, dar din estimările preliminare vorbim de pagube de multe miliarde de dolari.

— Există vreo dovadă care să ne indice că atacul este îndreptat către anumite organizaţii?

— Se pare că nu, domnule. Pare mai degrabă un atac în cascadă, scopul fiind întreruperea serviciului. Până acum n-am primit niciun fel de rapoarte privind pierderea de date.

— Poate că ne-am alarmat degeaba, spuse Miller. Nu ar putea fi vorba de atacul răutăcios al unor hackeri?

— Crackeri, îl corectă Mace, adică hackeri criminali.

— Scuze, crackeri, spuse Miller, făcându-i semn să se liniştească.

— Şi pentru o astfel de concluzie este puţin cam prea devreme. Nu putem fi siguri. Mace vorbea cu o încetineală deliberată, pe care era sigur că Miller o va observa.

— Iar recomandarea ta este să ridicăm nivelul de alertă? întrebă Preşedintele.

— Da, domnule, dar numai pentru anumite părţi din infrastructură.

— Nu cumva reacţionezi disproporţionat? întrebă Miller. Adică, doar din cauză că o mână de europeni nu se pot loga la site-urile pornografice preferate timp de câteva ore, reprezintă o garanţie că naţiunea trebuie speriată?

— Aş vrea eu să fie atât de simplu, Phil, îi răspunse Mace. De fapt, mai trebuie să luăm în considerare şi posibilitatea ca astfel de evenimente să fie primul val al unui atac cibernetic terorist. Acest prim atac ar putea fi o încercare de a ne testa reacţia şi de ne identifica punctele vulnerabile.

— Dar pagubele aduse infrastructurii noastre sunt minime, corect? întrebă preşedintele.

— Până acum, răspunse Mace.

— Repetăm din nou aceeaşi discuţie, iar şi iar, îi spuse Miller lui Mace. Nu pot să cred că vom fi atacaţi de terorişti prin Internet. Teroriştii nu vor să vadă cum i se interzice unui tip accesul la contul său AOL. Ei vor să aplice factorul de şoc al unor avioane de linie care intră în clădiri, linii de metrou umplute cu gaze toxice şi cadavre pe străzi. La naiba, ce spui de încercarea de a-l asasina pe preşedintele rus în incinta blestematului de Kremlin? Pentru numele lui Dumnezeu, acesta este terorism, apoi se întoarse spre preşedinte, obiectivul lor este să terorizeze, nu să enerveze. O să fim acuzaţi, şi pe bună dreptate, că strigăm „Lupul!”. Corporaţiile şi agenţiile din ţara asta fac o treabă al naibii de bună îngreunând accesul la activele lor. Dacă modificăm nivelul de alarmare naţională, s-o facem când apar ameninţări reale, nu pentru ceea ce s-a întâmplat astă seară.

— Ai dreptate, Phil, spuse Mace, loviturile fizice, drept în inima Americii, creează cel mai puternic impact, într-adevăr, dar asta nu înseamnă că putem ignora încercări mai subtile de atac în chiar inima ţării. Paguba reală poate să apară fără să se verse nicio picătură de sânge sau fără să explodeze vreun avion.

Peste Biroul Oval se lăsă o tăcere grea, întreruptă în secunda următoare de scârţâitul slab al fotoliului prezidenţial, atunci când preşedintele se sprijini de spătar.

— Tind să-i dau dreptate lui Phil, spuse el. Rizben, trimite un buletin oficial de alarmare către toate organizaţiile publice şi private care ar putea fi vulnerabile la acest fel de intruziune. Informează-i ce s-a întâmplat şi sugerează-le să-şi treacă în revistă toate procedurile de siguranţă legate de atacurile cibernetice. Apoi îi zâmbi superior lui Mace. Să fim atenţi la problema asta, dar să nu ne încurcăm în propriile noastre izmene. Preşedintele se ridică în picioare. Vă mulţumesc, domnilor. Ţineţi-mă la curent cu tot ce se mai întâmplă.

Cei trei bărbaţi se ridicară şi-şi dădură mâna. Miller porni spre ieşire, urmat de Mace. Când ajunseră suficient de departe pentru ca preşedintele să nu-i mai poată auzi, Miller se întoarse către Mace şi îi spuse:

— Îmi pare rău, Rizben, dar nu putem câştiga mereu.

— Nu, nu putem, spuse Mace, aprobând din cap. Se opri şi îşi scoase celularul din buzunar. Văzând identitatea celui care îl suna, spuse: îmi cer scuze Phil, dar trebuie să răspund.

Miller îşi flutură mâna în semn de salut şi se pierdu după un colţ al coridorului.

Rizben privi atent înjur, asigurându-se că era singur, apoi apăsă pe butonul verde.

— Pastore Albrecht, ai fata?

— Nu. Au dispărut şi ea şi mama ei.

— Dar eşti sigur că te-a identificat? întrebă Rizben.

— Da.

— În acest caz avem o problemă.

— De fapt avem o problemă mult mai mare.

Rizben deveni mai atent. Fusese convins de răspunsul preşedintelui şi al lui Miller şi îşi construise întregul plan bazându-se pe asta. N-ar fi vrut ca totul să fie periclitat de vreun incident. Şi acum…

— Şi care ar fi, mă rog, această problemă?

— A apărut în peisaj Cotten Stone.

LORETTO

Pe parcursul întregului drum de la aeroportul Louisville până în Loretto, Kentucky, Cotten se lăsă în voia amintirilor. Panglica drumului şerpuia printre colinele dulci, printre întinsele ferme ale crescătorilor de cai şi cele, ceva mai modeste, ale fermierilor care cultivau soia sau tutun ori întreţineau păşuni. Rădăcinile lui Cotten erau adânc îngropate în acest pământ, deşi îşi construise o altă viaţă, total diferită, în New York, la SNN – o galaxie ce arunca artificii şi se întindea în toate direcţiile –, atât de altfel comparativ cu universul copilăriei pe care îl lăsase undeva în urmă. A făcut eforturi mari ca să scape de accentul sudist, accent care apărea brusc, în clipele în care era foarte emoţionată.

Cotten ieşi de pe autostrada 49 şi întră pe nişte drumuri laterale până când ajunse, în cele din urmă, la intrarea prăfuită ce ducea către ferma prietenei sale, Lindsay Jordan. Casa era aşezată în mijlocul unui ogor care, cândva, avusese vreo cinci sute douăzeci de acri cultivaţi cu tutun şi din a căror recoltă, timp de mai multe generaţii, îşi asigurase traiul familia Jordan. Dar în ferma lui Lindsay nu se mai cultiva tutun de mai bine de douăzeci de ani. În schimb, începură să cultive soia.

Pe când se apropia de casă, Cotten observă că nimeni nu mai întreţinuse clădirea. Buruienile crescuseră în voie, ajungând până la genunchi. Una din balustradele terasei din faţă atârna, ţinându-se doar într-un cui, iar capătul ei liber se întindea amărât peste pajişte. Cu coada ochiului identifică şi hambarul de pe care, în acea nenorocită după-amiază de vară, în timpul unei furtuni, căzuse Neil Jordan.

Neil Jordan. Aah! Ea şi Lindsay fuseseră amândouă îndrăgostite de el. Fusese, fără umbră de îndoială, cel mai curtat băiat din clasa lor din liceu – bine făcut, deştept, vioara întâi în echipa universitară de fotbal, cel care fusese votat drept colegul cu cele mai mari şanse să facă o carieră de succes. Lindsay l-a legat de ea. A rămas însărcinată. S-au căsătorit la o săptămână după absolvire, iar Neil a venit să lucreze la fermă, alături de familia ei. Şansele lui la o

carieră de succes s-au înecat în următoarea recoltă. După două luni, Lindsay a pierdut sarcina. Tera s-a născut abia peste nouă ani. „Ciudat cum ne conduce viaţa pe cărări atât de diferite” gândi Cotten, în timp ce-şi parca maşina în faţa casei.

Ajunsă în faţa uşii de la intrare, Cotten auzi un mieunat. Privi în jos, printre scândurile terasei şi văzu dedesubt privirea curioasă a unei pisici înconjurate de o mulţime de pisoi.

— Pis, pis! spuse Cotten blând înainte de a-şi concentra din nou atenţia asupra uşii. Bătu cu încheieturile degetelor în uşă.

— Lindsay? Cotten aşteptă un moment, apoi bătu din nou, de data aceasta mult mai tare. Lindsay, sunt eu, Cotten. Bună!

Nici de data aceasta nu primi vreun răspuns. Ocoli hotărâtă clădirea şi urcă treptele din lemn care duceau către uşa din spate. Uşa de protecţie se trânti în spatele ei.

— Bună!

În dreapta ei se afla un dulap de depozitare metalic. Lângă acesta se aflau, puse unele peste altele, cinci cutii pline cu diferite conserve. În partea stângă erau flacoane de vopsea spray, un prosop şi o cană de apă, toate aşezate pe un vechi scrin din arţar.

Cotten stătea în picioare cu faţa spre uşa din spate a casei, uşă a cărei vopsea albă se scorojise de multă vreme.

— Lindsay! E cineva acasă?

Învârti mânerul de alamă, lipsit de orice urmă de strălucire, dar uşa era închisă. Cotten îşi apăsă fruntea pe geam şi se sprijini cu mâna de sticlă, dar fereastra era acoperită în interior cu perdele. Încercă să privească pe lângă perdea, la marginea ferestrei, gândindu-se că poate prinde vreo porţiune rămasă neacoperită, la marginea ferestrei. Nu avu noroc.

Cotten aruncă o privire în jur. Locul nu mai fusese îngrijit de mult şi arăta aproape părăsit.

Şi nu se vedea nicio maşină. Dacă nu cumva era în hambar.

Ceva se frecă de picioarele ei făcând-o să sară speriată într-o parte şi să dea peste dulapul metalic. Uşile din metal scărţâiră şi, deodată, se dădură la o parte într-un scrâşnet ascuţit.

Cotten observă pisica ce sărea de pe verandă – un mic ghemotoc de blană. În clipa aceea o pereche de foarfece de grădină căzu cu

zgomot pe podea.

„Pisică afurisită”, gândi ea, apoi pufni în râs. Bietul animăluţ, căuta puţină afecţiune, iar ea îl speriase de-i sărise inima din piept.

Cotten ridică foarfecele şi le puse din nou la loc în dulapul metalic. În acest timp observă o cutie de chibrituri de bucătărie Diamond, ale cărei culori albastru şi roşu căpătaseră o tentă foarte palidă. Pe când erau copii, in cutia asta se ţinea cheia de rezervă. Se întrebă dacă nu cumva şi acum…

Cotten deschise cutia şi îşi vârî indexul printre chibrituri. Bingo. Scoase cheia afară din cutie şi o introduse în broască. Apoi o roti uşor. Uşa se deschise.

Înainte de a intra în casă, Cotten închise cutia de chibrituri şi o puse înapoi în dulapul metalic, dar băgă cheia în buzunarul de la jeanşi.

Intră în bucătărie. Înăuntru era prea cald şi se simţea un miros puternic de mucegai, de parcă în încăpere nu mai pătrunsese de mult vreo pală de aer proaspăt. I se făcu greaţă de la mirosul îngrozitor şi fu obligată să respire pe gură ca să reziste.

Fereastra era acoperită cu o bucată de stofă veche, în carouri, ce fusese prinsă de ramă cu bandă izolatoare. Era clar că Lindsay dorea să nu se poată vedea înăuntru. Sau afară? Cotten găsi întrerupătorul. Neonul licări câteva clipe, apoi se aprinse şi lumină încăperea cu o lumină crudă.

În chiuveta adâncă de porţelan se aflau două farfurii pe care mâncarea se uscase. Cotten deschise robinetul. Acesta tuşi, împroşcă noroi, pentru ca, în cele din urmă, să lase să curgă o apă ruginie şi lăptoasă care, după câteva minute începu, încet, încet să se limpezească. După ce chiuveta se umplu, Cotten închise robinetul.

— Lindsay, eşti aici? întrebă ea în timp ce deschidea uşa aflată între bucătărie şi sufragerie. Pe măsură ce paşii o purtau prin casă, fata aprinse luminile una câte una şi, cu fiecare cameră, se nelinişti tot mai mult. Era atât de întuneric în casa aceasta în care lumina soarelui nu mai fusese lăsată să intre de atâta vreme.

Mirosul deveni tot mai greu de suportat. Datorită faptului că aprinsese luminile, observă că mai multe insecte zburau de colo-colo. Muşte, mai ales.

Când Cotten ajunse în camera de zi, văzu că toate ferestrele fuseseră acoperite. Exact la fel ca şi cele ale bucătăriei. Bucăţi de stofă, cearceafuri şi feţe de masă, toate fuseseră fixate cu pioneze şi apoi prinse cu bandă adezivă, astfel încât să acopere orice deschidere.

Oh! Şi duhoarea aceea oribilă! Ce naiba se întâmplase aici? Începu să se gândească la posibilitatea de a găsi vreun cadavru – cadavrul lui Lindsay. Poate că avusese loc un accident. Sau mai rău. Şi unde era Tera? Treptat, începu să meargă tot mai încet, neliniştită la gândul că, în clipa în care va descoperi sursa mirosului acela îngrozitor, va avea probabil şl răspunsurile pe care le căuta.

Jurnalista se strecură cu grijă de-a lungul holului şi se opri în faţa debaralei. Când deschise uşa, în scărţâituri de balamale, se simţi copleşită de aerul împuţit şi fu cuprinsă de fiori reci. Îşi acoperi gura şi îşi ţinu răsuflarea.

PICTURILE

În clipa în care din debara se rostogoliră mai multe pungi negre, pline cu gunoi, Cotten se dădu un pas înapoi, dezgustată. Prin ruptura uneia dintre ele se scurgea un lichid gros, roşu închis, asezonat cu spaghete vechi ce aminteau mai degrabă de nişte viermi. În amestec mai observă resturi în descompunere ale unor mâncăruri de dovlecei, oase de pui, coji de banană şi multe alte ingrediente, care acum erau de nerecunoscut. Pe linoleumul cenuşiu se formă treptat o baltă gelatinoasă ce emana un puternic miros fetid.

— Iisuse! exclamă Cotten, lovită parcă drept în faţă de îngrozitorul miros ce se revărsa din debara. De ce şi-a depozitat Lindsay gunoiul în debara?

Folosindu-se de picioare, Cotten împinse gunoiul înapoi în mica debara, atât cât să poată trece mai departe pe hol. Uşa primei încăperi era deschisă. „Dormitorul Terei” gândi fata în secunda în care aprinse lumina şi observă cuvertura împodobită cu balerine. Instantaneu privirea îi fu atrasă de pereţii micuţei încăperi, acoperiţi se sus până jos cu picturi. Nişte picturi minunate. Pânze neînrămate reprezentând portrete şi peisaje, viziuni suprarealiste de lumini şi umbre, adâncimi obsedante de culoare. Nişte lucrări de artă uluitoare şi năucitoare în acelaşi timp.

Cotten rămase în picioare în faţa unui portret ce-i tăie respiraţia. Acesta avea o înălţime de vreo cinci picioare şi o lăţime de vreo patru şi reprezenta o copilă angelică, cu un păr blond buclat ce i se revărsa pe umeri, cu ochi albaştri, limpezi, care păreau că transced pânza şi privesc de-a dreptul în sufletul privitorului. Fetiţa era înconjurată de un halou de lumină blândă şi profundă. Era portretul Terei? Cotten se roti încet privind pe rând numeroasele tablouri ce acopereau pereţii.

Zăpăcită de magnifica lucrare de artă, Cotten, copleşită, se aşează pe pat. Nu peste mult observă pe noptieră un jurnal. Deşi se simţea de parcă ar fi violat intimitatea Terei, nu se putu abţine să nu vadă ce conţine. Deschise coperta şi citi pe prima pagină:

Verniu
În arsura petelor lăsate de apă
Sufletul lebedei îşi găseşte alinarea
Şi transcede ora perfectă
Doar ca să fie cuprinsă în vârtejul glorios
Al Misterelor.

Îşi scutură capul neîncrezătoare. Ceea ce vedea nu era în niciun caz ceea ce s-ar putea numi o lectură normală pentru o fetiţă de opt ani şi, cu siguranţă, nicio scriitură obişnuită la această vârstă. Sau, dacă Lindsay scrisese aceste rânduri pentru fiica ei, ce-o fi fost în capul ei?

Ţi-am cerut
Să vii cu mine.
Selene cea înlăcrimată m-a drapat în abanos
Şi mi-a vărsat lacrimile pe un acoperământ de obsidian.
Ţi-am cerut
Să vii cu mine.

Pe pagina a treia Cotten citi:

Liniştea a furat ritmul,
Tăcerea s-a sfărâmat de ţărm,
Dar deasupra marelui fluviu
Ea se avântă în zbor şi pluteşte.

Simţi lumina ce-ţi atinge mintea,
Ascultă mugetul şoaptei,
Pe deasupra pleoapei ce clipeşte
Ea se avântă în zbor şi pluteşte.

Cotten răsfoi paginile cu degetul mare. „Incredibil”. Pagină după pagină, jurnalul îi dăruia poezii frumoase ce parcă se revărsau continuu. Matură şi bine controlată, scriitura aceasta nu era cea a unui copil.

Puse jurnalul la loc pe noptieră şi reîncepu să caute prin casă. Între dormitorul Terei şi o altă cameră, care părea a fi dormitorul

lui Lindsay, se afla o baie. Cotten aprinse lumina din tavan, pe cea din dressing şi lampa de pe noptieră.

Spre deosebire de patul din dormitorul fetiţei, cel din această cameră nu era făcut. Cuvertura, o ţesătură în carouri, era aruncată grămadă, împreună cu pernele, pe podea, la picioarele patului. Dar şi aici, ca şi în camera Terei, şi ca în toate celelalte încăperi, ferestrele erau bine acoperite şi sigilate ca să nu lase să treacă nicio rază de lumină.

Si pereţii acestei camere erau împodobiţi cu o grămadă de picturi. Unele erau stranii, dar altele emanau un realism surprinzător. Cotten se apropie de una dintre ele şi îşi plimbă degetul pe contururile feţei unui copil cu pielea tuciurie, ai cărui ochi negrii priveau atent un cer înstelat. La fel ca şi copilul din camera fetiţei, şi acesta era înconjurat de o strălucire blândă, nepământeană. Atinse apoi un alt tablou, în care era pictat un cal alb cu coama răsfirată de vânt. Calul stătea parcă împietrit pe vârful unui deal şi avea ca fundal un cer de un albastru strălucitor.

Se întrebă când a început Lindsay să picteze. Poate că după moartea lui Neil, gândi ea. Poate pictura a fost refugiul ei. Niciuna din picturi nu era semnată. În schimb, pe fiecare dintre ele se observa, undeva în partea de jos, o liniuţă albastră trasată cu grijă, un semn ce aducea ca formă cu un trăsnet.

Privi în jur, gândindu-se că Lindsay ar fi putut de bună seamă să-şi vândă lucrările, şi se întrebă dacă prietena sa încercase măcar să le arate unui proprietar de galerie. Dacă Lindsay nu putea să-şi creeze relaţiile de care avea nevoie aici, la ţară, în Kentucky, Cotten ar fi putut s-o pună în legătură cu cineva din New-York. Jurnalista nu ştia prea multe despre artă, dar atât cât ştia o îndemna să creadă că aceste picturi erau frumoase, că transmiteau sentimente şi că, probabil, valorau ceva. Ar putea ruga un critic de artă de la SNN să stea de vorbă cu Lindsay.

Se duse din nou în faţa dressing-ului şi ridică o fotografie – Neil, cu braţul în jurul lui Lindsay care, la rândul ei avea un copilaş în braţe, probabil Tera.

Deci… unde erau Lindsay şi Tera, şi de ce o chemase prietena ei cu atâta disperare?

Cotten exploră şi restul casei şi nu găsi nimic neobişnuit. Cu excepţia ferestrelor camuflate. Celelalte încăperi aveau pe pereţi câte o pictură sau două, dar acestea nu semănau deloc cu cele aflate în colecţiile din dormitoarele mamei şi fiicei.

Pe măsuţa pentru cafea, aşezată în faţa canapelei din camera de zi, se afla o grămadă impresionantă de corespondenţă. Cotten se lăsă să cadă pe canapea şi începu să verifice plicurile. Reclame, promoţii, factura de gaze, oferte pentru carduri de credit aprobate în prealabil, revista „People" şi situaţia contului pentru Mastercard.

Cotten îngrămădi corespondenţa la loc pe măsuţă, în acea clipă zări cu coada ochiului luminiţa pâlpâitoare a telefonului. Se aplecă spre marginea măsuţei şi apăsă butonul ca să asculte mesajul.

„Salut, Lindsay. Sunt pastorul Albrecht. Am vrut doar să îţi spun că nu s-a întâmplat nimic. Înţeleg că fiica ta este încă puternic stresată de moartea tatălui ei şi de tot ce s-a întâmplat. Uneori e bine ca fetiţele să dea drumul sentimentelor ce le copleşesc… Lindsay, nimeni nu se simte mai jenat decât mine în legătură cu ieşirea aceea din biserică. Am trecut să vă văd, dar tu şi Tera nu eraţi acasă. Am să revin din nou."

Data: acum patru zile.

Ieşire? Cotten înconjură cu privirea camera întunecată şi privi din nou ferestrele camuflate. Ce naiba se întâmpla aici?

CONEXIUNEA

Cotten era aşezată pe canapeaua lui Lindsay Jordan. Mesajul de pe telefon o bulversase. Despre ce fel de ieşire vorbea individul acesta, pastorul Albrecht? Şi de ce anume trăiau Lindsay şi Tera în felul acesta, camuflate, într-o casă aflată într-o dezordine de nedescris şi plină de gunoaie? Atunci când o sunase, Lindsay părea înfricoşată de ceea ce i s-ar putea întâmpla fiicei ei.

Cotten se întrebă dacă n-ar fi mai bine să cheme autorităţile. Dar ce să le spună? Că Lindsay era o gospodină neglijentă? Că lăsase în casă pungile cu gunoi în descompunere şi că avea o teamă bolnavă de aer proaspăt şi de lumina soarelui? Că fiica ei a avut o ieşire în timpul slujbei de duminică?

Trecuse deja o săptămână de la telefonul nocturn al lui Lindsay. Dar dacă cele două păţiseră ceva între timp şi ea ajunsese prea târziu?

Nu avea niciun motiv să rişte. După ce întrebă la informaţii şi află numărul de telefon pentru situaţii speciale, şi le spuse că nu este vorba de o urgenţă, formă numărul de apel şi aşteptă.

— Biroul şerifului – cea care îi răspunse avea vocea plictisită de cotidian a unei femei tinere. Cotten crezu că aude sunetul scos de spargerea unui balon de gumă de mestecat.

— Aş dori să anunţ dispariţia unei persoane… a două persoane, spuse Cotten.

— Numele dumneavoastră?

— Cotten Stone.

— Unde vă aflaţi?

Fata îi dădu adresa fermei Jordan.

— Rămâneţi pe fir, vă rog, îi ceru fata de la celălalt capăt.

Peste câteva momente se auzi în receptor vocea unui bărbat:

— Sunteţi cumva Cotten Stone? Fiica lui Furmiel şi Martha Stone? Corespondenta de ştiri vestită în toată lumea?

— Nu bag mâna în foc pentru partea cu „vestită”, spuse Cotten.

— Domnişoară Stone, aici e şeriful Maddox. Nu pot să vă spun cât de mândri suntem de dumneavoastră noi, toţi cei de-aici. Atât

eu, cât şi soţia mea, vă urmărim întotdeauna pe SNN. Să ştiţi că atunci când am văzut ce s-a întâmplat acolo, în Rusia, am fost foarte mândri de dumneavoastră. Şi, dacă aş putea să adaug, aţi devenit o domnişorică grozav de drăguţă.

— Mulţumesc, domnule şerif. Jurnalista şi-l amintea pe Maddox. El investigase moartea tatălui ei. Cazul sinuciderii lui Furmiel Stone.

— Deci, ce e cu povestea asta cu persoane dispărute?

— Mă aflu acasă la Lindsay Jordan. Se pare că a dispărut. La fel şi fiica ei.

Maddox oftă apăsat, parcă din adâncul sufletului.

— Care e problema? întrebă Cotten.

— Păi, cum să vă spun? Din când în când o ia pe coclauri, o ia pe Tera şi pleacă pentru câteva zile. Ia doar câteva lucruri cu ea şi pleacă pe neaşteptate. Cred că pur şi simplu simte nevoia să se îndepărteze de Loretto din când în când, fie şi pentru o zi sau două. Lindsay mi-a spus odată că se simte de parcă ar trăi undeva sub apă, pe fundul unei piscine. Cred că atunci când îşi ia aceste vacanţe se simte de parcă ar urca la suprafaţă pentru o gură de aer proaspăt.

— De data asta nu cred că şi-a luat o astfel de vacanţă. Sunt aici pentru că, recent, am primit un telefon de la ea. Părea necăjită şi speriată şi m-a implorat să vin încoace.

— Sunt sigur că, de fapt, a reacţionat exagerat, impresionată fiind de cele întâmplate în biserică cu o duminică înainte.

— Dar ce s-a întâmplat?

— E un pic cam jenant, Cotten, pot să vă spun Cotten?

— Bineînţeles.

— Să ştiţi că eu n-am fost de faţă. Se pare că, acum vreo două duminici, Lindsay a luat-o şi pe Tera la biserică după foarte multă vreme. Fetiţei nu-i plăcea la biserică deoarece acolo îl văzuse pentru ultima dată pe tatăl ei, mort. Ştiţi, un accident tragic. Acolo a avut loc serviciul funerar. Acum avem un nou pastor la biserică, reverendul Albrecht. În duminica aceea Tera l-a întâlnit pentru prima dată. Ei bine, imediat ce l-a văzut, a devenit agitată şi a început să strige către el că e Răul, că e Diavolul, şi mai ştiu eu cum. Am auzit că a fost îngrozitor. Fetiţa gemea şi ţipa într-una. Ca

să se liniştească, biata micuţă a trebuit sedată de doctor. Lindsay a luat-o acasă şi, de atunci, n-am mai auzit nimic de ele.

Cotten îşi dădu seama că, pentru o clipă, şeriful acoperise receptorul cu palma, ca să dea un ordin unei alte persoane, probabil adjunctului său.

— Îmi cer scuze, Cotten, spuse el, avem o ciocnire minoră, nişte table îndoite, pe cinci-douăzeci şi şapte. Unde am rămas? Oricum, cred că, de când a murit Neil, pe Lindsay o bântuie mai mulţi demoni cu care trebuie să se lupte. Şi, ceea ce e mai rău, cred că asta a afectat-o şi pe Tera. Este o fetiţă dulce, dar nu seamănă cu nicio altă fetiţă de opt ani pe care o cunosc.

— Adică?

— Tot timpul pretinde că vede tot felul de lucruri – fantome, spirite, viziuni. Cred că doar vrea să i se acorde atenţie. Nu o pot învinovăţi, nu-i vina ei.

Pe măsură ce asculta, Cotten se strădui cât putu să ignore întrebarea ce o neliniştea din ce în ce mai mult. De ce încercase Lindsay să ia legătura cu ea? Acum era încredinţată că prietena ei din copilărie nu numai că trebuia găsită, dar se părea că avea mare nevoie de ajutor specializat – şi ea şi Tera.

— Îmi pare rău că aud toate astea, spuse Cotten. Când m-a sunat, acum o săptămână, Lindsay mi-a spus că Tera avea nişte vise neobişnuite. Dar Lindsay părea foarte speriată, înfricoşată chiar, deoarece credea că îşi va pierde fetiţa. Părea disperată.

— Când o s-o vedeţi, o să vă daţi seama că Lindsay e într-o stare ce-ţi stârneşte mila. Deşi au fost destui care s-au oferit s-o ajute, a refuzat orice ajutor. Sunt sigur că se vor întoarce peste vreo zi sau două. Dacă nu apare cât de curând, am să încep să fac cercetări. Între timp o să dau câteva telefoane să văd dacă mai aflu ceva despre ele.

— Mulţumesc, domnule şerif. Sper că aveţi dreptate şi că ar trebui să mă jenez că v-am deranjat cu astfel de probleme. V-aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi comunica orice noutăţi apar. Orice. Cotten îi dădu numărul de celular.

— Fiţi sigură, spuse el, apoi chicoti. Încă tot nu-mi vine să cred. O celebritate adevărată chiar aici, în Loretto. Treceţi pe la noi şi

intraţi să vă vedem. Toţi cei de pe-aici ar da orice să vă întâlnească.

— Am să trec, domnule şerif.

Cotten închise telefonul. Se simţea golită. Şi posomorâtă. Era evident că prietena ei suferea, şi probabil că nu putea face nimic ca s-o ajute.

Mai era ceva ce nu-i dădea pace. Poate că era doar prea precaută. Deformaţie profesională. Reporterul de ştiri care-şi scotea mereu capul şi punea totul sub semnul întrebării. Dacă e s-o spunem p'a dreaptă, doar aşa a reuşit să urce până la funcţia de corespondent senior de ştiri la SNN.

Nu era pregătită încă să se dea bătută. Mai trebuia să sape puţin.

Cotten hotărî că trebuie să înceapă cu o inspecţie amănunţită a casei. Spera să găsească ceva care s-o convingă fie să plece acasă, fie să rămână şi să-şi continue investigaţiile.

O porni din nou pe hol şi intră iarăşi în camera Terei. În multe privinţe, aceasta era o cameră obişnuită de fetiţă, cu excepţia picturilor mamei ei. Pe rafturile de pe perete se aflau o mulţime de cărţi. Cotten trecu în revistă titlurile: „Dovada existenţei lui Dumnezeu", „Experienţa rugăciunii", „Pacea pe Pământ", „Călătoria" de Billy Graham, „Puterea intenţiei", de Dr. Wayne W. Dyer, „Efectul Isaia" de Gregg Braden. Niciuna nu constituia o lectură tocmai obişnuită pentru o fetiţă de vârsta Terei.

Pe un alt raft se aflau ceea ce păreau să fie cărţile de şcoală ale fetiţei. Cotten mângâie cărţile cu vârfurile degetelor, amintindu-şi de telefonul primit de la Lindsay: „Din cauza a ceea ce eşti, Cotten. Poveştile de la Ştiri, apărute de-a lungul anilor, toate lucrurile acelea legate de religie de care te-ai ocupat şi în care ai fost implicată. Eşti singura persoană care ar putea înţelege."

Cotten trase adânc aer în piept.

Continuă să caute prin casă, explorând prin nişe şi colţuri, prin dulapuri şi sertare, cutii şi scrinuri. În bucătărie, sub măsuţa de servit, găsi o mulţime de ghiduri pentru profesori, editate pentru manualele din camera fetiţei. Mai erau nişte dosare care aveau despărţituri pentru matematică, citire şi scriere. Lindsay îşi învăţa fetiţa acasă! De ce alesese această cale şi nu o dăduse la o şcoală publică?

Cotten îşi făcu vânt cu un dosar gol, ca să se mai răcorească puţin. Chiar dacă era o zi de început de toamnă şi vremea începuse să se răcească, ziua aceea era neobişnuit de călduroasă. Cu ferestrele închise şi bine acoperite, aerul din interior o moleşea. Ca să nu mai vorbim de izul de gunoi în putrefacţie.

Tânăra avea senzaţia că pereţii se închid peste ea. Aceeaşi senzaţie pe care o are orice claustrofob aflat într-un lift supraaglomerat. Se reîntoarse în camera de zi, smulse pătura ce acoperea uşa de la intrarea din faţă şi deschise panoul de jos al uşii. Apoi deblocă uşa şi o împinse până când aceasta se opri în perete. O briză de aer proaspăt se strecură în interiorul casei. Când ieşi pe verandă, plasa de protecţie împotriva insectelor începu să se mişte uşor, iar soarele făcu să dispară întunericul sumbru din casă. Fata se lăsă cuprinsă de puritatea acelei zile.

După ce îşi mai limpezi mintea, Cotten se îndreptă în grabă spre dormitorul lui Lindsay. Ajunsă acolo, cotrobăi în grabă prin sertare şi prin dulapuri. Toate erau într-o dezordine de nedescris. Brusc îşi dădu seama că lucrurile arătau de parcă mai cotrobăise cineva prin casă înaintea ei. Poate că mai era şi altcineva nerăbdător să descopere indicii privind locul unde plecaseră Tera şi Lindsay.

Pe dulap îi atrase atenţia o fotografie înrămată. Când o ridică, avu sentimentul a ceva foarte familiar – o senzaţie de deja vu.

Cotten atinse cu degetele faţa din fotografie – o fetiţă căreia i se revărsa pe umeri o claie plină de viaţă de păr blond. Ochii albaştri, la fel ca ai mamei ei, erau limpezi şi larg deschişi, continuare naturală a zâmbetului ce-i lumina chipul. Fetiţa strângea lângă bărbie un pisoi şi părea că savurează de-a dreptul atingerea moale a blăniţei acestuia. Părea să aibă şapte sau opt anişori. Probabil că aceasta era o poză recentă a Terei.

Cotten simţi că o cuprinde o emoţie puternică. Nu pentru că îşi făcea probleme din cauza copilului, ci pentru că simţea o legătură inexplicabilă. De parcă ar fi ştiut mai multe despre Tera decât îşi dădea ea însăşi seama.

Era senzaţia aceea ciudată care apare în clipa în care o amintire mai veche stă gata să iasă din nou la lumină.

Surprinsă, Cotten aşeză fotografia la loc, pe dulap, şi se dădu un pas înapoi. Se aşeză apoi pe marginea patului, încercând să găsească o explicaţie raţională a ceea ce tocmai simţise. Nu mai trăise niciodată o experienţă atât de tulburătoare. Lindsay avusese dreptate, era ceva unic în legătură cu Tera. Acum Cotten era hotărâtă să afle ce anume s-a întâmplat cu ele.

La piciorul patului se găsea o ladă de călătorie, o adevărată piesă de anticariat. Ridică uşor capacul şi imediat încăperea a fost inundată de un miros pătrunzător de cedru. Cotten îndepărtă o pătură croşetată aşezată deasupra în cufăr şi descoperi dedesubt mai multe desene în creion – desene superbe, realizate în cele mai mici detalii. Le trecu în revistă unul câte unul. Încet, dar sigur, simţi cum o copleşeşte uimirea când realiză cât de talentată era Lindsay. Mai erau şi câteva picturi miniaturale, realizate cu aceleaşi detalii fine, ca şi cele de pe pereţi. Fiecare dintre ele purta aceeaşi semnătură: micul trăsnet albastru.

Într-o cutie de pantofi găsi pagini întregi de poezie. Cotten citi câteva înainte de a închide capacul. Urmă la rând un album. Pe fiecare pagină, fixate cu colţare speciale, fuseseră aşezate fotografii în alb şi negru. Trebuie să fi fost albumul mamei lui Lindsay. Către sfârşitul albumului găsi câteva poze colorate, ale căror culori păliseră de parcă fotografia fusese făcută pe o lumină palidă, gălbuie. Una din poze era cu Lindsay şi Cotten la liceu. Ar fi vrut să aibă timpul necesar ca să le privească mai atent, dar acum nu era deloc momentul potrivi.

Sub poză observă colţul unei hârtii împăturite. Curioasă, Cotten o scoase de sub poză şi în secunda următoare îngheţă. În partea de sus a paginii văzu că era trecut numele ei. Cu multă grijă, despături hârtia şi începu să citească:

„Dragă Cotten. Dacă citeşti aceste rânduri înseamnă că deja este prea târziu. Am plecat să ne ascundem. Tera mi-a spus că va veni un înger care să ne apere şi să ne protejeze. Ştiu că tu trebuie să fii acel înger. Spunea că ei ne vânează şi nu se dau în lături de la nimic ca să te împiedice s-o găseşti înaintea lor. Ei sunt Răul în stare pură, Cotten. Te rugăm, roagă-te pentru noi Lindsay şi Tera”

În ciuda aerului cald şi stătut, Cotten simţi că o cuprind fiori de gheaţă. Din cuvintele lui Lindsay se revărsa disperarea. Simţindu-se de parcă ar fi fost urmărită de cineva, Cotten privi în jur, apoi împături grijulie biletul şi îl băgă în buzunar.

Ştia că venise vremea să dea acel telefon.

DEVIN

— Stadionul Dolphin are cod de alertă? întrebă Alan Olsen.

— Nu, domnule, îi răspunse ofiţerul de poliţie din districtul Miami-Dade. Poliţistul o luă înainte conducându-l la toaleta bărbaţilor. Imediat ce intrară înăuntru, îşi deschise microfonul de pe umăr. Unitatea patruzeci. Copil posibil pierdut. Rămâneţi în aşteptare.

— Cum e posibil să nu aveţi un sistem de alertare pentru urgenţe? – Din cauza frustrării ce-l copleşea, Alan îşi simţea faţa fierbinte, de parcă i-ar fi luat foc. – Ştiţi câţi copii vin la meciurile astea? Cum se poate să nu aveţi…

— Unitatea patruzeci. Copil posibil pierdut. Zece-patru, se auzi o voce subţire, metalică din staţia de radio a poliţiei.

— Am verificat deja aici, spuse Alan. Devin a intrat acum câteva minute bune, dar nu l-am mai văzut să şi iasă.

Ritmurile melodiei „Start me up” a celor de la Rolling Stones izbucni năvalnic din difuzoarele gigantice ale stadionului. Echipele „The Dolphins” şi „The Jets” erau gata pentru ce-a de-a doua rundă de încăierări.

Ofiţerul o porni de-a lungul rândurilor din stal. După ce confirmă că nu se află niciun copil acolo, spuse:

— Arătaţi-mi biletele dumneavoastră.

Alan băgă mâna în buzunar, scoase cotoarele biletelor şi i le înmână ofiţerului.

— V-aţi dus să vedeţi dacă nu cumva s-a întors la locurile dumneavoastră?

— Da, am făcut-o şi pe asta. Alan se înfierbânta din ce în ce mai mult şi, din cauza presiunii ce-l apăsa, simţea că, în curând, o să explodeze. Am făcut deja toate astea. Nu-i puteţi alarma pe cei de la securitatea stadionului?

— Hai să mai aruncăm o privire, doar ca să fim siguri. Ştiţi, copiii fac asta mereu. Bântuie peste tot şi apoi se întorc pe locurile lor întrebându-se pe unde le-or fi părinţii. Mai întâi să vedem dacă nu a ajuns cumva înapoi la locurile dumneavoastră.

— Dar dacă ceva nu-i în regulă, pierdem… nu mai avea rost să încheie propoziţia. Alan îşi dădu seama că era complet ignorat. Poate că poliţia avea de-a face cu astfel de situaţii tot timpul, dar el, el nu. Ar fi vrut să vadă că poliţistul înţelegea că este o urgenţă. În plus, poliţistul nu pricepea nimic în ceea ce-l privea pe Devin.

— Ascultaţi-mă, spuse Alan, pierdem timp preţios. Dacă îl găsim, nu-i niciun necaz, dar dacă are probleme…

Ofiţerul se îndreptă către tunelul de trecere, cu Alan grăbindu-se pe urmele lui. Întorcându-se cu faţa către scările abrupte care conduceau către partea de sus a tribunei, privirea lui Alan se concentră pe locurile lor. Şi acum erau tot goale. Nici urmă de Devin. Simţi cum i se încordează toţi muşchii şi expiră zgomotos. Era foarte aproape de un atac de panică. Aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată. Aşa ceva nu-i stătea în fire!

Zgomotul asurzitor al tribunelor marcă începutul reprizei. Alan şi poliţistul se căţărară pe scările înalte, până când ajunseră lângă cele două locuri libere.

— Uitaţi-vă cu grijă înjur, poate reuşiţi să-l localizaţi, strigă poliţistul în urechea lui Alan. Poate că s-a aşezat în altă parte.

„Naiba să le ia delocuri ieftine” gândi Alan. Îşi putea permite, fără doar şi poate, să ia bilete într-o lojă, dar dorise ca Devin să trăiască meciul la fel ca majoritatea celorlalţi copii de vârsta lui. „Dă Doamne să nu fi făcut o greşeală”, se rugă el.

Mătură cu privirea mulţimea din preajmă în timp ce poliţistul vorbea în microfonul de pe umăr. Nu auzea nimic din ce spunea, deoarece mulţimea era mult prea zgomotoasă. Alan, aflat chiar lângă poliţist nu reuşea să audă nicio iotă din ce spunea acesta. Spera doar ca, în cele din urmă, să alerteze, totuşi, personalul din securitatea stadionului.

După câteva minute, îl urmă pe poliţist înapoi pe scări în jos şi prin tunel. În câteva clipe intrară în staţia secundară a poliţiei metropolitane Miami-Dade, aflată la parterul clădirii stadionului. Spaţiul era foarte „economic” folosit, având o mică sală de aşteptare, în care se găseau câteva scaune. Poliţistul l-a condus pe Alan într-o a doua încăpere unde, la un birou, se afla un al doilea poliţist.

— Acesta este sergentul Carillo. Dânsul va prelua problema. Legitimaţi-vă şi faceţi-i o descriere amănunţită a fiului dumneavoastră.

— Putem să ne grăbim? întrebă Alan. Devin s-a pierdut şi nu-l caută nimeni.

— Nu vă faceţi griji, domnule Olsen, spuse Carillo. Aici se întâmplă destul de des ca părinţii să se piardă de copii. O să vă găsim fiul.

Alan îşi scoase permisul de conducere din portofel şi i-l înmână sergentului.

— Aceasta este adresa dumneavoastră corectă? întrebă sergentul, în timp ce lua notiţe pe un formular.

Alan dădu aprobator din cap. Îşi strânseră mâinile, făcând eforturi să-şi calmeze furia şi să nu mai tremure, întârzierea devenea de nesuportat.

Returnându-i permisul, Carillo îi aruncă o privire bărbatului şi spuse:

— Luaţi loc. Mi-l puteţi descrie pe fiul dumneavoastră?

În timp ce trăgea un scaun să se aşeze şi se auzi scârţâitul picioarelor metalice pe podeaua din lemn, Alan simţi că i se încleştează fălcile. Aşezându-se ca un robot, începu să vorbească:

— Îl cheamă Devin. Are opt ani. E înalt de vreo patruzeci şi cinci, patruzeci şi şase de inchi, şi are cam şaizeci de livre. Păr blond, ochi albaştri. Poartă jeanşi, un tricou galben şi o jachetă cu sigla celor de la „Dolphins”. A, da, şi o şapcă „Dolphins”.

Carillo lua notiţe foarte preocupat pe formular, fără ca măcar să-l privească. Îi puse o nouă întrebare, fără să-şi ridice ochii spre el:

— Când l-aţi văzut ultima oară?

— În timpul pauzei de la jumătatea meciului, când ne-am dus să luăm o gustare. Devin mi-a spus că trebuie să meargă la toaletă, dar cozile erau foarte lungi. Alan ridică o mână şi îşi şterse sudoarea de pe faţă. Are o problemă cu retenţia urinară şi trebuie să meargă des la toaletă. Cel puţin o dată pe oră.

— Vreţi ceva de băut?

— Nu. Alan trase adânc aer în piept. Scuzaţi-mă, nu vreau să beau nimic.

— Bine, altceva?

— Am trecut pe lângă cei aflaţi la coadă şi l-am întrebat pe primul individ de lângă uşă dacă l-ar putea lăsa pe Devin să intre înaintea lui. Bietul copil stătea acolo încovrigat, ţinându-şi picioarele strânse, şi cu o privire de om în agonie. Alan îşi şterse din nou sprânceana. Tipului i s-a făcut milă de Devin şi l-a lăsat să intre.

— Dumneavoastră ce-aţi făcut atunci?

— Era foarte aglomerat acolo, aşa că am mers şi m-am aşezat lângă peretele exterior al stadionului ca să-l aştept.

— Cât l-aţi aşteptat?

— Opt, poate zece minute.

— E o perioadă destul de lungă pentru ca un copil să facă pipi.

În cele din urmă Carillo îşi ridică privirea şi îl privi pe Alan drept în ochi.

— Îmi dau seama. De asta sunt aşa de agitat.

Poliţistul mai notă ceva.

— Ce aţi făcut în timpul ăsta? Doar l-aţi aşteptat sau v-aţi plimbat prin zonă? Poate că aţi plecat şi apoi v-aţi întors..?

— Nu m-am mişcat de acolo.

— Aţi vorbit cu cineva?

— Nu. Adică da. Un tip a început să vorbească cu mine despre statisticile legate de fotbal. Mi s-a părut prea pasionat şi cam plictisitor. Vreau să spun că eu nu sunt chiar un fan al jocului de fotbal.

— Atunci de ce aţi venit la meci?

— Lui Devin îi plac tare mult cei de la „Dolphins”. Îţi poate recita toate statisticile legate de oricare dintre jucători. Acesta era primul joc din Liga Naţională de Fotbal pe care îl vedea pe viu.

Poliţistul luă formularul şi se ridică în picioare:

— Mai puteţi să-mi spuneţi ceva, înainte ca să înregistrez cererea?

Alan ezită. Mai erau multe, foarte multe de spus. Dar probabil că individul n-ar înţelege sau, pur şi simplu, nu l-ar crede.

— Nu, nimic, spuse Alan.

HAMBARUL

Cotten îşi luă geanta din maşina închiriată şi apoi scoase celularul aflat în buzunarul lateral. Îşi verifică ceasul: în Kentucky era 12:30 P.M, asta înseamnă că la Roma era 6.30 P.M. Aplecând-se peste maşină, luă la rând lista cu numerele de telefon din agendă până ajunse la numărul care o interesa: un număr privat de la Vatican, numărul cardinalului John Tyler. După ce ascultă mesajul din mesageria vocală, formă numărul de celular pe care i-l indicase.

— Ciao!

După ce telefonul sunase de vreo şase ori la rând se auzi în sfârşit şi vocea aceea, atât de dragă.

— Salut, John. Văd că lucrezi până târziu.

— De fapt sunt în Washington. Particip la o conferinţă pe probleme de securitate. Încheiem lucrările în această după-amiază. Aşteaptă o secundă.

Cotten auzi cum murmurul de voci din fundal se estompează încet, pe măsură ce John se îndepărta în căutarea unui loc ceva mai liniştit.

— Tocmai mă gândeam la tine.

— Zău? spuse ea. Cred că telepatia funcţionează. Îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Auzindu-l, se lăsase din nou cotropită de dor şi de căldura amintirilor, „întotdeauna mi-am dorit doar ceea ce nu aş putea avea niciodată". Mă bucur să-ţi aud vocea.

— Cum ţi se vindecă rănile? întrebă John.

— Nu oricine se poate făli că a fost împuşcat de rebelii ceceni.

— Asta nu-i deloc amuzant. Ted mi-a spus că investighezi o poveste în Kentucky? Cum merge treaba?

— Cum se spune?… Nici prea-prea, mei foarte-foarte.

— La Vatican nu se întâmplă prea des să aud expresii în jargon. Dar cred că asta înseamnă că lucrurile stau ceva mai rău decât bine, nu? Ce se întâmplă de fapt?

Cotten începu să-i povestească tot ce se întâmplase, pornind de la telefonul primit de la Lindsay încă pe când era în Moscova. Îi descrise casa, picturile şi poeziile prietenei ei, comentariile şerifului

Maddox, „ieşirea” fetiţei de la biserică, chiar şi ce anume a simţit în clipa în care a atins portretul Terei. În final îi povesti despre biletul găsit în albumul cu fotografii.

— Destul de ciudat, nu-i aşa?

— Totul e ciudat. Tu la ce anume te referi?

— La tot ce ţi-am povestit. Dar cel mai ciudat mi se pare sentimentul pe care l-am avut când am atins poza.

— Aşa cum te cunosc, dacă mă întrebi pe mine, nu găsesc nimic surprinzător. Legătura ta cu Tera îmi spune doar că acolo se mai petrece ceva, mult mai profund decât ceea ce ţi-a spus şeriful.

— În clipele acelea am avut senzaţia că sunt întreagă, că sunt un tot, de parcă fetiţa din poză ar fi o extensie a fiinţei mele.

— Ai vreo idee de ce?

— Încă nu.

— Şi ce ai de gând să faci în continuare?

Cotten mătură cu privirea casa şi împrejurimile acesteia. În apropiere se afla un hambar.

— Mai am câte ceva de verificat pe aici, după care mă întorc în oraş. Am să încep să întreb să aflu dacă nu cumva ştie cineva ceva despre ele. Dacă mă conving că sunt într-adevăr în pericol, am să caut o cale ca să le pun la adăpost.

— Aveam de gând să zbor mâine dimineaţă înapoi la Vatican. Acum mă gândesc dacă n-ar fi mai bine să-mi amân plecarea cu câteva zile şi să vin şi eu în Kentucky?

— Eşti sigur că poţi? Adică… m-aş bucura mult să te văd, dar nu cred că e mare lucru de făcut pe aici.

— Mă preocupă comentariul tău în legătură cu fetiţa.

— Cum aşa?

— De multă vreme nu s-a mai întâmplat nimic. A fost prea multă linişte. Acesta ar putea fi începutul unei noi runde din meciul cu vechii noştri prieteni.

— Şi mie mi-a trecut asta prin minte. Cotten închise ochii, recunoscătoare, la gândul că John va fi alături de ea dacă se va dovedi că îngrijorarea lor era îndreptăţită. Iar dacă, dimpotrivă, se dovedea că nu aveau motive de îngrijorare, măcar va avea bucuria de-a mai petrece un timp alături de el. Fata atinse microfonul

celularului de parcă acesta, ca prin minune, i l-ar aduce mai aproape. Ce-ar fi să te iau de la aeroportul din Louisville? Îmi place foarte mult drumul de la aeroport până în Loretto.

— Te sun eu din nou ca să-ţi spun când sosesc.

Fără să vrea, şi înainte ca să poată să le reţină, cuvintele obsedante îi scăpară printre buze:

— Mi-e dor de tine!

După o pauză se auzi şi răspunsul:

— Şi mie!

Fata îl auzi cum respiră adânc.

— Te sun peste o oră sau două.

Cotten închise capacul telefonului şi îl aruncă pe scaunul din faţă al maşinii. Bateria era aproape goală. Văzându-l acolo, pe scaun, îşi va aminti, poate, să-l pună la încărcat la bateria de la maşină.

Continuându-şi căutările, tânăra o luă agale pe poteca lutoasă, bine bătută, care ducea către hambar. Pisica lui Lindsay stătea, la o distanţă respectabilă, sprijinită pe lăbuţele din faţă, urmărind-o neîncrezătoare şi încă neliniştită.

La fel ca şi casa, exteriorul hambarului părea că are nevoie urgentă de reparaţii şi de o zugrăveală proaspătă. Uneltele de fermă erau împrăştiate peste tot, aruncate ici şi colo prin iarba înaltă, necosită. O grămadă de buruieni crescuseră în voie printre butucii tăiaţi pentru foc. Într-un strat aflat lângă colţul vechii construcţii, se auzea zumzetul albinelor ce roiau printre florile purpurii. Un stejar maiestuos, bătrân ca timpul, îşi arunca umbra protectoare până peste acoperişul hambarului.

Cum putea Lindsay să aibă atâta talent artistic şi, în acelaşi timp, să trăiască într-un astfel de dezastru? Probabil că picturile şi poezia îi distrăgeau atenţia de la viaţa ce se sfărâma în bucăţi în jurul ei. Poate că arta devenise obsesia care o ajuta să treacă mai uşor peste zile… şi peste nopţi.

Cotten stătea în picioare în faţa uşilor hambarului. O să arunce o privire înăuntru înainte să pornească înapoi către oraş. Zăvorul greu scârţâi şi gemu. Cele două uşi, înalte de douăsprezece picioare, se deschiseră alene. O întâmpină o aromă puternică de terebentină şi vopsea de ulei.

Aşteptă câteva clipe, până când privirea i se obişnui cu lumina slabă din interior. Pe măsură ce începea să desluşească câte ceva, se simţi copleşită de mirare.

Deasupra capului, suspendate de grinzi şi căpriori, atârnau zeci de picturi de mărimi diferite. Nu erau doar nişte lucrări de artă frumoase, ci îţi inspirau ceva profund spiritual şi mistic. Pereţii hambarului erau şi ei acoperiţi cu picturi şi desene. Întregul spaţiu era ocupat de maldăre de pânze goale, aşteptând să fie acoperite cu picturi, şi o grămadă de cutii pline cu vopsele de ulei, vopsele acrilice, cărbune, pensule şi palete pentru culori, întregul hambar fusese, de fapt, transformat într-un studio. Mirosul fânului şi al pământului era înlocuit aici cu cel al uleiului de in şi al cretei.

O pictură neterminată îi atrase atenţia şi o făcu să se îndrepte către partea din spate a hambarului. Era portretul unul bărbat. Spre deosebire de celelalte tablouri, care emanau o frumuseţe stranie, faţa acestui personaj era contorsionată. Ochii bărbatului erau plini de ură şi de o furie oarbă, iar silueta sa era înconjurată de o palidă lumină roşiatică.

Cotten începu să se plimbe agale prin hambar, admirând pe rând fiecare dintre lucrările de artă. La un moment dat se opri în faţa unei alte picturi, încă neterminate, care reprezenta o fetiţă, fetiţa din fotografie: blondă, cu trăsături delicate şi cu ochi albaştri, translucizi, ca de gheaţă. Mica siluetă era aşezată pe o stâncă, şi avea drept fundal un frumos apus de soare, în mână ţinea o minge strălucitoare de lumină. La fel ca şi în pictura din camera Terei, şi această fetiţă era înconjurată de un halou molatic de culoare violet-albăstruie. Imaginea îi tăie fetei răsuflarea.

Dar nu numai pictura i-a determinat această reacţie, ci şi şevaletul pe care se afla: un şevalet mic, numai potrivit pentru un copil.

JACHETA DE VÂNT

— Domnule Olsen, spuse sergentul Carillo, avem acum peste şaizeci de poliţişti care vă caută fiul. Dacă luaţi loc în zona de aşteptare am să vă chem imediat ce va fi localizat.

— Mulţumesc, spuse Alan ridicându-se în picioare. Era gata să-i povestească poliţistului despre talentele… secrete ale lui Devin. Dar se răzgândise, spunându-şi că nu este necesar să ştie toate astea ca să-l găsească. Dacă o să fie nevoie mai târziu, o să spună poliţiei şi celelalte detalii. Poate că nu se va ajunge la aşa ceva.

Alan stătea pe holul micului birou de poliţie şi îl urmărea pe agentul din spatele geamului. Acesta primea o cerere de la o altă persoană, care îşi pierduse portofelul. Din fundal răzbătea zgomotul înfundat făcut de mulţimea de pe stadion.

Devin era singurul său copil. Îşi pierduse soţia cu şase ani în urmă. Un şofer beat a trecut pe roşu, tocmai când soţia lui mergea să-l ia pe băiat de la grădiniţă. Din acel moment întreaga lume a lui Alan a fost băiatul. Dacă azi i se întâmpla ceva lui Devin, era convins că niciodată n-o să şi-o poată ierta.

Uşa se deschise şi un poliţist intră înăuntru însoţit de un adolescent pe care îl conduse până în încăperea alăturată. Pe cămaşa băiatului se vedeau clar urme de sânge. „Probabil s-a încăierat cu cineva”, se gândi Alan.

Poate că cei şaizeci de poliţişti, care îl caută acum pe Devin, o să-l găsească în curând. Chiar dacă stadionul Dolphin era imens, era o zonă limitată care avea ieşirile controlate. Nu se putea să nu-l găsească.

Dar mai era o posibilitate – una la care Alan nici nu voia să se gândească.

Dar dacă cineva l-a răpit pe Devin?

— Domnule Olsen?

Alan privi la bărbatul ce stătea în uşă, îmbrăcat într-o bluză polo de culoare verde închis şi nişte pantaloni Dockers. De centură avea agăţată o insignă aurie şi un pistol automat într-un toc negru din piele.

Alan se ridică în picioare.

— L-aţi găsit pe Devin?

— Sunt locotenentul Martinez de la Metro-Dade.

Alan îi strânse mâna.

— Fiul meu?

— Veniţi cu mine, domnule.

În timp ce-l urma pe detectivul care îl conducea prin aglomeraţie, Alan simţi cum i se strânge stomacul. După vreo douăzeci de paşi au intrat în cabina unui lift. Alan simţi că acesta se prăbuşeşte precum nodul din stomacul lui. Când se deschiseră uşile, se aflau deja în subsolul stadionului.

Martinez îl conduse pe Alan de-a lungul unui coridor bine luminat până în faţa unei uşi pe care scria „Accesul interzis!”. Detectivul trecu un card de identificare prin mecanismul de securitate şi mecanismul uşii se deblocă pe loc. Apoi deschise uşa şi îl conduse pe Alan într-o cameră întunecată.

În clipa în care uşa se închise în spatele lor, Alan văzu că se aflau într-un centru de supraveghere video. Peretele cel mai îndepărtat era acoperit cu cel puţin treizeci şi şase de monitoare video. Toate arătau imagini live transmise prin camerele de luat vederi amplasate peste tot în stadion.

În faţa peretelui plin de monitoare stăteau trei agenţi de poliţie. Alan, sub îndrumarea lui Martinez, ajunse în spatele unuia din aceştia.

— Domnule Olsen, vă rog să vă uitaţi la monitorul treizeci şi trei, spuse Martinez. Apoi, lovindu-l uşor pe umăr pe unul dintre tehnicieni, îi spuse acestuia:

— Derulează din nou înregistrarea aceea, te rog.

O secundă mai târziu Alan privea uimit monitorul care îl arăta chiar pe el, sprijinindu-se de perete şi privind mulţimea ce se scurgea în toate direcţiile. Se văzu întorcându-se şi vorbind cu omul cu barbă care se apropiase şi se aciuase pe lângă el – omul purta o geacă roşie.

La un moment dat, individul îl ţinea de braţ. Îşi aminti că tipul îi înşirase o mulţime de date statistice plictisitoare legate de istoria

echipei „Miami Dolphins”. Acum când se gândea la asta, individul părea că făcea tot posibilul ca să-i distragă atenţia lui Alan.

Chiar în clipa aceea tehnicianul îngheţă imaginea, în partea de jos apărură mai multe cifre care identificau cadrul respectiv.

— Acum uitaţi-vă la monitorul treizeci şi patru, domnule Olsen, spuse Martinez, urmăriţi partea stângă a imaginii.

Pe măsură ce cadrele se succedau unul după celălalt, Alan îşi dădu seama că imaginile erau luate de la intrarea în toaleta bărbaţilor.

— E fiul meu. E Devin! spuse Alan arătând cu degetul către ecran.

Devin Olsen ieşi şi se întoarse spre stânga. În acel moment tehnicianul îngheţă imaginea. Cifrele din partea de jos a ecranului erau aceleaşi cu cele de pe ecranul treizeci şi trei.

— Acum derulează-le pe amândouă sincronizat, îi spuse Martinez tehnicianului.

Pe măsură ce imaginile erau derulate în paralel, observară cum Devin ieşi din toaletă şi se amestecă în mulţime. Doi băieţi, ce păreau că simt doar cu ceva mai mari decât Devin, îl urmau până când au ieşit cu toţii din cadru. Aproape în aceeaşi clipă, individul de lângă Alan, care se vedea în celălalt monitor, se întoarse şi se îndepărtă pierzându-se în mulţime.

— Nu înţeleg! îi spuse Alan lui Martinez. Unde e fiul meu? Unde a plecat?

— Domnule Olsen, îmi pare rău, dar credem că a părăsit stadionul împreună cu ceilalţi doi băieţi.

Alan se dădu un pas înapoi.

— Asta e imposibil El niciodată nu ar…

— Domnule Olsen, spuse Martinez, arătându-i un alt monitor. Vă rog să vă uitaţi la monitorul paisprezece.

Alan se întoarse şi privi în direcţia arătată de detectiv. Se apropie şi îşi fixă privirile pe monitorul video cu eticheta „14”. Aici se vedea o parcare. Imaginile erau luate undeva în afara stadionului.

Pe măsură ce cadrele se derulau, Alan înghiţi în sec, incapabil să creadă ceea ce vedea. Când îşi văzu fiul jucându-se cu un joc video, în timp ce se îndepărta împreună cu cei doi băieţi care îl urmaseră

la ieşirea din toaletă, simţi că i se face rău. În spatele lor, la numai câţiva paşi, observă că individul cu barbă, îmbrăcat în jacheta roşie, îi urmărea îndeaproape.

PARCAREA DE CAMIOANE

Tera se zvârcoli în somn, iar răsuflarea îi deveni sacadată şi începu să tremure în braţele mamei sale.

Lindsay se încovrigă în spatele fiicei ei şi o lipi de ea.

— Sst, puiule. E în regulă, e în regulă, şopti ea mângâindu-i buclele.

În curând Tera se linişti şi începu să respire ritmic şi rar, cufundându-se din nou în somn. Dar Lindsay rămase trează, cu ochii larg deschişi. Nu-şi dezlipea privirea de pe fereastra din spate a maşinii, un Dodge mare, de familie. Scaunele, transformate în pat, păruseră confortabile la început, dar după câteva ore petrecute în frig, după ce începură crampele şi membrele deveniră dureroase, senzaţia predominantă era cea de disconfort. Nu mai ştia de când nu-şi mai simţea nici mâinile, nici picioarele.

Lindsay lăsase scaunele din faţă în jos la maxim şi întinsese peste ele un vechi sac de dormit. Deasupra, ca să le ţină de cald, întinsese un quilt[{1}] primit în dar la nuntă, ce era cusut într-un model clasic, cu verighete. Faptul că bietul copil putea dormi era o adevărată minune, mai ales dacă te gândeai la toate luminile pâlpâitoare din reclama de la parcare şi la huruitul nesfârşit al motoarelor diesel de mulţi cai putere care veneau şi plecau în noapte. Dar aşa era mai ieftin decât la motel. Odată ce li se terminau puţinii bani lichizi pe care îi scosese din contul de economii, nu vor mai avea nimic.

„Cum de s-au încurcat lucrurile în halul ăsta?”

Cauza fugii lor îşi avea începuturile cu două săptămâni în urmă, când Tera şi Lindsay făceau cumpărături în magazinul alimentar. Brusc, fiica ei a scăpat din mână o pungă cu fructe şi a tras puternic aer în piept, de parcă era gata să se sufoce.

— A venit să mă ia. Ochii ei albaştri se umpluseră de lacrimi şi începuse să plângă fără să se poată opri. Nu vreau să plec! spusese fetiţa cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Lindsay o luă în braţe.

— Nu pleci nicăieri, puiule. Nimeni nu te poate lua de lângă mine. Niciodată. Începu s-o legene ţinând-o atât de strâns, încât

fiecare simţea bătăile inimii celeilalte.

În timp ce căuta să-şi liniştească fiica, Lindsay văzu cu coada ochiului un bărbat care se afla la capătul rândului de rafturi. Era un bărbat înalt, numai piele şi os, cu o claie de păr alb ca zăpada. I se păru că omul le urmărea. Când observă că Lindsay se uită direct spre el, bărbatul se întoarse şi dispăru din raza ei vizuală.

Lindsay învăţase de multă vreme că Tera *vedea* şi intuia lucrurile. În primii ani, Lindsay şi soţul ei găsiseră asta foarte amuzant, chiar îi distra. Uneori, în timp ce uşa era închisă, Tera îi spunea mamei sale că pisoii stau în faţa uşii de la intrare şi aşteaptă să primească ceva de mâncare. Când Lindsay, neîncrezătoare, mergea să vadă dacă era aşa, mai mult ca sigur că Bogey şi Bacall se aflau acolo, aşteptându-şi masa. Sau se întâmpla ca Tera să se posteze lângă telefon cu multe secunde înainte ca acesta să înceapă să sune. Şi nu de puţine ori le spunea chiar cine urma să-i caute, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să ridice receptorul. Din clipa în care a putut să vorbească în propoziţii, fetiţa a început să le vorbească despre Rai şi cum, într-o zi, s-a uitat în jos, către pământ, şi i-a ales pe Lindsay şi pe Neil ca să-i fie părinţi.

Dacă n-ar fi fost Tera, ei nu s-ar fi alăturat niciodată bisericii din oraş. Înainte ca talentele Terei să înceapă să se dezvăluie, Neil şi Lindsay nu erau deloc interesaţi de religie. Dumnezeu nu făcuse niciodată parte din viaţa lor. Dar, pe măsură ce Tera creştea, părea că fetiţa comunică direct cu Dumnezeu. Nu că Tera le-ar fi spus să meargă la biserică. N-o făcuse. Mai degrabă Neil şi Lindsay începură să caute răspunsuri cu privire la remarcabila lor fiică şi sperau că acolo le vor găsi.

Pe măsură ce fetiţa înainta în vârstă, talentele ei au devenit tot mai puternice şi, totodată, o adevărată provocare pentru puterea lor de înţelegere. Treptat, au început şi alţii să observe ce se întâmplă şi au catalogat fetiţa drept stranie, deosebită – o ciudăţenie. Cam la trei săptămâni după ce a început să meargă la şcoală, Lindsay se trezi chemată de învăţătoare la o discuţie.

— Tera este o fetiţă drăgălaşă, spuse învăţătoarea. Este cu siguranţă deşteaptă. Are multe daruri. Iar lucrările ei sunt

uimitoare. Dar, doamnă Jordan, avem o mică problemă. Uneori Tera îi înfricoşează pe ceilalţi copii.

— Îi înfricoşează?

— Păi, ea, hmm, le spune lucruri nepotrivite sau care îi supără.

Lindsay o privi neîncrezătoare:

— Ce vreţi să spuneţi, ce fel de *lucruri?*

— Ca azi, de exemplu. L-a întrebat pe unul dintre băieţi de ce tatăl său a înecat toţi căţeluşii. William, acesta e numele băieţelului, a contrazis-o şi i-a spus că puii s-au îmbolnăvit şi au murit. Dar Tera a insistat, până când William s-a supărat foarte tare şi a început să plângă. A venit mama lui şi, după cum vă puteţi închipui, era supărată. Mi-a spus că familia lor are probleme financiare acum şi că nu îşi pot permite să hrănească o haită de căţei. Soţul ei a făcut ceea ce trebuia. Dar nu voiau ca băieţelul lor să ştie. Era prea mic ca să i se spună ce s-a întâmplat. Învăţătoarea dădu din cap acuzator, nu înţeleg cum de Tera…

— Îmi pare tare rău, spuse Lindsay. Nu era sigură ce altceva ar mai putea spune sau cum ar putea explica ce s-a întâmplat. Tot ceea ce dorea era să alerge acasă şi să-şi ia fiica în braţe.

— Au mai fost şi alte situaţii, continuă educatoarea, dar nu chiar atât de deranjante ca acest ultim incident. M-am gândit că aţi dori să ştiţi, ca să discutaţi dumneavoastră cu Tera.

— Da, am să vorbesc cu ea. Mulţumesc.

— Aproape toată lumea de aici vă cunoaşte, pe dumneavoastră şi pe Tera, dar trebuie să înţelegeţi că familia lui William s-a mutat aici de curând. Mama lui a vrut să ştie cine era Tera. A cerut adresa dumneavoastră şi numărul de telefon. Bineînţeles că nu i le-am dat. Ştiţi că furnizarea de astfel de informaţii este împotriva regulilor noastre.

— Apreciez acest lucru, spuse Lindsay, sperând că nu va trebui s-o înfrunte pe mama lui William. Femeia n-ar fi înţeles niciodată ce e cu Tera.

Lindsay a stat într-adevăr de vorbă cu Tera, ceva mai târziu. Pentru fetiţă s-a dovedit aproape imposibil să înţeleagă că trebuie să se reţină şi să nu spună adevărul, deoarece pentru ea era ceva cât se poate de firesc. O lună mai târziu a mai avut loc o discuţie

asemănătoare, tot cu profesoara, dar nu acesta a fost motivul pentru care Lindsay şi-a retras fetiţa de la şcoala publică şi a început să se ocupe personal de educaţia ei.

Această decizie a luat-o de ziua ei de naştere. Cu acest prilej, trimisese invitaţii pentru petrecere fiecăruia dintre copiii din clasa Terei.

Nu a venit nimeni.

Lindsay a simţit că i se rupe inima de durere pentru fetiţă. Atunci a promis că o va proteja de restul lumii – o lume care nu era pregătită şi nu dorea să aibă de-a face cu un copil ca Tera.

Pe lângă faptul că a devenit tot mai conştientă de faptul că Tera era un copil cu totul deosebit şi care era dăruit cu nişte haruri incredibile, Lindsay a învăţat să aibă încredere în viziunile Terei. Dacă Tera spunea că cineva era în magazin şi venise acolo ca s-o ia cu el, Lindsay era aproape convinsă că spunea adevărul. Cu toate astea, undeva, într-un colţ al minţii, mai păstra încă un sâmbure de îndoială. Poate că fiica ei n-o fi chiar în toate minţile. Dar Lindsay refuza cu încăpăţânare să recunoască acest gând.

După ce l-a zărit pe bărbatul acela înalt şi slab de la capătul rândului de rafturi, o prinse strâns de mânuţă pe Tera şi plecară imediat, abandonând coşul aşa cum era, plin pe jumătate de cumpărături. Pe când ieşeau pe uşă, Tera ezită o clipă şi se întoarse să privească încă o dată în magazin.

Lindsay o imită şi privi şi ea. El era acolo, stând lângă casă şi urmărind clienţii.

— Grăbeşte-te! spuse Lindsay, trăgându-şi fetiţa, de mână, către maşină.

Apoi, pe toată durata drumului pe autostradă, Lindsay a continuat să se uite în oglinda retrovizoare şi să verifice dacă erau urmărite. A observat că o maşină argintie era mereu pe urmele lor. Din păcate se ţinea la o oarecare distanţă, aşa că nu l-a putut vedea pe şofer. La un moment dat, Lindsay a luat-o pe un drum lateral care ducea într-o direcţie opusă celei în care se afla ferma lor. Maşina argintie continuă să se ţină după ele. Lindsay mai făcu o întoarcere, către un magazin Wal-Mart local.

Maşina continuă să le urmărească, apoi brusc se opri şi rămase în urmă, de parcă şoferul ar fi simţit că femeia este suspicioasă. După asta, pur şi simplu, dispăru de tot.

Multe zile după incidentul din magazinul alimentar, Lindsay continuă să se uite pe fereastră aşteptându-se să zărească maşina argintie intrând pe drumeagul prăfos al fermei. După ceva vreme, într-o noapte, Lindsay se trezi dintr-un coşmar ce o înspăimântase. În visul ei, mersese către capătul drumeagului ca să ducă gunoiul, deoarece a doua zi urma să vină maşina de gunoi şi să-l ridice. Era aproape de înserat, în acea parte a zilei în care lumina se lasă învinsă de noapte. La început a auzit doar zgomotul motorului şi asta a făcut-o să-şi întoarcă privirea către şosea. Maşina argintie venea în viteză direct către ea. Apoi luă curba şi intră pe drumeag, lăsând-o în urmă, în timp ce ea nu-şi putea dezlipi privirile terorizate de geamurile maşinii. Începu să alerge dar, aşa cum se întâmplă adesea în vis, picioarele nu o ascultau şi fiecare pas înainte era un adevărat chin. Înainte să poată ajunge la casă, văzu îngrozită cum doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume negre o duceau pe Tera spre maşină. Unul dintre ei o aruncă pe fetiţă pe bancheta din spate. Atunci observă că fetiţa avea mâinile legate la spate. Omul în negru urcă lângă ea, iar celălalt se urcă la volan.

— Mami! auzi Lindsay ţipetele Terei, care continuară până se estompară cu totul. Maşina prinse viteză şi trecu din nou pe lângă Lindsay, dar de data aceasta în direcţie opusă, împroşcând-o dureros cu criblură şi cu praf. Visul s-a terminat brusc în clipa în care Lindsay se trezi stând în capul oaselor în mijlocul patului, cu gura şi gâtul uscate ca şi când chiar respirase în norul acela de praf. Sări drept în picioare şi bâjbâi până în camera fetiţei, pe care o găsi cufundată într-un somn profund. Cuprinsă de un sentiment de uşurare şi de duioşie, intră în pat lângă Tera, se încovrigă în spatele ei şi o ţinu în braţe tot restul nopţii.

La puţină vreme după acea noapte, într-o seară, fetiţa stătea în picioare privind pe fereastră. Atunci îi spuse, parcă fără nicio legătură, că cineva vine după ea. Acela a fost momentul în care Lindsay a sunat-o pe Cotten.

După asta a încuiat cu grijă toate uşile şi a acoperit toate ferestrele. Nici Lindsay şi nici Tera nu au mai părăsit casa, ducându-şi traiul doar cu alimentele depozitate în cămară şi în frigider. Nici măcar nu a mai dus gunoiul la şosea.

În cele din urmă, proviziile li s-au terminat. Îngrozită de gândul că în orice moment ar putea veni cineva s-o ia pe Tera de lângă ea, Lindsay hotărî că nu mai poate s-o aştepte pe Cotten.

Se strecurară afară din casă în puterea nopţii, cu doar câteva lucruri împachetate în grabă, şi se îndreptară spre sud. Toată ziua următoare a condus, oprindu-se doar pentru câteva pauze scurte ca să-şi întindă oasele şi să alimenteze cu combustibil. În cele din urmă, după-amiaza târziu, Lindsay se oprise într-o parcare pentru camioane din Brunswick, Georgia.

Acum, în timp ce stătea întinsă împreună cu Tera în partea din spate a maşinii, simţi cum o cuprinde frigul nopţii. Fiorii reci îi amintiră că şi în ziua aceea, cu foarte puţină vreme în urmă, fuseseră din nou urmărite. După incidentul din supermarket încercase de nenumărate ori să îşi dea seama cine ar putea să vrea s-o ia pe Tera. Si, mai ales, de ce? Dacă ar şti cine, poate ar putea găsi o modalitate de a lupta ca să-şi apere copila. Până atunci însă, vor rămâne fugare. Spera doar ca biletul pe care îl lăsase acasă va fi găsit de Cotten şi că aceasta va veni să le caute.

Ciclul monoton, aprins-stins al reclamei roşii, care indica parcarea, îi reaminti de ceea ce s-a întâmplat când ea şi Tera au ajuns, în cele din urmă, acasă în ziua în care fuseseră urmărite.

— Eşti bine, puiule? întrebase Lindsay.

— El era un Rubiniu, spusese Tera atât de încet, încât Lindsay nu era sigură că a auzit bine. Tera îşi desprinse privirile de pe fereastră şi îşi privise mama drept în ochi. Omul acela din magazin. Era roşu-rubiniu. Ca pastorul Albrecht.

SOSIREA

— Ăsta e locul. Cotten trase maşina închiriată în aleea plină de praf care ducea la ferma lui Lindsay Jordan.

— Ai dreptate, spuse John Tyler, care era aşezat lângă ea. Se pare că în ultima vreme nimeni nu a avut grijă de ferma asta.

Cotten fusese până în Louisville ca să-l ia pe John de la aeroport. Toată după-amiaza de ieri cercetase din nou hambarul şi casa, încercând să găsească alte indicii privindu-le pe Lindsay şi Tera. În clipa în care şi-a dat seama că toate lucrările de artă şi toate poeziile erau creaţia fetiţei de opt ani, stilul lor de viaţă, ca de altfel şi dispariţia lor atât de neaşteptată, i se păreau încă şi mai misterioase.

Pe drumul de la oraş până la comunitatea rurală din Loretto, Cotten şi John au discutat fiecare detaliu descoperit de jurnalistă. Îi arătă biletul de la Lindsay în care aceasta spunea că nu au mai putut s-o aştepte şi au fugit deja.

Lui Cotten îi luase destul de mult până să reuşească să-şi stăpânească emoţiile ce o năpădiseră în clipa în care îl revăzuse pe John după aproape un an.

Îl aşteptase cu fluturi în stomac, emoţionată precum o şcolăriţă, până în clipa în care l-a zărit printre mulţimea de pasageri sosiţi pe aeroport. Când John şi-a scos ochelarii de soare, fata nu îşi putu desprinde privirea din ochii lui de un albastru adânc şi se simţi învăluită într-o mare de emoţii. În acea clipă se simţi mai în siguranţă ca niciodată până atunci.

— Arăţi minunat, îi spuse John.

Fata dădu neîncrezătoare din cap şi, măsurându-l din cap până în picioare, îi întoarse complimentul:

— Nici tu nu arăţi prea rău.

În secunda aceea simţi nevoia să ţipe de fericire, dar îşi reprimă ţipătul şi îşi ascunse bucuria într-un cotlon adânc îngropat în sufletul ei, chiar acolo de unde venise. Cuvintele pe care le rosti în continuare păreau forţate şi cu atât mai artificiale cu cât se străduia mai mult să întreţină conversaţia la un nivel superficial.

— Mă aşteptam să apari înţolit cu una din sutanele acelea oficiale de cardinal şi cu o cruce de aur mare, agăţată de gât. În schimb, apari îmbrăcat într-o pereche de jeanşi şi un tricou polo. Ce-or crede înalţii prelaţi despre tine?

John îi zâmbi cu căldură.

— Îi preocupă subiecte mult mai importante. Luându-i mâinile într-ale sale, cardinalul continuă: Deci ce mai faci, Cotten Stone?

— Minunat, acum că eşti şi tu aici. Dar mă simt vinovată că te-am luat de la muncă şi te-am adus în locul ăsta uitat de lume. Poate că toată povestea asta se va dovedi doar o pierdere de timp.

— Sunt aici pentru că eşti tu aici, spuse el încolăcindu-şi braţele în jurul ei. Cu sau fără mistere, am vrut să te văd.

Cotten îl îmbrăţişă la rândul ei şi apoi îi puse palma pe obraz:

— Mulţumesc! spuse ea. O clipă simţi că s-a transformat într-o stană de piatră, captivă a privirii lui, incapabilă să-şi mute ochii în altă parte. De fapt, nici nu dorea să privească altundeva, preferând să se înece de bună voie în marea albastră a ochilor lui.

Când l-a cunoscut pe John, cu şapte ani în urmă, acesta preda arheologie biblică la unul din colegiile aflate în partea de nord a statului New-York. Îl căutase pentru experienţa lui, deoarece dorea să identifice o relicvă istorică ce se credea că e Pocalul folosit pentru a strânge sângele lui Hristos pe când acesta se afla pe cruce. Lucrând împreună, au reuşit să înmâneze relicva Vaticanului, după ce au pus capăt unui complot ce urmărea să folosească ADN-ul uman din reziduurile găsite în Pocal, ca să-L cloneze pe Hristos. Conspiraţia Graalului i-a aşezat, atât pe John cât şi pe Cotten, în lumina necruţătoare, de culoarea lămâilor verzi, a notorietăţii.

John a fost chemat la Roma şi numit de către Sfântul Părinte ca preot responsabil al Comisiei Pontificale pentru Arheologie Sacră. Nu după multă vreme, a primit rangul de episcop.

Cotten a devenit corespondent senior de investigaţie pentru reţeaua de ştiri SNN, specializată în antichităţile religioase. Peste ani, ea şi John au fost implicaţi împreună în mai multe aventuri. Au participat la descoperirea unui nou depozit de suluri cu scrieri antice, în cavernele de lângă Marea Moartă. Apoi, în Ierusalim, au

supravegheat descoperirea celor treizeci de arginţi cu care Iuda Iscariotul a fost plătit pentru că l-a trădat pe Iisus.

Cotten şi John au lucrat împreună ca să localizeze o tăbliţă de cristal, veche de cinci mii de ani, pe care, credeau unii, era înscris, de mâna lui Dumnezeu, un secret care te ajuta să intri în Regatul Cerurilor. În timpul acelui episod, John i-a mărturisit fetei că i se conferise rolul de director al oficiului Venatori, serviciul de spionaj a Vaticanului. Deşi nedemonstrat vreodată, se credea că Venatori este cea mai veche organizaţie de spionaj de pe pământ. Atunci când şi-a preluat atribuţiile de şef al oficiului Venatori, a fost din nou ridicat în rang de către Papă, de data aceasta fiind numit cardinal.

Cotten se îndrăgostise de John, probabil încă din clipa în care s-au întâlnit pentru prima dată. Iar John, la rândul său, se îndrăgostise şi el de ea, deşi nu putea face nimic care să concretizeze în vreun fel acest lucru.

În timpul călătoriei spre Loretto, de fiecare dată când îl privea pe furiş, Cotten îşi dădea seama, mai clar ca niciodată, cât de mult înseamnă acest bărbat pentru ea.

Când roţile n-au mai scârţâit pe praful şi pietrişul din alee, Cotten a oprit motorul.

— De ce să nu începem cu hambarul? Ai să rămâi uimit. John dădu aprobator din cap şi cei doi părăsiră maşina. Cotten îl conduse pe cărarea lutoasă. Odată ajunşi înăuntru, trecură pe rând prin faţa fiecărei picturi, oprindu-se la fiecare dintre ele.

— Îţi vine să crezi că astea ar putea fi realizate de către o fetiţă de opt ani?

Cotten îi arătă lui John o pictură mai deosebită aflată în partea din spate a hambarului, pictură ce-l înfăţişa pe bărbatul cu ochi răi şi aură roşiatică.

— Ce crezi despre asta?

— Te înspăimântă, spuse John. Nu pot să-mi imaginez ce i-ar putea trece prin minte unui copil ca să ajungă să creeze ceva atât de sinistru şi de diavolesc.

Când au terminat de explorat hambarul, luară şi casa la cercetat. Cotten făcu pe ghidul, arătându-i cum au fost camuflate şi sigilate ferestrele. Fata înlăturase deja o mare parte din păturile şi

cearceafurile din geamuri, făcuse să dispară mirosul de gunoi după o curăţenie generală, din care nu lipsise nici chiar spălatul vaselor. Îi arătă debaraua, cea în care găsise depozitaţi sacii de gunoi. Din debara mai continua să vină un miros slab, ca al unui cadavru care se învechise.

— E fascinant, spuse el, stând în picioare în dormitorul Terei. Atâta ambiguitate şi contrast.

Cotten îl făcu să privească păturica cu balerine şi alte dovezi ce indicau faptul că acea încăpere era a unei fetiţe de opt ani. În acelaşi timp îi arătă magnificele lucrări de artă care se aflau de jur-împrejur pe pereţi.

— Tera este un copil extraordinar. Nu există nicio îndoială că aici s-a întâmplat ceva cu totul neobişnuit. Şi e la fel de sigur că ele se află în pericol. Întrebarea este de ce şi din partea cui.

— Urmează-mă, spuse Cotten, luându-şi din nou în primire rolul de ghid şi conducându-l în camera de zi. Odată aşezaţi pe canapea, fata apăsă butonul mesageriei vocale a lui Lindsay. Din difuzorul telefonului se auzi din nou mesajul lăsat de pastorul Albrecht.

— Ieşire necontrolată în biserică? întrebă John, după ce mesajul se încheiase. Mă întreb ce anume a făcut-o să se exteriorizeze astfel.

— Bună întrebare. Cotten îl urmări pe John cum ia în mână maldărul de corespondenţă aflat pe măsuţă. Nu-i mare lucru în hârtiile alea.

— Nu ştiu. Poate. Între timp deschise situaţia contului Mastercard şi se uită la plăţi. Apoi scoase din buzunar celularul şi apăsă un buton pentru a forma un număr preînregistrat. Peste o clipă spuse:

— Aici e John. Te rog fă-mi o favoare şi urmăreşte un card de credit – plăţile din ultimele şapte zile. Apoi îi dictă numărul cardului şi aşteptă o clipă. Bine, sună-mă tu. Cardinalul închise telefonul şi apoi, privind-o pe Cotten, îl puse înapoi în buzunar.

— Dacă dăm de urma cumpărăturilor lui Lindsay am putea stabili încotro au luat-o şi unde se află acum, spuse John în continuare, împăturind situaţia contului şi punând-o în buzunar.

— Deci, domnule agent secret, de unde ai vrea să începem?

— E simplu, spuse John, în vreme ce se ridica în picioare. Mergem să discutăm niţel cu bunul pastor Albrecht.

PĂDUREA

Benjamin Ray stătea în picioare pe bancurile lacului Stone Creek. Soarele tocmai răsărea. Pământul de sub tulpinile groase ale arţarilor şi teilor era acoperit de rugi purpurii şi presărat cu florile albe târzii ale steluţelor de pădure. Covorul de flori se întindea până în buza apei. Lacul era acoperit de ceaţă ca de o ţesătură fină din borangic. Nicio pală de aer nu mişca frunzele, iar suprafaţa apei era perfect plană, netulburată de vreo undă.

Din dreapta lui Ben se auzi un zgomot sec, foarte slab. Sângele începu să-i pulseze cu putere şi bărbatul înţepeni pentru o clipă. Apoi, încet, îşi întoarse capul şi privirile sale se întâlniră cu cele ale unei căprioare, care se afla la doar zece picioare depărtare. Timp de câteva secunde se întrebă cine era, de fapt, vânatul. Deşi trecuseră deja trei luni de când se ascundea în Munţii Ozar, nervii îi erau întinşi la maxim. Sperase că, odată ce începuse să facă plimbări matinale şi să se aventureze la distanţe tot mai mari de vechea cabană, pierdută parcă în inima pădurii, se va linişti şi va înceta să se mai uite tot timpul peste umăr. De fapt, de ce ar veni cineva să-l vâneze? Pentru ceilalţi, oficial, era mort şi îngropat.

Nesimţind niciun pericol din partea bărbatului chel şi cam greoi, căprioara se întoarse şi intră înapoi în hăţiş.

Culoarea blăniţei o ajută ca, în scurt timp, să se facă nevăzută, topindu-se parcă printre tufele dese.

„O umbră prin pădure. La fel ca mine” – gândi Ben.

Cu doar câteva luni în urmă, înainte ca dosarul federal de acuzare să fie înaintat tribunalului, Ben reuşise să aranjeze în secret cumpărarea cabanei şi a unei bucăţi de optzeci de acri de pădure de jur-împrejurul acesteia, „întotdeauna merită să-ţi planifici acţiunile dinainte.” Asta s-a întâmplat aproape concomitent cu momentul în care totul a început să se prăbuşească. Partenerul său a numit situaţia aceea colapsul Presidion Health Care, adică al lanţului lor de nouăzeci şi şapte de spitale profitabile şi policlinici pentru proceduri extinse, răspândite în întreaga ţară. După ce şi-au depus dosarul pentru intrarea în faliment, investigatorii au descoperit că

Ray şi partenerul său au făcut datorii de mai bine de un miliard de dolari şi că au umflat profiturile. Mii de angajaţi şi-au pierdut slujbele, iar alte mii de oameni au rămas fără economiile lor de-o viaţă. Acum, partenerul său era deja condamnat la patruzeci de ani de închisoare pentru mai multe fraude şi pentru conspirare la fraudă. Şi Ben se aşteptase să primească aceeaşi sentinţă, chiar înainte de a „muri" datorită unei arterite coronare avansate. Adevărul este că suferea într-adevăr de această boală şi că îşi primea medicamentele prin poştă de la o farmacie din Tijuana, pe numele de Ben Jackson. Acelaşi nume apărea şi pe documentele de proprietate ale Jeepului şi ale cabanei şi pe acelaşi nume era emis şi permisul de conducere. Era uimitor câte puteau cumpăra banii, inclusiv un certificat de deces cât se poate de convingător. Nici nu fusese chiar atât de greu de obţinut, mai ales în propriul lor spital şi de la un doctor aflat pe statul lor de plată. Pentru ca lucrurile să fie duse până la capăt, „moartea" fusese urmată, bineînţeles, şi de o incinerare rapidă. S-a întrebat de mai multe ori ce anume se afla, în realitate, în propria sa urnă funerară. „Fiecare om are preţul său". Ben îşi aminti din nou vorbele tatălui său. Acestea se dovediră a fi declaraţia emblematică pentru întreaga lui viaţă.

După prima lună de izolare totală, Ben începu, în timpul plimbărilor sale matinale, să se aventureze din ce în ce mai departe de cabană. În timpul nenumăratelor vacanţe petrecute împreună cu familia în Aspen şi în St. Moritz, învăţase să iubească munţii şi pădurea. Atât lui, cât şi soţiei sale, cu care era împreună de mai bine de treizeci de ani, le plăcea tare mult să facă excursii pe jos şi să-şi petreacă zilele de concediu în cort. „Şi ei i-ar fi plăcut aici dacă ar şti că sunt în viaţă". Îi părea sincer rău că nu putuse să-i spună, dar astfel o proteja pentru ca, în situaţia în care ar fi fost prins, să nu poată fi şi ea acuzată, de data aceasta de complicitate.

Cabana lui Ben era spaţioasă şi confortabilă. Avea curent electric, apă curentă, televizor cu programe prin satelit, un jeep Wrangler nou în şopronul pentru maşină şi o mulţime de bani lichizi ascunşi într-un încălzitor de apă aflat în pivniţă. De fapt, în pivniţă erau două boilere. Unul era nou-nouţ şi foarte eficient în ceea ce priveşte protecţia mediului. Celălalt era vechi şi ruginit, înghesuit, ca orice

vechitură, într-un colţ. Ben i-a spus instalatorului că nu ţinea neapărat să scape de el, că, de fapt, se gândeşte să-l transforme într-un vas pentru flori. Acum ţinea în el mai mult de două milioane de dolari, în bancnote de valori diferite.

Pe când se întorcea de lângă apele liniştitului lac Stone Creek, bărbatul se gândi cu tristeţe că în urmă cu doar puţin timp, a cheltuit o astfel de sumă numai pe mobila din camera de zi din casa de iarnă de la Palm Beach, de pe Ocean Drive. Drumul pe care se întorcea la cabană trecea de-a lungul unui debarcader şi era străjuit de o parte şi de alta de nişte arbori groşi, pentru ca apoi să coboare până pe fundul unei ravene plină de grohotiş. Îşi aminti că a mai trecut şi altă dată pe acest drum. La câteva sute de yarzi, de partea cealaltă a ravenei, pădurea se deschidea către o pajişte liniştită, acoperită de ultimele flori sălbatice şi de iarba înaltă, aurită de toamnă. În capătul cel mai îndepărtat, pajiştea era străbătută de un drum forestier, vechi de când lumea şi plin de praf, care trecea chiar prin spatele proprietăţii sale. De aici nu mai avea decât foarte puţin de mers până să ajungă să-şi ia răsplata binemeritată după plimbarea de dimineaţă: cafeaua şi omleta, proaspete şi aburinde.

„O umbră în pădure."

Chiar în clipa în care trecea de marginea opusă a ravenei, auzi zgomotul făcut de un vehicul care se apropia - un eveniment foarte rar aici, în adâncul pădurii.

Din faţă apăru o utilitară albă, ce înainta pe vechiul drum forestier. Maşina opri brusc şi uşa şoferului se deschise larg. Din maşină sări un individ bărbos îmbrăcat într-o geacă roşie.

— M-am săturat de tine până peste cap, ţipă el, dând înapoi uşa laterală ca s-o deschidă.

Ben se ascunse în spatele trunchiului unui arţar bătrân şi urmări cum omul apucă ceea ce părea a fi un băieţandru trântit pe podeaua utilitarei. Acesta îl trase pe băiat afară şi îl lăsă să cadă pe marginea drumului prăfuit. Băiatul avea o basma neagră peste ochi, iar mâinile îi erau strâns legate la spate.

— Stai dracului în picioare, îi ordonă bărbatul şi îl ridică cu brutalitate în sus, punându-l pe picioare.

Primul impuls a lui Ben a fost să se apropie de bărbat şi să-l întrebe ce naiba se întâmplă. Ben era vinovat de un delict intelectual, dar asta nu însemna că nu avea conştiinţă. Cu toate acestea, nu avu curajul să se implice şi să rişte să iasă din anonimat. În acest moment, tot ceea ce putea face era să privească. „La dracu!” gândi el, „Ce fel de om am devenit?”

Şoferul dezlegă mâinile băiatului şi îl împinse către partea din spate a utilitarei.

— Pişă-te repede! M-ai făcut deja să întârzii! Legătura de la ochi rămăsese la locul ei.

Ben se simţi uşurat şi ruşinat din cauza asta. Individul era enervat, dar nu avea de gând să-i facă rău băiatului. Cel puţin nu acum.

Băiatul se luptă o vreme cu fermoarul şi reuşi în cele din urmă să se uşureze. Imediat ce termină şi îşi închise fermoarul de la jeanşi, bărbatul îi prinse strâns mâinile, i le duse la spate şi i le legă din nou. Apoi îl ghidă pe băiat înapoi în utilitară şi îl urcă din nou în spate. Trânti portiera, care se închise cu un zgomot sec, urcă la loc în cabină, închise uşa dinspre şofer, băgă maşina în viteză şi îşi continuă drumul.

Ben ieşi de după copac şi, cu multă grijă, traversă pajiştea către locul în care fusese oprită utilitara. În tot acest timp, sunetul tot mai estompat al motorului pătrundea printre frunzele tomnatice.

Drumul era folosit foarte rar, aşa că urmele de cauciucuri lăsate de utilitară erau singurele urme vizibile. Ben privi în jos la pata întunecată din praful drumului, rămasă pe locul în care urinase băiatul. „Ce dracu fusese asta? O răpire? La naiba! De ce trebuise să asiste tocmai el la aşa ceva?” Se simţi cuprins de un sentiment profund de ruşine. „Ben Ray, nu te mai recunosc.”

Ben îşi apăsă carotida cu vârfurile degetelor de la mâna dreaptă, încercând să-şi simtă pulsul care parcă o luase razna. Nu se putea gândi la ceea ce tocmai se întâmplase. Trebuia să se întoarcă în siguranţa cabanei sale.

Inspirând adânc de câteva ori, se concentră ca să se relaxeze. După câteva momente, se calmase şi era gata să plece mai departe. Ultimul lucru de care avea nevoie era să intre în legătură cu cineva.

Când se mutase în cabană, se răsese pe cap, îşi tăiase mustaţa şi ciocul şi începuse să poarte ochelari cu rame groase. Ba chiar începuse să vorbească cu un uşor accent sudic de Virginia, locul de naştere al mamei sale. Era important să se poată confunda cu mediul. Dar ştia că nu trebuia să fii Colombo ca să pui câteva întrebări despre trecut, pentru ca oricine să devină suspicios. Îşi fabricase o poveste şi o repetase de nenumărate ori, dar dacă cineva l-ar fi presat şi ar fi insistat mai mult, era sigur că n-ar fi ţinut. Până acum localnicii ştiau despre el doar că era pensionar şi că fusese un funcţionar important într-o bancă din Atlanta. Dacă nu voia să-şi petreacă restul vieţii în închisoare, nu putea să-şi permită să ajungă, nici măcar pentru o clipă, în faţa vreunei autorităţi sau a oricărei persoane care ar fi putut să-şi dea seama că ceva nu era în regulă. Nici nu se punea problema să raporteze ceea ce tocmai văzuse că se petrecuse pe vechiul drum forestier.

Ben îşi masă ceafa şi privi în jur. Se întrebă încotro ducea acel drum. Niciodată nu o luase cu maşina în direcţia aceea. N-avea nicio importanţă. Utilitara dispăruse împreună cu băiatul.

Privind în jur încă o dată, traversă drumul şi intră din nou sub protecţia copacilor.

„Ca o umbră în pădure.”

VIGILENŢĂ

— Bine ai venit, soră Stone, spuse pastorul Albrecht întinzându-i mâna. Atotputernicul este foarte mulţumit să primească în Sfânta Sa Casă vizita unei atât de cunoscute fiice a oraşului Loretto.

— Mulţumesc, domnule pastor, răspunse Cotten în timp ce-i strângea mâna, după intrarea în vechea biserică din cărămidă, ridicată sub hramul înălţării Domnului nostru Iisus Hristos. Aş dori să vi-l prezint pe John Tyler, un prieten de-al meu din Est.

— Frate Tyler, sunt foarte încântat să vă cunosc, spuse Albrecht. Trebuie să remarc că îmi păreţi cunoscut.

— Aşa e faţa mea, reverend Albrecht. Este blestemul meu.

— Ei bine, cred că sunt şi blesteme mai rele, şi unele chiar mai greu de suportat, îi răspunse Albrecht în timp ce porni către primul rând de strane. Vă rog să luaţi loc şi să-mi spuneţi cum vă pot fi de folos.

Cotten savura miresmele din biserica veche: mirosul greu al panourilor vechi din lemn de cireş, dulceaţa lumânărilor arse pe jumătate şi parfumul suav al florilor proaspăt tăiate şi aranjate de jur-împrejurul stranelor. Lumina caldă a soarelui se descompunea prin superbele vitralii ca printr-o prismă, dând naştere tuturor culorilor curcubeului, după care le împrăştia ca un văl transparent pe deasupra stranelor. Lemnul, îmbătrânit de trecerea anilor, scârţâi în clipa în care Cotten şi John se aşezară în strană. Deşi fata nu intrase niciodată în această biserică, îşi aminti că o văzuse de nenumărate ori prin geamul autobuzului care o ducea spre şcoală. Şi-o amintea scăldată în lumina difuză ce străpungea ceaţa aşternută peste aşezare în fiecare zi, dimineaţa devreme.

— Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră despre Lindsay şi Tera Jordan, spuse Cotten. Am primit…

— Ce mai fac cele două surori întru Domnul? întrebă părintele Albrecht. Pastorul rămăsese în picioare de parcă ar fi urmat să ţină următoarea slujbă.

— Păi tocmai asta e problema. Cu puţin timp în urmă am primit un telefon de la Lindsay şi ea mi-a spus că este preocupată de

siguranţa fiicei sale. Mi-a cerut să vin în Loretto şi să o ajut. Odată ajunsă aici…

— De fapt, spuse Albrecht, a avut loc, cu puţin timp în urmă un incident nefericit. Probabil că acest lucru a supărat-o pe Lindsay. Mi-aş fi dorit, cu toată sinceritatea, ca incidentul acela să nu fi avut loc. Din păcate, cum probabil ştiţi, totul s-a întâmplat chiar aici, pe locul în care sunteţi acum.

— De ce nu ne spuneţi ce s-a întâmplat? spuse Cotten.

— Doamne fereşte, soră Cotten.

Albrecht îşi deschise braţele larg. Cotten îşi dădu seama că repetase gesturile îndelung, în faţa oglinzii, poate de mii de ori. Îi ieşise destul de bine.

— Aşa cum probabil aţi auzit, sunt proaspăt sosit în această congregaţie. Abia am fost mutat în această parohie. Era a doua slujbă de duminică pe care o ţineam. Lindsay şi frumoasa ei fetiţă au intrat în biserică şi au luat loc chiar aici. Le arătă cu degetul chiar locurile pe care stăteau ei. Eu eram în sacristie şi îmi făceam ultimele pregătiri pentru slujba de la ora zece şi jumătate, în timp ce corul nostru, mic dar foarte dedicat, intona imnul de deschidere, am păşit prin poarta din mijloc a sacristiei ca să dirijez cântecul enoriaşilor. Îmi amintesc că am privit pe rând feţele celor din primul rând, când, brusc, fetiţa mi-a întâlnit privirea în timp ce le uram din ochi „Bun venit”. Deodată a început să ţipe de-ţi îngheţa sângele în vene. A fost cel mai înfiorător ţipăt pe care am avut nenorocul să-l aud vreodată. Trebuie să vă spun că părea că vine din adâncul Iadului.

— Care a fost reacţia lui Lindsay? întrebă Cotten, simţindu-se tot mai stânjenită în prezenţa lui Albrecht, îşi aminti că mama ei numea astfel de oameni „vânzători de ulei de viperă”.

— Păi, bineînţeles că mama ei a încercat, fără succes, să calmeze fetiţa, dar copila a devenit isterică în foarte scurt timp. Nu se putea linişti. Biata copilă! A trebuit scoasă din biserică de către doi enoriaşi mai zdraveni. A fost neplăcut şi jenant pentru toţi cei prezenţi.

— Ce credeţi că s-a întâmplat, de fapt? întrebă tânăra femeie.

— Nu am nici cea mai vagă idee, soră Stone. Chiar acum, când îmi amintesc scena, încep să tremur.

— Au mai fost şi alte situaţii în care au avut loc astfel de „ieşiri” ale Terei sau ale oricui altcuiva?

— Nu, niciodată. A fost, cu certitudine, un eveniment singular. Nu ştim ce să credem, nu avem idee ce a putut provoca un astfel de incident.

— Ne-aţi fost de mare ajutor, domnule reverend Albrecht. Cotten se ridică în picioare, urmată imediat de John. Vă mulţumim pentru timpul acordat.

— Chiar că nu ştiu cu ce v-am ajutat, decât că v-am descris un eveniment nefericit în care a fost implicat bietul copil. Am încercat să iau legătura cu Lindsay şi să o întreb dacă aş putea face o slujbă de binecuvântare pentru ea şi pentru fetiţă. I-am lăsat chiar şi un mesaj în mesageria vocală dar nu m-a mai sunat.

— Se pare că au părăsit oraşul, spuse Cotten. Puteţi să vă gândiţi la vreun motiv pentru care să fi considerat necesar să plece de aici?

Albrecht dădu hotărât din cap în semn de negare.

— Mi-e teamă că nu. Decât poate de jenă. Din nefericire, starea Terei era bârfa la ordinea zilei în oraş. Dar sper că, indiferent unde s-ar afla, Lindsay va reuşi să obţină ajutorul necesar pentru bietul copil.

— Vă mulţumim încă o dată, spuse Cotten, strângând din nou mâna lui Albrecht şi întorcându-se să plece printre strane.

În timp ce John o porni în urma ei, Albrecht spuse:

— Eşti un om foarte tăcut, frate Tyler. Dar cred că prin cap îţi trec o mulţime de gânduri. Pot să-ţi pun o întrebare personală?

John se întoarse din nou cu faţa către pastor.

— Bineînţeles.

— Crezi în diavol?

Cotten văzu cum faţa prietenului ei se împietreşte, privirea, se întunecă, iar corpul i se tensionează.

— Da, răspunse el scurt. Cred.

— Bine. Nu uita că Petru a spus să fim mereu vigilenţi.

— Mulţumesc pentru sfat, pastore Albrecht.

În timp ce coborau treptele Bisericii „Înălţarea la Cer” şi se îndreptau către maşină, John spuse:

— Nu s-a putut abţine să nu-şi joace cartea.

CYBERSYS

Alan Olsen stătea în biroul său, situat în centrul oraşului Miami. De mai multă vreme, bărbatul privea pierdut pe fereastră, către Golful Biscayne. Mai jos cu douăzeci de etaje, angajaţii săi, alături de cei ai altor firme din apropiere, se plimbau de-a lungul bulevardului Biscayne, stăteau întinşi pe covoarele luxuriante de iarbă din parcuri sau se bucurau de o pauză de prânz relaxantă în apropierea apei. Stomacul i se făcu ghem în clipa în care îi trecu prin minte că toţi aveau parte de o zi mai mult sau mai puţin obişnuită, în vreme ce Devin nu fusese încă găsit. Era dat dispărut de patru zile. Dispărut din parcarea stadionului „Dolphin", în timp ce în tribune se aflau şaptezeci şi cinci de mii de fani care îşi ovaţionau echipa favorită.

Atinse geamul cu mâna şi se sprijini de el. Nici măcar munca nu-l ajuta să uite vreo clipă de băiatul răpit.

— Alan, eşti sigur că nu vrei să-ţi aduc ceva? spuse Kai Chiang, care se apropiase de el fără s-o vadă şi începuse să-i maseze umerii.

Alan nu se întoarse, dar îi vedea imaginea reflectată în geam. Faţă de porţelan, ochi negri mari, conturaţi de gene lungi şi un păr negru, drept, care, în lumină, strălucea precum onixul. Kai se angajase la CyberSys în urmă cu şase luni, pe postul de asistentă a lui Alan, dar, în scurt timp, relaţia lor deveni una fizică, plină de pasiunea şi lipsa de inhibiţii a adolescenţilor care fac dragoste pe bancheta din spate a maşinii părinţilor. Aceasta era prima lui aventură amoroasă de când îi murise soţia. Kai nu-i cerea nimic. Cu siguranţă nu era genul care să se agaţe de cineva şi să-l sufoce. Fata era alături de el ori de câte ori avea nevoie de ea. Şi, treptat, îşi dădu seama că are din ce în ce mai multă nevoie să-i fie în preajmă, mai ales acum, că Devin dispăruse. Ei îi împărtăşea cele mai ascunse gânduri, atât în privinţa afacerilor, cât şi a problemelor personale.

Kai se lipi de spatele lui şi îl cuprinse în braţe, sărutându-l pe umeri şi pe gât.

— Aş vrea să pot să fac ceva, spuse ea.

— Faci mult.

— Nu uita că mai trebuie să ţii şedinţa de la ora două. Au sunat acum câteva minute şi m-au întrebat dacă eşti pregătit. Au spus că dacă vrei să renunţi e în regulă, te înţeleg. Le-am promis că te întreb şi apoi îi anunţ ce-ai hotărât.

Alan expiră lung.

— Nu, e în regulă. Poate că o să mă ajute să-mi mut gândul de la Devin.

Kai îşi vârî mâna sub haina lui Alan şi începu să-l scarpine pe spate cu unghiile ei lungi şi roşii, apoi se retrase.

— Am să le spun că şedinţa se ţine.

Când Alan auzi zgomotul uşii care se închidea în spatele fetei, se întoarse, se îndreptă agale către birou, şi se aşeză. Pe placa de birou era încorporat logo-ul cu fulgerul albastru alăturat numelui firmei: CyberSys. Îşi aminti că a ales culoarea la scurt timp după ce a aflat de starea lui Devin. Ce bine ar fi dacă veştile privind starea actuală a lui Devin i-ar parveni tot atât de repede pe cât i-au venit ideile pentru designul logoului corporaţiei, care acum era deja faimos! Această aşteptare – neliniştea dată de lipsa veştilor – îl măcina pe dinăuntru. În camera pentru conferinţe personale, erau găzduiţi mai mulţi specialişti în negociere şi detectivi din poliţia oraşului Miami-Dade. Dacă Devin fusese răpit, erau pregătiţi să răspundă unei cereri telefonice de răscumpărare. Doar Alan era bogat. Foarte bogat. Până acum primise nenumărate telefoane de ameninţare şi şantaj.

Ca fondator şi preşedinte al CyberSys, Alan adunase deja o avere impresionantă, care se ridica la de sute de milioane, firma sa fiind un lider de necontestat al tehnologei de încriptare cu viteză mare utilizată de sistemele de securitate guvernamentale. Programele lui, produse de către inginerii de la CyberSys, erau utilizate de către guvernul SUA şi de către agenţiile sale din întreaga lume. Echipa sa, care era implicată în cercetarea şi dezvoltarea ultimelor modele de computere, se apropia tot mai mult, cu fiecare zi, de construirea primului prototip funcţional al supercomputerului de vis, care până acum fusese doar o dorinţă.

Până în acel moment nu se primise niciun telefon, nicio cerere, iar poliţia nu avea nicio pistă, nicio informaţie. Nimic. Nimic decât înregistrarea, neclară, făcută de camerele de supraveghere din

parcarea stadionului. În acea înregistrare apărea doar o utilitară albă ce părăsea parcarea cu Devin în interior.

Se decretase alertă naţională portocalie, dar fusese nevoit să îşi sune prietenii din guvern ca să îi oblige s-o decreteze. Unul din reprezentanţii statului Florida era, din întâmplare, vecin cu el. Acesta îl ajutase să exercite presiuni asupra instituţiilor de ordine publică, până când reuşiseră să instituie alarma. Motivul pentru care instituţiile au ezitat a fost acela că, aparent, Devin părăsise stadionul de bună voie. Pe înregistrarea video nu exista nicio dovadă că ar fi vorba de o răpire sau că puştiul ar fi fost ameninţat. Devin se juca cu un joc electronic şi părea că merge alături de cei doi băieţi fără să dea vreun semn că s-ar opune sau s-ar certa cu ei.

Asta era o porcărie!

Da, Devin era… altfel. Fusese diagnosticat cu o formă deosebită de autism – o formă foarte rară, care era însoţită de abilităţi extraordinare. Devin putea să recite sau să scrie ecuaţii matematice complexe, unele dintre ele acoperind sute de pagini. Putea să facă lista tuturor oraşelor din fiecare zonă de cod telefonic sau poştal. Pentru el nu era un efort să identifice autorul unei linii melodice clasice după ce asculta câteva măsuri, şi să spună data când a fost scrisă, data şi locul naşterii compozitorului şi data morţii acestuia. La vârsta de şapte ani, citise deja mai mult de patru mii de cărţi şi era în stare să recite din memorie conţinutul oricărei pagini. Doctorii îl numiseră savantul autist. Alan, în schimb, numea talentele băiatului un dar imens.

Devin trăia cu o abilitate şi o dizabilitate extraordinare. Nu-i plăceau deloc schimbările, avea probleme în a-şi exprima nevoile şi nu simţea frica atunci când se afla în faţa unor pericole reale. Unul din cele mai evidente simptome ale autismului său era capacitatea foarte slabă de interacţiune socială. Chiar şi pe vremea în care era doar un bebeluş, Devin se încorda tot atunci când cineva îl lua în braţe. El nu ar fi părăsit niciodată stadionul, de bună voie, alături de un străin. Un astfel de gest îi era imposibil.

Alan privi în partea opusă a biroului său. Acesta era situat la ultimul etaj al clădirii, al cărei acoperiş, realizat într-o singură apă, îi dădea un aspect generos. Camera aflată chiar în dreptul biroului

său avea uşa larg deschisă. Era o cameră de joacă pentru Devin, pentru după-amiezile pe care le petrecea aici, după ce se întorcea de la şcoală. În capătul cel mai îndepărtat îi amenajase şi un mic birou pe care era amplasat un terminal pentru jocuri video. Lui Devin îi plăcea foarte mult să joace astfel de jocuri, aşa că tatăl lui pusese pe serverul CyberSys toate jocurile sale favorite pentru ca băiatul să le poată juca în voie. Chiar şi acum, îi veneau mereu în minte imagini cu fiul său aşezat la birou ore întregi, cufundat în jocuri de război – favoritele lui. Devin l-a convins pe tatăl său să-i arate cum să acceseze şi să vadă motoarele de codificare care făceau să funcţioneze jocurile. Acum îi putea recita lui Alan orice porţiune din cod, spre uimirea inginerilor de la CyberSys.

Devin era deosebit, era iubit… Şi era dispărut.

Încă o dată Alan se îndreptă spre fereastră. O navă de croazieră naviga prin canalul Government Cut, care făcea legătura între Atlantic şi portul Miami. Maşinile ce rulau de-a lungul digului rutier MacArthur licăreau în lumina soarelui din sudul Floridei. Înălţimile situate de-a lungul plajei din Miami păreau o coloană vertebrală crestată, întinsă de-a lungul liniei orizontului.

Viaţa mergea înainte.

Alan simţea că se sfârşeşte. Tot ceea ce dorise vreodată fusese ca Devin să trăiască o viaţă normală. Nu ţinuse niciodată cont de eticheta de savant autist şi nici de asocierea rapidă pe care o făceau ceilalţi cu personajul din „Rain Man”.

Băiatului îi mai fusese pusă şi o altă etichetă, una pe care el hotărâse să nu o menţioneze poliţiştilor. Cea care îi inspirase culoarea trăsnetului din logo-ul corporaţiei.

Indigo.

REGATUL MAGIC

Lumina zilei se strecura printre jaluzele, formând pe geamul maşinii o scară de lumină. Lindsay crezu că doar aţipise câteva clipe. Motoarele morocănoase ale camioanelor mari, cu optsprezece roţi, ce intrau şi ieşeau din parcare, nu şi-au încetat nicio clipă huruitul, pe toată durata nopţii. În zori numărul lor începu să crească tot mai mult, pe măsură ce au pornit la drum marile tiruri.

Lindsay se ridică în capul oaselor şi începu să-şi mişte capul într-o parte şi în alta ca să-şi întindă muşchii înţepeniţi de la gât. Când părăsiseră Loretto, nu avusese nici cea mai vagă idee încotro urmau să meargă. Ceea ce ştia cu certitudine era că trebuie să plece şi să nu se mai întoarcă. Cândva, în timpul călătoriei nocturne, hotărî care ar fi fost cel mai sigur loc pentru Tera. Auzise o vorbă din bătrâni care spunea că, dacă vrei ca un obiect anume să nu fie găsit, trebuie să îl ascunzi la vedere. Aşa că hotărî să o ducă pe Tera într-un loc unde să fie înconjurată de mii de copii.

— Trezeşte-te, somnoroaso! spuse Lindsay, îndepărtând şuviţele umede de pe chipul copilei. Trebuie să o luăm din loc. Am o surpriză pentru tine.

— Ce surpriză? întrebă Tera cu o voce slabă, încă nu tocmai trează.

— Ai să vezi.

— Mă doare gâtul! spuse Tera, ridicându-se în capul oaselor.

Lindsay îi puse o mână pe frunte. Fetiţa ardea. La naiba, „Tera are febră”. Trase geanta şi începu să caute înfrigurată sticluţa cu Tylenol. Apoi scoase o pastilă şi se întinse după sticla de apă pe jumătate plină ce se afla în suportul de lângă scaunul fetiţei.

— OK, leneşo. Înghite pastila asta apoi mergem să facem un duş. Ai să te simţi mai bine.

Ceva mai târziu, pe când se aflau în interiorul centrului de servicii pentru parcarea de camioane, Lindsay cumpără cele câteva articole de toaletă strict necesare, pe care uitase să le împacheteze în frenezia plecării. Plăti apoi taxa de doi dolari pentru un duş şi luă cu ea prosopul pus la dispoziţie de către patroni…

— Mai pot lua unul pentru fetiţă? o întrebă Lindsay pe îngrijitoare.

— Ai plătit doar pentru un duş.

— Vă rog, spuse din nou Lindsay.

Îngrijitoarea o privi insistent timp de un minut, apoi îi întinse prosopul cerut.

— Vă mulţumesc.

Sala de duşuri era astfel construită încât fiecare duş avea propria sa anticameră uscată, mică ce-i drept, în care să te poţi dezbrăca şi îmbrăca.

— Bine, buburuză, spuse Lindsay, jos pijamaua.

Lindsay potrivi temperatura apei şi intră prima sub jetul de apă. Imediat i se alătură şi Tera.

— Exact ca atunci când mergeam cu cortul, nu-i aşa, Tera? spuse Lindsay, şamponându-şi părul.

Închise ochii ca să se limpezească. Peste zgomotul făcut de apă auzi un sunet semănând cu un râcâit în uşă. Lindsay începu să se spele viguros pe faţă ca să îndepărteze şamponul, încercând să vadă ce se petrece în jur.

— Tera? se întinse şi atinse fetiţa cu o mână în timp ce cu cealaltă încă îşi mai ştergea apa din ochi. Strânse din ochi încercând să vadă prin spuma ce încă îi mai picura peste faţă. Reuşi să vadă fetiţa care, liniştită, sufla balonaşe de săpun prin inelul format cu ajutorul degetului mare şi a celui inelar de la mâna dreaptă. „La naiba, devin tot mai paranoică!” gândi Lindsay.

*

* *

— Te simţi mai bine? întrebă Lindsay, aplecându-se spre fereastra maşinii în timp ce umplea rezervorul de benzină.

Terra dădu din cap aprobator.

— Unde mergem?

Lindsay urcă în maşină şi porni motorul.

— Dacă ai putea merge oriunde ai vrea, unde ai merge?

— În Rai! spuse Tera.

Inima lui Lindsay tresări dureros şi simţi cum tot sângele îi fuge spre inimă.

— Nu, puiule, spuse ea, cu o voce din care lipsea total voioşia din clipa de dinainte. Voiam să spun, dacă ai vrea să mergi în vacanţă într-un loc într-adevăr minunat, unde te-ai duce?

Tera bătu din palme plină de voie bună:

— Daa! La Disney World!

Bucuria din ochii Terei transmise mamei un val de emoţii. Lindsay nu prea avusese prilejul să îşi vadă fetiţa comportându-se ca un copil fericit, aşa că preţuia nespus acest moment de voioşie copilărească.

Până după-amiază au reuşit să ajungă în Orlando, întreaga zonă părea că se transformase într-un parc tematic plin de viaţă, luminat în fiecare colţişor cu neoane şi stroboscoape. Fiecare magazin, fiecare benzinărie, fiecare motel sau restaurant de-al lungul şoselei interstatale intrase în competiţia pentru atragerea turiştilor.

Lindsay a tras maşina într-o parcare de lângă un parc cu figurine gonflabile pentru bungee-jumping. Puse mâna pe fruntea Terei. Era puţin mai caldă decât ar fi trebuit, dar nu foarte fierbinte. Poate că era doar o răceală uşoară, speră Lindsay.

— Cum ţi-e gâtul?

— Mă doare puţin.

Deocamdată gata cu parcările, hotărî Lindsay. Dacă Tera era răcită, avea nevoie de un somn bun şi de confortul unui pat adevărat.

— Bine, uite care-i treaba, buburuză. Mergem să căutăm un motel ca lumea, tragem un pui de somn, şi ne odihnim toată după-amiaza. Apoi o să ne luăm câte un tricou şi o pălărie Mickey Mouse şi ieşim să mâncăm ceva la un restaurant ca lumea. Iar mâine, când o să te simţi mai bine, mergem să explorăm regatul magic. Cum ţi se pare planul meu?

Tera se întinse şi privi pe geam.

— Vreau să mergem acum, spuse ea.

— Şi eu. Dar cred că mai bine îi dăm o şansă gâtului tău să se facă bine. N-o să te poţi bucura cum trebuie de vizită dacă nu te simţi suficient de bine.

*

* *

După ce intrară în camera de 39,99 de dolari pe noapte a motelului „Briza tropicală”, cea mai ieftină pe care o putură găsi, Lindsay se lăsă să cadă pe marginea patului.

Tera se aruncă pe pat şi începu să sară pe arcurile lui obosite.

— Se pare că te simţi mai bine, spuse Lindsay. Vezi că-ţi spargi tărtăcuţa!

Prinse fetiţa de picioare şi o trase către ea. Lindsay începu s-o gâdile, fericită să o audă râzând din toată inima, cu burtica zbătându-se necontrolat din cauza cascadelor de râs.

— Cine te iubeşte, buburuză-ruză?

— Tu, tuuu! răspunse Tera printre hohote.

— Aşa e! Lindsay îmbrăţişă copila şi o sărută în creştetul capului. Se lăsă liniştea. „Nimeni n-o va lua vreodată pe Tera de lângă mine! NIMENI!”

— După un pui de somn, căutăm şapca şi tricoul cu Mickey, spuse Lindsay în timp ce trăgea cuvertura. Amândouă se strecurară grăbite sub pătură.

*

* *

Lindsay fu trezită de o bătaie uşoară pe umăr:

— Mami. Mămico!

Era vocea caldă a Terei, aproape o şoaptă.

Lindsay se întoarse şi îşi văzu fetiţa lângă pat, în picioare, privind-o.

— Putem merge acum? Gâtul aproape că nu mă mai doare deloc.

Ceasul de pe noptieră arăta că era deja ora 4 şi 48 de minute după-amiaza.

— Uau, trebuie să fi fost foarte obosită. Am avut un somn foarte greu.

Lindsay căscă în timp ce se ridică în capul oaselor.

— Deci, eşti pregătită pentru o partidă de cumpărături?

Faţa Terei se lumină toată.

— Lasă-mă să dau înainte un telefon, spuse Lindsay, întinzându-se să apuce receptorul. Apoi scoase din buzunar hârtia pe care scrisese numărul de telefon al lui Cotten. După ce făcu comanda pe cameră,

Lindsay auzi cum sună telefonul la celălalt capăt al firului, dar a fost tare dezamăgită când îi răspunse mesageria vocală.

— Bună Cotten, sunt Lindsay. Îmi pare rău că nu am putut să te mai aştept. Tera şi cu mine a trebuit să plecăm în grabă. Sper că mi-ai găsit biletul. Suntem în Orlando. M-am hotărât s-o aduc pe Tera la parcul Disney, unde se va amesteca printre ceilalţi copii. Am să încerc să stau în parc, dar nu ştiu cât va costa sau cât timp am să pot să-mi permit... Te voi suna din nou pentru detalii. Vino, te rog. Am să găsesc o cale ca să-ţi plătesc cheltuielile. Făcu o scurtă pauză, gândindu-se ce ar mai trebui să spună. O privi pe Tera, apoi adăugă: Mulţumesc, Cotten.

Lindsay puse receptorul în furcă.

— OK, hai să mergem, spuse în timp ce se ridică în picioare. Pe când înconjura patul, Lindsay observă pe podea un carneţel cu sigla hotelului şi un creion. De jur-împrejur erau împrăştiate mai multe file rupte. Schiţele Terei.

— Deci te-ai trezit de ceva vreme!

— Mda. Spuse Tera.

Lindsay se opri ca să adune hârtiile.

— Ce avem aici? Dar înainte să poată strânge toate hârtiile, Tera se năpusti din spatele ei şi le adună singură.

— Una dintre ele este o surpriză pentru tine, spuse ea. Tu mi-ai făcut o surpriză şi îţi fac şi eu una.

— Ce este? întrebă Lindsay şi începu să zâmbească.

— De fapt, simt două surprize. Tera alese dintre hârtii. Aceasta, spuse ea, întinzându-i o filă, şi aceasta. Tera îşi lipi cea de-a doua filă pe piept, în dreptul inimii.

— Oh, Tera, spuse Lindsay când termină de citit un poem foarte dulce pe care fiica sa îl scrisese despre dragostea mamei sale. Fiecare cuvânt este adevărat. Chiar aşa de tare te iubesc, cum ai scris.

Tera îi întinse şi a doua filă. Lindsay o luă şi o privi îndelung, după care îşi mută privirea, la fel de insistent, asupra fiicei sale. Îşi scutură capul, confuză şi mirată.

— Cum, Tera? Cum de ştii… era atât uimită încât nu mai ştia ce să spună.

Lindsay puse ambele file pe dulap şi îngenunche în faţa fetiţei, astfel încât feţele lor erau acum la aceeaşi înălţime, şi îi prinse feţişoara în palme:

— Eşti incredibilă, Tera Jordan. Tot timpul mă uimeşti. Şi dubla ta surpriză îmi place tare mult. Lindsay atinse schiţa. Dar de unde ştii cum arată?

Faţa Terei se destinse într-un zâmbet larg, iar ochişorii îi licăreau precum stelele cerului.

— Fiindcă este sora mea. Sora mea geamănă.

FURTUNA

Sprijinindu-se de balustrada verandei, aflată în partea din faţă a cabanei sale, Ben Ray privea preocupat către pădurea care, în acea zonă, era foarte deasă. Scăldate în razele tremurânde ale soarelui de dimineaţă, frunzele tomnatice transformaseră valea, ce se întindea până hăt departe, în nenumărate pete portocalii, roşii şi galbene. Vremea se mai răcise faţă de ziua precedentă – temperatura scăzută de toamnă târzie îi dădea flori. De pe verandă putea vedea cum vântul mătură vârfurile copacilor din vale, precum o mână uriaşă care îşi plimbă degetele printr-o bucată de blană.

Ben nu dormise prea bine, zvârcolindu-se şi întorcându-se ore întregi de pe o parte pe cealaltă. Ori de câte ori închidea ochii îl vedea pe băieţelul legat la ochi şi cu mâinile legate la spate, tras cu brutalitate din utilitară ca un sac de gunoi. Când rămânea cu ochii larg deschişi în întunericul din dormitor, auzea vocea hârâită a omului cu barbă îmbrăcat în geaca cea roşie. Scena se derulase în faţa ochilor săi iar şi iar, fără contenire, toată noaptea.

Reacţia lui Ben în privinţa băiatului nu avea niciun sens. Presa îl etichetase de mult ca „omul de gheaţă” – directorul executiv care lăsase cu bună ştiinţă ca economiile de-o viaţă ale unor oameni ce munciseră din greu să se evapore, în timp ce el storcea din companie şi ultima picătură de capital. Urmărise fără să clipească cum creşte, precum o torţă romană, valoarea umflată prin minciuni a acţiunilor corporaţiei, pentru ca, apoi, corporaţia să explodeze şi să moară rapid. Şi, cu toate astea, dormise foarte bine în fiecare noapte. Dar acum era altceva. Scena care se petrecuse în pădure în ziua precedentă nu-i mai dădea pace. Poate pentru că băiatul părea atât de neajutorat, aşa cum era cu ochii acoperiţi şi mâinile legate la spate şi cum stătea în picioare, tremurând nesigur la marginea păşunii.

Ben nu era mândru ce ceea ce el şi partenerul său îi făcuseră companiei pe care o conduceau. Era fericit că era bogat şi nu mergea la închisoare, dar nu era deloc mândru de asta. Poate că detaşarea lui se datora faptului că niciodată nu văzuse feţele celor

care s-au prăbuşit odată cu falimentul companiei. De fapt, nici faţa băieţelului din pădure nu o văzuse vreodată. Dar ştia că băieţelul era adevărat. Singur. Neajutorat.

Dacă s-ar duce să-l caute, mai mult ca sigur că nu ar fi găsit nimic. Pădurea Ozark National era foarte mare - mai mult de un milion de acri. Drumul putea să se întindă pe încă multe mile. Poate că utilitara doar traversase pădurea, pe o scurtătură.

Dar dacă băiatul era într-adevăr în pericol? Merita să rişte să încerce să-l găsească? Până acum, Ben reuşise să rămână ascuns pentru lumea din afară. Îşi limitase drumurile pentru provizii şi combustibil, astfel încât mergea în oraş doar o dată pe lună, de obicei lunea înainte de masă, în perioada în care toată lumea era la lucru. Nimeni nu părea să-şi piardă vremea urmărind bărbatul scund şi îndesat, care îşi vedea de treburile lui. Erau prea supăraţi că se terminaseră zilele libere de la sfârşit de săptămână.

Căutatul băiatului nu făcea parte din planurile lui Ben. L-ar fi dus în necunoscut, şi l-ar fi lipsit de abilitatea de a-şi controla mediul. Un astfel de comportament nu-i stătea în fire. Trebuia să deţină controlul, sau să-i controleze pe cei care-l deţineau.

Singurul lucru pe care Ben l-ar fi făcut ar fi fost o călătorie obişnuită cu maşina – nimic mai mult. Era o pădure întinsă, iar el era încă o umbră în mijlocul ei. Dând nehotărât din cap, se întoarse cu spatele la peisajul de toamnă.

Îmbrăcat în jeanşi, cu bocanci de munte şi un pulover de lână, îşi trase deasupra o jachetă şi o luă în jos pe scări. Apoi dădu Wrangler-ul cu spatele, ca să-l scoată de sub şopron, intră pe drumeagul plin de praf, şi, la o jumătate de milă de cabană, întră pe un drum local, asfaltat, cu două benzi, care şerpuia la limita dintre proprietatea sa şi parcul forestier naţional.

Îndreptându-se spre est, continuă să conducă lejer, în ritm de plimbare, căutând printre copaci intrarea pe drumul forestier. Văzu o altă maşină – un pick-up verde, de serviciu, aparţinând Administraţiei forestiere, care venea din direcţie opusă. Pădurarul îi făcu prietenos cu mâna, iar Ben îi întoarse salutul, apoi urmări în oglinda retrovizoare cum maşina se pierdea în depărtare.

Nu după multă vreme reuşi să identifice intrarea căutată pentru drumul forestier. I se păru că drumul era folosit doar arareori, fiind străbătut de două brazde paralele, despărţite de o creastă înaltă acoperită cu iarbă, ce se pierdeau în adâncul pădurii întunecate. Ben schimbă transmisia, ca să aibă asigurată tracţiunea pe toate cele patru roţi, după care părăsi şoseaua.

Când intră în pădure, observă cum soarele se lupta să pătrundă printre copacii unduitori, dând naştere unor pete mişcătoare de lumină şi întuneric. Copacii îşi mai păstrau încă frunzele strălucitoare, deşi trecuse deja cea mai mare parte din luna octombrie.

Drumul şerpuia printr-o vale mărginită pe fiecare parte de râpe cu pantă abruptă şi tufe dese de cătină. După zece minute, Ben zări păşunea unde văzuse staţionând utilitara albă. Se opri doar atât cât să-şi deschidă termosul şi să ia o gură de cafea aburindă, în timp ce asculta chemarea îndepărtată a unui corb purtată către el de briza vântului. Se întrebă ce mai făcea căprioara pe care o văzuse cu o zi în urmă pe malul lacului Stone Creek. Era sezonul de vânătoare.

Închise termosul şi îl puse în spatele scaunului pasagerului, apoi băgă maşina în viteză şi o luă din loc.

Drumul urmărea fundul văii. Ben reuşi să zărească printre copaci pantele abrupte care mărgineau drumul. Nu după multă vreme îşi dădu seama că se află în apropierea unei ape, şi curând dădu peste un pârâu mic, dar învolburat, care curgea paralel cu drumul. Apa, ce se prelingea peste pietre şi apoi cădea în cascade minuscule urmărind chiar direcţia în care mergea el, îi spunea că, încet-încet, mergea la vale.

După o milă şi ceva, drumul făcea o curbă strânsă şi se îndepărta de pârâu. Sunetul apei ce cădea în cascade se pierdu treptat, fiind înlocuit de zgomotul vântului care, brusc, începuse să bată cu putere. În acel moment Ben îşi dădu seama că cerul se întunecase. Privi pe geamul maşinii şi văzu printre copaci, norii grei, negri precum cărbunele. Îl ameninţa o furtună de munte, care se deplasa cu mare viteză.

Ben stătu pe gânduri dacă să continue sau să se întoarcă. În cazul în care vremea se înrăutăţea, nu i-ar fi convenit deloc să fie surprins

atât de departe de casă.

În curând începu o ploaie uşoară. Făcuse deja vreo cinci mile de când părăsise şoseaua. Sub ploaia mocănească, muntele se întunecă şi mai tare. Era gata să se întoarcă când, undeva în faţa sa, pe partea stângă, observă un gard înalt, legat cu lanţuri,. Drumul forestier trecea chiar de-a lungul gardului. Apropiindu-se de împrejmuire, văzu că aceasta era veche şi gata să se dărâme. Colacii din sârmă ghimpată care, odată, fuseseră întinşi pe coama gardului, căzuseră în mai multe locuri, se turtiseră sau zăceau pe pământ. O tăbliţă metalică, mâncată de rugină şi abia lizibilă, prinsă de gardul pe jumătate dărâmat, îi avertiza pe trecători: „Trecerea interzisă. Proprietatea Guvernului SUA”.

Ben conduse mai departe, prin ploaie, până observă o deschizătură de partea cealaltă a gardului. Ajunsese la o poartă. Drumul forestier continua mai departe, pe lângă gard, până se pierdea printre copacii din depărtare.

Trase maşina lângă poartă şi începu să caute dovezi ale trecerii utilitarei pe acolo. Poate că a continuat să ruleze pe drumul forestier. Din cauza ploii nu se mai vedea nicio urmă de maşină.

De cealaltă parte a porţii văzu o gheretă de pază pentru o singură persoană, ca o tristă fantomă a vremurilor trecute, având cadrul din lemn într-o stare jalnică. Micuţa construcţie era năpădită de iederă sălbatică şi alte plante agăţătoare şi părea că doar ele o mai ţineau să nu se prăbuşească.

Poarta era încuiată cu un lacăt. Ploaia se transformase treptat într-o ceaţă uşoară, aşa că Ben scoase cheia din contact şi coborî din maşină ca să arunce o privire mai aproape. Lacătul era prins de cele două capete ale unui lanţ înfăşurat în jurul stâlpilor porţii. Deşi lanţul era vechi şi ruginit, lacătul părea destul de nou.

Observă, apoi, că şi cele două cleme metalice cu care acesta era prins de stâlpi căzuseră pe jos, măcinate de rugină. Cu puţin efort, împinse plasa şi făcu o gaură suficient de mare ca să poată trece dincolo de poartă. Voia să arunce rapid o privire şi să meargă mai departe.

Paşii îl purtară pe lângă gheretă, de-a lungul drumului de pământ. După cam o sută de yarzi, din ceaţa umedă se contură

amenințător o construcție paralelipipedică, așezată în mijlocul a vreo cinci sau șase clădiri de înălțime mai mică. Pe măsură ce detaliile clădirilor deveneau vizibile, Ben își dădu seama că toate se aflau într-o stare la fel de deplorabilă ca și ghereta și gardul din jurul proprietății. Cele mai multe erau clădiri din lemn cu un singur nivel. Toate geamurile erau sparte, iar în loc de uși se vedeau doar niște goluri întunecate. Cea mai mare dintre ele era o clădire din beton, fără ferestre, de circa o sută de picioare lățime și cu o înălțime de cel puțin trei etaje. Vopseaua se scorojise, burlanele și streșinile se prăbușiseră, iar zona din jur era acoperită de o vegetație luxuriantă.

Ceea ce odată fusese un drum pavat era acum o cărare prăfuită, cu rămășițe vagi de asfalt pe ici și acolo. Buruienile și tufele mușcaseră adânc din drum pe toată lungimea lui. În partea de sus a clădirii principale se vedea discul unui radar înțepenit sub un unghi ciudat, paralizat parcă de rugină.

Intrarea principală era blocată cu placaje prinse cu bolțuri grele. Lemnul era brăzdat de urmele expunerii la intemperii pentru o prea lungă perioadă de timp.

Ben hotărî că mai are nevoie de câteva minute ca să-și termine explorarea și o porni agale în jurul clădirii principale. Se trezi în fața unei intrări pe care scria: „Accesul permis numai pentru personalul autorizat.” încercă clanța, dar ușa rămase nemișcată. Își continuă plimbarea și dădu peste o altă ușă, pe care de data aceasta scria: „Atenție! Pericol! Înaltă tensiune!”

Brusc, cerurile parcă se deschiseră și ploaia începu să curgă șiroaie. Vântul se porni și el în rafale ce vuiau deasupra zonei lipsite de copaci, unde se afla, transformând picăturile de ploaie în ace care îl înțepau dureros. Tunetul năvăli către el, în vreme ce un fulger scurt lovi în apropiere. Trase de ușă, dar fără rezultat, încercă din nou și, în cele din urmă, ușa se deschise cu un geamăt supărat. Păși înăuntru și se scutură de ploaia ce-i înmuiase părul și i se prelingea pe haine.

Lăsă ușa întredeschisă, ca să se poată folosi de puțina lumină de afară. Fulgerul lovi din nou, făcând să se cutremure pereții imensei clădiri. Se părea că intrase într-un fel de cameră de serviciu -

singura intrare fiind cea prin care pătrunsese el. Pe peretele din spate observă că fusese montată o cutie de conexiuni electrice, mare de cel puţin patru picioare în lăţime şi şase în înălţime. Şase conductori groşi din metal, cu un diametru cam cât al unei bâte de baseball, ieşeau prin capacul cutiei şi dispăreau prin tavan. Ben nu ştia mare lucru despre electricitate, dar era evident că acea clădire avusese cândva nevoie de o cantitate impresionantă de energie.

La fel ca şi poarta, cutia de conexiuni era protejată şi ea cu un lacăt. Ben îl examină cu atenţie. Era un lacăt de înaltă siguranţă, folosit de organizaţiile guvernamentale americane, marca Sargeant & Greenleaf. Era un lacăt folosit în situaţii speciale, indestructibil, şi la fel de strălucitor ca în ziua în care fusese fabricat.

„De ce să protejezi instalaţia de alimentare cu curent electric al unei clădiri abandonate cu un lacăt atât de scump?” Curios, Ben începu să privească cu atenţie în jur. Cu excepţia cutiei de conexiuni, încăperea părea goală.

Apoi îl văzu.

Montat sus, deasupra uşii, greu de observat în lumina slabă, micul led roşu al unui detector de mişcare era fixat asupra lui precum ochiul rece al unui animal de pradă.

LUNĂ PLINĂ

— Ultima remarcă făcută de simpaticul nostru predicator a fost ceea ce mi s-a părut mie? O ameninţare? Cotten întorcea maşina ca să iasă din parcarea bisericii şi să se întoarcă pe şoseaua Burks Spring. Se înnopta cu repeziciune, iar umbrele se lăsau grele peste dealurile ondulate ale statului Kentucky. Tânăra aprinse farurile.

— Eu aşa am înţeles, spuse John, în timp ce privea peste umărul ei biserica ce se pierdea încet în zare. Prima dată mă întreabă dacă cred în diavol ca să-mi îndrepte mintea în direcţia aceea, după care face comentariul legat de vigilenţă. Cred că aceasta a fost modalitatea prin care ne-a informat împotriva cui suntem, dacă acest lucru nu ar fi fost încă suficient de clar. Ne-a atras atenţia să ne retragem.

— Adică a bătut şi cuiul în sicriu. Tera trebuie să-şi fi dat seama, într-un fel sau altul, că Albrecht este diabolic. Indiferent ce anume a văzut, a speriat-o destul de tare.

— Dacă Albrecht este un membru al Nephilinilor sau, mai rău chiar, unul dintre cei Decăzuţi din Rai, iar Tera are abilitatea de a-i recunoaşte, atunci cu siguranţă că vor ca ea să dispară. Iar asta înseamnă că pericolul în care se găseşte este extrem. Trebuie să presupunem că deja o vânează. Este absolut necesar s-o găsim înaintea lor.

Mâinile lui Cotten se încordară pe volan.

— Şi mai ştiu că suntem pe urmele lor şi că o vom căuta pe Lindsay şi pe Tera. Vor face pe dracu-n patru să ne oprească.

Îl privi pe John care, cufundat în propriile sale gânduri, se încruntase concentrat parcă în dezlegarea unei enigme.

— Ce este? întrebă Cotten. La ce te gândeşti?

John îşi încrucişase degetele şi bătea preocupat din degetele mari.

— Mai este ceva, trebuie să fie mai mult de atât, dar nu pot să-mi dau seama ce anume. Tera este, cu siguranţă, un copil unic, şi se pare că are abilitatea de a-i identifica pe Nephilini şi pe Cei Căzuţi, dar nu mi se pare că acest lucru ar fi suficient.

— Ce vrei să spui?

— E o fetiţă care creşte undeva, în mijlocul unui spaţiu îndepărtat, aşa că nu cred că ar exista posibilitatea de a da peste o mulţime dintre ei prin aceste locuri, ca să-i demaşte. Incidentul ei cu Albrecht ar fi putut fi doar o simplă coincidenţă. O ia razna când îl vede pe pastor, şi ce-i cu asta? Întregul oraş crede că biata copilă este dusă. De ce ar fi Tera o ameninţare atât de mare pentru ei?

— Poate că ai dreptate. Poate că acesta este adevăratul motiv pentru care Albrecht a apărut aici, în pustietatea asta, în Loretto, pentru că Tera este o reală ameninţare pentru ei.

— Să sperăm că, atunci când biroul Venatori din Washington o să ia din nou legătura cu mine ca să-mi comunice informaţiile legate de cardul de credit, vom avea un punct de plecare în căutările noastre.

— Trebuie să-l sun pe Ted şi să-i cer să-mi mai dea câteva zile libere ca să pot investiga toate astea.

— Cotten, pot prelua eu de aici dacă trebuie să te întorci în New York.

— Ştiu, dar Ted ştie că e o chestiune personală. Lasă-mă să-l sun întâi şi să clarific lucrurile. Fata întinse mâna către consola centrală apoi ezită. Verifică, te rog, dacă nu şezi cumva pe telefonul meu. Sau poate că o fi căzut pe podea.

John se aplecă înainte şi verifică scaunul de sub el, apoi verifică podeaua din faţa scaunului şi între scaun şi consolă, şi, în cele din urmă, buzunarul lateral de pe uşă.

— Nu-l văd nicăieri.

Cotten îşi plimbă mână pe sub ea, pe scaun şi pe ambele părţi ale scaunului ei, apoi verifică în poşetă.

— Pot să jur că l-am lăsat în suportul pentru pahare de pe consolă.

John mai verifică o dată peste tot, inclusiv în despărţitura pentru mănuşi.

— Trebuie că a căzut şi e fie sub scaunul tău, fie sub al meu, spuse ea. Verific după ce oprim.

— Am vorbit serios când ţi-am spus că pot să preiau eu imediat căutările, spuse John. Nu trebuie să-ţi iei liber.

Cotten îşi scutură capul într-un nu hotărât.

— Nu, nu, nu. Lindsay m-a chemat pe mine s-o ajut. Şi apoi, ştii la fel de bine ca şi mine că acesta este scopul vieţii mele – este dreptul meu din naştere, ca să zic aşa. Cu siguranţă că mi-a luat ceva timp să mă obişnuiesc cu ideea, dar acum nu mai pot nega acest lucru.

— Da, a durat destul de mult, spuse John. A fost un drum dificil pentru tine.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Ai dreptate. A fost un drum mult prea lung. Ştiam că ceva de felul acesta urma să se întâmple, dar nu ştiam când anume. Ba chiar începusem să cred că totul se terminase, că aş putea începe o viaţă normală. Fără tot felul de chestii supranaturale. Fata se întoarse spre John. Nu se va termina niciodată, nu-i aşa?

John îi aşeză o şuviţă rebelă în spatele urechii.

— Hai să o luăm încetul cu încetul. Până acum avem la dispoziţie doar speculaţii. Speculaţii corecte, sper, dar nicio dovadă reală, încă. Aşa că, fie că avem din nou de-a face cu vechiul nostru adversar, fie că e vorba doar de imaginaţia debordantă a unei văduve depresive şi a talentatei şi super stresatei sale fiice, primul nostru ţel este să le găsim pe Lindsay şi pe Tera. De acord?

Încă îndârjită, Cotten aprobă dând din cap. Reuşise să-şi stăpânească lacrimile, după ce scăpase câteva. Îşi şterse ochii şi cu asta gata. Nevoia de a plânge nu venea din mila pentru sine însăşi. Îi era tare milă de Lindsay şi de Tera şi de toţi prietenii pe care îi pierduse de-a lungul timpului.

Introspecţia i-a fost întreruptă în cele din urmă de vorbele lui John:

— Nu-mi place să schimb subiectul, dar îmi chiorăie maţele. Ţi-e foame?

Cotten îl apucă de mână.

— Mulţumesc că mi-ai dat câteva minute să mă reculeg şi să-mi revin. Niciodată nu-mi este uşor.

— Sarcina pe care ai primit-o nu e una uşoară. Nimeni nu se aşteaptă ca tu să crezi altceva despre asta, mai ales eu.

Fata îl strânse mâna.

— Deci ţi-e foame. Ne putem întoarce la Lindsay şi să scotocim după ceva de mâncat. Deşi nu prea mai e mare lucru prin dulapuri. Dar este o ospătărie la vreo milă de aici. Vrei să încerci mâncarea de la ţară?

— Sună grozav. John privi atent afară pe geam. Care este localul cel mai faimos din oraşul tău de baştină?

— Cred că tocmai trecem pe lângă el. Cotten îşi continuă drumul spre dreapta. Au închis ca să se pregătească pentru seară, dar aceea este intrarea către Distileria Mark a lui Maker. Ei simt cei care, de foarte multă vreme, produc bourbonul curat de Kentucky. În copilărie ajunsesem să-mi placă mirosul de fermentaţie care mă întâmpina când intram în oraş, pe bicicletă. Terapia aromatică a săracului.

— Deci aveai potenţialul necesar ca să devii dependentă de aromele de bourbon încă de la vârste fragede?

— E grozav de amuzant, ce să spun! De fapt, chiar aş bea un pahar de Absolut cu gheaţă. Probabil că la ospătărie nu vom găsi aşa ceva.

— Ţi-a plăcut aici când erai mică?

— Era formidabil! Aveam o mulţime de prieteni, ca Lindsay. Dar după ce a murit tata, mie şi mamei mele nu ne-a mers prea bine. A suferit o depresie după ce am pierdut ferma. Ne-am mutat în Lexington şi ea s-a angajat la o filatură din apropiere. După ce am absolvit facultatea la Universitatea din Kentucky am plecat şi nu m-am mai uitat înapoi.

Cotten întră în parcarea ospătăriei Goldenrod.

— Nu e o ambianţă grozavă, spuse ea. Dar să ştii că mâncarea e bună.

Înainte să intre în local, fata îşi căută din nou telefonul în interiorul maşinii.

— Poate că l-ai lăsat în casa lui Lindsay, spuse John.

— Nu. Chiar înainte să intrăm în biserică l-am verificat să văd dacă n-am primit vreun mesaj sau dacă nu m-o fi căutat cineva între timp. L-am pus în suportul pentru pahare, pe consola din faţă.

Fata oftă necăjită.

— Numa’ bine!

Cotten închise uşa maşinii şi se îndreptară împreună către intrarea ospătăriei. Ajunşi înăuntru, găsiră locuri într-un separeu. Scaunele, acoperite cu vinii, erau de un galben-muştar, iar mesele din lemn erau acoperite cu ceva care părea a fi un strat de o jumătate de inch de poliuretan. Meniul era afişat sub suprafaţa din poliuretan, în patru locuri.

— Cred că meniul a rămas cam acelaşi, spuse John.

Chelneriţa le aduse două pahare înalte din plastic, pline cu apă cu gheaţă şi, bineînţeles, câte un pai.

— Să mă anunţaţi când v-aţi hotărât ce comandaţi, spuse ea. Doar faceţi semn cu mâna.

Se întoarse să plece, dar se răsuci pe călcâie şi începu să dea repede din cap surprinsă:

— M-ai dat gata! — spuse ea cu un puternic accent sudist. Eşti chiar tu, Cotten Stone! Femeia se apropie şi mai mult de masa lor. Sunt eu, Caroline Duckett. Sora lui Andy. În clasa a unsprezecea te întâlneai cu fratele meu.

— Oh, Dumnezeule! spuse Cotten, recunoscând în chelneriţă pe sora mai mică a băiatului de care fusese îndrăgostită, timp de o lună, în timpul liceului. Caroline! Cotten sări în picioare şi o îmbrăţişă. Nu te-am mai văzut de-o viaţă. Ce mai face Andy?

— E bine, îi răspunse chelneriţă. De fiecare dată când te vede la televizor îi spune nevesti-si că ţi-a făcut curte. Crede că o face geloasă, dar cred că doar o enervează.

Râseră cu poftă, după care Cotten se întoarse în separeu.

— Caroline, el este John Tyler, un prieten.

— Îmi pare bine, John.

— Apropo, o ştii pe Lindsay Jordan? o întrebă Cotten.

— Bineînţeles. Oraşul nu e chiar aşa de mare, spuse ea dându-şi ochii peste cap. Ce tragedie, Doamne! Să moară Neil şi tot ce-a mai urmat.

Cotten o aprobă tăcută.

— Nu cred că fetiţa şi-a mai revenit după ce şi-a pierdut tatăl. Tera e un copil foarte deosebit. E o frumoasă, dar e un copil ciudat. Nu s-a adaptat deloc la şcoală, aşa că Lindsay a început s-o înveţe ea singură, acasă. Cred că toate astea au stresat-o foarte tare.

— Sunt convinsă, spuse Cotten. Ai fost vreodată în preajma Terei?

— Nu prea des. Am auzit că este o adevărată artistă. Mama ei spunea că asta se datora faptului că Tera era… cum îi spunea, oare? Caroline se bătu uşor pe faţă cu guma de la creion. Îmi aduc aminte: un copil „indigo”… ce-o mai fi însemnând şi asta. Cel puţin aşa am auzit – îşi scutură capul. În orăşelele astea mititele nu se întâmplă mare lucru, aşa că bârfele se împrăştie ca focul în stepă. Credeţi-mă, dacă aprinzi un chibrit toată lumea în Loretto o să ştie cu mult înainte să apuci să sufli ca să-l stingi. La fel ca spectacolul pe care Tera l-a pus în scenă, acum câteva duminici, în biserică. Telefoanele sunau să sară din furcă, nu alta. Zile întregi, pe aici, s-a vorbit numai despre asta. De atunci nimeni nu le-a mai zărit, nici pe Lindsay, nici pe Tera.

— Am venit s-o văd pe Lindsay, spuse Cotten, dar se pare că ea şi Tera au părăsit oraşul, probabil că în mare grabă.

— Nu m-ar surprinde deloc. Au mai plecat ele şi altă dată. Se întorceau de fiecare dată înapoi. Poate că, de data asta, o vor lua de la capăt undeva, în altă parte, şi nu într-un orăşel atât de mic.

— Să sperăm, spuse Cotten.

*

* *

Când cei doi părăsiră ospătăria, cu foamea potolită de porţiile generoase de cotlet de vită la grătar, prăjit ţărăneşte, cartofi piure, o salată de varză collard{2} şi ceai îndulcit, John îşi întoarse faţa spre est:

— Aici, la ţară, luna pare mult mai mare.

— E lună plină, John, spuse Cotten luându-l de braţ. Am comandat-o special pentru tine.

— Probabil că trebuie să-mi caut un pat pentru la noapte, spuse John. Am văzut un anunţ pentru pensiunea Hill House.

— Nici vorbă, zise Cotten. E loc destul la Lindsay. Discuţia se încheie aici.

— Deci se pare că la noapte am să stau la ferma Jordan, spuse el în timp ce se urcau în maşina închiriată.

Cotten ieşi cu maşina în şosea, încă supărată de pierderea telefonului. Încercând să treacă peste asta, spuse:

— E o lună uimitoare.

Uriaşa minge portocalie i-a trezit amintiri de demult, de pe când mergea să o admire, împreună cu alţi prieteni, în parcarea de lângă câmpia îndrăgostiţilor.

— Acolo, pe linia orizontului, chiar sub lună, parcă se vede un fel de văpaie, spuse John. E vreo fabrică sau vreo moară în direcţia aceea?

Cotten văzu vâlvătaia profilându-se pe cerul nopţii. Pe măsură ce se apropiau, pălălaia devenea tot mai mare. Brusc observă în oglinda retrovizoare licărirea unor lumini roşii şi auzi sunetul de alarmă al unei sirene. Trase maşina către marginea drumului ca să facă loc maşinii pompierilor, care trecu în mare viteză, având toate luminile şi sirenele pornite. Câmpurile ce mărgineau drumul păreau măturate de o pătură de lumină roşiatică. Înainte ca fata să intre din nou pe drum, din spate apăru un al doilea vehicul, având şi acesta toate luminile aprinse, care încerca să se ţină scai de maşina de pompieri.

Cum trecură de următoarea curbă, Cotten şi John văzură în faţă o întreagă colecţie de lumini albastre şi roşii. Şase maşini de poliţie şi de pompieri se adunaseră la locul cu probleme. Flăcările muşcau din cerul întunecat pe care stătea agăţată uriaşa lună plină ce părea că devine tot mai strălucitoare, hrănită parcă de căldura limbilor de foc.

Apoi, deodată, se dumiriră. Flăcările pe care tocmai le văzuseră înconjurau ferma lui Lindsay.

DEMON SAU ÎNGER

Alan stătea îngenuncheat pe podeaua băii în timp ce capul îi lua foc ori de câte ori îi revenea în minte imaginea copilului său. Ultima oră şi-o petrecuse vomitând, până simţise că îşi dă afară toate măruntaiele. Chiar dacă nu mai avea ce să dea afară, corpul nu voia să se liniştească. Senzaţia de greaţă îi revenea sau îl lăsa în ritmul gândurilor sale care nu se desprindeau o clipă de Devin. Era străbătut de valuri gigantice de greaţă. Astăzi, în cele din urmă, îl copleşiseră de tot.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Alan?

— Kai, nu acum.

Kai deschise uşa şi se apropie de el.

— Dragule, am venit fiindcă sunt îngrijorată. Îl făcu să se ridice în picioare, îl dezbrăcă şi îl ajută să intre sub duş.

Bărbatul auzi cum se închide uşa în urma ei.

Alan stătu destul de mult sub jetul de apă fierbinte, încercând să se spele de frică şi de tristeţe, în aceeaşi măsură în care dorea să alunge miasmele neplăcute ce încă îi mai persistau în nări.

În cele din urmă ieşi de sub duş, tăind ceaţa grea ce se formase în micuţa baie, se şterse de apă şi se îmbrăcă într-un halat pufos. Apoi străbătu agale dormitorul aflat în întuneric şi se întinse epuizat pe pat.

Destul de repede simţi cum femeia se strecoară lângă el în aşternut şi, cu mişcări lente, începe să-l dezbrace de halat. În clipa în care Kai începu să se frece de coapsele lui, îşi dădu seama că aceasta era complet goală. Femeia începu să-i întindă pe spate câteva picături de ulei de masaj, apoi puse capacul la sticluţa cu ulei şi o înghesui undeva, lângă ea. Aerul se încărcă brusc cu un puternic miros dulce-amărui de migdale.

— Relaxează-te şi lasă-mă să te eliberez de tensiuni, spuse ea întinzând uleiul pe spatele bărbatului. Cu degetele mari de la ambele mâini începu să-l apese de o parte şi de alta a coloanei, urcând încet, de-a lungul acesteia, către omoplaţi. Pe măsură ce

înainta, sub mâna ei pricepută muşchii şi tendoanele se întindeau uşor, parcă alungindu-se. Asta are să te facă să te simţi mai bine, îţi promit. Mai târziu comandăm ceva pentru cină, dacă ai chef. Dar acum lasă-mă să te ajut să te destinzi.

— E minunat, spuse Alan, simţind cum stresul şi tensiunea dispar încet, sub mâinile ei pricepute. Se îngrijorase pentru Devin până ajunsese la punctul în care nu mai simţea nimic şi mintea refuza să mai funcţioneze. Se lăsă în voia acestui moment în care grijile îi îngăduiră să fie lăsate deoparte.

Mângâierea caldă şi presiunea cu care îl atingeau mâinile dibace ale lui Kai, îl făceau să simtă un vârtej uşor ameţitor de senzaţii amestecate. Alan nu era deloc sigur căreia dintre ele ar dori să-i răspundă – la relaxarea treptată a muşchilor sau la excitaţia sexuală, din ce în ce mai puternică. Oricare dintre ele însemna o îndepărtare de coşmarul răpirii.

Mâinile magice ale lui Kai îi frământară umerii, pentru ca apoi să coboare încet, de-a lungul braţelor şi înapoi, către gât, apoi traversară ucigător de tandru pectoralii. Peste câteva momente cele două palme măiestre ajunseră pe talie şi, cu mişcări pricepute, destinseră pe rând fiecare muşchi, fiecare tendon, fiecare cârcel.

Fără să se grăbească, îl termină de masat spatele şi îşi trecu degetele prin părul lui de pe tâmple, masându-i-le în cercuri mici, pe care apoi le prelungi şi pe restul scalpului. Alan nu-şi dăduse seama cât de încordaţi îi erau muşchii feţei decât în clipa în care îi simţi că încep să se relaxeze.

— Nu cumva eşti un înger? şopti el.

— Eu sunt ceea ce vrei tu să fiu, îi răspunse Kai.

„O, Doamne, ce bună este”, gândi Alan, în timp ce femeia îi aluneca încet de-a lungul picioarelor şi îşi aşeză fundul, de o formă perfectă, pe gleznele sale. Femeia mai picură câte un strop de ulei pe coapsele şi gambele bărbatului. Alan simţi cum uleiul se încălzeşte la atingerea femeii şi cum îl pătrunde treptat căldura trupului ei, pornind de la glezne.

După ce îi masă picioarele, începu să-l bată uşor cu vârful degetelor, ca într-o zbatere de fluture, de la talie până la umeri,

provocându-i o senzaţie de uşoară gâdilare. Kai îl pălmui uşor peste fund, după care îl făcu să se întoarcă cu faţa în sus.

— Mmm.. Domnule Olsen, spuse ea, cu ochii spre membrul lui în plină erecţie, eu mă munceam să te fac să te relaxezi, nu…

— Încă nu ţi-ai terminat treaba, îi răspunse Alan, rostogolind-o sub el.

Kai zâmbi şi îşi arcui gâtul sub sărutarea bărbatului.

— Putem amândoi să ne relaxăm, şopti el, ridicându-se în capul oaselor. Alan îşi turnă în palmă ulei de masaj, cam cât o monedă de 10 cenţi, şi închise sticluţa la loc. Apoi încet, cu mişcări blânde, îşi strecură palmele între coapsele femeii.

Kai îşi ţinu pentru o clipă respiraţia apoi lăsă să-i scape un oftat prelung şi zgomotos. Îşi împinse coapsele în sus, ieşind în întâmpinarea palmelor lui.

Alan îi privi chipul. Femeia avea ochii închişi şi îşi muşca din când în când buza de jos în timp ce fruntea i se încreţise, încordată. Capul femeii se întorcea când într-o parte, când în cealaltă, iar şuviţele strălucitoare ale părului ce se zbăteau pe cearceafurile albe, păreau nişte pete de mercur negru. Femeia înghiţi cu greu, şi lăsă să-i scape un geamăt adânc, plin de senzualitate. Lui Alan îi plăcea mult s-o vadă aşa, frumoasă, excitată şi totodată, pe neaşteptate, atât de vulnerabilă.

Kai îl trase jos, la ea. Cu un strigăt gâtuit îi cerea să se grăbească.

Alan intră în ea, în timp ce picioarele femeii se înfăşurau în jurul trupului său, iar coapsele celor doi începură să se mişte în ritmul impus de bărbat, de fiecare dată mai sus, de fiecare dată cu mai multă forţă, până când, în cele din urmă, tot trupul femeii împietri. Înainte de asta, Kai pulsase şi tremurase în extazul orgasmului. Alan i se alăturase aproape imediat, şi, în câteva clipe, zăcea peste ea răvăşit, cu faţa îngropată în scobitura caldă a gâtului femeii satisfăcute.

*

* *

Alan fu trezit de o mişcare. Deschise un ochi şi o văzu pe Kai urcându-se la loc în pat, lângă el. Era încă goală, iar părul umed o

îmbrăţişa în dezordine. Nările bărbatului adulmecară un iz uşor de săpun.

— Eram puţintel prea unsă. Dar să nu crezi că mă plâng! spuse ea strecurându-se în pat, alături de el. Mi-e teamă că am distrus cearceafurile. Nu cred să mai iasă petele de ulei.

— Dă-le naibii de cearceafuri! spuse Alan.

— Cam asta am şi făcut! zise ea chicotind.

Alan o cuprinse cu braţul şi o trase mai aproape, până când îi simţi capul odihnindu-se pe umărul lui.

— Data viitoare când îţi mai fac masaj am să întind pe pat un prosop de baie.

Alan o sărută pe frunte.

— Am avut mare nevoie de el. Poate acum am să pot să-mi revin.

— Ştiu că nu poţi să nu te mai gândeşti la Devin. Câte o scurtă pauză în care să uiţi de lumea asta, te ajută să nu-ţi pierzi minţile. Femeia îşi plimbă degetele prin părul stufos de pe abdomenul bărbatului.

— Pur şi simplu nu înţeleg, spuse Alan. Nu tu răscumpărare, nu tu nimic. Mai că era mai bine dacă aş fi primit vreo cerere, orice. Cel puţin aş şti ce vor, şi le-aş putea da acel lucru. Aşa, totul seamănă mai degrabă cu acţiunea unui pedofil, sau a vreunui ţicnit care chinuie copiii.

— Alan, nu e bine să gândeşti aşa.

— Încerc să n-o fac, dar e şi asta o posibilitate.

— Am ajuns să-l îndrăgesc şi eu, spuse Kai, la fel ca şi pe tatăl său. Până acum răpitorii nu s-au arătat că ar vrea bani, aşa că am putea elimina acest motiv. Ar putea, Doamne fereşte, să fie un pedofil. Ce alte alternative mai sunt?

Alan se întoarse şi o mai sărută o dată.

— Nu am mai spus nimănui asta, dar există încă o posibilitate din cauza căreia mă trec fiori reci numai când mă gândesc. Asta ar putea să înrăutăţească nemăsurat de mult situaţia lui Devin.

— Poate că ar fi mai bine dacă nici mie nu mi-ai spune despre ce anume e vorba, spuse Kai.

— Nu, simt nevoia să vorbesc cu cineva despre asta, cu cineva căruia îi pasă de el, care îl iubeşte.

Kai îl mângâie uşor pe bărbie.

— Lasă-mă să-ţi explic lucrurile, ca să-ţi faci o idee cum stă treaba. Ştii deja de… talentele lui Devin. Lumea îi numeşte pe cei ca el savanţi idioţi. Dar în ceea ce-l priveşte nu este niciun fel de idioţenie. De ani de zile, de când a fost diagnosticat, am început să studiez autismul. Cele mai recente teorii indică faptul că, în cazul savanţilor autişti super dotaţi, cum este şi cazul lui Devin, nu există niciun fel de comunicare între emisfera stângă şi cea dreaptă a creierului lor. Când oameni normali, ca noi, încearcă să înveţe ceva, alte informaţii, de tot felul, ne bombardează creierul, iar acesta caută conexiuni în experienţele anterioare sau încearcă să găsească modalităţi de generalizare. Cam aşa învăţăm. Dar creierul lui Devin nu funcţionează în felul acesta. Învaţă pur şi simplu, fără niciun fel de interferenţe. Acesta este motivul pentru care are o memorie fotografică. Mai sunt şi multe alte lucruri de spus, de exemplu, unul din cele mai recente studii spune că, în cazul copiilor autişti, ar putea fi şi o problemă legată de neuronii oglindă. Dar concluzia este că Devin îşi aminteşte literalmente tot ceea ce vede, ce aude şi citeşte.

— Interesant, spuse Kai, în timp ce îşi ridică gânditoare capul ca să-l privească. Dar ce legătură are asta cu temerile tale?

Alan îi luă capul în mâini, şi începu să-i îndepărteze părul ce-i acoperea chipul.

— Ştii, nu-i aşa, că Devin memorează orice carte la prima lectură?

— Da.

— Şi mai ştii şi că are o înclinaţie specială pentru numere.

— Exact. Şi pentru date.

Alan continuă:

— Devin a apucat să vadă codul programului sistemului de operare al lui Destiny, computerul cuantic la care lucrăm. Şi, dacă l-a văzut, ştiu sigur că l-a şi memorat, aşa cum memorează toate numele şi numerele din o sută de cărţi de telefon.

Pentru câteva momente Kai rămase tăcută, apoi spuse:

— Şi ce-i cu asta?

— Dar dacă cineva ar fi vrut să fure această informaţie? Ştii că la CyberSys avem cea mai strictă securitate. Nimănui nu-i este permis să aducă sau să scoată vreodată din clădire vreun obiect. Detectorul nu-ţi permite să porţi nici măcar un ceas sau o verighetă. Şi nu poţi nici să scoţi ceva din clădire, nici măcar o agrafă de birou sau un şerveţel.

Alan îşi ridică gânditor privirile spre tavan.

— Dar de fiecare dată când Devin vine să mă vadă, el pleacă din clădire cu cele mai valoroase date înregistrate în creierul său. Kai, crede-mă când îţi spun că sunt unii care ar face orice să pună mâna pe codul SO Destiny.

— SO?

— Sistem de operare. Vezi tu, dacă vom avea cu Destiny succesul pe care îl preconizăm, acesta va face ca toate metodele de încriptare actuale să devină instantaneu doar istorie.

— Deja m-ai pierdut, dragule.

— Iartă-mă. Încriptările se bazează pe matematică. Cu cât implică mai multă dificultate în calcule, cu atât sunt mai dificil de decriptat. Nu că ar fi imposibil de spart, sunt doar imposibil de spart într-un interval de timp rezonabil. Computerelor actuale le-ar putea lua sute, poate chiar mii de ani ca să decripteze cele mai multe dintre informaţiile militare încriptate cu nivel maxim de securitate. De exemplu codurile care sunt implicate în lansarea armelor nucleare. Cele mai multe din reţele de securitate din întreaga lume, de la cele ale instituţiilor financiare până la sistemele de poziţionare globală a sateliţilor, toate depind de încriptări realizate în acest fel. Însuşi computerul CyberSys este doar un hardware – o colecţie de laseri, capcane pentru ioni, oglinzi, lentile şi fotoconductori, toate realizate din metal, siliciu şi materiale plastice. Ca să controlezi tot acest hardware ai nevoie de un program de operare care să interpreteze rezultatele calculelor, aşa cum un computer personal are nevoie de Windows ca să facă discul hard să vorbească modemului sau ca DVD player-ul să comunice cu cardul de sunet. Aşa că, dacă cineva ştie că Devin a memorat codul sistemului de operare, după ce obţine de la el ceea ce îi trebuie, nu va avea niciun motiv ca să-l mai ţină în

viaţă. Privirea lui Alan devenise grea, insistentă. Kai, îmi vor ucide copilul.

— Dar eşti singurul care ştie că Devin a memorat acel cod.

— Asta sper şi eu, spuse Alan. Pentru asta mă rog. Dacă, Doamne fereşte, lucrurile nu stau aşa, Devin e ca şi mort.

Camera rămase, o vreme, scufundată într-o tăcere apăsătoare. În cele din urmă, Kai se strecură afară din cearceafuri.

— Vrei să comand o pizza? întrebă femeia în timp ce ocolea patul ca să ajungă lângă el. Kai îl privi de sus, cu o mişcare cochetă a sprâncenelor de abanos. Bem un pic de vin, vedem un film? Poate vrei să ne-mbătăm, ne dăm cu frişcă şi facem dragoste în cada cu apă fierbinte?

*

* *

Alan luă cutia cu pizza de pe cărucior astfel încât să poată vedea telefonul şi să verifice identitatea celui care suna. Era Max Wolf, directorul tehnic al CyberSys. Bărbatul apăsă butonul de recepţie.

— Care-i problema?

— Totul, începând cu nivelul de interacţiune al zgomotelor.

Alan auzi declicul brichetei.

— N-ar trebui să fumezi în laborator.

— Vrei sau nu să funcţioneze rahatul ăsta?

Alan se ridică în capul oaselor.

— Vreau să apuci să trăieşti suficient de mult ca să-l vezi funcţionând şi să nu-mi arunci clădirea în aer. Acu' dăi drumul şi zi-mi ce s-a întâmplat.

— Ideea aia a ta, ca să folosim anumite diamante cu impurităţi aproape că a funcţionat, spuse Wolf. Totul a mers bine până când, brusc, toată hardughia şi-a dat obştescul sfârşit.

Lui Alan îi veni în minte imaginea de fiecare zi a lui Wolf, cu acea coamă castanie neîmblânzită, îmbrăcat cu una din sutele sale de cămăşi hawaiene, în bermude şi lipăind în şlapi, cu nelipsita ţigară atârnând în colţul gurii. Lui Alan i se părea uneori de-a dreptul dificil să stea cu Max în aceeaşi încăpere. Era un om de ştiinţă strălucit, dar duhnea a fum de ţigară. Max Wolf venise la CyberSys direct de la MIT[{3}]

În decurs de şase ani, el a reuşit să ajungă la conducerea proiectului privind realizarea codului Destiny pentru computerului cuantic al lui Alan.

— Ai niscaiva sugestii? întrebă Alan.

— Vechea poveste. Acum, când îi testăm cu laserii, cubiţii se transformă în fier vechi. Totul fierbe şi se transformă într-o fiertură – curcubeu. Sugestia ta, să utilizăm diamante cu impurităţi a dat până acum cele mai bune rezultate, dar sunt încă departe de a mă desfăta cu un trabuc.

— Max, du-te acasă şi încearcă să dormi. Ne întâlnim mâine cu toţii şi ne regrupăm forţele. Sunt ferm convins că vom găsi materialul potrivit. Trebuie să existe acolo, undeva.

— Poate că ai dreptate, Alan, spuse Max. Mi-ajunge pentru azi.

— Du-te acasă. Eşti concediat.

— Las'că mă reangajezi tu mâine!

Alan dezactivă microfonul telefonului şi puse receptorul înapoi în stativ. Apoi se întoarse şi o privi pe Kai care stătea în uşă, goală puşcă, ţinând în mâini o sticlă de vin şi două pahare.

Tânăra femeie îi făcu cu ochiul şi îi zâmbi seducător.

— Acum mă simt mai degrabă diavoliţă decât înger.

ACCIDENTUL

— Rahat! spuse Ben privind detectorul de mişcare. Ledul clipea strălucitor, indicând că-i simţise prezenţa. Furtună sau nu, venise timpul să plece.

Trăgând cu putere de uşă, reuşi să o deschidă suficient ca să poată să se strecoare afară. Furtuna transformase pădurea într-o zonă de război, cu fulgere stroboscopice şi bubuituri de tunete. Ben alergă de-a lungul clădirii şi o coti pe drumul spre poartă.

— Hei, tu de acolo! răcni cineva.

Ben privi peste umăr şi zări dubiţa albă parcată în faţa uneia dintre vechile clădiri din lemn. Tipul în canadiană roşie tocmai sărise din dubiţă şi îi striga lui Ben să se oprească. Bărbatul sări înapoi în dubiţă şi băgă maşina în viteză.

În timp ce alerga din tot sufletul către drumul asfaltat, Ben îşi simţi inima zbătându-i-se nebuneşte. Abia de zărea, undeva în depărtare, printre şuvoaiele de apă, casa portarului şi poarta. Acoperind vuietul furtunii, auzea tot mai puternic mugetul motorului dubiţei ce se apropia tot mai repede.

Odată ajuns la poartă, Ben se împinse cu putere în mica deschidere. O veche spirală de sârmă-armonică, ce rămăsese atârnată de poartă, căzu şi îi scalpă chelia. Durerea foarte puternică se intensifică şi mai mult în clipa în care piciorul i se înţepeni în gard şi îl trânti cu faţa în noroi. Ben se forţă să se ridice din nou în picioare, trase cu putere de uşa Jeepului şi se aruncă practic în scaunul de la volan. Mâna sa, parcă din proprie voinţă, răsuci cheia în contact şi, în sfârşit, auzi zgomotul ambalat al motorului. În timp ce întorcea Wrangler-ul, prinse cu coada ochiului imaginea propriului său chip în oglinda retrovizoare. Sângele, şiroind de-a lungul obrajilor, îi acoperea deja tot capul.

Ben auzi dubiţa ce patina cu frânele scrâşnind în spatele porţii, urmată de zgomotul barei de protecţie care se lovea de lanţul ce lega poarta şi de cadrul metalic al acesteia. Fără să mai aştepte, porni într-o goană dementă de-a lungul drumului forestier, prin pădurea ce răsuna de bubuiturile tunetului şi de şuieratul vântului

care răsucea şi împletea vijelios crengile copacilor. După ce-şi trase un pic sufletul, bărbatul îşi şterse faţa cu mâneca jachetei şi observă că aceasta s-a colorat brusc într-un roşu strălucitor.

— Naiba s-o ia de treabă! urlă el, răsucind agitat volanul. Ştiam eu, ştiam c-aşa va fi! Simţea cum îi creşte tensiunea, cum sângele îi pulsează tot mai tare. Tăietura adâncă din vârful capului îl durea îngrozitor. Asta a fost o greşeală al dracului de mare!

Jeep-ul traversa şuierând torentele de ploaie în timp ce înainta pe drumul noroios. Bărbatul îşi şterse sângele ce-i şiroia pe faţă şi strânse din dinţi. Simţea cum durerea din piept devine tot mai acută. Crengile copacilor măturau capota Jeepului, în timp ce ştergătoarele abia dacă puteau face faţă puhoiului de apă.

Traversă pârâul, care acum curgea mânios în stânga sa, umflat de torentele ce se prăvăleau de pe coastele muntelui. Simţindu-se uşor ameţit, lui Ben i se părea dificil să ţină volanul. În faţa lui, drumul părea că se bifurcă. Bărbatul nu-şi amintea să fi fost două drumuri. Pe unde s-o ia? L-ar urma pe cel care…

În clipa în care Jeep-ul alunecă de pe drum şi se strivi de trunchiul imens al unui stejar, airbag-ul îl lipi brutal de spătarul scaunului. O secundă mai târziu, airbag-ul se dezumflă. Ben încercă să respire, dar pieptul îl ardea parcă din cauza impactului cu airbag-ul şi mai era şi presiunea crescândă care-i apăsa inima. Cu privirea înceţoşată, observă în oglinda retrovizoare ceva ce se mişca în spatele maşinii.

O dubiţă albă şi o canadiană roşie.

VÂLVĂTAIA

Ardea ferma Jordan. Flăcările înroşeau cerul, întinzându-se lacome peste copacii şi câmpurile din preajmă. Bătrânul stejar, care ţinuse umbră locuitorilor mai multe secole de-a rândul, se transformase într-o sferă de foc, un soare ciudat ce-şi arunca razele prin pâclele nopţii. Picturile, poeziile – tot ce ar fi putut aminti de Lindsay şi Tera Jordan – fuseseră rase de pe suprafaţa pământului.

Cotten şi-a dat seama că duşmanul ei din totdeauna tocmai a semnat declaraţia de război.

— Ce ar trebui să facem? spuse ea, în vreme ce se apropiau încet de intrarea fermei.

— Condu mai departe, îi răspunse John.

— Te mai îndoieşti de identitatea celui cu care ne confruntăm?

Cotten rămase cu privirea pironită asupra vâlvătăilor ce se estompau încet în oglinda retrovizoare.

— Deloc.

Bărbatul se întoarse în scaun să vadă mai bine oglinda retrovizoare.

— Să mergem ceva mai încolo, apoi să ne întoarcem şi să mai trecem o dată pe lângă fermă.

— Mai mult ca sigur că cineva vrea să dispară orice dovadă. Mai ales tabloul lui Albrecht. Nu era prea flatant, cu acea aură roşiatică, rău prevestitoare, care-l înconjura.

O maşină a poliţiei statale se apropie din direcţie opusă şi trecu pe lângă ei cu toate luminile aprinse şi cu sirena gemând sinistru.

— La ce concluzie ai ajuns după comentariul prietenei tale Carolina, atunci, la masă? Că Tera ar fi un copil Indigo?

— Am auzit de acest termen, spuse Cotten. SNN a avut acum vreo şase luni un program special dedicat copiilor talentaţi. Unii dintre copii au fost denumiţi copii Indigo. Era ceva legat de aura lor. Unii dintre medium-urile cu care am lucrat pretindeau că pot să vadă aura indigo ce-i înconjura pe acei copii. Aura apărea şi atunci când se făceau nişte fotografii speciale.

— Fotografii Kirliene, parcă aşa le spune.

— Da. Exact aşa.

— Deci, dacă Tera avea o aură indigo, atunci Albrecht trebuie să aibă una roşie. Asta a pictat ea, de fapt: Albrecht şi aura sa. Probabil că aşa îi identifică Tera. O aură roşie. Cât de potrivit!

Telefonul lui John prinse viaţă.

— Da, spuse el după ce-l deschise. Nu, e în regulă. Ce ai pentru mine? Ascultă atent câteva minute. Poţi să faci rost de bilete la avion pentru domnişoara Cotten Stone şi pentru mine? Da, din Louisville. Cât mai repede posibil. Putem ajunge la aeroport în vreo două ore. Încă o pauză, apoi… Mulţumesc. Şi închise telefonul.

— Ce au aflat? întrebă Cotten.

— Lindsay a cumpărat benzină, acum patru zile, în Brunswick, statul Georgia. În ziua următoare şi-a folosit din nou cardul la un motel din Orlando.

Cotten se gândi câteva clipe.

— După asta nimic?

— Nu.

— Poate că se îndreaptă către parcul Disney. Gândeşte-te John. Ce loc ar fi mai bun ca s-o ascundă pe Tera? Acolo sunt milioane de copii. Ar fi greu de găsit într-o asemenea mulţime. Inteligent, dacă aşa stau lucrurile.

— Dar şi nouă ne va fi greu să le găsim.

O altă maşină de poliţie trecu în viteză pe lângă ei. Cotten trase maşina pe marginea drumului.

— Ne putem întoarce ca să mai aruncăm o privire?

John privi ceasul de la bord.

— Cred că am recepţionat mesajul. Hai mai bine să mergem la aeroportul din Louisville. Bagajele tale erau la ferma lui Lindsay?

— Am uitat complet de ele, spuse fata în timp ce pornea din nou maşina.

— O să luăm tot ce-ţi trebuie din aeroport sau din Orlando.

— La naiba, spuse Cotten.

— Sunt doar lucruri, Cotten.

Fata îi aruncă o privire scurtă.

— Mă gândeam la pisică şi la pisoi. Sper că au fugit.

— Sunt sigur că au scăpat. Animalele au în instinct fuga de foc. Nu stau pe loc.

Telefonul lui John sună din nou. Îl deschise şi privi neîncrezător identificatorul apelantului înscris pe ecranul LCD. Apoi o privi pe Cotten cu o expresie de stupoare întipărită pe chip.

— Ce s-a întâmplat? Cine te sună? îl întrebă mirată fata.

— Tu.

VIERMELE HADES

— Indicatorii inele de ceapă sunt pe poziţii, spuse Tor. Au intrat online imediat după atacul masiv iniţial de azi noapte.

Faţa lui Tor – ochelari înguşti, păr scurt, barbişon şi un zâmbet pompos, plin de sine – umplu ecranul aparatului video din faţa lui Rizben Mace, dintr-un birou lipsit de ferestre şi îmbrăcat tot în lambriuri întunecate. Biroul era situat în subsolul căminului său din McLean, statul Virginia. Îşi aminti de ziua în care l-a întâlnit pe Tor pentru prima dată, cu vreo douăzeci de ani în urmă. Mace tocmai conducea ritualul de acceptare a unei duzini de noi adepţi în Armata Rubinie, Nephilini, descendenţi ai îngerilor Decăzuţi şi a unor muritori. Printre aceştia se afla şi Tor, pe atunci în vârstă de opt ani. În discuţia avută cu băiatul, după ceremonie, Mace şi-a dat repede seama că Tor îi întrecea pe ceilalţi deoarece era extrem de inteligent şi avea un simţ tehnic deosebit. Prezisese atunci că, în viitor, băiatul se va dovedi o achiziţie de mare valoare.

Când i s-a dat sarcina să recruteze Rubinii deosebiţi pentru noul proiect Hades, Tor a fost primul candidat care i-a venit în minte. L-a regăsit la o conferinţă de ştiinţă şi tehnologie în New-York. Acum avea deja douăzeci şi opt de ani, devenise un specialist respectat, şi se afla la conducerea unui consorţiu de două sute de universităţi care lucrau la conceptualizarea Internet 2. Tocmai prezenta dezvoltarea serviciilor de transmisie optică de peste o sută de gigabiţi pe secundă cu ajutorul fibrei optice fotonice. Când Mace i-a oferit poziţia de director de proiect, Tor s-a grăbit să accepte pe loc.

Mace îşi sorbea alene cafeaua neagră dintr-o cană DHS, în vreme ce urmărea pe monitor faţa lui Tor. După o vreme spuse:

— Cât mai e până ce trec la atac e-mail-urile pescar?

— În cursul următoarelor douăzeci şi patru de ore, spuse Tor. În primul val vor fi trimise zece milioane. Am dezvoltat în jur de zece mii de pachete care acoperă tot, de la „PayPal”, „eBay”, băncile importante, furnizorii de carduri de credit, discounturi de la lanţurile de magazine naţionale, ba chiar şi „Fripturi Omaha” şi „Lenjerie şi Textile”. Unele sunt pregătite sub forma unor

chestionare privind satisfacţia clienţilor şi alerte ale birourilor de creditare. În funcţie de ţintele naţionale am folosit mai multe limbi. Niciunul din pachete nu poate fi distins de cele autentice. Le-am proiectat astfel încât să păcălim până şi experţii în securitate de la companiile pe care le imităm. Toate componentele, cum ar fi grafica şi textul sunt extrase în timp real chiar de pe site-ul autentic. Doar linkurile ne aparţin. Cu ele plasăm cârligele.

— Prima fază a lui Hades este cea mai critică, spuse Mace. Am aşteptări foarte mari, Tor. Putea vedea rândurile de servere bancare aflate în spatele lui Tor, ce urcau din podea până în tavan. Ca o reflexie în reflexie, multiplicată în oglindă, păreau că se multiplică la infinit în împietritul ascunziş al centrului principal de control al Proiectului Hades. Tor îi spusese odată lui Mace că ar putea genera mai multă putere de calcul decât îi trebuie centrului NASA ca să lanseze o navetă spaţială – de o mie de ori mai mare.

— Ai grijă ca zilele acestea să nu dai click pe vreun link din vreun e-mail, spuse Tor cu un rânjet. N-am vrea ca tocmai computerul nostru personal să fie infectat de viermele Hades.

Mace dădu din cap:

— Indicatorii inele de ceapă pot să-ţi asigure secretizarea absolută?

— Absolut. Ne aflăm în spatele a trei nivele anonime cu câte 256 de încriptări false între nivele.

— Şi eşti convins că abordarea de bază va funcţiona fără greş? îl întrebă Mace.

— Complet. În secunda în care ţinta dă click pe un link, oricare, inclusiv cel de ştergere de pe listă, kitul de bază fixează viermele în sistemul lor. Şi vom putea utiliza inscripţionarea trans-site-uri pentru a-i conduce către unul din site-urile noastre false. Nu are importanţă dacă e Linux, Solaris, Unix sau Windows, nici chiar Mac. Nu poate fi detectat.

— Ai finalizat mecanismul de lansare?

— Vei fi mândru de uimitoarea sa simplitate. Aşa cum explicam în prima mea propunere, toate computerele trebuie să se oprească pentru a-şi sincroniza ceasurile cu ceasul guvernamental. Programelul viermelui rămâne adormit până în momentul în care ne

transferăm pe ceasul atomic care dă comanda de lansare pentru Hades. Toate informaţiile culese de la ţinte vor fi amplasate pe serverele flotante P2P, de unde vor fi recuperate ulterior. Şi, aşa cum am spus, pentru toată lumea rămânem complet invizibili. Deoarece folosim o reţea distribuită şi anonimă, nu există nicio modalitate de a da de urma adreselor serverelor sau, de fapt, de nimic din antetul mesajelor. De asemenea, este imposibil să se facă o analiză a traficului. Cu nivelele multiple de indicatori inele de ceapă doar un computer cuantic ar putea să ne dea de urmă.

— Cât mai avem până să ne punem la punct propriul nostru computer cuantic? întrebă Mace.

— Mai repede decât îţi închipui. Tor dădu încrezător din cap. Puştiul tipului de la CyberSys aproape că a terminat să ne dea codul. Dar e imprevizibil. Acum tastează şi în secunda următoare stă cu privirile pironite în tavan şi înşiră la nesfârşit numele şi numerele din cartea de telefon a nu ştiu cărui orăşel din Midwest. Aşa că, în funcţie de starea lui mentală, cred că mai avem doar câteva zile – cel mult o săptămână – până să putem începe faza a doua. Îi spun exfiltrarea informaţiilor şi construirea de tranşee de reţea.

— Deşteaptă chestie. Ce noutăţi mai ai în ceea ce-l priveşte pe prietenul nostru, bancherul pensionat de la cabana din pădure?

— Am avut un noroc porcesc să dăm peste el. I-am luat amprentele în timp ce zăcea inconştient. N-ai cum să ghiceşti cine este.

— Mă dau bătut!

— Ben Jackson este, de fapt, Benjamin Ray.

— Am crezut că a murit în urma unui atac de cord cu puţin timp înainte de a se pronunţa sentinţa în procesul federal.

— Şi-a înscenat propria moarte. De atunci se ascunde în pădure. Are şi bani cash ascunşi într-un încălzitor vechi de apă, adică avea.

— Azi nu mai poţi avea încredere în nimeni. Spuse Mace cu un zâmbet abia vizibil. Deci el o să joace rolul răpitorului disperat?

— Îhî! Odată ce scoatem de la puşti ultimele elemente de cod, îi ducem pe amândoi înapoi la cabană. Jackson va compune o cerere de răscumpărare referitoare la Devin Olsen care, întâmplător, se află în pivniţă, bine legat. Un telefon anonim va conduce autorităţile

la cabană unde îi vor găsi pe răpitor şi pe victimă morţi amândoi din cauza unei scurgeri de gaze. Identificarea va confirma că Jackson este deja decedatul Benjamin Ray – un om care era obişnuit să trăiască precum un rege şi care a ajuns la disperare din criză de bani. Din cauza asta a răpit puştiul unui multimilionar, şi aşa se explică şi de ce nu s-a primit mai devreme vreo cerere de răscumpărare: Jackson a murit înainte s-o poată trimite. O poveste tristă, cu un sfârşit pe măsură.

— Tor, eşti un geniu!

— Ştiu.

— Suntem în plan? Ne respectăm termenele?

— Când vom ajunge la faza cinci, vom deţine controlul sistemului global prin satelit GPS şi timpul va sta pe loc - toate comunicaţiile din întreaga lume se vor opri, avioanele vor cădea din cer, iar ICBM-urile vor fi alimentate.

— Iar proiectul Hades se va ridica la înălţimea numelui său, spuse Mace. Bine lucrat. Ţine-mă la curent. Cu o înclinare de rămas bun a capului, bărbatul întrerupse legătura video.

— Băiatul acesta este o alegere excelentă, Pursan. Vocea venea din spatele său, dar Mace ştia cine vorbeşte. Rareori i se spunea pe numele său de înger Decăzut. Ori de câte ori îl auzea îşi aducea aminte de vremea în care aparţinuse ordinului Tronurilor, cel mai înalt rang din ierarhia celestă. Amintirea acestei pierderi reuşi să acopere de amărăciune până şi această zi, deşi povestea era foarte veche. Proiectul Hades le va da, lui şi tuturor îngerilor Decăzuţi, bucuria să deguste din dulceaţa răzbunării.

Mace pivotă în scaun ca să-şi salute vizitatorul. Din cel mai depărtat şi mai umbrit colţ al încăperii, Bătrânul înaintă încet spre el. Mace îl urmări cum se îndreaptă către un scaun îmbrăcat în catifea roşie, aflat în faţa biroului. Mergea încet, cu mişcări rigide, de parcă îi înţepeniseră toate încheieturile. Părul vizitatorului avea o culoare cenuşie, iar faţa sa, uşor obosită, abia dacă avea vreun rid – era uimitor dacă te gândeai la vârsta pe care o avea. Hainele pe care le purta erau negre, şi totul la el era întunecat, mai puţin ochii, care străluceau ca nişte picături de ambră.

Imediat ce Bătrânul se aşează, Mace spuse:

— Ai dreptate, tânărul Tor este perfect. Poate că îţi aduci aminte că i-am prezis talentele cu mulţi ani în urmă, la ceremonia de iniţiere.

— Ai avut întotdeauna instincte excelente. Bătrânul îşi frecă uşor obrazul cu palma. Fata este încă pierdută?

— Nu. Mace îşi reţinu un zâmbet, l-am furat celularul lui Cotten Stone din maşină, în timp ce ea şi preotul se întâlneau cu Albrecht. L-am folosit ca să interceptăm un mesaj de la mama fetiţei. Sunt în Orlando. I-am lăsat neblocat cardul de credit ca să putem să-i dăm de urmă. Are doar puţine lichidităţi şi un singur card, aşa că sperăm să continue să-l folosească. Doar ca să punctăm la avertismentul lui Albrecht, am sunat celularul preotului de pe telefonul lui Stone şi l-am avertizat să se dea la o parte înainte ca situaţia să ne împingă la crimă.

Faţa Bătrânului se lumină brusc:

— Frumoasă lovitură. Dar apoi se întunecă din nou. Mă intrigă acest copil, această Tera Jordan. Îşi frecă uşor nasul pufăind. E atât de rece aici, Pursan. O persoană aşa importantă ca tine nu-şi poate permite puţină căldură?

Ignorând sarcasmul vizitatorului său, Mace spuse:

— Am fost şi eu impresionat de abilităţile ei. Să sperăm că nu este altceva decât o ciudată şi că e singura care ne poate identifica.

— Gândul că ar mai fi şi alţii mă nelinişteşte, spuse Bătrânul tuşind mai zgomotos. Dar cred că nu prea sunt şanse să fie aşa.

— Zău? spuse Mace, invitându-şi musafirul să se explice. Dar, pentru că Bătrânul nu-i răspunse, Mace continuă: Faza a doua a dragului tău proiect, Hades, va începe cât de curând. Vrei să-ţi dau toate detaliile tehnice privind viitoarele evenimente?

— Aşa ţi se pare ţie, că vreau să le aflu?

Rizben chicoti:

— Nu te acuz. Se lăsă pe spate, în scaun. Astăzi, Bătrânul se arăta deosebit de dificil. Dacă tot ai adus vorba de fată, pot să te întreb ceva?

— Bineînţeles. Doar îţi răspund întotdeauna la întrebări, nu-i aşa?

Mace se ridică în picioare şi înconjură biroul îndreptându-se spre bar.

— Vrei să bei ceva?

— Nu, nu vreau nimic. Ai nevoie, înainte să-mi pui întrebarea, de un întăritor pentru coloană?

Mace nu răspunse. În schimb, scoase cu grijă, de pe poliţa de sub bar, o sticlă de tequilla „Pasion Aszteca” şi turnă câte o măsură în două sonde. Bătrânul avea perfectă dreptate. Chiar avea nevoie de o gură de alcool ca să-i dea curaj să pună întrebări superiorului său. Mace dădu peste cap paharul în maniera clasică a văcarilor texani, înainte să adauge lămâie şi sare.

— De la bun început, al dat ordin ca acest copil să fie tratat cu foarte multă atenţie. L-ai trimis pe Albrecht la Loretto, ai ordonat să fie supravegheată continuu, şi acum ai cerut s-o urmărim. Atenţia ce i s-a acordat s-a ridicat la un nivel pe care eu îl cred nejustificat. Doar dacă nu cumva fetiţa este o ameninţare mai mare decât mi-ai spus. Ceea ce, însă, mă derutează cel mai mult este că ne-ai impus să nu ne atingem de ea. De ce am cheltuit atâta efort ca să dăm de ea, să o pândim, să o urmărim pas cu pas? Dacă constituie un atât de mare pericol din cauză că l-a identificat pe Albrecht şi ar putea să ne identifice şi pe noi toţi, inclusiv pe copiii Rubinii, de ce nu am înlăturat-o pur şi simplu? De ce nu am terminat cu ea o dată pentru totdeauna? Am avut ocazii mai mult decât suficiente – chiar şi să facem în aşa fel încât să pară un accident. Copila putea pieri în foc, odată cu mama ei. Puteam da foc fermei încă de acum câteva săptămâni. Sau puteam înscena un tragic accident de maşină sau puteam găsi o duzină de alte metode. Mace dădu peste cap şi cel de-al doilea pahar şi aşeză paharul pe tăblia barului. Zău că nu pricep.

Bătrânul dădu din cap mustrător şi se încruntă.

— Înţeleg de ce eşti perplex. De-a lungul eonilor am învăţat calea grea, de a nu grăbi lucrurile pentru a evita riscul de a greşi. Fiecare decizie şi mişcare pe care o ordon trebuie să fie bine gândită – aşa cum ai făcut şi tu, la rândul tău, când ai preluat ideea mea şi ai transformat-o în Proiectul Hades. Şi modalitatea în care vom trata problema fetiţei trebuie, la rândul ei, să fie bine planificată şi apoi va trebui pusă în practică cu cea mai mare grijă, evitând orice decizie pripită.

În timp ce vorbea, privirea Bătrânului nu se desprinse nicio secundă de faţa lui Mace. Secretarul pentru securitatea internă se mişcă agitat sub privirea arzătoare a superiorului său. Simţea, în acelaşi timp, atât căldura liniştitoare a băuturii ce-i curgea prin măruntaie, cât şi răceala din atmosferă.

— Înţeleg, şi nu-ţi pun la îndoială raţionamentul. Tot ceea ce vreau să ştiu este ce anume nu mi-ai spus în legătură cu acest copil?

Bătrânul se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă. Apucă încet mânerul şi se întoarse agale cu faţa spre Mace. Chipul devenise de piatră, îngheţase parcă sub imperiul furiei. Cu o voce adâncă, cu reverberaţii venind parcă de undeva din altă parte decât din corpul său, Bătrânul spuse:

— Cred că Domnul ne-a jucat o festă.

SUVENIRUL

După ce se spălară şi după ce Tera mai luă o doză de Tylenol, Lindsay şi fiica ei se urcară în maşină ca să meargă până la un mail dezafectat din apropiere, după care o porniră la pas de-a lungul unei alei flancate cu magazine de suveniruri Disney. Lindsay era îngândurată. Ce a vrut să spună Tera despre persoana pe care o schiţase mai devreme, spunând că este sora ei geamănă? Tera era un copil singur la părinţi. Şi totuşi. Lindsay recunoscuse pe loc chipul desenat de fetiţă. Ce fel de confuzie pusese stăpânire pe mintea fiicei sale?

Intrară într-un magazin aglomerat, numit „Heigh Hi, Heigh Ho[{4}]”

Între rafturile sale, care gemeau de jucării înfăţişând personajele din filmele lui Disney, şi de costume ale acestora, era plin de copii exuberanţi ce făceau un zgomot asurzitor. În fundal se auzeau melodiile din coloana sonoră a filmului „Albă ca Zăpada şi cei şapte pitici”. Odată înăuntru, Lindsay şi Tera s-au cufundat de tot în lumea fanteziei creată de Disney.

Lindsay aşeză pe capul fetiţei o şapcă tradiţională cu urechile lui Mickey Mouse, şi foarte repede hotărâră că trebuie neapărat să cumpere o bluză Minnie Mouse. Lindsay îi mai cumpără Terei şi o cămaşă de noapte de Cenuşăreasă.

Chiar în clipa în care Lindsay înmâna casieriţei cartea de credit, Tera începu s-o tragă de mână. Femeia îşi mută privirea de la casieriţă la fiica sa şi îi văzu feţişoara încruntată.

— Care-i problema, puiule?

— Rubiniii.

— Ce Rubinii? Ce vrei să spui?

— Rubiniii sunt aici. Ochişorii Terei înotau deja în lacrimi, iar buzele strânse arătau că fetiţa era gata să izbucnească în plâns.

— E în regulă, pui mic, spuse Lindsay privind atentă în jur. Turiştii ocupau fiecare centimetru dintre rafturi, dar niciunul nu-i atrase atenţia în mod deosebit. Linişteşte-te. Bine?

Tera dădu din cap, dar expresia de pe faţa ei arăta că e tot mai îngrijorată. Strânse ochişorii cu putere şi îşi flutură uşor mâinile pe lângă corp.

Casieriţa îi înmână femeii chitanţa pentru ca aceasta s-o semneze. În timp ce îşi punea semnătura pe bucăţica de hârtie, Lindsay o întrebă în şoaptă:

— Aveţi o toaletă?

— În spate, imediat pe dreapta.

— Mulţumesc.

Lindsay o luă pe Tera de mânuţă şi o trase după ea, şoptindu-i:

— Prefă-te că te uiţi după alte suveniruri pe care să le cumpărăm. Nu privi la nimic altceva decât la lucrurile de pe rafturi.

Tera dădu din nou din cap şi îşi fixă privirea pe suveniruri.

Încet, Lindsay o conduse printre rafturi, încercând din greu să pară destinsă, de parcă ar fi continuat să facă cumpărături, dar cu colţul ochiului îi urmărea pe ceilalţi cumpărători.

— Câţi sunt? şopti ea.

— Patru.

— Unde?

— Doi stau lângă uşa de la intrare. Tera aruncă în jur o privire rapidă. Unul se află între rafturile de alături, iar altul e la casierie.

— În regulă. Zâmbeşte şi uită-te mai departe după jucării. Nu-i lăsa să observe că i-am văzut.

Lindsay identifică un coridor care ducea către spatele magazinului. Pe o tăbliţă scria: „Toalete”. Toaletele erau la capătul culoarului, lângă a treia uşă pe care scria „Doar pentru angajaţi”.

Lindsay se îndreptă spre capătul culoarului, ţinând strâns mânuţa fetiţei, şi deschise hotărâtă cea de-a treia uşă. Era o magazie, plină ochi de cutii puse unele peste altele şi de rafturi supraîncărcate cu marfă. În timp ce mergea printre rafturile metalice, observă, pe peretele din fund, o fereastră. Lindsay deblocă fereastra, ridică partea de jos şi o împinse cu putere, până ce aceasta se desprinse.

— Haide, prinţeso, hopa sus!

Femeia îşi ajută copila să se aşeze pe rama ferestrei, ca să poată şi ea urca, apoi îşi luă puiul în braţe şi sări în mijlocul aleii din

spatele clădiri. Într-o secundă au ieşit din capcană. Se pare că erau singure acolo, în aleea pentru marfă.

Lindsay se opri o clipă.

— Uite ce facem acum. Fugim cât de repede putem până în capătul aleii şi de acolo mergem în parcare ca să ne recuperăm maşina. Eşti gata?

— Îhî!

Mână în mână, alergară pe alee şi în curând pe trotuarul din faţa mall-ului.

— Pe aici! spuse Lindsay. Alergară ca din puşcă printre rândurile de maşini parcate, până când îşi găsiră maşina. Uite-o acolo. Am văzut-o.

Chiar în clipa în care erau gata să urce în maşină, Tera încremeni:

— Mami, vin spre noi, ţipă fetiţa.

Lindsay apăsase deja pe telecomandă şi deblocase uşile, apoi trase cu putere de uşa din partea pasagerului şi o deschise larg.

— Urcă, urcă!

Dar Tera parcă prinsese rădăcini.

— Roşu, roşu, roşu rubiniu! ţipă ea.

Cu o mişcare bruscă, Lindsay închise uşa din partea pasagerului, deschise uşa laterală şi o împinse pe Tera înăuntru. Apoi urcă şi ea, trântind uşa în grabă după ea. Se grăbi să urce pe locul de la volan şi îndesă cheia în contact. Motorul porni şi femeia, fără să se mai asigure, dădu maşina cu spatele. Poziţionă apoi schimbătorul de viteză pentru „Drum întins” şi apăsă cu putere pe acceleraţie. Lăsând în urmă un nor de fum cenuşiu, maşina o luă din loc în scrâşnet ascuţit de roţi.

Lindsay privi în oglinda retrovizoare, dar nu văzu pe nimeni care să le urmărească în timp ce străbăteau strada în viteză şi intrau în traficul de pe autostradă. „Cine erau aceşti rubinii? Cum de le-au găsit atât de repede?”

Brusc îi trecu prin minte un gând foarte supărător. „Dar dacă nu erau nişte Rubinii? Dacă nimeni nu le urmărea de fapt şi era doar imaginaţia exacerbată a Terei, doar trăirile prea puternice ale fiicei ei? Dacă, de fapt, fetiţa făcea tot ceea ce făcea doar ca să încerce să primească mai multă atenţie, nefiind capabilă să facă altfel faţă

durerii morţii tatălui ei? Dacă, de fapt, fugeau doar de nişte fantome?”

VIRUS AREA

Femeia privea insistent monitorul computerului. Cutia poştală conţinea treizeci şi şase de mesaje. Îşi dădu seama, doar privind subiectele acestora că majoritatea erau doar spam-uri. Toată corespondenţa asta de aruncat la gunoi părea că nu se mai sfârşeşte – copii de ceasuri Rolex, produse de mărit plăcerea sexuală, oferte pentru reţete de medicamente, stocuri de produse la reducere. Pe cât de util era e-mailul, uneori îi venea să arunce computerul pe geam şi să se întoarcă la scrisorile şi telefoanele obişnuite. Dar computerul îi oferea o metodă rapidă de a păstra legătura cu fiica ei de la colegiu şi cu mama ei, care locuia departe, pe Coasta de Vest.

Delete, delete, delete… apăsa tasta din nou şi din nou, după ce aruncă câte o privire scurtă fiecărui mesaj. Ia stai! Actualizarea programului de securitate. Asta părea important! De câte ori i se spusese să aibă grijă să-şi reactualizeze programele antivirus şi firewall cu ultimele versiuni de securizare?

Citi următoarele opţiuni: „Dă click aici ca să descarci programul sau aici ca să ţi se reamintească mai târziu.”

— Mai poate aştepta! spuse ea cu glas tare. Trebuia să se apuce de pregătit cina – soţul ei urma să sosească în curând. Ar putea descărca reactualizarea deseară, după ce îi scrie un mesaj mamei sale. Uneori descărcarea fişierelor durează mult, apoi întotdeauna trebuie să reporneşti computerul. Prea mult deranj în acest moment. Poate să mai aştepte.

Femeia apăsă pe butonul pentru reamintire. Apoi se ridică de la computer şi se îndreptă spre bucătărie. Simţea că îi chiorăie maţele de foame şi ar fi dorit să deschidă sticla cea nouă de vin shiraz „Yellow Tail” şi să bea o gură în timp ce gătea. Pe când părăsea camera, nu băgă de seamă că în partea din faţă a computerului se aprinse pentru o clipă un mic led strălucitor, indicând faptul că hard-discul tocmai începuse să lucreze din greu.

*

* *

— Bineînţeles că am auzit de asta. E peste tot pe CERT-punct-org. - puştiul era un specialist de prim rang în tehnologia informaţiei, în al treilea său an de lucru. Acum lucra şi noaptea ca inginer de întreţinere la WebCorps, un furnizor de servicii de internet ce găzduia şaizeci şi cinci de mii de site-uri de web. Compania era amplasată într-o pivniţă, pe două nivele, din centrul oraşului Cincinnati. Ar trebui să trăiesc pe o altă planetă să nu fi auzit până acum.

— Am întrebat doar. Prietenul său, specialist şi el, dar în comunicaţii, stătea în picioare în spatele inginerului ce utiliza un Makita fără fir ca să scoată şuruburile de asamblare din rafturile pe care se afla serverul Dell Power Edge. Trebuie să fi fost un eveniment deosebit să dai jos atâtea ISP-uri în toată lumea.

— Se întâmplă mai mereu, spuse inginerul. Măgarilor din China le place să ne arunce în aer mainframe-urile, refuzând asalturile programelor de service. Cred că nu au nimic mai bun de făcut. Scoase serverul de pe raft şi îl plasă pe un cărucior.

— Ce trebuie să-i faci ăluia? îl întrebă prietenul său.

— Să-i pun un hard nou. Ăsta a căzut acum câteva ore.

În timp ce împingea căruciorul de-a lungul rafturilor cu computere, pe monitorul de alături apăru un mesaj:

— Încă un programel? Isuse! Doar cu atât se ocupă Bill Gates? Emite programele de service?

— La ce-i bun? întrebă prietenul.

— Inginerul citi codul de referinţă: încă o problemă privitoare la depăşirea memoriilor de rezervă. Nu eu am luat decizia de a instala programul de servisare în timp real.

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Am să las problema s-o rezolve geniile din schimbul de zi. Inginerul luă mouse-ul de pe tabla mobilă a raftului şi dădu click pe „descărcare: nu instala”

— Aşa! Acum e problema altuia.

Împinse căruciorul către atelierul de reparaţii.

— Hai să luăm o gustărică.

*

* *

Supervizorul de la Controlul de trafic Aerian aflat la masa de primire a apelurilor de urgenţă din cadrul centrului FAA al aeroportului Seattle asculta la difuzorul de pe masă pălăvrăgeala controlorilor de trafic. O plasmă de dimensiuni mari, aflată în faţa sa, pe perete, îi arăta semnalele în timp real transmise de TRACON (Sistemul de Control, bazat pe sistemele radar, ale terminalelor aeroportului) din turnul de control al aeroportului internaţional Seattle-Tacoma. În timp ce asculta discuţiile, urmărea buletinul de actualităţi ce se derula pe banda monitorului computerului din faţa sa. Comandamentul de verificare a interoperabilităţii armelor, de la Departamentul de Apărare, anunţa că programase pentru seara aceasta o verificare a sistemelor de securitate. Mesajul cerea conformarea şi era semnat de către comandantul JITC din Fortul Huachuca, Arizona.

— Bine, dar n-a trecut o săptămână de când au mai făcut verificarea asta! — bodogăni el pentru sine, fiind doar el în tot biroul. Vreun măscărici de dă cu pixul prin birouri are prea mult timp liber.

Problema era că verificările DoD (Departamentului de Apărare) consumau o mare parte din lăţimea de bandă şi întotdeauna apăreau, se pare, doar în perioadele de vârf de trafic. Chiar în acel moment, o ciudată ploaie de toamnă ce cobora din Canada, îşi desfăşura afară toate forţele. Deja reuşise să producă o întârziere de treizeci de minute peste graniţă. De data aceasta are să-i facă să aştepte. Îndreptă cursorul către opţiunea de reprogramare a verificării, ceea ce a făcut ca ferestruica cu mesajul respectiv să afişeze timp de o clipă, înainte de a se închide, o mică clepsidră. Bine c-am scăpat de asta, gândi el, şi se întoarse la urmărirea ecranului TRACON.

SCHIŢA

— Ştiu, pur şi simplu, că Lindsay m-ar fi sunat deja pe mobil.

John privea nemişcat, prin hubloul de lângă scaunul său, alunecarea continuă a fuioarelor de norişori pufoşi. Luminaţi de strălucirea Lunii pline aceştia aveau calitatea, de-a dreptul supranaturală, de a-i ţine gândurile în frâu. Se imagina stând în picioare în mijlocul lor, îmbrăţişat parcă de răcoarea dulce pe care o emanau. Păreau chintesenţa simplităţii şi păcii, un sanctuar de linişte în această lume mereu agitată.

O privi pe Cotten. Fata era trasă la faţă şi avea o privire sticloasă.

— De ce nu te odihneşti puţin înainte să aterizăm în Orlando?

— Nu cred că sunt în stare. John, au pus mâna pe mobilul meu. Şi dacă sună Lindsay… N-or să răspundă. O s-o facă să-mi lase un mesaj. Cotten se lăsă pe spate în scaun. Vor ajunge primii la ea.

— Acum nu poţi face nimic. Dacă nu te odihneşti puţin, mai târziu n-ai să mai fii în stare să gândeşti limpede.

— Ştiu, ştiu. Nu mă pot opri să nu mă mai gândesc, să încerc să dau de capăt la toată această mizerie. Şi aşa cum spuneai, de ce să cheme artileria grea ca să urmărească o fetiţă? Doar pentru că a pictat o aură roşiatică în jurul unui preot de ţară oarecare?

— Asta mă contrariază şi pe mine, spuse John.

— Să-l ia naiba de telefon. E vina mea. Trebuia să încui maşina. Dar eram în parcarea unei biserici din Loretto, Kentucky, nu pe o alee dosnică din Detroit sau un alt loc rău famat.

— Încetează să te mai învinovăţeşti. Aşa nu schimbi nimic. Poţi continua să te acuzi la infinit, dar faptele vor rămâne aceleaşi. Direcţionează-ţi energia către găsirea unei soluţii, către ceva pozitiv.

Cotten oftă.

— Eşti atât de bun cu mine.

John o privi şi-i trecu prin minte că fata, deşi în ultimii câţiva ani avusese de trecut peste o grămadă de obstacole şi învinsese multe

tenebre, îşi mai păstrase încă inocenţa. Asta făcea parte din farmecul ei.

— Haide, haide! bărbatul îi mângâie creştetul cu palma. Lasă-te pe umărul meu. Lasă-te învăluită de un pic de pace.

Cotten suspină uşor şi se sprijini de el. Bărbatul îi luă mâna într-a lui. În câteva minute o simţi cum se relaxează şi îi auzi respiraţia tot mai uşoară şi mai regulată. Mai aveau vreo patruzeci şi cinci de minute până să aterizeze. Se bucură pentru ea că poate dormi. Nu doar pentru că era clar că fata avea mare nevoie de somn, ci şi pentru că, în felul acesta putea şi el să se gândească în voie… la apelul primit de pe telefonul ei.

Vocea îi trimisese un avertisment clar, spunându-i că, dacă îi pasă cu adevărat de Cotten, ar face bine s-o convingă să renunţe. Bărbatul de la celalalt capăt i-a spus că nu putea s-o omoare, doar erau din aceeaşi familie, şi ei nu-i ucid pe cei din acelaşi sânge. Dar i-ar putea face rău, mult rău. Ar fi putut s-o schilodească, s-o desfigureze, să-i provoace dureri imense şi o nesfârşită suferinţă. Şi l-a asigurat că au s-o facă, fără să ezite. Tot ceea ce trebuia să facă John ca s-o salveze de consecinţele dureroase era s-o determine să renunţe să le mai caute pe mamă şi pe fetiţă. Era simplu ca bună ziua. Ei lăsau totul în mâinile lui.

John îi mângâie mâna cu degetul mare. Cotten depindea de el, credea că el poate face minuni. Dar el era un simplu muritor, nu un făcător de miracole. A evitat să-i precizeze ce anume conţinuse mesajul – se mulţumise să-i spună că era un avertisment ca să se retragă.

Pe neaşteptate, cardinalul simţi brusc că urechile încep să-i ţiuie şi observă că avionul începuse aterizarea. Ce să facă? Să o convingă pe Cotten să renunţe la căutarea lui Lindsay şi a Terei? Ştia deja ce anume îi va răspunde. Dar, dacă mai continuau, fata se expunea unui risc foarte mare. Dacă lui Cotten i s-ar întâmpla ceva, lui John i-ar fi fost foarte greu să trăiască mai departe cu gândul că se făcuse vinovat de nenorocirea ei. În clipa în care roţile atinseră pista din tarmac, ştia că decizia trebuia s-o ia el, pentru amândoi.

*

* *

— Îmi pare rău dar nu am rezervare, îi spuse Lindsay recepţionerului de la hotelul Contemporary din Disney World.

După ce se apropiaseră de parcul tematic, se luase după indicatoare. Alesese hotelul la întâmplare. Cel puţin aici, în interiorul proprietăţii Disney, care avea un sistem de securitate şi protecţie atât de strict, simţea că vor fi în siguranţă şi, poate, ceva mai greu de găsit.

— Hmm… se pare că aveţi noroc, spuse recepţionerul. Avem toate camerele reţinute, dar un grup de turişti europeni au rămas blocaţi în nord, din cauza vremii. Aşa că, pentru o noapte, mai avem la dispoziţie camerele lor.

Când i s-a cerut cardul de credit, Lindsay avu brusc o revelaţie. Aşa le-au dat de urmă atât de repede: prin cardul de credit.

— Oh nu! începu ea să se bâlbâie, soţul meu m-ar omorî dacă mai decontez ceva pe plastic. Mi-am cam depăşit limita de creditare. Am să plătesc direct. Cât face?

Recepţionerul se strâmbă:

— Îmi pare rău, dar la noi trebuie să trecem în fişier un număr de card, spuse el – este politica firmei, ştiţi? Dar, dacă aşa doriţi, nu o să încasăm nimic pe contul dumneavoastră până nu predaţi cheile, mâine, la plecare. Când plecaţi, puteţi alege să plătiţi factura cu bani cash.

Lindsay simţi că i se face rău. Îşi putea permite să plătească doar pentru o noapte, după care ajungeau la fundul sacului. Parcă fără să vrea, Lindsay îi întinse cardul peste birou.

*

* *

În dimineaţa următoare, Lindsay făcu ieşirea şi plăti factura pe loc. Mai întrebă o dată dacă i-au scos vreo plată de pe card. După ce au asigurat-o că nu folosiseră cardul, se simţi mai uşurată şi negocie cu recepţionerul să-i permită să lase bagajele la hotel ca să le ridice ceva mai târziu.

Ziua trecu uşor în mijlocul Regatului Magic.

Cu toată aglomeraţia de la etajul trei al hotelului Contemporary, ea şi Tera izbutiră să ia monoraiul şi intrară în Marele Parc. Tera vroia, pentru început, să vadă castelul Cenuşăresei, aşa că plecară

direct într-acolo. Fetiţa stătu în picioare în mijlocul străzii principale, vrăjită parcă şi gata să absoarbă totul din priviri. Aproape că-şi rupsese gâtul aplecându-se să privească din toate unghiurile castelul alb-albastru, cu turlele ce se înălţau spre cer. Era o adevărată lume de basm! Apoi se plimbară agale prin castel. Aflară că etajele superioare fuseseră iniţial un apartament folosit de Walt Disney, pe când venea în vizită în minunata lume a desenelor sale. Tera a fost puţin dezamăgită când şi-a dat seama că, pe dinăuntru, nu era un castel adevărat. Dar frumoasele fresce de pe pereţi inspirate din povestea Cenuşăresei, o făcură în curând să-şi uite dezamăgirea şi, intrigată, le admiră îndelung.

Lindsay se apucă să numere bănuţii ce-i mai avea în portofel.

— Ce-ar fi să mâncăm de prânz aici, în castel? N-ar fi amuzant?

Era cam scump, dar acesta ar fi fost ultimul lor răsfăţ. Aveau să rămână aici o singură zi. Iar ea dorea ca ziua să fie una memorabilă, şi să se simtă în siguranţă. Voia ca vizita lor în lumea de basm să fie o diversiune binevenită pentru Tera. Fetiţa o luă însă din nou prin surprindere când îi răspunse dând din cap a negaţie:

— Mami, acesta nu e adevăratul castelul al Cenuşăresei, spuse ea.

După ce Tera a fost, în cele din urmă, mulţumită de tot ceea ce văzuse în castel, mama şi fata se aşezară pe o bancă ca să studieze harta parcului. În câteva minute se hotărâră asupra următoarei opriri: „E o Lume Mititică!”.

Nu trebuiră să meargă prea mult. Era aşa de plăcut să te laşi scăldat de razele Soarelui! Temperatura, de doar 72°F, era atât de odihnitoare! Odată ajunse în zona aleasă, observară că la intrare se formase deja o coadă de turişti nerăbdători, ce se unduia înainte şi înapoi de-a lungul potecii, întortocheată ca un labirint. Deşi foarte lungă, coada se mişca mult mai repede decât anticipase Lindsay. Avură de aşteptat mai puţin de cinci minute.

— OK, buburuză mică, hopa sus! Treci în barcă! spuse Lindsay.

Nu era ea chiar o barcă adevărată, era de fapt un trenuleţ cu multe scaune ce mergea pe o şină ascunsă sub cinci centimetri de apă. Barca se cufundă în gura întunecată a unui tunel. În clipa aceea, în jurul lor se învolbură o pală de aer răcoros, şi se auziră acordurile temei muzicale din filmul „E o Lume Mititică!”.

Tera era ca vrăjită. Privea în toate direcţiile, căutând personajele din desenele animate şi admirând peisajele magice prin care acestea se mişcau şi care acum o înconjurau din toate părţile. Ochişorii îi sclipeau de plăcere.

Barca aluneca uşor de-a lungul cărării întortocheate de apă, ducându-le mereu în faţa altor imagini. Păpuşi, îmbrăcate în costume de prin toată lumea, dansau şi cântau sau se legănau stând confortabil pe câte o secere rozalie de Lună Nouă, se balansau pe ritmul muzicii alături de morile de vânt, se dădeau în gondole şi se plimbau agale pe lângă Taj Mahal. Sute şi sute de păpuşi, de la o încăpere la alta, prin peştera fermecată, fredonau obsedanta temă. Uneori mai apărea câte o scurtă şi subtilă influenţă locală, cum era o ukulelă pe care o auziră când treceau pe lângă dansatoarele hawaiene de hula, sau o chitară spaniolă ce acompania scenele din Mexico. Dar peste tot răsunau, clare şi evidente, cuvintele care aminteau tuturor ce lume mititică îi înconjoară. „Nu-i de mirare că l-au numit Regatul Magic” gândi Lindsay. Chiar asta era – o secundă de magie, o clipă în care lumea reală rămăsese afară, în suspensie.

Lindsay îşi urmări fetiţa şi îi păru bine că veniseră. Nu fusese în stare să-i spună Terei că nu vor mai putea sta încă o zi – le-ar fi costat mult prea mult. Ştia că deja depăşise posibilităţile pe care le aveau în acel moment, dar faptul că o văzuse pe Tera atât de fericită, făcuse să merite fiecare cent.

Tera ţipă amuzată când barca luă o nouă curbă şi intrară într-o încăpere cu noi personaje şi o girafă gigantică, într-un montaj ce amintea de junglă. Lindsay înconjură cu o mână trupul fetiţei şi o trase mai aproape.

— Te distrezi, draga mea?

Faţa Terei radia.

— E cel mai bine decât oricând, mami! — spuse ea.

Lindsay îşi reaminti cursa lor disperată din ziua precedentă în parcarea magazinului de suveniruri. Condusese timp de o oră în cerc, verificând într-una în oglinda retrovizoare dacă nu sunt cumva urmărite. Nu era nimeni pe urmele lor.

Dar chiar şi acum, când stătea alături de Tera într-un loc plin de farmec şi bună dispoziţie, nu putea să se scuture de frica aceea

înăbuşitoare care i se cuibărise în suflet. Inima începu din nou să-i bată cu putere şi iarăşi deveni agitată şi nervoasă.

Primul ei gest a fost să-şi pună dosul palmei pe fruntea fetiţei. Parcă mai era puţin călduţă, sau, poate, doar i se părea. În timpul nopţii strănutase şi tuşise de câteva ori, aşa că Lindsay bănuia că Tera răcise puţin. Mulţumi în gând cerului că nu era ceva mai serios.

Întorcându-se, privi mai atent rândurile de oameni ce se aflau în barcă, în spatele lor. Tocmai treceau printr-un tunel întunecat şi, pe moment, nu le putu vedea feţele. Erau şi ei turişti, ca şi ele? Oare se aflau acolo doar ca să se bucure de călătorie? Dar dacă vreunul dintre ei era un Rubiniu? Nu, cu siguranţă, cu mult înainte să urce în barcă, Tera ar fi spus ceva.

Brusc, Lindsay simţi că o cuprinde panica. Erau înconjurate de mii de străini. Realitatea o învălui pe neaşteptate sufocând-o: erau acolo, în barcă, singure, în întuneric. Dacă se întâmpla ceva, în preajmă nu era niciun loc în care să se ascundă, nu aveau încotro să fugă. Pe când se întoarse din nou, încet, cu faţa în direcţia de mers, pulsul femeii o luă razna. Începu să caute din ochi orice cotlon din împrejurimi care ar fi putut să fie o cale de scăpare. Simţi cum un val de sudoare rece i se prelinge pe tot corpul. Gura i se umplu de un gust amar. Oh, Doamne!

Femeii îi pieri toată buna dispoziţie, înlocuită din nou de acel sentiment de vulnerabilitate care parcă i se strecură în toate fibrele corpului. O strânse mai tare pe Tera, şi mai aruncă o privire înapoi.

În cele din urmă, uşurată, văzu că se apropiau de ieşire. Au fost înconjurate, din toate părţile, de panseluţe şi margarete pictate în culori strălucitoare, de tot felul de flori, de toate mărimile. Ajunseseră la sfârşitul călătoriei, anunţat de mesajele de „La revedere!” inscripţionate cu litere imense în toate limbile, pe corolele florilor gigantice.

Adios.

Ciao.

Apoi veni rândul mesajelor înregistrate automat, care se auzeau din ce în ce mai tare. „Vă rugăm să rămâneţi aşezaţi pe locurile

dumneavoastră până când barca în care vă aflaţi se opreşte la doc şi vi se spune să debarcaţi.”

Abia atunci când Lindsay înregistră prezenţa luminii zilei în faţa lor, începu să respire mai liniştit. Trebuia să coboare din barcă. Gata cu plimbările. Gata cu tunelurile întunecate. În cele din urmă nu fusese o idee prea grozavă.

Păşi grăbită afară din barcă şi o trase pe Tera de mână după ea, ca s-o urmeze cât mai repede.

— Mami, te simţi bine? Nu ţi-a plăcut călătoria?

— Ba da, dulceaţă mică. Am suferit doar un mic atac de claustrofobie, atâta tot. Hai să ieşim afară, la soare.

Parcă toată lumea se prăbuşea în capul ei. Nu-i ieşea din minte că abia dacă mai aveau ceva bani şi nu mai putea folosi nici cardurile de credit. Unde îşi vor petrece noaptea? În spate, în maşină? Unde era Cotten? De ce nu i-a răspuns la apel? Imediat ce vor ieşi afară o va suna din nou, şi o va ruga să vină se le găsească. Dacă nu apărea Cotten, nu mai avea pe cine să se bazeze.

*

* *

John închirie o maşină în aeroportul Orlando şi, după un drum de treizeci de minute, sosiră în parcarea hotelului „Briza Tropicală”, locul unde Lindsay folosise cardul ultima oară.

— Am să pretind că Lindsay este sora mea şi că ar fi trebuit să mă întâlnesc cu ea aici, spuse Cotten. După care, n-avem cum să ne mai pregătim. Cred că vom improviza ceva.

— Nici eu nu am un plan mai bun.

John parcă maşina şi intrară în hol, la recepţie.

— Bine aţi venit la „Briza Tropicală”! îi salută recepţionerul. Cum vă pot fi de folos?

— Am venit după sora mea. Stă aici. O cheamă Lindsay Jordan, răspunse Cotten.

Recepţionerul căută în lista de oaspeţi.

— Jordan? Jordan… nu… îmi pare rău, a plecat deja.

— La naiba! spuse Cotten, apoi îl privi pe John în timp ce îşi dădea ochii peste cap de parcă era exasperată. E o împrăştiată. Se

întoarse iar spre recepţioner. Nu aveţi, cumva, idee încotro s-o fi dus?

Bărbatul dădu din cap.

— Nu cumva, din întâmplare, a lăsat vreun mesaj pentru mine?

— Numele dumneavoastră…

— Cotten…

Recepţionerul frunzări hârtiile dintr-o cutie de sub birou.

— Nu, îmi pare rău, continuă apoi, zâmbind: îmi amintesc, totuşi, că a făcut ieşirea chiar în ziua în care a venit. Am răspuns chiar eu la telefon. A spus că au plecat din motel, şi că mă roagă să le fac formele de ieşire şi să încasez preţul de pe cardul de credit din fişier.

Cotten simţi cum o trec fiorii.

— Sunteţi sigur că nu este niciun mesaj pentru mine? Vă rog mult, mai verificaţi o dată.

— Recepţionerul mai trecu o dată în revistă conţinutul cutiilor poştale din spatele său, apoi, îi trecu prin cap o idee nouă şi se întoarse grăbit la birou. Frunzări nişte hârtii care semănau cu nişte formulare.

— Nu, nu… Ba nu! Aşteptaţi un minut, îşi ridică încet privirea. Văd aici o notă cum că unele din lucrurile ei sunt încă aici, în încăperea cu obiecte pierdute. A lăsat câte ceva în cameră.

— Bineînţeles, că nu se putea altfel, n-ar fi fost ea! O tachinăm mereu spunându-i că, de fapt, ar fi trebuit să se nască blondă, se înveseli Cotten. Le iau eu să i le duc.

— Va trebui să semnaţi pentru ele, spuse recepţionerul.

— Bineînţeles. O să avem cu ce s-o necăjim o vreme.

Recepţionerul dispăru pentru o clipă în încăperea aflată în spatele lui, după care se întoarse ţinând în mână un mic geamantan şi o pungă de plastic. Trase de eticheta de hârtie lipită pe bagaje şi o lipi pe un formular pe care tocmai îl scosese din geamantan. Apoi împinse formularul peste birou, către Cotten, împreună cu un pix.

Cotten semnă… Cotten Tyler. Privi fix hârtia timp de o clipă, apoi mulţumi recepţionerului, forţându-se să-şi ia ochii de la semnătură.

— Le iau eu, spuse John, în timp ce lua cele două pachete din mâna recepţionerului..

Odată ajunşi afară, în parcare, John deschise uşa maşinii pentru ca fata să poată urca.

— Te simţi bine?

— Da, spuse ea.

După ce se lăsă să alunece pe scaunul din faţă, Cotten luă punga de plastic şi şi-o aşeză în poală. Din spate se auzi cum se deschide portbagajul şi apoi zgomotul geamantanului ce cădea înăuntru. În timp ce John se îndrepta către scaunul şoferului, Cotten aruncă o privire în pungă. Un ruj. Două periuţe de dinţi. Pastă de dinţi. Un bloc de hârtie pentru notiţe luat de la hotel şi câteva desene volante. Scoase desenele şi le privi.

— Ce-ai acolo? întrebă John în timp ce se aşeza la volan şi se pregătea să bage cheia în contact ca să pornească maşina.

— Diverse, spuse Cotten şi se apucă să răsfoiască hârtiile.

— Ai vreo idee? încotro o luăm acum? spuse el şi porni motorul.

Pe neaşteptate Cotten încetă să mai examineze conţinutul pungii. Îngheţase în timp ce studia cu atenţie unul din desenele Terei. Îşi plimbă încet degetele peste el, apoi i-l întinse lui John.

— Priveşte şi tu. Fata nu-şi luă ochii de pe faţa lui şi văzu cum expresia feţei bărbatului se schimbă în clipa în care observă desenul. Cardinalul se întoarse spre ea, de-a dreptul intrigat.

— Nu mi se pare? întrebă ea, ştiind că John va înţelege exact la ce se referă.

Dând din cap, mai privi odată intrigat schiţa şi apoi confirmă:

— Eşti chiar tu, nu încape nicio îndoială.

TOR

Ben deschise ochii. Îşi simţea pleoapele de parcă nişte cărămizi le împiedicau să se deschidă. Încetişor, începu să-şi întoarcă capul într-o parte şi alta. Durere. Îl durea gâtul, îl durea pieptul. Airbag-ul îl plesnise cu putere. Faţa îi era parcă înţepată cu o mie de ace – probabil că din cauza gazelor fierbinţi ce ieşiseră din airbag, atunci când se dezumflase. Mai avea pe el hainele, dar jacheta îi lipsea. Cu multă grijă, ridică încet o mână ca să-şi pipăie creştetul capului. Un bandaj. Cineva îi tratase tăietura.

Ben încercă să se ridice în capul oaselor, dar nu avu destulă energie ca să-şi poată învinge durerea. Totul îl durea. În cele din urmă, reuşi să se ridice într-un cot.

Se afla în ceea ce părea a fi un mic internat. Opt paturi de câte o persoană – câte patru pe fiecare latură a încăperii. Camera era luminată de nişte plafoniere fluorescente, dintre care doar una era aprinsă.

În timp ce studia împrejurimile, observă că nu era singur. Cineva stătea întins pe unul din paturile din celălalt capăt al camerei. Un băieţel era culcat cu spatele către Ben şi era acoperit cu o pătură până sub bărbie. Părea că doarme.

Ben îşi adună puterile şi, uşurel, îşi trecu picioarele peste marginea patului. Ameţi. Aplecându-se puţin înainte, îşi prinse obrajii în palme şi încercă să gândească. „O să fie greu de tot”.

Trebuia să încerce să afle unde anume era şi apoi să găsească o cale să iasă, înainte să fie recunoscut.

— Douăzeci şi opt de mii opt sute patruzeci şi şase.

Ben îşi ridică privirea. Vocea venea dinspre băiat.

Joasă, doar o şoaptă.

— Ce-ai spus? întrebă Ben. Ai spus ceva?

— Douăzeci şi opt de mii opt sute patruzeci şi şase – băiatul repetă din nou numărul, ceva mai tare.

— Nu înţeleg. Ben se înclină mai mult, încercând să audă vocea aceea şoptită. Ce vrei să spui?

— De când dormi, îi răspunse vocea de după pătură. De douăzeci şi opt de mii opt sute patruzeci şi şase de secunde.

Ben îşi scutură uşor capul.

— Şi cum de ştii asta? Ai un cronometru sau ceva asemănător?

— Ştiu, uite-aşa.

— Vrei să spui că ai numărat fiecare secundă, în timp ce eu dormeam? vorbind, Ben mai privi o dată încăperea. Pereţii erau vopsiţi în gri, iar podeaua era anostă, acoperită cu un linoleum crem. Fiecare pat avea o pătură şi o pernă. Anost şi funcţional, ca în dormitoarele temporare pentru pompieri sau ca într-un buncăr militar, îşi aminti că văzuse într-o revistă nişte fotografii ale buncărelor folosite de către aviatorii care lucrau în depozitele subterane de rachete. Apoi îşi aminti clădirea acea dezolantă, din beton, cu antena de satelit din vârful ei. Oare acolo era? Dar nu ştia să fi fost niciun fel de depozite ICBM aici, în nordul Arkansasului.

— Ştiu, pur şi simplu, repetă băiatul.

Ben începu să-l studieze. E posibil ca acesta să fie chiar copilul pe care îl văzuse legat la ochi şi tras afară din dubiţă acolo jos, lângă pajişte?

— E uimitor, spuse Ben ca să-i facă plăcere băiatului. Care-i treaba? Ce faci tu aici?

— Mă joc. Băiatul îşi frecă urechea, dar nu se întoarse spre Ben.

— Te joci? Ben încercă din nou să se ridice. Ce fel de joc?

— Le arăt cum să se joace.

— Cui? Bărbatul reuşi să se ridice în picioare, dar simţea că îi tremură şi sunt nesigure, aşa că îşi întinse mâinile ca să poată să-şi păstreze echilibrul.

— Vor să le arăt cum să se joace.

— Bine. Ben bombăni cu o voce joasă. Cu asta ne-am lămurit deja.

Simţind că îşi mai revenise puţin, se îndreptă către capătul patului în care se afla băiatul. Văzu o uşă şi încercă să o deschidă. Era încuiată.

Îşi întoarse privirile spre băiat. Probabil că avea vreo opt sau nouă ani. Păr blond, tăiat scurt, faţă rotundă.

— Cum te cheamă?

Băiatul se rostogoli pe spate şi deschise ochii.

— Olsen.

— Ei bine! Bună, Olsen!

— Nu, nu! Olsen este numele meu de familie. Păru că zâmbeşte uşor. Mă cheamă Devin Olsen.

— OK, Devin Olsen. Mă bucur să te cunosc. Numele meu este Ben. Se aşeză încet la capătul patului, faţă în faţă cu Devin. Știi cumva unde suntem?

Devin se ridică în picioare şi îi răspunse cu o voce detaşată:

— Suntem în Arkansas, cel de-al douăzeci şi cincilea stat. A intrat în Uniune pe 15 iunie una mie opt sute treizeci şi şase. Motto-ul statului este „Regnat Populus" care este în latină şi înseamnă „Poporul conduce". Populaţia este de…

— Stai, stai! spuse Ben. Unde anume e locul acesta?

— Îndreptă un deget întins spre podea. Vreau să spun, clădirea asta.

Devin se încordă, îşi mută privirea într-o parte şi începu să se legene. Apoi puse capăt tăcerii:

— Arkansas, spuse el.

— Eşti un puşti tare deştept. De unde ştii că suntem în Arkansas?

Devin se opri din legănat, dar tot nu-l privi pe Ben în ochi.

— De la postul de radio pe care îl ascultai în dubiţa albă în care erai cu tipul îmbrăcat în canadiană roşie?

— Îhî… „Deştept puştiul", gândi Ben. În clipa aceea uşa fu dată de perete.

— Domnu' Jackson?

Ben îşi ridică privirile şi văzu un bărbat scund, şi slăbuţ care stătea în canatul uşii. Părea că avea aproape treizeci de ani sau poate puţin peste treizeci. Era îmbrăcat în pantofi negri de sport, jeanşi şi un tricou pe care scria „Qubiţi sau cubiţi, toţi se adună la un loc." Avea o faţă îngustă cu barbişon negru şi păr brunet, tăiat scurt, iar pe nas trona o pereche de ochelari cu ramă metalică. În timp ce uşa se trântea în spatele său, tânărul întinse mâinile spre bărbat.

— Ce vă mai face capul?

Ben se ridică în picioare, dar nu se grăbi să-i strângă mâna. Chiar înainte ca uşa să se închidă, observă dincolo de ea o încăpere mare, puţin luminată, plină de rafturi metalice pe care erau aşezate aparate electronice – câteva clipe auzi chiar bolboroseala surdă a ventilatoarelor de răcire ale computerelor.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Spuneţi-mi Tor. Tânărul îi făcu semn lui Ben să se aşeze la loc, pe pat.

Ben rămase mai departe în picioare şi spuse:

— Ce faceţi cu puştiul acesta? - şi-l arătă cu mâna pe Devin, care acum stătea în vârful patului, cu picioarele încrucişate sub el. Băiatul lăsase pătura să cadă şi Ben observă că acesta era îmbrăcat într-un tricou galben şi o pereche de jeanşi. Pe podea, chiar lângă pat, se mai găseau o jachetă a clubului Miami Dolphins şi o pereche de sneakeri.

Tor zâmbi şi spuse:

— Devin este aici ca să ne ajute la nişte probleme cu computerele. Va merge acasă imediat ce le dăm de capăt.

Ben se întoarse către băiat:

— Devin, unde locuieşti?

— Miami. Privi în sus spre tavan, apoi continuă să recite. Încorporat în iulie douăzeci şi opt, una mie opt sute nouăzeci şi şase. Populaţia la acel moment se ridica la patruzeci şi patru…

— Mulţumesc Devin, spuse Tor.

Băiatul îl privi pe tânăr cu surprindere şi îşi încrucişă braţele.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Ben. L-ai răpit pe puştiul acesta? Dacă aşa stăteau lucrurile, Ben era convins că intrase într-un mare rahat.

— Domnule Jackson, spuse Tor, în timp ce ţinea în mână permisul de şofer la lui Ben, la fel ca Devin, acum şi aici sunteţi oaspetele nostru. Dacă vă comportaţi cum trebuie, s-ar putea să se ia în considerare o eventuală întoarcere în mica şi confortabila căbănuţă, ca să puteţi să faceţi acolo, şi pe mai departe, ceea ce o-ţi fi făcut şi până acum. Pentru moment, însă, vă sugerez să vă acomodaţi şi să vă simţiţi ca acasă. Se va avea grijă atât de dumneavoastră, cât şi de Devin, atâta vreme cât veţi face ceea ce vi

se spune. Dădu apoi uşor din cap în direcţia băiatului. Nu mi-ar plăcea deloc să i se întâmple ceva deoarece dumneavoastră aţi luat decizia să deveniţi un erou. Sper că n-o să încercaţi să faceţi vreo prostie, cum ar fi, să zicem, o tentativă de evadare, bine?

Ben simţi cum îi creşte pulsul. Boul ăsta îi spunea lui ce să facă. Îi dădea ordine. Îşi dădu însă seama la timp că era foarte important să rămână calm. În ochii sculei ăsteia, el era Ben Jackson, un bancher pensionar, căruia îi plăcea singurătatea din Pădurea Ozark. Atât şi nimic mai mult.

— M-aţi înţeles, domnule Jackson? îl întrebă Tor.

Ben dădu aprobator din cap şi se aşeză la loc pe pat.

— Decizie corectă! Tor zâmbi. Acum a venit vremea să mergem şi să ne jucăm, Devin. Aşteptă până ce Devin se încălţă, se ridică în picioare şi o porni spre uşă.

În timp ce Tor deschidea din nou uşa, Ben întrebă:

— Unde ne aflăm?

Tor aruncă o privire de jur-împrejur, prin micul dormitor, de parcă se afla într-o sală de muzeu cu toţi pereţii acoperiţi de opere de artă. Încet, pe buzele tânărul se înfiripă un zâmbet maliţios care-l făcu pe Ben să se înfioare.

— Acesta, domnule Jackson, este Hadesul.

LACRIMI DE ARGINT

— E borţoasă rău, zise Cicatrice, adolescentul ce-şi purta orgolios coama neagră, vopsită. Partea de jos a trenciului său negru mătura vârfurile ierbii. Băiatul păşea apăsat, cu bocancii din piele cu talpă de şase inchi, de-a lungul drumului prăfuit ce însoţea meandrele râului Potomac. În mână ţinea o lanternă pe care o luase cu el ca să-şi lumineze calea prin pădurile întunecate din Maryland.

— Tacă-ţi dracului gura aia odată, spuse Cioară, un tip ceva mai înalt decât Cicatrice, dar îmbrăcat la fel de bizar. Acesta purta o ţinută complet neagră, formată dintr-un tricou cu imprimeuri formate din însemne magice, o bandană în carouri, o curea cu cataramă triplă hexagonală, un trenci din lână şi bocanci cu talpă înaltă. Băiatul îşi ţinea tărtăcuţa rasă acoperită complet de o glugă. Lumina lanternei se reflecta în ţintele şi inele de argint ce-i alcătuiau piercing-ul facial.

— Cum ţi-a trecut prin cap unde o să-l găseşti? întrebă Cicatrice, privind peste umăr către Luna portocalie ce se iţea printre copaci.

— Legende, omule, spuse Cioară – „Legende-urbane-punct-com”.

— Toată lumea zice că poveştile alea îs doar rahat.

— Păi, azi om afla dacă legenda e doar rahat sau e chiar a naibii de-adevărată, spuse Cioară. Doar de Halloween poţi să-i vezi. Şi ghici, neisprăvitule, azi e Halloween. Şi noi om mer’e să aflăm dracului cum stă treaba. Acuş tacă-ţi dracu’ gura aia spurcată.

— Da, cine se crede că-i îngropat acolo? întrebă Cicatrice

— Care parte a lu’ „tacă-ţi dracu’, gura” n-o pricepuşi?

Cicatrice se opri şi se întoarse cu faţa spre prietenul său.

— Du-te la dracu, omule. Îs aici, în frig, când aş fi putut fi la petrecere şi să mă regulez la bis cu căţeaua aia blondă, căreia i-aş pune-o oricând vreau io. Aşa că scuteşte-mă!

Cioară îl privi pe Cicatrice şi se mai înmuie.

— Bine, mă, bine’n pana mea. Eşti o sculă, să ştii. În primul rând, că poţi să i-o tragi oricând. Apoi, azi e Halloweeen. Singura noapte din trei sute şi şaizeci şi ceva de zile din an în care le poţi vedea.

Aşa că du-te şi trageţi-o singur, bine? Sau vrei să mergi cu mine să-l găsim, sau nu. Hotărăşte-te, bou' naibii!

Cicatrice îi puse scurt lanterna în ochi:

— Boule!

O luară din nou la picior.

— Te-ai întrebat vreodată dacă nu ne jucăm cu un rahat în care n-ar prea trebui să ne băgăm? întrebă Cicatrice, după o vreme. Vreau să zic, cu toate rahaturile alea de descântece şi incantaţii, şi altele, de-ale lui Satan?

Cioară îşi dădu gluga pe spate.

— Gata bă, o dau naibii. Ce-i cu tine? Tot ce vreau e un pic de nenorocită de linişte ca să pot să mă gândesc la tot rahatul acesta. Ţie, în schimb, nu-ţi mai tace odată gura aia plină de rahat!

— Ăsta-i capacul, boule! Cicatrice se întoarse cu 180 de grade, gata s-o pornească înapoi, pe drumul prăfuit. Du-te şi găseşte-i singur! Îi întinse lanterna lui Cioară. Du-te' n pana mea!

Cioară îl urmări cu privirea, până când Cicatrice se pierdu cu totul în umbrele întunecate. „Ducă-se'-n rahat! Dacă vrea să piardă cel mai mare eveniment din viaţa lui, poate să se ducă'n rahat!"

În vreme ce luna se ridica alene deasupra copacilor, Cioară continuă să înainteze adâncit în gânduri, întrebându-se ce va găsi ascuns în inima pădurii Maryland.

Vântul se strecura, viclean şi rece, printre copaci, ducând cu el chemarea marii bufniţe cu coarne. Cioară îşi trase gluga pe cap, în dorinţa de a se pierde în peisaj, una cu noaptea şi vântul. La picioarele lui, aburii pământului se vedeau ca un spectru, un spirit al lumii de dedesubt. Uită repede de Cicatrice şi continuă să se strecoare printre umbre.

Auzise legenda de nenumărate ori – povestea bântuitului inel de foc, cel care nu putea fi văzut decât în noaptea de Halloween. Povestea spunea că, la începutul secolului al optsprezecelea, un grup de tinere ţărăncuţe au pretins că l-au văzut şi au vorbit cu diavolul. Au fost arse cu fierul roşu şi însemnate drept vrăjitoare, apoi arse de vii în piaţa oraşului. După care, sătenii din acele vremuri au îngropat trupul copilelor undeva în mijlocul pădurii Maryland, într-o groapă comună, marcată doar cu un cerc din bolovani. Legenda

mai spune că de fiecare dată, de Halloween, fetele se ridică din mormânt şi cutreieră pădurea, ţipând de durere, în timp ce-l caută pe diavol prin desişurile întunecate. Cei care pretind că au fost martorii apariţiilor lor spun că trupurile fetelor sunt îmbrăcate parcă în flăcări.

Cioară ajunse lângă un marcaj din piatră, aflat chiar lângă drumeagul plin de praf. Era o piatră kilometrică pusă acolo pe vremea când, cu sute de ani în urmă, drumul era foarte circulat, străbătut adesea de către colonişti. Stând în picioare lângă piatra kilometrică, încercă să-şi amintească indicaţiile din site-ul de web. Şase sute şaizeci şi şase de paşi la nord de piatră se află locul de odihnă al Vrăjitoarelor de pe Potomac, îngropate sub bântuitul inel de foc.

Trase adânc aer în piept şi păşi mai departe, dornic să devină un maestru al Iadului, al tărâmului puterilor oculte, al adoraţiilor lui Satan şi al artelor negre.

*

* *

Mace trase BMW-ul în mica pădurice plină de alunul vrăjitoarei şi nuc negru. În apropiere se mai aflau şi alte maşini, ale celor care sosiseră mai devreme – planificase ca el să ajungă ultimul. În timp ce ieşea din maşină, privi cu atenţie spre umbrele proiectate de lună pe pământ, nişte imense umbre argintii, tremurătoare. „Ce noapte minunată! Un Halloween perfect.”

În timp ce îşi îmbrăca roba stacojie de ceremonie, simţi muşcătura aproape dureroasă a aerului îngheţat, începu să se simtă mai bine abia când o porni pe cărarea ce ducea jos, spre poalele dealului, către cercul de bolovani. Nările i se umplură cu mirosul înţepător, dar dulce, al fumului care se insinua printre copaci, precum nişte tentacule ademenitoare, ce-l atrăgeau către inima sa fierbinte de foc.

— Bună seara Pursan, spuse, cu o uşoară reverenţă, un bărbat înalt, îmbrăcat cu o robă neagră, unduitoare care stătea, parcă aşteptându-l dinadins, la marginea potecii.

— Urakabarameel! spuse Mace, recunoscându-l. Ţi-am simţit lipsa la ultimele câteva adunări.

— Am stat mai multă vreme prin Orientul Mijlociu. Războiul e un adevărat iad, Mace! chicoti cel recunoscut de Rizben sub numele de Urakabarameel.

— Ai dreptate. Mason îşi puse o mână pe umărul noului venit şi coborâră alături spre poalele dealului. Deci, asta e tot ce ai făcut în partea aceea de lume?

— Nu pot să-mi asum tot meritul. Ezekeel şi Dragon au pus şi ei umărul, alături de mine.

— Transmite-le salutări din partea mea, spuse Mace pe când se apropia de cercul de foc.

Uşor de reperat, ţinta drumului lor era alcătuită dintr-un inel de bolovani cu un diametru de circa 30 de picioare. În centrul aranjamentului de piatră, ardea în vâlvătăi un con de buşteni ce arunca scântei către înaltul cerului. O duzină de copii se ţineau de mână în jurul focului. Toţi aveau feţele ascunse sub glugile mantalelor negre. De jur-împrejurul copiilor, un grup de adulţi, îmbrăcaţi şi ei in pelerine negre, formau un alt cerc, exterior primului.

— O adunare bună, spuse Urakabarameel.

— Da, aprobă Mace. Noua noastră Armată Rubinie creşte cu rapiditate.

— Cum merge proiectul tău, parcă” Hades” îi spune, nu? întrebă Urakabarameel.

— E o adevărată provocare. Mace făcu o pauză, observând că se apropie de ei unul dintre adulţi care îi aducea o cupă de aur plină cu vin şi un pumnal încrustat cu pietre preţioase. Am să-ţi spun mai multe după iniţiere.

Urakabarameel dădu aprobator din cap şi îşi luă locul printre adulţi, în timp ce noul venit îi înmână lui Mace pocalul şi pumnalul, pregătite pentru ceremonie. Mace, astfel înarmat, pătrunse în mijlocul cercului de copii printr-o mică breşă şi spuse:

— E timpul – aruncă o privire în jur, ca să-i vadă pe toţi. Să începem prin a-l chema pe Samuel, Păzitorul Porţii!

La unison, copiii începură să intoneze „Samuel!” pe sub bolta plină de stele.

O pală de vânt se zbârli printre crengile copacilor din apropiere şi le încovoie la pământ.

— Îl chem pe Azazel, Păzitorul Focului! spuse Mace. Scânteia din Ochiul Marelui întuneric!

Din noi se auziră vocile copiilor „Azazel!”. O limbă de foc se învolbură şi începu să pocnească, hrănindu-se parcă din ea însăşi.

— Chem acum Lumina Aerului, pe Fiul Zorilor!

„Fiul Zorilor!” repetară copiii.

Bătrânul veni la chemarea lor şi rămase în picioare, alături de Mace, cu faţa parcă arzându-i în căldura flăcărilor.

— Timpul se termină, spuse el, voi sunteţi cei mai noi războinici ai noştri. Îşi întinse braţele într-un gest de cuprindere, de parcă ar fi adunat toţi copiii într-o unică îmbrăţişare. Marea Armată Rubinie se va uni în curând şi voi veţi fi viitoarea noastră avangardă. Staţi drepţi, plini de mândrie şi urmăriţi-vă ţinta, pentru că această lume ne va aparţine. În curând vom lua de la El tot ceea ce El ne-a furat nouă. Acum veniţi în faţă şi dedicaţi-vă sufletele mie şi viitorului noii noastre lumi.

Mace bău o gură de vin din pocal înainte de a continua:

— În numele bravei tale săbii şi a sângelui ce-ţi curge prin vine ca să îţi dea puterea de a cuceri, intră în minţile, inimile şi sufletele acestor tineri soldaţi şi umple-le cu îngrozitoarea şi zdrobitoarea ta putere.

Mace îşi ridică în sus mâinile în vreme ce copiii se aşezară într-un singur rând. Fiecare, pe rând, se apropiară şi sărutară lama pumnalului, apoi băură câte o gură de vin din pocal. Odată îndeplinit ritualul, fiecare se întorcea la locul său, în cercul de foc, cu gluga lăsată de-acum pe spate.

— O, tu, Mare Fiu al Zorilor, primeşte-i pe cei mai noi soldaţi ai armatei tale de neînfrânt!

Bătrânul îşi privi scrutător tinerii luptători.

— Aşa să fie, spuse el.

Fiecare dintre copii se întoarse ca să fie felicitat de mama sau de tatăl său, care era de fapt un înger Decăzut.

Ceremonia se încheiase. Mace înapoie pumnalul şi cupa unui frate înger Decăzut aflat în apropiere, în timp ce se apropie şi mai mult

de faţa sa şi îi şopti:

— Avem un vizitator, un tânăr fermecat de parfumul legendelor şi al întunericului.

Fratele Decăzut îi răspunse la fel de încet:

— L-am ţinut mereu sub observaţie, încă de pe când se strecura printre umbrele de acolo.

Mace zâmbi:

— Vezi să găsească ceea ce caută.

— Da' bineînţeles.

Mace dădu din cap, mulţumindu-i, înainte să se întoarcă şi să pornească la pas de-a lungul cărării pe care venise şi unde îl văzu pe Urakabarameel aşteptându-l.

— A… Da, spuse el. Intenţionam să-ţi spun mai multe despre Proiectul Hades.

Unul lângă celălalt, cei doi o porniră la drum, către maşinile din vârful dealului, în vreme ce Mace începu să povestească:

— Ceea ce avem de gând să facem va ajunge să fie cea mai mare şmecherie de când Fiul Zorilor a tenta-o pe Eva să mănânce din Pomul Cunoaşterii. Şi, cum se spune, un pic de cunoaştere este un lucru periculos, pentru că acesta este declanşatorul întregii poveşti. Oamenii vor lua decizii în concordanţă cu ceea ce cred că văd, cu ceea ce cred că se întâmplă, pe baza cunoştinţelor lor, pe când, de fapt, nu este nimic de văzut şi, practic, nu se întâmplă nimic. Doar o iluzie pe care noi am creat-o. Şi, doar pe baza acelor iluzii, se vor întoarce unii împotriva celorlalţi şi vor comite cele mai grele păcate împotriva lui Dumnezeu.

— Cum adică? spuse Urakabarameel.

— Este probabil prematur să-ţi dau prea multe detalii, dar lasă-mă, mai bine, să-ţi dau un exemplu. Să spunem că modificăm rezultatul diagnosticărilor şi al controlului satelitului GPS, prin afişarea unei probleme sau a unei erori. Văzând aceasta, operatorul uman va efectua corecţiile pe care le consideră potrivite. Totuşi, având în vedere că problema este doar o născocire, când operatorul face corecţiile, răspunsul lui va fi cel care va crea, de fapt, o problemă. Cu alte cuvinte, dăm peste cap câteva cifre, operatorul compensează şi dă peste cap toate coordonatele GPS.

— Interesant.

— Şi va fi din ce în ce mai bine.

Mace îşi savura mult poziţia din ierarhia celor Decăzuţi şi nu putu rezista ocaziei de a se umfla în pene cu faptul că era unul dintre cei mai apropiaţi de Fiul Zorilor. Nu putea lăsa să se risipească o astfel de ocazie.

— Poate că n-ar trebui să-ţi divulg atât de multe lucruri, spuse el. Dar grandoarea acestui plan este magnifică şi simt că trebuie să-ţi împărtăşesc şi ţie toate astea, să te poţi bucura şi tu. Să spunem că autorităţile primesc o informaţie cum că o sută de avioane au fost deturnate şi, prin urmare, grăbesc aterizarea tuturor avioanelor aflate în aer.

Urakabarameel zâmbi:

— Din cauză că toate coordonatele GPS sunt greşite, avioanele aterizează în zone nepotrivite.

— Da. Controlorii de trafic intră în panică şi îi instruiesc pe piloţi să ia măsuri extreme ca să aterizeze. Drept urmare vor avea loc nenumărate accidente, în vreme ce alte avioane ajung să nu mai aibă combustibil şi cad pur şi simplu.

— Asta chiar că e o idee originală, Pursan, dar bănuiesc că e vorba de mult mai mult decât accidentele aviatice.

— Oh, da! Vom afecta, în mod haotic, toate sistemele globale, de la cele bancare, de apărare, comunicaţiile, utilităţile şi, în cele din urmă, reţelele energetice. Rezultatul final va fi o închidere mondială completă a tuturor resurselor. În seara ultimei zile a Omului, fiecare individ va fi în război cu propriul să vecin. Mulţi le vor lua viaţa celorlalţi, înainte să se sinucidă la rândul lor, iar noi le vom primi sufletele cu inima deschisă.

— Deja îmi place, spuse Urakabarameel. Iar tu vei fi cel care va orchestra totul din interior?

— Deja am început.

— Ţine-mă la curent.

— Te întorci în deşert? întrebă Mace.

Urakabarameel aprobă:

— Când lucrezi cu teroriştii e ca şi cum ai dresa nişte corcituri, dar îmi place provocarea.

Când ajunse la maşină, Mace îi făcu lui Urakabarameel, care se îndepărta agale, semne de rămas bun fluturându-şi mâna. Dezbrăcă apoi roba şi aruncă o privire către pădăricea întunecată, ştiind că tânărul vizitator era încă prin împrejurimi. Aproape că simţea mirosul fricii băiatului.

Mace se aşeză la volan şi porni la drum. Ieşi din pădure şi continuă să ruleze mai departe, până în suburbiile Virginiei. Ceremonia de Iniţiere a Rubiniilor avea întotdeauna un efect revigorant asupra lui. Zâmbi emoţionat la gândul că Proiectul Hades era pe cale de a deveni realitate.

*

* *

Cioară urmări plecarea BMW-ului pe când se mai afla încă sub adăpostul pădurii. Curând, toate maşinile erau plecate şi noaptea redeveni liniştită. Vântul încetă să mai bată, iar luna împrăştia peste pădurea Maryland o aură argintie.

Dar Cioară nu era deloc calm, şi nici tăcut. Îşi dăduse deja jos trendul greu din cauza căruia transpirase.

— Ce naiba mai este şi asta? şopti el.

Ridicându-se în picioare, tremurând din toate încheieturile, o porni pe panta abruptă către inelul de foc. Trebuia fie să-şi confirme ceea ce văzuse, fie să găsească motive ca să râdă de propriile sale idioţenii. Se ruga ca a doua variantă să fie cea adevărată. Oricum, trebuia să ştie.

Fumul greu rămăsese parcă suspendat în aer, precum un gardian spectral. Cioară se apropie cu grijă de cercul format de bolovani. Focul murise deja. În mijlocul buştenilor arşi mai străluceau palid doar câteva bucăţele de jar.

Încă nu putea înţelege ce anume văzuse. Şi totuşi, ceva îi spunea că toate acele lucruri depăşeau cu mult jocul pe care el şi cu Cicatrice îl jucau, cu incantaţii şi descântece. Cicatrice n-o să-l creadă niciodată. Nimeni nu-l va crede vreodată.

Cioară privi pietrele şi atinse una din ele cu piciorul. Căldura îl arse prin talpa bocancului. Mirosul usturător de fum de material plastic ars îi înţepă dureros nările şi nu mai avu niciun dubiu că intrase într-un spaţiu stăpânit de forţe malefice. Aerul încărcat de

miros de sulf, trecuse, cu numai câteva clipe în urmă, în trupul acelor creaturi subpământene. Acum ajunsese în plămânii lui. Gândul acesta îl convinse că experimentul a durat chiar destul. Brusc, din jăraticul ce până atunci stătea să se stingă, izbucniră flăcări vii, cu o strălucire asemănătoare cu cea a unei explozii solare. O flacără se întinse într-o clipă peste capul său, cufundându-l într-o maree de fierbinţeală. Cioară, speriat, se dădu înapoi, temându-se să i se vor topi picioarele şi i se vor scurge în ţărână.

Apoi le văzu. Acolo, în faţa ochilor lui. Vrăjitoarele din Potomac.

Apăruseră în afara cercului de piatră, doar la câţiva paşi, chiar în faţa lui. Erau acolo. Aproape de tot, cu trupurile lor, goale, arzând în mijlocul flăcărilor.

Se întoarse s-o ia la fugă, să plece cât putea de departe de locul acesta. Dar când s-o facă, vrăjitoarele se materializară brusc în faţa sa, blocându-i drumul şi forţându-l să se întoarcă către focul care acum ardea în vâlvătăi înalte. Simţea, în spate şi pe gât, mângâierea caldă şi înăbuşitoare a limbilor de foc. Deodată i se aprinseră instantaneu şi cămaşa şi pantalonii. Aerul se umplu de urlete, în vreme ce vrăjitoarele se repezeau către el. Vaietele lor se amestecau cu strigătele băiatului terorizat. În clipa în care căzu în braţele lor, toate obiectele metalice ce-i împodobeau faţa se topiră şi se scurseră de-a lungul feţei, precum nişte lacrimi de argint.

CODUL

Ben se trezi din cauza zgomotul făcut de cineva care fluiera imnul naţional. Cum era întins cu faţa către perete, se rostogoli pe spate ca să vadă cine mai era acolo, prin celelalte paturi.

— Ar trebui să te ridici în picioare. Era băiatul. Devin Olsen, ce stătea pe patul lui aflat la celălalt capăt al încăperii. Mai fluieră o măsură, apoi se aşeză pe saltea cu picioarele încrucişate în stil indian.

— Ce este? întrebă Ben, balansându-şi încet picioarele peste marginea patului. Ca să se trezească, începu să se frece la ochi, încercând, parcă, să alunge somnul ce încă îi îngreuna pleoapele.

— Ar trebui să te ridici şi să stai în poziţie de drepţi atunci când auzi „The Star Spangled Banner”.

— Ai dreptate, spuse Ben, privindu-şi ceasul. Trecuseră vreo cinci ore de când Tor îl luase pe Devin din cameră. Probabil că dormise când se întorsese puştiul, deoarece nu auzise niciun zgomot. Dar văd că nici tu nu stai în picioare.

— Acum e gata. Nu trebuie să stai în picioare după ce s-a terminat. Devin îşi întinse mâinile înainte, ca pentru a accentua evidenta absenţă a oricărei note fluierate.

Ben aruncă o privire către tava din plastic ce fusese aşezată chiar lângă patul lui, pe podea. Acolo observă prezenţa unei farfurii de unică folosinţă, ce conţinea un sandviş cu şuncă şi brânză, mâncat deja pe jumătate, şi o cană de bere din ghimbir. Tor îi adusese prânzul la câteva minute după ce-l luase pe Devin din cameră. Ben îl întrebase unde îl dusese pe băiat, dar tipul nu-i răspunsese nimic altceva în afară de „Poftă bună”.

Bărbatul se bucura să-l vadă din nou pe băiat, mai ales că văzu că acesta era în bună regulă. Se apropie de băiat şi se aşeză pe un scaun din apropierea lui.

— Eşti bine, cum te simţi?

Puştiul nu se uită direct spre el, ci rămase cu privirea aţintită undeva uşor în stânga, nu foarte mult, dar totuşi observabil. Faţa copilului era aproape complet lipsită de expresie.

Devin se scărpină în creştetul capului acoperit de o coamă blondă de păr neîngrijit. Continuă să privească în gol, scuturându-şi mâinile pe lângă cap, de parcă îi amorţiseră degetele şi încerca din răsputeri să reactiveze circulaţia sângelui. Ben îl văzuse făcând asta de mai multe ori, de parcă avea un tic nervos. Puştiul părea să fie extraordinar de inteligent în anumite domenii şi, totuşi, se părea că avea şi o deficienţă total neobişnuită.

— Devin? Ben aşteptă ca băiatul să nu-şi mai scuture mâinile şi să fie atent la el. În cele din urmă continuă: Unde te-a dus Tor?

— Jocuri… Băiatul nu-şi mai scutură mâinile, dar continuă să privească în acelaşi punct.

— Poţi să te uiţi către mine?

Ochii băiatului se plimbară o vreme de jur-împrejurul camerei, după care privirea i se opri asupra lui Ben.

— Ce fel de jocuri? întrebă Ben. Jocuri video?

— Mă lasă să mă joc „itan Quest", „Warlords" „Prez" şi, uneori, „Ghost Recon" – începu iar să se scarpine în cap – jocul lui Tom Clancy. Ai auzit de Tom Clancy?

— Bineînţeles că am auzit de el. Avea impresia că puştiul, cumva ciudat, îi vorbea de sus. Doar atât? Te lasă să joci jocuri video?

„Ceea ce se petrecea aici trebuia să fie ceva cu mult mai mult decât să te străduieşti să distrezi un puşti", gândi el. Oare ce se petrecea, de fapt, aici?

— Apoi încep să scriu la computer. Devin întinse mâinile şi mimă cum loveşte tastele unei tastaturi Inexistente.

— Ce scrii?

— Codul.

— Vrei să spui ceva ca şi codul Morse?

Devin îl privi pe Ben de parcă întrebarea era de-a dreptul stupidă.

— Codul Destiny.

— OK, mă dau bătut. Ce este codul Destiny?

— Computerul lui tata. El îi spune Destiny.

Ben se aplecă uşor înainte dându-şi seama că era pe punctul de a obţine nişte răspunsuri.

— Cine e tatăl tău?

— Alan Olsen.

— Şi cu ce se ocupă?

Devin părea dezorientat.

Ben se hotărî să reformuleze întrebarea:

— Ce face la serviciu?

Devin îi răspunse, dar de pe faţa lui nu dispăru nedumerirea:

— Şef la CyberSys.

Acum lucrurile începeau să capete sens. Ben urmărise ştirile care vorbeau de răpirea băieţelului Olsen. Stadionul Dolphin. Un puşti autist. Niciun fel de cerere de răscumpărare. Nicio urmă, niciun indiciu. CyberSys era firma care producea computerul cuantic. Ben chiar deţinuse acţiuni la această companie, cu câţiva ani în urmă. Făcuse un profit de optsprezece procente, dacă îşi amintea corect. Nu fusese tocmai rău, după standardele sale. Acum toată lumea îl căuta pe puştiul care şedea în faţa lui. Asta nu era deloc bine, gândi Ben. Era chiar mai rău decât îşi imaginase. Dacă FBI-ul reuşea să localizeze puştiul, vor afla şi de Ben Jackson, bancherul pensionar din Atlanta şi vor începe să pună întrebări. În cel mai scurt timp, Ben Jackson va redeveni Ben Ray, noul pensionar al închisorii federale din blocul de celule numărul… La naiba!

Ben se ridică în picioare. Poate că puştiul nu spunea adevărul în legătură cu identitatea sa. Poate că minţea în legătură cu ce făcea când îl luau să joace jocuri video.

— Cum de ştii tu codul programului, Devin?

— L-am memorat când mă jucam jocuri video în biroul lui tati.

Ben dădu neîncrezător din cap. Din puţinul pe care îl auzise despre codurile de computer, nu exista nicio posibilitate ca un copil, sau oricine altcineva, să poată face aşa ceva. Ben zâmbi.

— Mă iei peste picior, nu-i aşa?

Devin îşi fixă din nou privirea pe picioarele lui Ben.

— De ce aş face aşa ceva?

Asta era o altă descoperire legată de Devin Olsen. Lua totul *ad litteram*.

— Vreau să spun că asta nu înseamnă că ar trebui să memorezi foarte multe lucruri?

— Nu chiar. O sută de mii de linii ale codului Destiny, zece mii de linii ale codului unui PC clasic.

— Vrei să spui că ai memorat o sută şi zece mii de linii de cod soft? Asta e imposibil!

— Nu, e uşor. E ca atunci când memorezi cărţi.

— Câte cărţi ai memorat? Ben se întreba dacă nu cumva puştiul se juca cu el.

Devin se concentră o clipă:

— Şase mii patru sute douăzeci şi opt. Ultima pe care am citit-o a fost „Limbajul Domnului”.

Ben nu auzise niciodată de ea.

— În regulă. Dacă îmi spui adevărul, care este primul rând de pe pagina… treizeci şi trei?

Fără să ezite, Devin răspunse:

— „Dacă ai început să citeşti această carte fiind sceptic…”

Ben îl privi lung de parcă acesta i-ar fi dezvăluit unde îşi ascundea revistele „Playboy”, pe vremea când avea zece ani. Nu avea nicio modalitate de a verifica că tocmai acelea erau cuvintele de pe primul rând de la pagina treizeci şi trei a cărţii, dar încrederea de nezdruncinat a lui Devin îl convinse pe bărbat că răspunsul era, probabil, corect.

— Să spunem că te cred că ai memorat codul computerului Destiny ce aparţine tatălui tău. Ar dura multă vreme până când ai reuşi să-l scrii pe tot? Vreau să spun, cât de repede scrii?

— Nu ştiu. Recordul mondial este deţinut de Barbara Blackburn din oraşul Salem, capitala statului Oregon. Populaţia este trei milioane patru sute douăzeci şi una de mii. Barbara Blackburn poate să scrie cu o cadenţă de o sută şi cinzeci de cuvinte pe minut. Asta înseamnă treizeci şi şapte de mii cinci sute de tastări. Viteza maximă a fost de două sute şi douăsprezece cuvinte, pe o tastatură modificată. E scris în „Guiness Book of World Records”.

Ben simţi că i se învârte capul. Nenorociţii au răpit puştiul ăsta de opt ani ca să fure codul de computer pe care îl memorase. Era, în mod evident, un fel de geniu. Marea întrebare era ce anume intenţionau să facă cu el, odată ce obţineau ceea ce le trebuia.

Devin începu din nou să-şi scuture mâinile.

— Devin, ai cumva idee de ce are Tor nevoie de acest cod?

— Nu ştiu.

Ben era o persoană cu prea puţină răbdare, dar din nu se ştie ce motiv, îl simpatiza sincer pe puşti. Cum o fi să ai o minte ca a lui Devin? Ce anume era închis în acest puşti de opt ani? Iar ticăloşii ăştia nu au pic de conştiinţă. Se crispă gândindu-se ce ar putea face răpitorii după ce vor avea tot ce-şi doresc de la Devin. Cu toate astea, puştiului o să-i ia ceva timp să scrie o sută şi zece mii de linii de cod, chiar şi la viteza din Cartea Recordurilor. Poate că, dacă scrierea codului va dura suficient de mult, Ben ar găsi o cale de evadare şi ar putea să ia copilul cu el.

Mai era şi întrebarea legată de ce aveau ticăloşii de gând cu Ben Jackson. El nu avea nimic de oferit, aşa cum era cazul cu Devin – nimic de valoare. „Destinul” lui Ben era fad. Poate că i-ar fi de ajutor, dacă ar cunoaşte programul. Cât le mai rămăsese? Dar dacă aveau nevoie doar de o porţiune din cod?

— Devin, mai ai mult de scris din codul de computer pentru Tor?

— Mult.

— Cât înseamnă mult? Cât o să dureze?

Devin se concentră.

Ben simţi că îl lasă puterile.

— Vreo două zile?

Din nou, Devin se concentră şi fu scuturat de un fior uşor.

— Poate mai puţin?

Devin privi în gol.

Ben lăsă să-i scape un oftat prelung. Odată ce vor pune mâna pe codul Destiny, mai mult ca sigur că nu vor mai avea nevoie de Devin. Şi, gândi Ben, nu ar mai fi fost niciun motiv ca să amâne „demiterea” lui. Aceasta chiar că putea apărea în orice clipă. De fapt, era chiar mirat că nu o făcuseră deja. De ce-l mai ţineau în viaţă?

— Atunci mai bine m-aş gândi cum să ne salvăm. Totul e deja cât se poate de clar pus pe tapet.

Capul lui Devin se ridică brusc şi copilul începu să-şi plimbe privirile de pe un perete pe altul.

— Nu Devin, nu-i nimic pe pereţi, e doar o expresie.

Ben începu să vorbească cu mai multă grijă.

— Devin, în timp ce eu caut o soluţie să scăpăm de aici, trebuie să păstrăm secretul cu privire la planurile noastre ca să nu le afle piraţii ăia tăietori de gâtlejuri. Ai înţeles?

— Îhî… răspunse Devin, în timp ce, cu un deget, imită mişcarea făcută de un pirat care taie gâtul unui prizonier.

ARTEFACTUL

— Domnule secretar Mace, aveţi o colecţie de-a dreptul magnifică! spuse femeia. Îmbrăcată în rochia elegantă de seară, aceasta se plimba cu graţie de la un obiect la altul, într-un tur de trecere în revistă a reşedinţei lui Mace.

Lumina palidă, indirectă, contrasta cu strălucirea mângâietoare a casetelor de prezentare, făcându-le să pară nişte mici insule, adevărate bijuterii într-o mare de mahon întunecat şi covoare persane. Se opri o clipă în faţa unei casete ce conţinea artefacte egiptene, le privi o clipă apoi începu să-i şoptească soţului ei care stătea în picioare alături de ea, arătându-i o brăţară aşezată pe un suport de catifea purpurie.

— Aceea este favorita mea, spuse Mace, urmărindu-i reacţia. În timp ce alţi oaspeţi, invitaţi şi ei la cină, li se alăturau unul câte unul, Mace sorbi o înghiţitură de şampanie din paharul înalt şi îngust de cristal şi continuă:

— Egiptenii antici au adoptat scarabeul sau gândacul de bălegar ca simbol al Zeului Soare deoarece, de obicei, vedeau insecta rostogolind pe pământ un bulgăre de bălegar. Această acţiune le sugera forţa invizibilă care rostogolea soarele pe bolta cerească.

— Este uluitor, spuse femeia. Dragule, cumpăr-o pentru mine.

Mai în glumă, bărbatul începu pe loc să-şi caute portofelul, în vreme ce femeia îl luă, tandră şi recunoscătoare, de braţ.

Grupul începu să chicotească, iar Mace se umfla în pene, mândru de colecţia lui pe care o adunase cu perseverenţă atâţia ani la rând.

— Aurul, că veni vorba, este încrustat cu lapis lazuli.

— Şi acesta, domnule Secretar Mace? întrebă o altă musafiră, indicând o altă casetă. Spune-ne câte ceva despre acest obiect.

— Aztec. Grupul îl urmă şi se adună în jurul unui vas multicolor, care parcă radia sub baia delicată a unor spoturi aşezate strategic. Figura pictată chiar în această zonă este zeul Tlaloc. Aceia sunt nişte şerpi încolăciţi în jurul ochilor săi. Vasul simbolizează apa care a adus belşugul recoltelor.

— Arată înfricoşător, spuse femeia, aplecându-se să-l vadă mai îndeaproape.

— Din multe puncte de vedere, aztecii erau brutali, iar artefactele lor reflectă acest lucru. Mace zâmbi ştiind că mulţi dintre membrii Frăţiei Nephilinilor au fost cândva preoţi şi luptători azteci.

— Domnule Secretar Mace, un bărbat îmbrăcat în smoching întinsese mâna către o cutie de cristal, lucrată cu multă artă, de mărimea unui prăjitor de pâine. Colecţia dumneavoastră are atâtea lucrări uimitoare. Totuşi, cea mai elaborată şi surprinzătoare casetă conţine ceva ce seamănă cu o bucăţică de lemn negru. De ce este acest obiect atât de deosebit?

În interiorul cutiei de cristal, pe un stativ acoperit cu satin alb, se afla un obiect de mărimea unui creion dermatograf. Era atât de negru, încât părea să nu aibă niciun decor, iar lumina nu se reflecta deloc pe suprafaţa sa.

— Acesta este vedeta colecţiei mele, spuse Mace.

— O bucăţică de lemn, domnule Secretar? întrebă prima dintre invitate. Mai valoroasă decât acea brăţară cu scarabeu, veche de cinci mii de ani?

Remarca femeii îi provocă lui Mace o grimasă care îi făcu pe ceilalţi musafiri să izbucnească în râs.

— Niciodată nu m-am gândit la egipteni ca la nişte fani Beatles. De acum am să mă refer la piesa aceea ca la brăţara lui Ringo. Remarca provocă şi mai multe hohote din partea oaspeţilor.

— Este chiar o bucăţică de lemn? îl făcu să revină la subiect unul dintre musafiri.

— Sunteţi pe aproape. A început prin a fi o bucăţică de lemn. Ceea ce vedeţi este, de fapt, sevă cristalizată. Dar lemnul din care provine este cel care o face unică.

— Domnule Secretar, ne ţineţi în suspans, spuse unul dintre oaspeţi. Vă rugăm să ne spuneţi mai multe amănunte.

Mace îşi puse paharul pe o măsuţă de lângă perete şi se apropie de exponat. Apoi scoase din buzunar un set de chei şi deschise caseta.

— Povestea acestei bucăţele de lemn este un amestec captivant de istorie biblică şi legendă. Daţi-mi voie să vă întreb: ar fi vreunul

dintre dumneavoastră impresionat dacă v-aş spune că am un unicorn?

Toţi, la unison, negară dând din cap.

— Din multe puncte de vedere, ceea ce priviţi dumneavoastră este la fel de rar ca şi miticul unicorn. Deschise caseta şi atinse cu vârfurile degetelor partea de sus a cutiei de cristal, de parcă mângâia pielea iubitei. Cei familiarizaţi cu Biblia, mai exact cu Cartea Genezei, ştiu că Dumnezeu i-a cerut lui Noe să construiască un vas ca să se pregătească în vederea potopului ce avea să vină. Noe trebuia să construiască vasul din lemnul unui copac răşinos şi să îl călăfătuiască cu catran. De-a lungul secolelor, mulţi au fost cei care au căutat locul în care a rămas înţepenită Arca la sfârşitul Potopului. Acum câţiva ani, un grup de exploratori au localizat ceea ce ei credeau că sunt rămăşiţele acesteia, pe pantele acoperite cu zăpadă ale muntelui Ararat din Turcia. S-au găsit, bine păstrate, câteva resturi de sevă cristalizată provenind din scândurile groase de răşinoase din care Geneza ne spune că ar fi fost folosite pentru construirea bordului. Aşa că, ceea ce vedeţi, este o bucăţică din Arca lui Noe, care a supravieţuit Marelui Potop de acum cinci mii de ani.

Mace urmări expresia de surpriză, atât de previzibilă de fiecare dată, ce se aşternuse pe faţa musafirilor săi, ca de fiecare dată când ajungea să le dezvăluie identitatea micuţului obiect negru.

— Vorbiţi serios? spuse bărbatul privind fix spre chipul lui Mace. Adevărata Arcă a lui Noe?

— Da. Mace se deplasă către cealaltă parte a exponatului, astfel încât să stea cu faţa spre prietenii săi. Această bucăţică, pe care o vedeţi aici, împreună cu încă alte câteva, nu foarte multe, a fost o vreme expusă în Muzeul din Bagdad, unde a fost predată de către membrii expediţiei care descoperiseră Arca. Muzeul din Bagdad era un depozitar remarcabil de antichităţi. Poate vă mai amintiţi că în aprilie două mii trei, imediat după colapsul regimului lui Saddam Hussein, muzeul a fost prădat. A fost un act de vandalism, comparabil ca dimensiuni cu jefuirea Constantinopolului şi cu arderea Bibliotecii din Alexandria. Cei ca mine, care pun mare preţ pe antichităţile omenirii au fost devastaţi de durere. Eu am reuşit să

intru în posesia acestui artefact abia cu puţin timp înainte de începerea războiului din Irak.

— Dacă acesta a făcut parte din colecţia muzeului, cum l-aţi obţinut? întrebă un alt musafir.

Mace exersase micul discurs pe care era gata să-l ţină, în faţa oglinzii, în baie, de nenumărate ori şi încercase pe rând toate expresiile faciale posibile, ca s-o găsească pe cea care ar fi făcut minciuna să pară mai convingătoare. Aşa cum repetase de nenumărate ori, expresia sa deveni melancolică.

— În ciuda imenselor tezaure adunate de Saddam Hussein, spuse el prea puţini bani mergeau către păstrarea moştenirii istorice şi culturale a regiunii. Tiranul nu punea prea mare preţ nici măcar pe tezaurele arheologice naţionale. Cea mai mare parte din bani era folosită pentru palatele sale personale şi pentru stilul său de viaţă extravagant. Aşa că, pentru a face rost de fonduri pentru muzeu, curatorul organiza, din când în când, câte o licitaţie. Era, de fapt, mai degrabă o tombolă. Fiecare dintre sponsori contribuia cu câte un milion de dolari şi primea în schimb un bilet de loterie. Acesta era momentul bine calculat în care îşi lăsa chipul să se lumineze. La ultima astfel de tombolă, organizată chiar înainte de declanşarea războiului, acesta a fost premiul, şi eu am fost câştigătorul.

Mace îşi evaluă audienţa. Nici măcar o singură sprânceană ridicată, niciun semn de nedumerire. Abia dacă îşi putu ascunde un zâmbet. Unul dintre bărbaţii prezenţi îl întrebă:

— S-au mai recuperat şi alte bucăţi din Arcă după ce muzeul a fost jefuit?

— Nu, spuse Mace. În realitate, probabil că hoţii nici măcar nu şi-au dat seama ce erau bucăţelele acelea. Ar fi putut fi trecute cu uşurinţă cu vederea printre miile de alte lucrări de artă, sculpturi în general, care au fost luate din clădire. Jaful a fost haotic, depăşind orice imaginaţie. Din păcate, aceasta ar putea fi singura bucăţică care mai există acum din Arca lui Noe.

— Uimitor, spuse un musafir. Aţi avut noroc că aţi obţinut-o înainte de îngrozitorul eveniment.

— Domnule secretar, aveţi un telefon urgent.

Grupul se întoarse dintr-o singură mişcare către tânărul îmbrăcat într-un costum negru ce stătea în apropiere, ţinând în mâna întinsă un telefon fără fir.

— Vă rog să mă scuzaţi un moment, spuse Mace şi închise caseta de expunere, încuind cutia de cristal şi artefactul din interior înainte să pună mâna pe telefon.

Abia în clipa în care a reuşit să iasă din încăpere şi să rămână singur, în holul din apropiere, îşi apropie telefonul de ureche şi spuse:

— Aici e Mace.

— Sunt Tor.

— E vreo problemă?

— Da.

MOTNEES

— Cum poate o fetiţă de opt ani, pe care n-ai întâlnit-o niciodată, să-ţi deseneze portretul atât de amănunţit? întrebă John, privind schiţa.

— Trebuie să existe o explicaţie logică, îi răspunse Cotten care nu-şi lua ochii de pe rarele maşini care intrau şi ieşeau în parcarea motelului „Briza Tropicală”, în apropiere de locul unde era parcată şi maşina pe care o închiriaseră la sosirea pe aeroportul din Orlando.

— Sunt convins că ai dreptate, spuse el. La urma urmei, acum suntem cam stresaţi şi amândoi avem tendinţa să vedem prea multe semnificaţii în fiecare eveniment. Bărbatul se scărpină uşor, trecându-şi degetele în barba de o zi ce-i acoperea maxilarul. Tera trebuie să fi văzut vreo poză de-a ta.

— Bineînţeles, asta e! spuse Cotten. În albumul cu tăieturi din ziare. Am găsit acolo o fotografie cu mine şi Lindsay de pe vremea când eram la liceu. Era împreună cu nota pe care mi-a lăsat-o ca să mă anunţe că se hotărâseră să fugă de-acasă.

— Dar aia era o poză veche. Schiţa nu reprezintă o fată de liceu. Te-a desenat aşa cum eşti acum. Asta, bineînţeles, dacă nu cumva ai rămas complet neschimbată de pe atunci.

— Aş vrea eu, mai ales că poza a fost făcută cu şaptesprezece sau optsprezece ani în urmă. Cotten îi aruncă o privire provocatoare, să vadă dacă are curajul să facă vreun comentariu legat de vârsta ei.

John păru că înţelege mesajul transmis fără cuvinte şi ridică o mână în semn de apărare.

— Nu pot să-mi imaginez c-ai fi putut fi mai frumoasă decât eşti azi.

Pe faţa ei apăru un zâmbet scurt.

— Răspuns corect, spuse ea, în timp ce-i luă mâinile într-ale sale. Apoi sclipirile jucăuşe din ochii fetei se stinseră încet. Ai dreptate, portretul nu se bazează pe fotografia mea din liceu. Dar Tera ar fi putut să mă vadă la televizor. După incidentul din Rusia, am apărut peste tot în presă.

Cotten se întoarse să privească prin geamul maşinii şi brusc îi trecu prin minte un nou gând.

— Dar mai e ceva ce ar însemna o coincidenţă mult prea mare. Îi strânse mâna apoi îi dădu drumul şi îşi întoarse privirile spre el. Cred că schiţa a fost lăsată în urmă de Tera intenţionat, în caz că venim. Cred că voia să o găsesc. Ca un fel de mesaj.

— Care spune…?

— N-am idee. Dar n-o să aflăm stând aici.

— Ei bine, mai este o altă problemă pe care trebuie s-o discutăm.

— Ce problemă?

— Telefonul. Cel pe care l-am primit de pe mobilul tău, pe când mai eram în Kentuky.

— Ai spus că era un avertisment ca să ne dăm la o parte. Ce altceva e nou? De câte ori au folosit Nephilinii acest text răsuflat şi învechit? Ridică din umeri. Am mai auzit dintr-astea. Şi eu şi tu ştim că n-or să mă omoare. Este împotriva legii lor, care protejează progeniturile Celor Decăzuţi. John, tatăl meu a fost Furmiel, îngerul Orei Unsprezece. Dacă nu s-ar fi căit şi n-ar fi devenit muritor, eu nu m-aş fi născut. Eu însămi sunt un Nephilm, cel puţin jumătate din mine. Aşa că nu mă vor omorî.

— Dar te pot răni, spuse John. Acesta a fost avertismentul, Cotten. Să ne retragem sau ei te vor răni. Rău. Bărbatul îi luă mâna într-ale sale. Te vor mutila, te vor desfigura, te vor aduce în pragul morţii, undeva unde nu e loc decât pentru durere. Crezi că merită riscul să treci prin toate astea doar pentru a găsi un copil care a avut odată o ceartă cu un preot de ţară de undeva, de nicăieri?

— Nu este doar atât John. Ştii că este mult mai mult decât atât. Cotten îşi rezemă capul de tetieră şi privi în gol prin parbriz. S-a întâmplat ceva atunci, în secunda în care am atins schiţa făcută de Tera. Ceva atât de straniu, atât de intens! A fost o legătură deosebită, de parcă eram în legătură cu propria mea mortalitate, cu propriul meu suflet. Reflexia mea perfectă. Se întoarse şi îl privi în ochi. Această senzaţie duce lucrurile mult mai departe decât schiţele, picturile, poemele şi aura roşiatică din jurul pastorului Albrecht. Sunt obligată s-o găsesc.

Fata se opri brusc, chiar înainte de a-i mărturisi cine crede ea că este această fetiţă. John ar fi convins că a luat-o razna definitiv.

Bărbatul luă schiţa şi o studie timp de o clipă înainte de-a o aşeza pe bord.

— Ai spus „Reflexia mea”. Te referi la Motnees, sora ta geamănă?

Cotten dădu doar din cap „Doamne, ce bine mă cunoaşte!” gândi ea. Nu mai era nicio altă persoană în lumea aceasta care să ştie atât de multe despre ea, şi bune şi mai puţin bune.

— Numele ei sună atât de prostesc acum, dar aşa îi spuneam eu. Numele ei de înger. Deşi a murit la naştere, spiritul ei mai venea la mine, pe vremea când eram copil. Ţi-am povestit cum apărea în camera mea şi mă alina când eram bolnavă. În timpul conversaţiilor noastre imaginare, de surori gemene, îmi vorbea despre câte în lună şi în stele. Când am atins fotografia Terei acolo, la fermă, m-am simţit cuprinsă de exact aceleaşi gânduri şl amintiri, atrasă de aceeaşi legătură puternică, o aceeaşi coeziune incredibilă. Aproape că am auzit-o cum mă chema.

— În discuţiile voastre, de surori gemene, vorbeaţi în enochiană, în limba îngerilor?

Cotten îşi simţi ochii plin de lacrimi.

— Da. Îi trebui o clipă ca să se adune. Ideea că Tera este încarnarea lui Motnees, mă sperie de moarte.

— De ce te-ai teme de ea? Nu înţeleg.

— Nu, nu de ea. Mi-e teamă de ceea ce presupune asta. De ce s-ar întoarce, după atâţia ani? Poate că încă nu ştim motivul, dar prezenţa ei înseamnă, cu siguranţă, că urmează să se întâmple ceva îngrozitor. Trebuie că Tera constituie o ameninţare profundă pentru Cei Decăzuţi. Acesta este motivul pentru care o urmăresc cu atâta ferocitate. Tera trebuie să aibă un rol cheie în opoziţia împotriva lor, şi ei bănuiesc acest lucru. Nu se vor opri până când nu pun mâna pe ea.

— Nu vreau să ţi se întâmple nimic rău.

— Ştiu, spuse fata, lipindu-se de el, simţind siguranţa pe care i-o inspira întotdeauna apropierea bărbatului.

John o mângâie uşor pe păr.

— Dar îmi dau seama că nu voi reuşi să te conving să renunţi. Dacă legătura pe care o simţi între voi este atât de puternică pe cât mi-ai spus, înseamnă că aici e ceva important. N-o să ştim până când n-o s-o găsim pe Tera. Dacă măcar am fi înţeles de ce vor atât de mult s-o găsească! Ce fel de ameninţare poate să reprezinte un copil pentru Forţele Răului?

Brusc, Cotten se îndreptă în scaun. Îl privi pe John surprinsă, cu ochii larg deschişi:

— Oh, Doamne! Ce proşti putem fi!

— Nu pricep.

— Vrem să ştim de ce se tem ei de ea? Telefonul meu este la ei, nu-i aşa?

— Bineînţeles, spuse el dând neîncrezător din cap.

Cotten zâmbi.

— Să sunăm să-i întrebăm.

DEGRADAT

— Cum adică nu funcţionează? spuse Mace. Îşi lăsase invitaţii la cină ca să preia convorbirea cu Tor. Cu telefonul la ureche, păşi afară, pe patio-ul pavat cu piatră de râu al reşedinţei sale. De pe acel patio se deschidea o privelişte panoramică a ariei rurale a statului Virginia.

— Este vorba de ceea ce am bănuit de la bun început, spuse Tor, thodiumul s-a degradat datorită miilor de ani de expunere la frig şi îngheţ, acolo, pe culmile munţilor Turciei.

— Scuză-mă. Vrei să spui că nu va funcţiona?

— N-am spus asta. Doar că nu este sută la sută cert. Voi avea nevoie de mai mult timp ca să izolez o mostră utilizabilă din ceea ce mi-ai dat tu.

— Cât timp îţi trebuie?

— Este prea devreme ca să fac o estimare.

— Dar dacă ai folosi artefactul pe care îl am aici?

— Toate vin din acelaşi loc. Pot să încerc, dar nu pot garanta că va funcţiona mai bine.

— Care e alternativa?

— În afară de cazul în care dai peste o sursă pură de thodium, ne întoarcem la planşetă.

Mace îşi frecă bărbia gânditor.

— Cum merge cu puştiul?

— Încet. Este total imprevizibil.

— Şi prietenul tău, bancherul?

— Se împrieteneşte cu puştiul. Dar Jackson, adică Benjamin Ray, nu prea are nici el noroc cu băieţelul acesta aiurit. Uneori mă gândesc că ar fi trebuit să fi intrat în mainframe-ul CyberSys ca hackerii, în loc să scoatem cu linguriţa codul din mintea unui puşti de opt ani, mai ales dintr-a ăstuia.

— Dacă ai fi procedat aşa cum spui, am fi intrat într-o rutină de-a oul sau găina. Ca să poţi intra şi să furi sistemul de operare aveai nevoie de un computer cuantic şi ca să operezi computerul cuantic

trebuia să intri în sistemul lor. Copilul trebuie să reprezinte calea mai uşoară.

— Păi, atunci vino tu aici în Hicksville şi încearcă-ţi norocul.

— Nu am răbdarea necesară pentru astfel de probleme. Ţine-te de capul lui. Între timp am să pun pe cineva să-ţi ducă celălalt artefact din thodium. Va zbura până la Little Rock şi apoi va lua o maşină până la tine.

— Este perfect, dar aşa cum ţi-am spus, nu garantez că va merge mai bine decât bucata pe care mi-ai dat-o deja.

— N-am nevoie de garanţii, vreau doar rezultate.

— Cel care aduce artefactul să mă sune imediat ce ajunge în oraş. Locul ăsta este al naibii de greu de găsit, aşa că mai bine mă duc eu după el. Şi, pentru că veni vorba, n-o să stea aici. Locul a devenit deja mult prea aglomerat, cu puştiul Olsen şi cu bancherul pe capul nostru. Eu am proiectat sistemul şi îl pot conduce singur.

— Bine, numai vezi de-ţi continuă treaba şi scoate restul codului de la puşti.

Mace apăsă pe butonul de închidere al telefonului fără fir. Nu luase în calcul faptul că thodiumul ar fi putut să se fi degradat. Asta ar putea deveni o problemă foarte mare în programul evenimentelor pe care îl gândise. Unde ar mai putea găsi alte surse? Răspunsul era îngropat undeva în povestea Marelui Potop, asta era sigur.

Mace păşi prin patio în lung şi-n lat, încercând să-şi amintească cât mai multe din faptele legate de Potop care fuseseră ascunse sau care s-au pierdut de-a lungul veacurilor. Existaseră detalii despre eveniment care nu au fost prezentate în scripturi, mai ales datorită influenţei Celor Decăzuţi, care au exacerbat aroganţa şi egoismul oamenilor care au aprobat şi au asamblat Biblia. Multe din scrierile vechi, suluri şi cărţi au fost lăsate pe dinafară deoarece nu erau conforme cu învăţăturile Bisericii sau pentru că Fiul Zorilor alesese să le elimine. Bătrânul îi spunea inspiraţie selectivă.

Un fapt de acest fel era legat de construcţia Arcăi. Mace ştia că, în Geneză, lemnul folosit pentru construcţia Arcăi era numit gopher sau lemn răşinos, un obscur material antedeluvian care, nu era bine definit, şi care nu ar mai exista nicăieri în lumea de acum. În

realitate, lemnul utilizat la construcţia Arcăi era cherestea ce fusese tăiată şi prelucrată din Pomul Vieţii, care pe atunci creştea în partea de răsărit a Grădinii Edenului. După Potop, Arca a fost dezasamblată şi lemnul a fost cărat de Noe şi de descendenţii acestuia către ţinuturile îndepărtate, unde s-au dus ca să repopuleze Pământul. Dar, ceea ce era esenţial, cheia problemei lor actuale, consta în seva pe care o secreta acel lemn. Odată această sevă cristalizată, ea se transforma într-un material care provenea din Grădină. Răşina cristalizată a Pomului era ceea ce numea Tor „thodium", puterea din spatele computerului Hades.

Pomul era de-acum dispărut pentru eternitate, după ce îşi dăduse, acum cinci mii de ani, ultimele crengi şi rădăcini pentru construcţia Arcăi. Dar faptul că lemnul a fost dispersat de către descendenţii lui Noe, însemna că, probabil, s-au mai făcut din el şi alte obiecte şi că acestea ar mai putea exista încă. Pentru Mace fusese uşor să obţină puţinele rămăşiţe rămase din Arcă pe muntele Ararat. Vandalizarea muzeului din Bagdad fusese, până la urmă, doar o diversiune convenabilă ca să poată să le fure. Sarcina ce-i stătea acum în faţă, de a găsi şi alte rămăşiţe din Arcă, nu va fi chiar atât de uşoară. Va trebui să-l consulte pe Fiul Zorilor, să se scufunde în eonii de înţelepciune ai conducătorului său şi să adâncească studiul Bibliei şi a altor documente antice. Undeva, îl aştepta cu siguranţă o sursă pură de thodium. Acum era doar o problemă de-a o găsi înainte ca proiectul Hades să fie dezvăluit lumii şi ca viitorul Armatei Rubinii să fie compromis.

Mace se întoarse, cuprins de o nouă şi puternică hotărâre, întră în casă şi le spuse oaspeţilor care îl aşteptau în marea sală cu exponate:

— Doamnelor şi domnilor, să mergem să servim desertul.

THODIUM

Max Wolf privea către aparatul de filmat în vreme ce reporterul reţelei de ştiri Sattelite News Network spunea:

— Dr. Wolf, vă rugăm să-i transmiteţi domnului Olsen că ne rugăm cu toţii pentru ca să-şi regăsească fiul, pe Devin, în cel mai scurt timp posibil.

— Mulţumesc, spuse Max. Am să-i transmit. El şi reporterul, împreună cu echipa carului de reportaj al SNN se aflau adunaţi la umbra palmierilor de peste drum de sediul corporaţiei CyberSys, situată în centrul oraşului Miami, pe bulevardul Biscayne. În noaptea precedentă, pe deasupra Floridei de sud trecuse un front atmosferic umed, dar acum bolta cerului era de un albastru imaculat. Aerul devenise mai răcoros acum, mai ales că briza de toamnă târzie, ce învolbura frunzele palmierilor, adia alene, amestecându-le foşnetul cu zgomotul traficului de după-amiază.

Reporterul dorise să ia interviul în interiorul clădirii laboratoarelor companiei, dar regulamentul privitor la securitatea corporaţiei interzicea accesul camerelor de filmat în zonele restricţionate folosite de cercetători. În consecinţă instalaseră carul de reportaj pe pajiştea parcului tropical ce se întindea în apropiere, aşa încât în fundal să se vadă clădirea CyberSys şi logo-ul acesteia, cu fulgerul de un albastru-cobalt strălucitor.

— Fără a intra în prea multe detalii tehnice, puteţi să explicaţi, pentru spectatorii noştri, ce este, de fapt, proiectul Destiny?

— Destiny este numele de cod pentru ceea ce noi sperăm să fie primul computer cuantic complet funcţional, răspunse Max.

— Şi ce este un computer cuantic?

— Probabil că o modalitate bună de a vizualiza acest computer ar fi să îl comparăm cu clasicul PC cu care suntem cu toţii atât de familiarizaţi. Imaginaţi-vă PC-ul ca fiind venerabila navetă spaţială „Entreprise” iar un computer cuantic ca fiind fictiva navă stelară „Entreprise”. Una călătoreşte cu zeci de mii de mile pe oră, cealaltă cu viteze apropiate de viteza luminii. Cel puţin în filme. Deci una

dintre cele mai mari diferenţe între cele două computere este viteza cu care se realizează calculele.

— E o comparaţie foarte sugestivă, dr. Wolf… şi un salt tehnologic uriaş.

— Viteza e totul în computerele cuantice, adăugă Max. De exemplu, unele simulări moderne pentru care supercomputerele IBM tip Blue Gene lucrează ani întregi, pe un computer cuantic ar dura doar câteva secunde.

— Impresionant, spuse editorul. Mulţi din spectatorii noştri sunt familiarizaţi deja cu CyberSys şi cu faptul că această corporaţie este lider atât în domeniul dezvoltării tehnologiilor de încriptare de mare viteză, cât şi al cercetărilor în domeniul computerului cuantic. Spuneţi-ne care este principalul obstacol care stă în calea creării unui sistem „Destiny” funcţional?

— Într-un cuvânt, spuse Max, incoerenţa. Într-un computer cuantic toate datele sunt depozitate în ceea ce se cheamă qubiţi – mai simplu, un bit de informaţie per atom. În procesul de computare, este necesar ca aceşti qubiţi să interacţioneze între ei, după nevoi, dar să nu interacţioneze cu cei din imediata lor apropiere, deoarece o astfel de interacţiune ar induce zgomote şi alte rezultate nedorite. Pentru ca sistemul să funcţioneze la parametri normali, trebuie să menţinem computerul într-o stare coerentă. Cea mai slabă interacţiune cu lumea exterioară dă naştere unor incoerenţe în sistem care, la rândul lor, conduc la apariţia celui mai mare inamic al nostru, incoerenţa şi coruperea computaţiilor.

— Cât de aproape sunteţi de găsirea unei soluţii?

— Mai avem încă de lucru. Problema constă în depozitarea qubiţilor. Am încercat să folosim aproape orice. Am testat practic toţi atomii cunoscuţi, ba chiar şi unele materiale exotice, cum ar fi unele diamante cu impurităţi, doar ca să găsim materialul de stocare perfect. Nimic nu funcţionează suficient de bine ca să se evite un oarecare nivel de incoerenţă.

— Deci, dacă aţi încercat toate materialele existente, am putea trage concluzia că este imposibil să construim un computer cuantic adevărat?

— Ei bine, răspunse Max cu un zâmbet, ceea ce am vrut să spun este că am încercat fiecare substanţă cunoscută pe care am reuşit să punem mâna. În natură există doar nouăzeci şi două de elemente, dar oamenii de ştiinţă au descoperit din când în când şi altele, în condiţii de testare specializate. O descoperire recentă, care credem că va conduce la rezultate pozitive, este un element numit thodium, un atom necunoscut înainte, care se află situat în partea de sus a tabelului elementelor.

— De unde ştiţi că ar putea fi potrivit?

— Până la această oră, este doar o teorie bazată pe cantităţile de unul până la doi atomi care au fost creaţi în timpul testelor cu acceleratorul de particule.

— Nu este suficient pentru nevoile dumneavoastră, nu-i aşa?

— Nu. Nu putem produce suficient de mult ca să confirmăm compatibilitatea sa şi, din nefericire, nu cunoaştem nicio sursă naturală a acestui element. În acest moment, existenţa în stare naturală a acestui element este doar ipotetică.

— Trebuie să admit că nu se ştie nimic despre thodium.

— La fel ca un număr redus de alte elemente, care sunt fie doar teoretice, fie extrem de rare, îi răspunse Max, thodiumul este de obicei menţionat doar în notele de subsol ale jurnalelor ştiinţifice.

— Îmi mai amintesc de vreo două, din anii de colegiu, aprobă reporterul dând uşor din cap. Nimeni nu ştia de ce ne mai chinuim să studiem ceva atât de rar, încât toată cantitatea existentă ar încăpea într-un degetar.

— Probabil că vă gândiţi la astatiniu sau franciu. S-a estimat că în întreaga lume există doar o uncie de astatiniu. Oamenii de ştiinţă ne spun că, în ceea ce priveşte franciul, în întreaga natură sunt în jur de cinci sute de grame.

— Puteţi să ne descrieţi thodiumul?

— Tehnic vorbind, este o formă specifică de răşină cristalizată. Simulările noastre arată că acesta prezintă toate caracteristicile de care avem nevoie ca să putem evita apariţia incoerenţelor în depozitarea qubiţilor. Dacă teoriile sunt corecte, thodiumul ar fi materialul perfect de ardere spectrală. Cu ajutorul laserului am putea să ne adresăm individual fiecărui atom de thodium şi să citim

starea lor fără nicio problemă. Am stabilit teoretic faptul că atomii de thodium interacţionează puternic între ei, permiţându-ne să realizăm porţi logice cuantice extrem de rapide. Şi credem că acesta posedă o tranziţie atomică la nivelul a două dintre nivelele sale energetice extrem de fine, dar care sunt atât de minunat de bine izolate între ele şi faţă de mediul extern, încât un qubit ar putea trăi acolo practic pentru eternitate, fără să fie conturbat de zgomote sau incoerenţe.

— Deci tot ceea ce aveţi de făcut este să adunaţi un lot de thodium şi veţi putea construi primul sistem „Destiny” complet funcţional?

— Teoretic, da.

Operatorul de imagine le semnală că segmentul de timp era aproape terminat.

— Este fascinant, dr. Wolf. Ştiu că spectatorii noştri abia aşteaptă să mai audă veşti de la CyberSys, ca să afle că aţi rezolvat problema incoerenţelor şi că aţi construit primul computer cuantic „Destiny” complet funcţional. Când veţi realiza acest lucru, sperăm că ne veţi invita din nou ca să vă relatăm povestea.

— Bineînţeles, îi răspunse, politicos, Max.

— Încă o întrebare, dr. Wolf.

Max aprobă fără să mai spună ceva.

— Dacă cineva ar putea construi un computer la fel de puternic cum ar fi cel din proiectul „Destiny”, cum ne-ar afecta asta pe noi, oamenii de rând?

— Ar face ca toate sistemele de încriptare, existente şi funcţionale astăzi, să devină inutile. Şi, ca şi când atunci s-ar fi gândit la asta, Max adăugă: şi ar băga frica în orice agenţie de securitate din lume.

CAMERA DE JOACĂ

Uşa se deschise şi în micul dormitor îşi făcu intrarea Tor. Devin, care stătea pe marginea patului, începu imediat să-şi scuture mâinile de parcă încerca să şi le usuce de o apă imaginară. La celălalt capăt al încăperii, Ben se sprijini de perete ca să poată urmări scena mai bine.

— Devin a sosit vremea să te duci să te joci, începu discuţia Tor.

— Joc, joc, joc. Devin repeta cuvintele cu viteza unei mitraliere.

— Ştii cât de mult îţi place să te joci, Devin. Tor stătea în picioare, lângă băiat. Tocmai am instalat ultima versiune a lui „Company of Heroes". Îţi place tare mult, îţi aminteşti?

— „Company of Heroes", „Company of Heroes". Încantaţia sa se reprofilase pe denumirea jocului.

— Faci lucrurile dificile, Devin, spuse Tor cu un început de nerăbdare.

— Ben merge, Ben merge.

— Cred că vrea să spună că vrea să merg şi eu cu el, spuse Ben, mulţumit că puştiul respecta planul. Spera ca Devin să-şi amintească totul.

— Domnul Jackson nu joacă jocuri video, Devin, spuse Tor.

Devin îşi aşeză mâinile în poală şi începu să se legene ca într-un balansoar, cu privirea fixată doar uşor în stânga lui Tor.

— Ce ar putea fi rău în asta? spuse Ben, încercând să nu forţeze nota prea mult. Poate că va fi mai cooperant.

Tor se întoarse spre Ben şi îl privi neîncrezător.

— Poate. Ezită un moment de parcă s-ar gândi la idee, apoi se întoarse spre Devin şi spuse: Ai auzit? Noul tău amic vine cu noi şi se va uita la tine cum te joci. Acum vii, Devin?

Devin se opri din balansare şi se ridică în picioare.

— Se pare că lucrurile se îmbunătăţesc deja, spuse Tor, apoi se îndreptă către uşă şi o deschise: Pe aici, domnilor.

Ben îl urmă pe Devin şi ieşiră toţi trei afară din dormitor, intrând într-o încăpere cu mult mai mare, pe care Ben abia dacă o zărise până atunci. Primul lucru pe care îl observă a fost aerul rece –

suficient de îngheţat ca să îşi vadă propria răsuflare. Presupuse că temperatura atât de scăzută era necesară pentru a împiedica echipamentele de calcul să se supraîncălzească. El şi Devin îl urmară pe Tor în timp ce treceau printre cele douăzeci şi cinci de rânduri de rafturi metalice ce împânzeau camera dintr-un capăt în celălalt. Ben estimă că fiecare raft avea mai mult de cincizeci de picioare lungime. Zgomotul înfundat şi persistent făcut de ventilatoarele computerelor în funcţiune îi creau un sentiment de nelinişte. Mii de mici leduri multicolore clipeau de-a lungul rândurilor nesfârşite de echipamente întunecate, precum ochii unor extratereştri. Pe când străbăteau încăperea, Ben observă că nu mai era niciun suflet de om în zonă, dar simţea că Tor nu avea cum să fie singura fiinţă omenească prezentă. Mai ales că în pădure, chiar înainte de a avea accidentul, îl mai văzuse şi pe omul acela îmbrăcat în canadiană roşie. Operaţia asta era mult prea mare pentru ca să fie realizată de o singură persoană.

Aruncă vreo două priviri fugare spre tavan, confirmându-şi amplasarea duzelor de apă – exact la fel cum erau cele folosite în depozitele pentru date din spitalele sale, cu mulţi ani în urmă, înainte de scoaterea în afara legii a CFC.

Dar reglementările permiteau, totuşi, anumite excepţii pentru unii dintre utilizatori, cum ar fi armata. Dacă asta era situaţia şi aici, şi tancurile de halon erau încă armate, atunci era posibil ca planul lui să poată avea succes.

La celălalt capăt al încăperii, Tor îi conduse pe cei doi în sus pe o scară metalică, până la un al doilea nivel a ceea ce, bănuia Ben, fuseseră cândva birouri – fiecare dintre ele dotat cu o fereastră mare, care îţi permitea să vezi o imagine de ansamblu a sălii computerelor.

În timpul scurt scurs din clipa în care porniseră din dormitor, Ben începuse să clănţăne din dinţi.

— Chiar trebuie să le menţineţi la temperaturi atât de scăzute? întrebă el.

— Acele mainframe-uri s-ar topi într-o clipă dacă ar fi mai cald, îi răspunse Tor. Nu-i o problemă, te obişnuieşti.

— Poate tu, spuse încet Ben.

După ce intrară în prima încăpere, Tor închise uşa şi apăsă comutatorul pornind plafonierele fluorescente, în birou era cu mult mai cald, şi Ben fu recunoscător pentru asta. Nepăsător, ridică privirile către plafoniere. În imediata lor apropiere se găsea încă o duză pentru halon.

În cameră, lângă unul din pereţi, se aflau un scaun şi un birou pe care era aşezat un PC, cu tastatură şi monitor şi cu un joystick. De peretele opus erau sprijinite alte două scaune, pliate.

— Uite aici. Devin. Ultima versiune a lui „Company of Heroes". Ia loc. Ai la dispoziţie obişnuitele tale treizeci de minute ca să dai gata câţiva băieţi răi. Apoi mă întorc să te ajut să-ţi reiei treaba de unde am lăsat-o ieri. Bătu cu palma în spătarul scaunului şi Devin se aşeză în faţa calculatorului. Într-o clipă, zgomotul tancurilor şi avioanelor din al Doilea Război Mondial umplură încăperea. Între timp, Devin traversa un câmp de luptă virtual, care parcă luase foc din cauza exploziilor minelor, câmp de luptă situat undeva, în teatrul de luptă european.

— Domnule… domnule Jackson! spuse Tor, arătând cu mâna înspre câteva scaune metalice aflate pe lângă perete. Mă întorc în curând.

Tocmai pe când se pregătea să plece, începu să sune telefonul. Tor răspunse:

— Da. Tânărul ascultă atent câteva clipe, apoi: Bine, eşti la doar douăzeci de minute de mine. Ţine-o de-a lungul lizierei Pădurii Naţionale Ozark. Intrarea principală a vechii baze militare va apărea undeva în dreapta ta. Arată de parcă totul ar fi încuiat. Nu-ţi fă griji. Aşteaptă-mă liniştit la poartă. Vin să te întâlnesc. Apoi ascultă comentariile venite de la celălalt capăt al conexiunii. Au fost probleme la trecerea thodiumului prin filtrele de securitate? — o ultimă pauză – şi: în regulă. Pe curând.

Tor apăsă butonul unui aparat portativ de emisie-recepţie pe care îl scoase dintr-un suport de la brâu:

— Da, se auzi vocea unui bărbat.

— Vino sus, în camera de jocuri, şi supraveghează puştiul şi pe domnul Jackson. Trebuie să mă întâlnesc cu curierul.

— Bine, răspunse vocea.

Ben auzi zgomotul unor paşi grei pe scările de metal. Omul cu barbă în canadiană roşie îşi făcu repede apariţia. Tor vorbi cu el cu o voce uşor răguşită, după care se îndreptă grăbit spre scări. Bărbatul apucă un scaun şi îl puse în capul scărilor, lângă uşa încăperii, cu spatele întors către fereastra de supraveghere.

— Nu pot suporta zgomotul făcut de jocurile astea, spuse el în timp ce închidea uşa după el.

Ben auzi un clinchet scurt şi îşi dădu seama că uşa se blocase automat. Nu-şi luă ochi de pe ceafa bărbatului până când fu sigur că bărbatul în canadiană nu se mai gândea la ei.

— Devin, îl chemă el încet pe băiat. Nu te întoarce. Joacă-te în continuare. Trebuie să ne schimbăm planurile.

Băiatul continuă să manipuleze tastatura şi joystickul. Ben începea să se întrebe dacă îl auzise.

— Devin, m-ai auzit?

Devin se opri o secundă şi îşi scutură mâinile. Apoi se întoarse şi începu din nou să arunce în aer tancurile. Ben se apropie de băiat şi îşi puse mâinile pe umerii lui.

— În regulă, uite ce vreau să faci.

URMĂRITORUL

— Aşa este, spuse John în receptorul telefonului. Îi dădu şefului secţiei Venatori de la ambasada Vaticanului din Washington D.C., numărul de telefon al lui Cotten. Este un iDEN Nexten Motorola echipat cu sistem AccuTracking. În timp ce vorbea o privea pe Cotten ca să-i confirme că reţinuse corect.

— Erau aşezaţi pe o bancă sub un stejar masiv acoperit de muşchi, pe malul lacului Eola, în centrul oraşului Orlando. Mijlocul lacului era dominat de o fântână circulară imensă ce-i aminti lui Cotten de o farfurie zburătoare şi care împrăştia fuioare de ceaţă în aerul cald atât de obişnuit în centrul Floridei. Prin parc se plimbau mame împingând landouri, depăşite de cei ce alergau pe role şi de turiştii ce admirau peisajul din jurul lacului de douăzeci şi trei de acri.

— Suntem gata de plecare. Sună-mă imediat ce ai o locaţie. Mulţumesc. John închise telefonul cu o mişcare bruscă şi se întoarse spre Cotten. Totul e pregătit.

— Sunt agitată, spuse fata întorcându-şi privirea către fântâna din centrul lacului. Nu prea ştiu ce să spun.

— Exact ce am discutat mai înainte. Întreabă-i de ce vor să-i facă rău Terei. Vezi dacă ar vrea să ne întâlnim şi să discutăm.

— Acum pare atât de uşor. Fata îşi agită braţele neliniştită. Dar când voi avea telefonul în mână ştiu că o să dau chix.

Un cuplu mai în vârstă trecu pe lângă ei vorbind în spaniolă. Odată ce se îndepărtară, astfel încât să nu-i mai poată auzi, John reluă discuţia spunând:

— Bun, hai s-o facem.

Nu foarte încrezătoare, Cotten puse mâna pe telefonul lui şi îl deschise. Formă numărul şi aşteptă. Cine îi va răspunde? Bărbat sau femeie? La capătul celălalt vor vedea identitatea apelantului şi vor şti că îi sună John. Trebuia să vorbească cu încredere. Fără ezitări, fără tremurături. John îi spusese că trebuie să păstreze controlul conversaţiei, că ea trebuie să o conducă.

Strânse ferm aparatul şi îşi formă propriul număr de mobil. Apoi duse telefonul la ureche şi aşteptă ca la celălalt capăt cineva să deschidă aparatul. Ca să-şi dea curaj, nu-şi dezlipi nicio clipă privirea de ochii bărbatului, plină de recunoştinţă pentru că el se afla acolo, alături de ea.

Un apel. Două apeluri. Trei apeluri.

„Bună, aici e Cotten. Nu pot să vă răspund acum, dar lăsaţi un mesaj şi am să vă sun eu cât pot de repede.

Biip.

Fata apropie telefonul de buze şi spuse:

— Ce vreţi de la Tera Jordan? Este doar un copil. Lăsaţi-o în pace. Lăsaţi-o în pace pe mama ei. Nu v-au făcut nimic. Dacă vreţi să vă confruntaţi cu cineva…

John scutură din cap. Nu. Nu.

— De ce să nu ne întâlnim noi? continuă Cotten având grijă să păstreze tonul şi ritmul. Sunaţi la acest număr. Am să vorbesc eu cu voi. N-o mai hărţuiţi pe Tera. Lăsaţi-o în pace! La ultimele cuvinte, vocea i se ascuţise. Trase adânc aer în piept, închise telefonul şi îşi strânse buzele. A fost rău?

— Nu, îi răspunse John. Mesajul tău a fost transmis. Ştim că ei în niciun caz n-ar fi răspuns. Aşa că nu a fost o surpriză din acest punct de vedere. Acum relaxează-te şi să vedem ce se întâmplă. Bărbatul se ridică în picioare. Hai să mergem undeva să luăm prânzul.

Cotten îi înapoie telefonul. Oare au să sune? Şansele, credea ea, erau la fel de mari ca şi cele de a întâlni extratereştri veniţi cu fântâna-farfurie zburătoare ce trona în mijlocul lacului Eola.

*

* *

— Or să ne lase să stăm pe gratis, buburuză mică, spuse Lindsay când au ajuns în faţa uşii de la camera numărul 14 a motelului „Dos Palmas”, câteva mile mai la sud de Key Largo. Nu-i aşa că e o veste bună?

Tera ridică din umeri.

— Aşa o fi.

Lindsay răsuci cheia în broască şi deschise uşa. Păşiră înăuntru şi femeia apăsă comutatorul. Lampa de pe noptieră începu să lumineze

difuz încăperea. Camera era mică şi prea demult nereparată. Avea mare nevoie de o zugrăveală proaspătă, de un covor şi de ceva mobilă nouă. Frigiderul era unul mic, cam jumătate ca mărime comparativ cu unul de acasă, iar combina de gătit era, de asemenea, o versiune mică. Las'că le era de ajuns. Tipul de la recepţie le spusese că tocmai renovau, dar Lindsay nu vedea nici scule şi nici muncitori în preajma bătrânului şi şubredului motel din Florida Keys.

Înţelegerea pe care o încheiase cu omul de la recepţie era că le lăsa să stea fără bani, dacă, în schimb, mai făcea curăţenie, spăla lenjeria şi mai stătea uneori la recepţie, doar câte un pic. Slujba era de şapte zile pe săptămână, dar motelul avea doar douăzeci de unităţi de cazare. Managerul o asigurase că îşi va termina treaba în fiecare zi, nu mai târziu de mijlocul după-amiezii. Probabil că asta era o minciună, gândi ea, în timp ce-şi aşeza în scrinul cu sertare puţinele lor lucruri. Presupunea că mulţi dintre cei care vin pe aici o fac doar ca să-şi piardă urma, aşa, ca ele.

Tera se aruncă pe pat şi apăsă butoanele telecomenzii televizorului. Imaginea era cam albicioasă.

— Ce are televizorul? întrebă ea.

— Trebuie să reglezi urechiuşele de iepure de colo, dulceaţă mică, îi răspunse mama, arătând cu privirea cele două baghete metalice ce se înălţau din spatele aparatului.

Nu se gândise niciodată că va ajunge să trăiască aşa, dar cel puţin ea şi cu Tera erau în siguranţă. Nu trebuiau să se înregistreze şi nici să folosească cardul. La recepţie dăduse nişte nume fictive şi nu i se ceruse niciun document ca să se identifice. Urma să fie plătită la negru, un fel de mică compensaţie, în bani peşin, cu mult mai puţin decât salariul minim, dar măcar le ajungea pentru mâncare. O să se descurce ele, era convinsă.

În timp ce Tera se juca cu urechile de iepure, încercând să obţină o imagine cât de cât decentă, Lindsay stătu în faţa ferestrei privind către golful Florida pe deasupra terenurilor de shuffleboard. Printre palmieri se puteau vedea valurile ce se rostogoleau alene unele peste altele. Dintr-o dată se simţi goală pe dinăuntru şi avu un sentiment de adâncă epuizare. Viaţa i se restrânsese la o cameră

mică şi jegoasă dintr-un motel al anilor ’50. Nu era întru nimic diferită de blazaţii, morţii vii, generaţia de explozie demografică, blocaţi psihic în anii ’60, care îşi găsiseră refugiu în această parte a statului „Raze de Soare”. Avea o fiică talentată care probabil că înnebunea, şi niciun semn, niciun cuvânt de la Cotten Stone.

Lindsay se simţea singură, abandonată, neajutorată, încercând să-şi mascheze suspinele pentru ca Tera să nu o audă, femeia îşi acoperi gura şi începu să plângă în tăcere.

*

* *

De abia îşi terminaseră de mâncat sandviciurile cumpărate de la terasa restaurant de lângă lacul Eola, că telefonul lui John începu să sune.

— Începe balul, spuse el în timp ce-l scotea din tocul de la brâu. Aici Tyler.

În timp ce gusta dintr-un pahar de ceai proaspăt, Cotten privea absorbită alunecarea lină a câtorva bărci de plăcere în formă de lebădă ce pluteau în tăcere de jur-împrejurul lacului, propulsate de câţiva turişti care vâsleau cu convingere. Asta nu o împiedică să asculte încordată conversaţia lui John, nerăbdătoare să ştie ce au aflat cu ajutorul locatorului GPS.

— Zău? sprâncenele bărbatului se ridicară a neîncredere. Eşti absolut sigur? Bine, îţi sunt recunoscător pentru efortul pe care l-ai făcut ca să afli toate astea.

— Ei bine? John închise telefonul şi scutură din cap. Rămase o vreme cu privirea pironită în gol, apoi se întoarse spre prietena sa.

— N-o să-ţi vină să crezi.

— Pune-mă la încercare, spuse Cotten, simţind că e gata să explodeze.

— Nu au avut nicio problemă ca să stabilească locaţia telefonului tău. Dar rezultatul a fost… neobişnuit, aşa că au mai repetat verificarea de încă trei ori. Bărbatul se aplecă înainte, de parcă cineva din restaurant le-ar fi putut asculta discuţia. Telefonul tău se află la Washington.

— Şi?

— În Casa Albă.

HALON

Ca să-i atragă atenţia, Ben îşi apăsă mâinile pe umerii lui Devin. Băiatul continuă să folosească joystickul ca să distrugă efectivele militare virtuale din peisajul rural francez.

— Îţi aminteşti cum am stabilit aseară că intrăm în sistemul de securitate şi pornim alarmele de incendiu?

— Foc! Foc! Foc! spuse Devin, fără să piardă nicio lovitură din joc.

— Nu. Nu. Sâttt! Nu scoate o vorbă. Doar ascultă. Se aplecă peste Devin de parcă ar fi urmărit cu atenţie acţiunea din joc. Trebuie să ne schimbăm planul. Vreau să porneşti alarmele în trei minute. În o sută optzeci de secunde.

Ben privi în spate ca să verifice ce făcea gardianul lor. Bărbatul îşi mutase scaunul, iar acum stătea cu faţa spre ei. Ochii lui nu se dezlipeau de Ben.

Ben îi făcu prietenos cu mâna şi se reîntoarse la poziţia sa anterioară, cu mâna pe umărul lui Devin. Spera că putea să-l facă pe puşti să înţeleagă ce are de făcut, fără să-l lase din mână. Trebuiau să profite de absenţa lui Tor.

— OK, Devin, spuse el încet, bătând uşor cu palma spatele băiatului de parcă l-ar fi felicitat pentru victoriile din joc. Fă să pornească alarmele peste exact o sută optzeci de secunde. Apoi, după încă cinci secunde, scoate din funcţiune Halonul. Dar, şi asta este foarte important!

Spuse el, ţinându-şi ambele mâini pe umerii băiatului. Porneşte gazul împotriva incendiilor, dar numai în afara acestei încăperi. Poţi face asta?

Devin aprobă din cap. Puse jocul pe pauză şi deschise panoul de control ca să schimbe setările jocului. În acelaşi timp, deschise o altă fereastră, care conţinea setările de configurare ale sistemului de siguranţă al clădirii.

În timp ce făcea toate aceste acţiuni, Ben îşi verifică ceasul şi se poziţionă astfel încât să fie sigur că bloca priveliştea Canadienei Roşii către ecranul computerului. Nefiind un specialist în computere,

Ben nu-şi dădea seama la ce setări umbla Devin. Putea doar să spere.

— Devin! şopti Ben: Fii gata să fugi spre uşă imediat ce auzi că au pornit alarmele. Tipul ăla o să vrea să intre ca să ne prindă. Când se deschide uşa, va porni şi Halonul. Voi avea grijă de el în timp ce tu fugi afară din cameră. Trebuie să ieşi cât poţi de repede sau nu vei mai putea respira. Gazul înlocuieşte tot oxigenul din aer. Ai înţeles?

Băiatul se întorsese deja la jocul lui. Dădu din cap chiar în clipa în care aruncă în aer un tanc german.

Ben se ruga ca puştiul să fi înţeles şi să facă exact ceea ce-i ceruse. Dar Devin era imprevizibil şi, în afară de uşoara aprobare din cap, nu observase nimic care să-i dea de înţeles că Devin pricepuse ce are de făcut. Nu putea forţa nota şi să încerce să vorbească cu Devin faţă în faţă, în niciun caz acum, când erau urmăriţi cu atenţie de gardian. Trebuia să se mulţumească cu datul din cap al băiatului. Ben bătu uşor umerii puştiului, de parcă cir fi fost vorba de o mişcare pe care băiatul o făcuse în joc, apoi şopti:

— Odată ce ajungi afară din cameră, aleargă în jos pe trepte şi găseşte o uşă către exteriorul clădirii. Sistemul ar trebui să le deblocheze automat. Ieşi şi aleargă drept către pădure. Nu te opri şi nu mă aştepta. Ţine-o tot într-o fugă. Ai înţeles?

— Devin dădu din nou din cap.

Ben se întoarse la scaunul său. Îi zâmbi şi dădu din cap către Canadiana Roşie. „Sper că-ţi va face plăcere să iei un scaun în cap.”

Uitându-se la ceas cu un gest ce voia să pară un automatism, se lăsă să cadă pe scaunul pliant şi îmbrăţişă spătarul celuilalt scaun, aflat în apropiere, încet strângerea îi deveni tot mai puternică.

Cinci secunde.

Ben simţi cum i se măreşte pulsul. Transpiraţia îi inundase subţiorile. Asta era. Cea mai curajoasă mişcare pe care a făcut-o vreodată. Cu siguranţă că era cu mult mai mult decât statul în sala de judecată şi să nege cu o expresie de jucător de poker că ar fi făcut ceva rău atunci când a ascuns datoriile de miliarde de dolari şi a făcut să se evapore fondurile de pensie a mii de angajaţi. Mult mai mult decât faptul că şi-a înscenat propria moarte. Acesta urma să fie

cel mai important moment al vieţii sale: salvarea unui băieţel de opt ani de la o moarte sigură. Cea mai potrivită faptă care să-l apropie de izbăvire…

Alarma începu să urle şi luminile stroboscopice luminau halucinant camera computerelor mainframe de la parter, în vreme ce luminile roşii rotitoare de alarmă măturau pereţii cu razele lor purpurii.

Devin îngheţă în scaun, dând din mâini, fluturându-şi-le dezordonat pe lângă urechi, scuturându-şi capul.

— Devin, în picioare! strigă Ben, după care prinse băiatul şi îl ridică cu forţa în picioare.

Devin clipi de mai multe ori după care îşi lăsă braţele să cadă pe lângă corp.

— Când se deschide uşa ia-o la fugă! spuse Ben. Eşti gata?

Ben apucă scaunul din metal de spătar şi îl ridică, gata să-l folosească ca pe o măciucă asupra Canadienei Roşii.

În clipa în care omul deschise uşa, halonul se descărcă din duzele din plafon şi urechile începură să-i pocnească ca atunci când se lansează o rachetă. Halonul, de obicei incolor, formă un nor alb din cauza faptului că, prin depresurizare bruscă, temperatura gazului scăzuse brusc la intrarea în contact cu umezeala din atmosferă.

Ben mânui scaunul cu toată forţa şi îl lovi pe gardian în cap şi în piept. Loviturile au fost atât de puternice încât Canadiana Roşie zbură practic prin fereastră.

Devin parcă prinsese rădăcini.

— Aleargă Devin, aleargă, urlă Ben, în timp ce pregătea scaunul pentru o nouă lovitură. Simţi primele semne ale atacului de cord. Resimţi din plin forţa cu care inima îi pompă sângele, ca pe o lovitură de ciocan atât de puternică încât îl obligă să facă un pas înapoi. Făcând eforturi disperate ca să rămână în picioare îl văzu pe Canadiană cum străpunge ceaţa de Halon, cu sângele şiroindu-i pe faţă şi cu braţele bătând dezordonat aerul.

Ben îi indică uşa lui Devin.

— Aleargă, odată! La naiba!

În timp ce Canadiana Roşie mai făcu un pas spre el, Ben mânui din nou scaunul şi îşi lovi atacatorul a doua oară, cu toată puterea.

Auzi sunetul de neconfundat al oaselor care se rup. Un icnet venind de la Canadiana Roşie îi spuse lui Ben că îi dăduse o lovitură devastatoare.

Chiar în acea clipă, durerea din pieptul bancherului explodă în forţă. Căzu în genunchi, ştiind că şi el primise o lovitură fatală. Sunetul alarmelor păru că slăbeşte. Pe măsură ce lipsa de oxigen îi înceţoşa vederea, îşi aminti cum stătuse pe marginea lacului Stone Creek, scăldat în razele răsăritului de soare. Apa nemişcată era acoperită de un strat de ceaţă matinală. Lângă el se afla căprioara, cu ochii ei calmi, liniştitori. În adâncul ochilor ei prinse o licărire, licărirea ce-i anunţa izbăvirea, în timp ce ea se estompa încet, precum o umbră a pădurii.

CARLYLE

— Generale, spuse preşedintele privind peste masă, către şeful Comandamentului Central. Apreciez francheţea raportului tău privind războiul împotriva terorismului. Analiza dumitale detaliată m-a lămurit în multe privinţe, dar este şi provocatoare.

Preşedintele, împreună cu întregul cabinet şi câţiva ofiţeri invitaţi special, stăteau în Cabinetul din Casa Albă, participând la o întâlnire de patruzeci şi cinci de minute, care acum se apropia de final.

— Şi doamnă secretar, continuă el întorcându-se către secretarul de stat, simt convins că vei transmite mesajul meu primului ministru în termeni cât se poate de clari.

Doamna secretar dădu din cap afirmativ. Preşedintele se înclină uşor şi privi pe partea sa de masă, spre Mace.

— Domnule secretar Mace, vă mulţumesc pentru raportul de clarificare, atât de amănunţit, privind actualul atac cibernetic global. Cred că pot vorbi în numele tuturor celor prezenţi că ne simţim uşuraţi de anunţul dumneavoastră cum că au fost atât de puţine deteriorări în reţelele şi structurile virtuale din această ţară.

— Cu plăcere domnule, spuse Mace, ştiind prea bine că cea mai mare parte a raportului său era compilat cu multă grijă, astfel încât să diminueze importanţa recentului atac în masă şi să ascundă gradul de propagare a viermelui Hades. Dacă preşedintele şi consilierii săi ar fi văzut ultimul raport al lui Tor privind stadiul propagării viermelui, ar fi cerut imediat o întâlnire de urgenţă a Consiliului de Securitate Naţională.

Toţi cei prezenţi în Cabinet s-au ridicat în picioare imediat ce o făcu şi preşedintele şi se îndreptară spre ieşire. În vreme ce mai mulţi dintre cei prezenţi rămaseră să mai discute împreună, Mace ieşi pe coridor şi îşi scoase telefonul din buzunarul hainei. Începuse să vibreze cu zece minute înainte de încheierea şedinţei.

Ştiind că secretarul de presă era încă în Cabinet, Mace merse de-a lungul holului şi intră în biroul acestuia, acum liber.

— Da? spuse Mace cu ochii pe hol, ca nu cumva să fie luat prin surprindere.

— Mai ai la tine mobilul lui Stone? Era consilierul principal al lui Mace din Departamentul de Securitate Internă.

— Da, spuse Mace cu ochii pe hol, ca să vadă din vreme dacă secretarul de presă vine la birou.

— Scapă de el! Divizia de supraveghere a Venatori tocmai a făcut o localizare GPS în timp real asupra lui.

Mace închise brusc telefonul cu suficientă forţă ca să îl trimită la servisare. Păşi apoi în hol şi merse către coridorul care ducea la biroul funcţionarilor de la etajul întâi, în salonul din aripa de vest. Întrând în garderoba spaţioasă, îşi luă din cuier paltonul şi îl îmbrăcă. Ştia că trebuie să scape de telefonul lui Stone, dar atunci nu ar mai fi putut intra în contact cu Lindsay Jordan şi fiica ei, în cazul în care acestea ar lăsa vreun mesaj. Fără mesajele vocale pe care acestea i le lăsau lui Cotten, şansele ca să dea de ele scădeau considerabil. Dar nu avea de ales. Telefonul ducea direct la el.

— Rizben, poţi să-l iei şi pe al meu, de vreme ce eşti aproape de cuier? Era singurul lui adversar din actualul cabinet, consilierul pentru Securitate Naţională, Philip Miller.

Mace se întoarse spre Miller, ştiind într-o clipă că tocmai găsise cum să se debaraseze de telefon.

— Bineînţeles Phil. Care este al tău?

— Cel bleumarin, cu două locuri mai jos de unde atârnase al tău.

Mace se întoarse cu spatele spre Miller. În timp ce lua din cuier paltonul consilierului prezidenţial, băgă mâna în buzunarul propriului său palton şi scoase de acolo mobilul lui Cotten Stone. Cu o mişcare rapidă îi dădu drumul într-unul din buzunarele adânci ale paltonului de lână al lui Miller.

— Iată-ţi paltonul. Mace i-l întinse colegului său. Ai grijă că afară e rece.

*

* *

— Ted, vreau să văd chipul Terei Jordan pe toate posturile SNN, spuse Cotten vorbind pe telefonul lui John. Dă-i atât de mult timp

de emisie încât oricine le vânează, pe ea şi pe Lindsay, să o vadă şi să înceapă să urineze sânge.

— Iisuse, Cotten, spuse Ted Casselman. Calmează-te.

Cotten şi John mergeau în viteză pe autostrada Bee Line, în drum spre Aeroportul Internaţional Orlando.

— Nu vreau să mă calmez. Îşi dădu seama că era la un pas să înceapă să urle.

— Am legături bune pe-aici, spuse Ted. Dar nu ştiu cât de mult pot face în afara canalelor obişnuite.

— Ted, nu-ţi cer mult. Fata îl auzi pe John care tuşea nervos. Dar oricine ar fi cel care mi-a furat mobilul, oricine este cel care îmi ameninţă viaţa, oricine este cel care a dat foc fermei lui Lindsay, oricine e acest cineva, el se află la Washington. Venatori mi-au localizat telefonul în Casa Albă. Pentru Dumnezeu! Ce ştire mai grozavă vrei?

Cotten îi aruncă o privire bărbatului de alături care încerca să manevreze maşina prin traficul foarte aglomerat. Acoperind cu palma telefonul, îl întrebă:

— Cât mai avem?

John îl arătă indicatorul către terminalul aeroportului.

— Doar cât să lăsăm maşina. Zborul nostru pleacă în câteva minute.

— Ted, vom ateriza în Washington la 3:47. Anunţă o echipă şi un car de transmisiuni şi pregăteşte-le să mă întâlnească pe trotuar.

— Ştii că nu putem întră în direct în felul acesta, nu? spuse Ted.

— Nu-ţi cer asta. Vom înregistra totul şi am să-ţi trimit înregistrarea editată gata imediat ce ajungem la filiala locală.

— O conexiune la Casa Albă ar putea fi o ştire bombă, Cotten, sau ar putea să te ardă definitiv.

Pregăteşte echipa, doar atât. Imediat ce John are o localizare nouă a mobilului făcută de Venatori vom şti locaţia exactă. Am de gând să aflu cine stă în spatele afacerii ăsteia.

*

* *

Zgomotul constant al autostrăzii interstatale 395, aflată la distanţă de un cvartal, se strecura de-a lungul Străzii 28 Sud din

Arlington. Consilierul pentru Securitate Naţională, Philip Miller, ieşea din restaurantul Carlyle, alături de soţia sa. În stradă îl aşteptau doi agenţi FBI. Familia Miller se îndrepta spre casă, după ce luaseră o cină excelentă constând din paste Jambayala şi biban de mare a la Hong-Kong. Temperatura scăzuse sub limita de îngheţ, iar Miller îşi ţinea paltonul strâns în jurul corpului.

În timp ce Lincolnul său sosea de după curbă, reflectoare puternice se aprinseră inundând trotuarul cu o lumină albă strălucitoare care-l orbi. Printre luminile puternice văzu că o cameră de filmat DVCAM Sony era îndreptată spre el, gata de înregistrare.

— Domnule Miller.

Consilierul pentru Securitatea Naţională se întoarse către camera de filmat. Cotten se apropie de Miller cu un microfon în mâna întinsă.

— Aveţi astă-seară un moment ca să răspundeţi la întrebări?

Unul din agenţi făcu un pas între ei, dar Miller ridică o mână indicându-i că nu este absolut nicio ameninţare.

— Bună, domnişoară Stone, spuse Miller. Îmi pare bine că vă văd bine sănătoasă după aventura rusească. Dacă întrebarea dumitale este legată de părerea mea despre bucătăria excelentă de aici, de la Carlyle, vă pot asigura, că doamna Miller şi cu mine ne-am delectat cu fiecare bucăţică, mai ales cu desertul cu cremă de vanilie, începu o mişcare de parcă voia să se întoarcă spre maşină, dorind, în mod evident să-i semnaleze fetei că interviul neprogramat a luat sfârşit.

— De fapt, mă întrebam de ce încercaţi să-i faceţi rău unei o fetiţe de opt ani.

Miller, care tocmai pornise către maşină împreună cu soţia sa, se întoarse către Cotten şi o privi uimit.

— Scuză-mă. Ce-ai zis?

— Tera Jordan? Şi mama ei, Lindsay? Vă spun ceva numele acestea?

Miller era acum cu faţa spre Cotten.

— Nu am idee despre ce vorbiţi.

— Deci negaţi că dumneavoastră sunteţi răspunzător de arderea fermei lor din Kentuky?

Miller negă din cap.

— Pot să-ţi spun cinstit că n-am fost niciodată în gloriosul stat Kentuky. Despre ce-i vorba, de fapt? Strănută şi îşi încrucişă braţele. Şi poţi, te rog, să închizi camera de filmat?

— Deci nu aveţi mobilul meu, furat din maşina mea, în Loretto, Kentuky, şi nu l-aţi folosit ulterior ca să-l sunaţi pe cardinalul John Tyler, un diplomat de la Vatican ca să-i transmiteţi că dacă nu încetăm să mai le căutăm pe Tera şi Lindsay Jordan va fi vai de mine? Cu toată furia care, în capul ei, atingea încet-încet punctul de fierbere, Cotten reuşise să rămână calmă şi să păstreze acelaşi ton. Ce anume înţelegeţi prin „vai de mine” atunci când mă ameninţaţi, domnule Miller?

— Domnişoară Stone – cuvintele lui aveau subtilitatea unei supape de suprapresiune. Nu te-am ameninţat niciodată. Nici măcar nu te cunosc, decât din reputaţie. Nu am nimic de-a face cu incendii la vreo fermă din Kentuky. Nu ştiu pe nimeni cu numele de Tera Lindsay.

— Tera Jordan, spuse fata.

— Cum zici dumneata. Îşi flutură mâna cu un aer de superioritate. Şi în niciun caz nu ţi-am furat mobilul. E ridicol. Acum, dacă mă ierţi, te rog…

Cotten îi făcu un semn din cap producătorului său, care stătea la câţiva paşi distanţă. Femeia formă numărul de telefon al fetei pe telefonul ei.

— Domnule Miller, spuse Cotten: colega formează numărul meu de telefon, chiar în clipa aceasta.

Pe trotuarul îngheţat din faţa restaurantului Carlyle urmară cinci lungi secunde de tăcere. Zgomotul traficului începea să slăbească în intensitate. Miller se scutură înfrigurat:

— Ce înseamnă asta?

Cotten aşteptă puţin, ca să audă soneria telefonului, dar urmă doar tăcere. Lăsă microfonul să cadă, îndepărtându-l de Miller. O dăduseră în bară. Localizaseră telefonul aici, la Carlyle, şi Miller era clar o conexiune către Casa Albă. Cum de greşiseră?

EVADAREA

Devin stătea în cadrul uşii, tuşind şi balansându-se dintr-o parte într-alta, cu mâinile acoperindu-şi urechile ca să lase pe dinafară sunetul terifiant al alarmelor. Reacţionând la luminile stroboscopice, băiatul începu să clipească des. Simţurile sale supraîncărcate, îi induseseră o stare de panică. Începu să gâfâie, ceea ce îi uscă gura şi nasul şi simţi că încep să-l doară tot mai tare.

Apoi îl văzu pe Ben cum loveşte uşa cu o lovitură puternică şi aceasta se închise în spatele său. Devin auzi sunetul familiar al lacătului care se bloca, izolându-l singur în afara încăperii, pe holul deschis de la etaj. Îngheţă, corpul îi deveni mai rigid, în vreme ce mâinile continuau să-i protejeze urechile. În cele din urmă o luă brusc la picior, către scara din metal. Zgomotul sirenei şi lumina care pulsa îl făcură să se concentreze asupra unei singure nevoi, din ce în ce mai stringente: să scape cât mai repede de acolo.

Devin o porni pe scări în jos cu mişcări dezordonate. Fiecare pas era însoţit de un păcănit metalic care reverbera ecouri multiple în încăperea spaţioasă şi îngheţată a computerelor mainframe. Alegă de la un perete la altul, căutând o ieşire, o scăpare din urletele teribile şi luminile intermitente ce-l orbeau.

În cele din urmă, reuşi să identifice o uşă, chiar la capătul ultimului rând de rafturi cu echipamente electronice. Era întredeschisă. Descuiată automat, pentru a permite personalului să părăsească clădirea în situaţii de urgenţă. Devin o deschise larg şi ieşi în fugă afară, în soare. În interiorul clădirii, sunetul sirenelor se estompa treptat.

Băiatul nu se opri să se uite înapoi, ci respectă ultimele ordine date de Ben şi alergă cât de repede putu, evitând drumul prăfuit şi luând-o de-a dreptul peste câmpurile ce se întindeau între el şi îndepărtata lizieră a pădurii.

Ajuns în cele din urmă în umbra copacilor, Devin îşi luă mâinile de la urechi. Sunetul sângelui său, ce-i pulsa puternic în cap, era mai tare decât sunetul alarmelor pe care le lăsase în urmă. Bătăile inimii îi răsunau în piept, în gât, în urechi, la tâmple. Plămânii îl ardeau la

fiecare gură de aer îngheţat pe care o inspira. O crampă musculară laterală îl făcu să se clatine pe picioare. Epuizat, sleit de puteri şi confuz, puştiul se adânci şi mai mult sub acoperirea pădurii. În scurt timp nu mai putu înainta şi se prăbuşi la pământ.

Devin se întinse cu faţa în jos şi nasul i se umplu de mirosul rece al solului umed şi al vegetaţiei în descompunere, ascunsă sub crusta fragilă de frunze uscate proaspăt căzute. După câteva clipe scuipă, neplăcut surprins, pământul ce i se lipise de buze.

Odată ce reuşi să se liniştească şi respiraţia îi deveni normală, Devin se târî lângă un copac şi se propti cu spatele de tulpina aspră a acestuia. Timp de mai bine de o oră, şezu aproape nemişcat, numărând frunzele uscate - ceva ce, niciodată până atunci, nu văzuse la el, în sudul Floridei – adunându-le în grămezi de câte o sută. Grămăjoare mici, în nuanţe vibrante de auriu, roşu şi portocaliu, îl înconjurau acum din toate părţile.

Stomacul lui Devin începu să chiorăie şi deveni conştient că îi era foame. Se ridică în picioare şi începu să păşească în cerc, căutând parcă un indicator sau un semn care să-i arate încotro s-o ia. Dar nu erau niciun fel de semne, niciun fel de indicii, nimic familiar, doar un număr nesfârşit de copaci întunecaţi. Alese o direcţie opusă celei din care venise şi începu să meargă în pas normal.

Trecură ore după ore şi pădurea deveni din ce în ce mai întunecată, îndesindu-se din cauza arbuştilor de mure, de afin şi de zmeuriş pline de ghimpi care îl înţepau şi îi sfâşiau jeanşii.

La apusul soarelui, Devin fu cuprins de oboseală. Alese un loc între trunchiurile aplecate a doi copaci şi îşi curăţă o bucată de sol. Un ghimpe îl înţepă în degetul mare, provocându-i o zgârietură fină. Devin lăsă să-i scape un urlet, apoi îşi puse în gură degetul şi supse câteva picături de sânge.

În cele din urmă se adună colac, aşezându-se pe o parte şi scuturându-şi energic una din mâini în apropierea urechii. Burtica lui Devin chiorăia de foame. Din cauza frigului, pielea i se încreţise toată, ca pielea de găină. Se încolăci şi mai strâns, îndoindu-şi mâna stângă sub bărbie. Apoi îşi întoarse capul ca să poată vedea peticul de cer de deasupra. Când cerul se întunecă, îşi găsi pacea în numărarea stelelor, smiorcăindu-se încet până ce adormi.

Devin se trezi odată cu prima rază de lumină care reuşi să pătrundă printre crengile copacilor. În timpul nopţii i se făcuse atât de frig, încât strânsese frunzele din jurul său şi se acoperise cu cât de multe putu. Trebuia să urineze, dar fusese prea rece şi prea întuneric ca să se ridice în picioare. Dar nu putuse să-şi controleze vezica. De zile întregi nu-şi mai respectase obiceiurile legate de baie. Devin simţi căldura propriei sale urine pe picioare, în timp ce se prelingea sub el. La început simţi un oarecare confort din pricina căldurii, dar curând aceasta se transformă într-o umezeală rece, care îi străpunse trupuşorul până la oase.

Devin se ridică în picioare şi frunzele căzură de pe el în cascadă, precum fulgii de gâscă dintr-o pernă.

Pământul era ascuns într-o ceaţă lăptoasă, atât de groasă încât putea vedea picăturile fine de apă din aer. Era încă atât de rece, şi îi era atât de foame! Devin se strânse ghem, frecându-şi braţele cu putere. Trebuia să urineze din nou, dar încerca să se ţină, gândindu-se că e prea rece. În cele din urmă nu mai putu aştepta.

Băieţelul se ridică în picioare şi se îndepărtă câţiva iarzi de patul său improvizat. Când începu să-şi caute şliţul, auzi o trosnitură puternică. O durere neaşteptată îl lovi imediat sub clavicula dreaptă, făcându-şi loc până în spate. Uimit, văzu în cămaşă, în partea de sus a pieptului, o gaură perfect rotundă, cam de diametrul unui creion. Cămaşa era murdărită de o pată roşie care începea să se întindă pe toată faţa dreaptă a cămăşii.

Auzi voci în apropiere şi reuşi să-şi ridice pentru o clipă privirea. Pe deasupra sfărâmăturilor şi rupturilor de crengi lovite, se auziră înjurături furioase.

Devin acoperi gaura din cămaşă cu palma făcută căuş şi privi uimit cum firişoare roşiatice de sânge i se strecoară printre degete. Perplex, privi prosteşte imaginea cămăşii sale înroşite, după care genunchii refuzară să-l mai ţină.

*

* *

Alan se repezi prin uşile de sticlă ale holului de primire din Centrul Medical Stone Creek. Kai îl seconda îndeaproape, la doar

câţiva paşi în urma sa. Între el şi biroul de informaţii părea că se întind acri întregi de podea, acoperită cu dale de un cenuşii sticlos.

— Devin Olsen, îi spuse el doamnei îmbrăcate în uniforma roz, a voluntarilor din spital.

Kai veni şi ea alături şi îl prinse încurajator de braţ. Bărbatul o apucă de mână, iar degetele lor se împreunară strâns.

— Camera patru zero şase, spuse femeia după ce consultase tabelul de internări. La pediatrie.

Alan se întoarse cu spatele către biroul de informaţii şi îşi plimbă privirile peste hol, căutând lifturile.

Kai încercă să repare evidenta impoliteţe:

— Mulţumim, spuse ea, după care o luă la fugă după Alan, care pornise deja către uşile metalice.

Odată ajunşi la lift, bărbatul apăsă de mai multe ori butonul de apel, până când uşile liftului se deschiseră în faţa lor.

Urcară în tăcere până la etajul patru. Kai îşi sprijini capul pe umărul lui şi îi mângâie braţul cu mişcări uşoare. El privea, parcă fără să vadă, drept spre reflexia lor din oglinda de oţel inoxidabil. Era un norocos. Şi asta din mai multe motive. „Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne, că băiatul se va face bine!” Glonţul trecuse drept prin umăr, evitând, în mod miraculos, orice organ vital. Mai mult chiar, nu-i fusese atins nici măcar un os. Alan avea în minte o mulţime de întrebări pentru poliţie, dar voia, înainte de toate, să-şi vadă fiul.

Uşile se deschiseră. Camerele de la 400 la 418 se aflau în partea dreaptă. Alan aruncă o privire în josul coridorului şi imediat ştiu care era uşa de la rezerva lui Devin. Lângă ea, pe un scaun, era aşezat un poliţist în uniformă.

— Sunt Alan Olsen, spuse el când se apropie de poliţist.

Omul se ridică în picioare:

— Domnul detectiv Zimmer este înăuntru.

Alan îi mulţumi fără cuvinte, dând din cap cu un mic zâmbet recunoscător şi intră în camera lui Devin. Kai îl urmă îndeaproape. Mâinile lor erau întinse dar încă nedespărţite.

La sosirea lui Alan, bărbatul care stătea într-un colţ al camerei, se ridică în picioare să-i întâmpine.

— Alan Olsen, spuse tatăl băiatului, întinzând o mână către cel care, presupunea el, era detectivul Zimmer.

— Vă pot vorbi câteva minute afară? întrebă Zimmer.

Ochii Lui Alan îl străpunseră cu privirea. „Ce naiba îşi închipuia copoiul acesta?" Acesta era primul moment în care Alan îşi vedea copilul după răpire.

Kai îşi întinse mâinile peste pieptul lui Alan şi îşi aşeză palmele deasupra inimi lui, un semnal tăcut de sprijin şi, totodată, o rugăminte de a-şi păstra controlul. Gestul ei simplu îl linişti şi, în loc să-i răspundă detectivului, Alan se îndreptă către patul lui Devin.

Adormit, băieţelul părea atât de palid şi mic acolo, în albul imaculat al cearceafurilor bine întinse şi în cenuşiul camerei sterile de spital. Alan îndepărtă, cu o mişcare uşoară, şuviţele de pe faţa băiatului.

— Hei, flăcăule! spuse el, a venit tati.

Încet, Devin îşi deschise ochii. Clipi de două ori, de fiecare dată crispându-şi trăsăturile.

— E în regulă, Devin. Sunt eu, spuse Alan, aplecându-se mai aproape de copil. Bărbatul îşi trase sub el un scaun metalic ca să poată sta mai aproape. Abia în clipa aceea observă curelele. Atinse mânuţa lui Devin. „Iisuse, de ce au făcut asta?"

Ochii puştiului se închiseră şi acesta adormi din nou.

Alan se ridică şi privi către Kai.

— Stai cu el. Mă întorc într-un minut.

— Domnule Olsen, spuse Zimmer, trebuie să discutăm.

— Lasă-mă naibii un minut, bine? şopti Alan printre dinţi, după care ieşi afară din cameră şi păşi grăbit către biroul asistentelor.

— Vreau să-i scoateţi curelele fiului meu, îi spuse el asistentei de al birou. Nu puteţi să-i faceţi aşa ceva. Nu înţelegeţi.

— Scuzaţi-mă, domnule, sunteţi…?

— Fiul meu este în camera 406 şi are mâinile legate de pat. Vreau să-i scoateţi imediat curelele.

— Devin este sedat, domnule Olsen, deoarece, uneori şi-a smuls şi şi-a rupt perfuziile. Femeia îl privi pe Alan. Numele dumneavoastră este Olsen, da?

Alan confirmă dând din cap.

— Dacă este sedat, atunci de ce dracu' mai aveţi nevoie de curele? Alan îşi trecu degetele prin păr.

— Este pentru siguranţa lui, domnule.

— Nu, nu, spuse Alan schimbându-şi poziţia. Devin este autist. Nu v-a spus nimeni asta? Femeia dădu energic din cap.

— Cine este cretinul care a dat ordinele astea? În clipa în care a întrebat, îşi dădu seama că, în acel moment, problema asta era total lipsită de importanţă. Uite care-i treaba. Devin are unele mici gesturi pe care le face, mai bine zis trebuie să le facă, cum ar fi să-şi scuture mâinile pe lângă cap. Dacă îl împiedici să facă asta, opreliştea îi produce un sentiment de frustrare insuportabil. E ca şi cum ai avea o mâncărime cumplită şi cineva ţi-ar lega mâinile astfel încât să nu te poţi scărpina. Care ar fi rezultatul, după ce ai stat legat ore în şir? E acelaşi lucru. Trebuie să vorbeşti cu cineva şi să tai curelele. Fă ce trebuie să faci ca să ţii perfuziile la locul lor dar, din această clipă, legarea de pat nu mai este o opţiune. M-am făcut înţeles?

— Să văd ce pot face.

— Bine.

Alan se întoarse în camera lui Devin, cu mâinile deja în buzunare, în căutarea unui cuţit. Dacă ar fi zburat cu un avion comercial obişnuit şi nu cu avionul corporaţiei CyberSys, cuţitul ar fi fost în geamantan.

Detectivul Zimmer îl aştepta în faţa uşii lui Devin.

— Nu voiam să vă grăbesc.

Alan trecu pe lângă el fără să pară că a auzit comentariul şi întră în cameră. Kai dădu din cap şi îi zâmbi. Devin dormea încă liniştit. Fără să scoată o vorbă, Alan tăie curelele.

— Aşa, băiete, acum e mai bine, şopti el. Întorcându-se spre Kai, spuse: Vino după mine cum se trezeşte. Am să fiu pe hol.

Kai luă mâna bărbatului într-a sa, o ridică la buze şi o sărută.

— Nu-ţi fă griji.

Alan se îndepărtă, ieşi din cameră şi trase uşa după el, lăsând-o întredeschisă.

— OK, i se adresă el lui Zimmer, spuneţi-mi despre ce este vorba?

— Domnule Olsen, l-am găsit pe răpitorul lui Devin.

MILLER

Derutată, Cotten se dădu un pas înapoi. Fusese atât de sigură că va reuşi să-l prindă pe Miller în flagrant şi să-l filmeze! Dar nu era niciun mobil care să sune.

Se simţi jenată şi era gata să-şi ceară scuze, în genunchi dacă era nevoie. Pe neaşteptate, Cotten observă că expresia lui Miller se schimbă, de la una războinică la una derutată, în vreme ce mâna sa dreaptă se lipise de buzunarul lateral al paltonului bleumarin.

— Ce aveţi în buzunar, domnule Miller? întrebă ea. Cuvintele îi ieşeau cu multă greutate din gura uscată.

Pe faţa bărbatului se putea citi cât era de şocat. Consilierul pentru Securitate Naţională, privi spre buzunarul paltonului. Ezitant, îşi băgă mâna în buzunar şi scoase din el un mobil setat pe vibraţii. Cu o privire total bulversată, bărbatul întinse mâna cu mobilul, de parcă era un şarpe gata să muşte.

— Nu aveţi de gând să-mi răspundeţi? întrebă Cotten.

— Nu am idee cum a ajuns acest… obiect în paltonul meu, spuse Miller, fără să-şi poată lua privirile de la telefonul ce vibra în continuare, în mâna sa.

— Fie ştiţi şi minţiţi, spuse Cotten sau cineva de la Casa Albă a aflat că facem o localizare GPS a telefonului şi l-a plantat în paltonul dumneavoastră ca să ne deruteze. Domnule Miller, n-am făcut orbeşte această acţiune. Am obţinut o listă a tuturor celor prezenţi în Casa Albă la momentul localizării. Cea de-a doua localizare a identificat restaurantul acesta ca fiind noua locaţie a telefonului. Apoi am pus echipa să verifice fiecare client. Acea mică petrecere aniversară ce se desfăşura în interiorul restaurantului a fost pusă în scenă de către SNN, astfel încât să putem să-i fotografiem pe toţi cei prezenţi în restaurant fără să trezim suspiciuni. Am transmis pozele departamentului nostru de cercetare şi ghiciţi ce am găsit? Sunteţi singura figură care apărea şi pe lista de la Casa Albă. Ce altă concluzie ar fi trebuit să trag?

Miller privi înjur, spre cei de pe trotuar, de parcă ar fi dorit să vadă reacţia lor, a celor care asistau la discuţie.

— Înainte să transmit pe post această înregistrare-bombă pentru presă, nu aţi dori să avem, totuşi, o discuţie între patru ochi?

Miller îşi privi ceasul. Apoi se îndreptă spre intrarea restaurantului.

— Cred că am la dispoziţie vreo câteva minute pentru dumneavoastră, domnişoară Stone.

În câteva momente, Cotten şi Miller erau singuri în biroul managerului restaurantului. Echipa de la SNN aştepta afară, în carul de reportaj, în vreme ce soţia lui Miller şi cei doi agenţi FBI luaseră loc într-un separeu din restaurantul ce fusese închis de urgenţă.

— În primul rând, sunt impresionat de atenţia la detalii cu care aţi realizat căutările până să mă identificaţi, spuse Miller. Şi nu-mi pasă dacă mă credeţi sau nu. Adevărul este că nu mint. Se aplecă în scaun. Ceea ce mă deranjează este faptul că telefonul era în paltonul meu. Asta înseamnă că cineva l-a pus aici intenţionat. Rămase cu privirile aţintite spre Cotten, care se ridicase în picioare, de partea cealaltă a biroului. Discutăm despre un grup de oameni cu cele mai stricte reglementări de securitate din ţară, începând de la preşedinte în jos. Îşi muşcă uşor buza de jos. La întâlnirea de azi, la care am participat şi eu, au fost prezenţi toţi membrii Cabinetului, împreună cu doi membri ai Statului Major al Armelor Reunite şi şeful Comandamentului Central. Ca să nu mai spun de vicepreşedintele şi personalul auxiliar de rang înalt de la Casa Albă. Şi mai este şi restul personalului care avea de lucru în zonă, până la bucătar.

— Nu aţi văzut pe cineva care era acolo pentru prima dată, sau care nu ar fi fost prezent în mod normal? întrebă Cotten.

— Nu-i ştiu decât pe cei prezenţi la întâlnire. Miller privi în gol de parcă încerca să-şi amintească cine anume fusese prezent. În cele din urmă spuse:

— Cel puţin nu la întâlnirea din Cabinet. Chiar şi generalii mai fuseseră pe acolo de mai multe ori.

— Aţi spus ceva în legătură cu personalul auxiliar. Era cineva nou la Casa Albă? Cineva pe care nu l-aţi mai văzut niciodată până acum?

— N-am observat nicio faţă nouă. În afară de Biroul Oval, încăperea unde ne-am întâlnit, Casa Albă este sanctuarul interior al

puterii executive. Nimeni dintre cei ce nu aparţin acelui loc nu intră înăuntru. Este imposibil. Nu vorbesc de cei din Cabinet, care ar putea intra la garderobă, dar presupun că o astfel de oportunitate nu este realistă.

Cotten se lăsă să cadă pe un scaun din faţa biroului, nevenindu-i să creadă că cineva atât de sus în lanţul trofic politic ar putea fi legat de Frăţia Nephilinilor sau, mai rău, să fie chiar el unul din Îngerii Decăzuţi.

Încercând să găsească o alternativă, Cotten întrebă:

— Ar fi putut pune cineva telefonul în paltonul dumneavoastră, înainte să sosiţi la întâlnire?

Miller ridică din umeri.

— Azi am mers târziu la birou, şi am condus de acasă direct la Casa Albă. Am doi oameni care lucrează pentru mine: o menajeră şi o secretară. Menajera e bolnavă şi a fost ziua liberă a secretarei. Asta înseamnă că mai rămân nevastă-mea şi căţelul. Amândoi îmi sunt loiali şi sunt mai presus de orice suspiciune. Bărbatul zâmbi.

— Vă cred, spuse Cotten, întorcându-i zâmbetul. Adică în ceea ce priveşte loialitatea lor. Fata scoase un notes din buzunar şi notă ceva. Asta nu schimbă faptul că aveaţi telefonul meu, cel care mi s-a furat în Loretto, Kentuky, în timp ce investigam dispariţia unei mame şi a fiicei sale. Acelaşi telefon care a fost folosit ca să fiu ameninţată. Cotten bătu darabana cu capătul creionului pe notes şi continuă. Se pare că am intrat într-un impas.

Miller îşi încrucişă braţele şi se sprijini de birou. Cu o voce răguşită, adăugă gânditor:

— Despre ce naiba e vorba în toată povestea asta?

*

* *

Treizeci de minute mai târziu, Cotten şi Miller, împreună cu soţia şi agenţii FBI părăsiră restaurantul Carlyle. Cotten rămase în picioare urmărindu-l pe consilierul pentru Securitatea Naţională în timp ce-şi ajuta soţia să urce în Lincolnul parcat lângă trotuar. După ce urcă în maşină lângă soţie, Miller se întoarse spre Cotten şi îi zâmbi dând din cap. Un moment mai târziu, maşina se pierdu, în viteză, în întunericul nopţii virginiene.

În timp ce se îndrepta în pas de plimbare către carul de reportaj parcat la distanţă de un cvartal, lui Cotten îi trecu prin cap că, dacă cele spuse de Miller erau adevărate, naţiunea va fi zdruncinată în chiar miezul ei.

RACKY-SACKY

Coridorul spitalului era rece şi lipsit de culoare. În toate direcţiile se vedeau numai nuanţe de gri, alb şi, ici colo, câte o tuşă rară de verde tern. „Aici cineva s-ar putea îmbolnăvi doar din cauza aerului rece şi a decorului plictisitor” – se gândi Alan.

— Fiul dumneavoastră are noroc cu carul, spuse detectivul Zimmer.

— Aşa se pare, răspunse Alan. Evident, nu l-am văzut încă pe doctor, dar am vorbit cu el la telefon. Se pare că Devin va fi bine. Alan îl privi pe poliţistul care stătea nemişcat pe scaunul din faţa uşii, apoi îşi întoarse privirile înapoi, la Zimmer. Cred că am nevoie de ceva mai multe explicaţii în legătură cu ce anume s-a întâmplat. Aţi spus că l-aţi prins pe ticălos? Sper să ardă în flăcările iadului.

— Dorinţa dumneavoastră s-ar putea să se împlinească deja, chiar în timp ce stăm de vorbă. Tipul e mort, spuse Zimmer. L-am găsit în dimineaţa asta.

Alan îşi pironi privirile în ochii lui Zimmer.

— Cine este? De ce a făcut-o? Spuneţi-mi, vă rog, că nu a fost un ţăcănit sau vreun pedofil. De vreme ce nu s-a cerut niciun fel de răscumpărare, singurul lucru la care m-am gândit a fost… Ştiu că doctorul a spus că Devin nu prezenta niciun fel de urme de abuz sexual, de niciun fel. Dar, la nalba, nu aveţi cum să ştiţi ce i-ar fi făcut în viitor tipul ăsta fiului meu.

— Domnule Olsen, puteţi fi liniştit, îi răspunse Zimmer. Nu a fost nimic de felul acesta. De ce nu mergem să stăm jos în camera de aşteptare?

— Vreau să fiu aici dacă se trezeşte Devin.

— Înţeleg. Atunci daţi-mi voie să încep cu o întrebare şi apoi vedem unde ajungem. Vă amintiţi de recentele scandaluri financiare din jurul lui „Presidiun Health Care”, de conglomeratul comercial de unităţi sanitare?

— Bineînţeles, răspunse Alan. Ce legătură are cu toate astea?

— Şi vă mai amintiţi că unul din mahării de la PHC, aflat sub investigare, era Benjamin Ray?

— Da, spuse din nou Alan, dând din cap frustrat. Partenerul lui este deja în închisoare. Am citit că Ray a murit înainte de a se da sentinţa.

— Aşa se pare că stăteau lucrurile. În realitate, domnul Ray a avut suficienţi bani ca să îşi falsifice propria moarte, de la certificatul de deces şi până la incinerare. Ray n-a murit. Se ascundea într-o cabană îndepărtată de lângă Parcul Naţional Pădurea Ozark sub numele de Ben Jackson. Problema este că se pare că rămăsese fără lichidităţi. Guvernul a reuşit să încheie un târg cu băncile străine şi acestea i-au tăiat fondurile, pentru ca banii acţionarilor să poată fi daţi înapoi. Ray s-a trezit într-o situaţie disperată şi a hotărât să-şi încerce norocul cu o răpire pentru răscumpărare. V-a depistat ca fiind un tip bogat, cu un singur copil. Nu cred că ar fi plănuit să vă rănească băiatul. E un criminal cu guler alb, nu un ucigaş, dar a crezut că va obţine suficienţi bani, din această singură lovitură, încât să poată trăi bine pentru tot restul vieţii lui.

— Dar nu au fost niciun fel de cereri de răscumpărare. N-am primit niciun telefon şi niciun bileţel. Nimic.

— Pur şi simplu încă nu-l trimisese. Cine ştie de ce a răpit copilul. Poate că doar aştepta să treacă agitaţia.

Aparent l-a ţinut pe Devin la el, la cabană. Acolo l-am găsit noi pe Ray. Era căzut pe podeaua pivniţei, lângă câteva din lucrurile aparţinând fiului dumneavoastră. Ca o ironie, se pare că a murit din cauza unui atac de cord. Exact diagnosticul trecut în certificatul fals de deces, emis înainte de emiterea sentinţei tribunalului.

O întorsătură amuzantă a sorţii, nu credeţi? Zimmer se opri pentru o clipă dar, când văzu că Alan nu râde, continuă: Era şi o notă care vă era adresată, în care cerea două milioane şi jumătate de dolari. Din cercetările preliminare, se pare că Ray a dat ortu' popii înainte de a trimite biletul.

— Iisuse, spuse Alan, frecându-şi faţa. Aş fi plătit chiar mai mult, fără ca măcar să pun o singură întrebare.

— Sunt sigur, domnule Olsen. Dar, înainte să-şi pună planul în aplicare, a căzut mort şi Devin a luat-o prin pădure. E o răsturnare de situaţie care plăteşte şi poliţe, nu credeţi?

— Cu excepţia faptului că Devin a fost împuşcat.

— Nu, bineînţeles, nu m-am referit la asta. Dar, totuşi, ce noroc că s-a întâmplat aşa. Vânătorii care l-au împuşcat pe Devin ar fi putut intra în panică şi l-ar fi putut lăsa în pădure, dar nu s-a întâmplat aşa. Afară era ceaţă şi credem sincer că a fost doar un accident. De fapt, într-un anume fel, ceaţa a fost o binecuvântare. Dacă Devin era la o distanţă de două sute de yarzi în loc de treizeci, glonţul din puşca de 30,30 mm i-ar fi sfărâmat umărul. Probabil că ar fi sângerat de moarte înainte să-l scoată din pădure. Dar, pentru că era atât de aproape, glonţul a trecut de-a dreptul. Vă spun că tipii erau destul de zdruncinaţi când au ajuns cu băiatul aici. Încă de pe drum au sunat la 911 şi au spus dispecerului că erau în drum către centrul medical. Este la latitudinea procurorului districtual, dar, în acest caz, nu cred că se vor aduce acuzaţii. Nu pot vorbi în numele FBI-ului, dar probabil că şi ei vor vedea lucrurile la fel ca mine.

— Bineînţeles, aveţi dreptate, spuse Alan. Am înţeles că a fost un accident.

— Alan, vocea lui Kai venea din camera lui Devin.

— Scuzaţi-mă, Alan îl părăsi pe Zimmer pe coridor.

— Cineva e treaz, spuse Kai cu o voce veselă. Îl mângâie pe Devin pe cap. Tati e aici, dragule.

Alan îşi sărută copilul.

— Cum te simţi, bărbate?

Devin clipi de câteva ori şi îşi întoarse privirile undeva în lateral.

— Nu a spus nimic nimănui, spuse Zimmer intrând în cameră, în urma lui Alan. Vorbeşte?

— Bineînţeles că vorbeşte, spuse Kai tăios. Este autist, nu mut.

Zimmer ridică din umeri şi îşi ridică mâinile în semn că se predă.

— Nu ştiu nimic despre autism. Nu am avut nicio intenţie să jignesc pe cineva.

— E în regulă, spuse Alan, apoi îi dădu detectivului de înţeles că ar fi bine să iasă. Vorbi liniştit, aproape şoptit, astfel încât vocea lui să nu acopere zumzetul monitoarelor legate de Devin. Nici chiar experţii nu prea pricep despre ce-i vorba. Devin vorbeşte. Este extrem de deştept în anumite domenii. Limbajul este retardat, dar nu şi… e dificil de explicat. Creierul lui are circuitele legate altfel.

— Poate că o să-l puteţi convinge să vorbească cu noi, spuse Zimmer. Trebuie să-i punem câteva întrebări.

— Asta e ceva foarte incert, spuse Alan. Abilităţile sociale, reacţiile la străini, relaţiile, toate sunt imprevizibile… Pe lângă faptul că sunt, în cea mai mare parte, slab dezvoltate.

— Ajutorul lui ne-ar fi de folos ca să lămurim lucrurile.

— Am putea încerca, spuse Alan, dar nu există nicio garanţie că vă poate da vreo informaţie utilă. În acest moment, sunt epuizat şi vreau doar să petrec un pic de timp alături de fiul meu. Vă supăraţi dacă amânăm pe mâine?

— Nicio problemă, spuse Zimmer. Dar să ştiţi că şi federalii vor dori să pună unele întrebări. Vor sosi în curând. Ştiu că deja au pornit încoace. Un mic avertisment: Nu cred că ei sunt la fel de sensibili ca noi, cei de la poliţia locală. Sprâncenele lui Zimmer se arcuiră în sus. E doar umila mea părere. Oricum, acum că sunteţi aici, am să-i dau drumul poliţistului de la uşă. Dar mâine dimineaţă mă întorc.

— Bine, spuse Alan şi îi strânse mâna detectivului. Apoi se întoarse la marginea patului şi îşi privi băiatul insistent. Deci, flăcăule, ai trecut printr-o adevărată aventură. Vrei să-mi povesteşti?

Devin îşi scutură capul. Ochii săi se întoarseră către uşă, apoi trecură în revistă încăperea de parcă ar fi luat-o în primire. Încet, privirile i se întoarseră spre tatăl său.

— Suc, spuse puştiul.

— Vrei nişte suc de mere? îl întrebă Kai.

Devin dădu din cap.

— Portocale? întrebă din nou Kai.

Din nou, Devin făcu un gest de negare.

— Suc sută la sută vegetal. Ingrediente, din concentrat, concentrat de roşii, amestec de sucuri vegetale reconstituite, apă şi sucuri concentrate de morcovi, ţelină, sfeclă, pătrunjel, lăptucă, sălăţică, spanac, sare, vitamina C- acid ascorbic, aromatizante, acid citric.

— Suc V-8 – spuse Alan, recunoscând ingredientele pe care le debita fiul său. Le auzise de un milion de ori. Devin memoriza tot ce

citea, chiar şi etichetele produselor. „Copil minune” gândi Alan. Ar fi vrut să poată înţelege mintea fiului său. Nu cred că au aici V-8, spuse el, zâmbindu-i băiatului. Cred că va trebui să ne mulţumim cu suc simplu de roşii.

Devin păru să nu fie de acord, dar dădu din cap.

Un ciocănit în uşă îl făcu să se întoarcă şi văzură în cadrul ei o siluetă întunecată.

— Domnul Olsen? Sunt agentul Roselli, de la FBI.

— Voi vorbi cu dumneavoastră afară, dacă nu vă deranjează, spuse Alan. În camera de aşteptare.

Agentul se dădu la o parte din uşă.

— Se pare că tatăl tău are mulţi vizitatori, îl spuse Kai lui Devin. Dar ne descurcăm noi, nu-i aşa Dev?

Alan o sărută pe Kai pe obraz, răvăşi părul băiatului, după care ieşi din cameră după agentul Roselli.

*

* *

— Bum-a-racky-sacky, îi spuse Devin lui Kai după ce tatăl său ieşi din cameră.

— Oh, nu! spuse Kai. Ştii că nu-s bună la jocul ăsta.

— Bum-a-racky-sacky, repetă Devin şi faţa i se lumină de un zâmbet larg.

Acesta era un joc care îi plăcea să-l joace adesea. Alan îl învăţase acest joc, care era o versiune revizuită a unui joc de băut din colegiu. Kai ştia că lui Devin îl plăcea în mod deosebit să-l joace cu ea deoarece câştiga foarte uşor. Unul dintre ei trebuia să înceapă să numere, începând de la unu şi, în continuare, numărau pe rând, cu câte o unitate. Începând cu trei, şi la fiecare multiplu de trei sau la orice număr care conţinea cifra trei, în continuare, în loc să spună numărul respectiv, trebuiau să spună „bum-a-racky”. Numărul şapte şi multiplii acestuia, precum şi orice număr care conţinea cifra şapte, trebuiau să îl înlocuiască cu „bum-a-sacky”. În locul multiplilor comuni ai lui trei şi ai lui şapte sau a oricărei combinaţii care conţinea atât cifra trei, cât şi cifra şapte, trebuiau să spună „bum-a-racky-sacky”. Din cauza faptului că îl jucaseră destul de des, Kai ajunsese să se ţină bine până pe la 252, dar, după asta, pierdea

destul de repede. Alan, în schimb, punea mâna pe un calculator cam după 1225. Devin îi dădea voie, fiindcă altfel nu mai puteau juca. Când juca acest joc cu Kai, se părea că pur şi simplu îl distra victoria.

— Bine, bine, spuse Kai. Unu.

— Doi, spuse Devin.

— Bum-a-racky, spuse Kai.

— Patru.

— Cinci.

— Bum-a-racky.

— Bum-a-sacky, spuse Kai. Fata oftă. Ai fost speriat, singur, acolo, în pădure? Cred că a fost îngrozitor.

— Opt, spuse Devin.

— Bum-a-racky. Fata îi înlătură părul de pe frunte. Mă bucur că eşti din nou acasă. Ştiind că nu poţi sta într-un loc, trebuie să te fi plictisit îngrozitor.

— Zece. Am jucat jocuri. Jocuri. Jocuri. Jocuri. Devin îşi mişca vesel mâinile prin aer. Kai îl apucă de braţe şi le trase în jos.

— Cu grijă, Devin, că îţi scoţi perfuziile.

— Bum-a-racky-sacky, Bum-a-racky-sacky, Bum-a-racky-sacky.

— Bine, bine Devin, bine, las-o mai încet, spuse Kai. Unsprezece. Au fost amuzante jocurile? Ce fel de jocuri te-ai jucat? Al fost bun?

— Bum-a-racky. „Company of Heroes”. Codul. „Company of Heroes”.

— Bum-a-racky. Ai fost bun la jocul „Company of Heroes?”, Devin?

— Bum-a-sacky. Devin simulă efectele sonore şi începu să mişte un fantomatic joystick al jocului video.

— Bum-a-rakcy, spuse Kai. Dar la Cod? Ai fost bun şi la acela? Spune-mi mai multe despre el, Devin.

— Şaisprezece. Devin e deştept.

— Cum e Devin deştept? Ai terminat jocul „Codul”?

— Joacă, Kai. Joacă.

— Am să joc după ce-mi spui mai multe despre Cod. A fost jocul „Codul Destiny”?

— Spune bum-a-sacky. Devin e deştept. Spune, Kai. Joacă jocul.

— Bum-a-sacky, spuse Kai. Spune-mi cât de deştept eşti?

Vocea lui Devin se subţie, de parcă devenise agitat.

— Racky sacky, racky sacky. Bum bum bum.

Kai scăpă un oftat greu de frustrare.

— Mă joc. Devin. Optsprezece. Vreau să spun bum-a-racky.

— Nouăsprezece. Racky, sacky, bum. Racky, sacky, bum.

— Opreşte-te Devin spune-mi despre Cod.

— Bum, bum, bum racky. Joacă jocul.

— Douăzeci. Kai se sili să continue. Douăzeci fi-r-ar el afurisit să fie. Acum explică-mi cum eşti tu aşa de deştept. Ai terminat jocul de-a Codul?

Devin îşi legănă capul dintr-o parte într-alta în ritmul în care rostea numele jocului precum o incantaţie.

— Bum-a-racky-sacky, Bum-a-racky-sacky. Bum-a-racky-sacky. Aşa se numeşte jocul, nu racky, sacky, bum, bum. Aşa este Devin deştept.

Copilul începu să-şi fluture mâinile pe lângă urechi, iar Kai îl ignoră pur şi simplu.

Brusc, faţa femeii deveni palidă. Kai apucă încheieturile lui Devin ca să-l facă să se oprească.

— Adică l-ai amestecat? L-ai dat peste cap?

Faţa lui Devin se lumină de mândrie.

— Devin e deştept.

Kai lăsă să cadă mâinile băiatului şi se întinse după geanta aflată pe podea. Începu să scotocească grăbită, în cele din urmă, ridică mobilul şi îl deschise. Mutându-se lângă fereastră, se întoarse cu spatele la Devin şi apăsă pe un buton de formare rapidă.

CARTEA EMZAREI

Mace se ridică în picioare, se dădu un pas înapoi şi aşteptă până când un grup de turişti asiatici plecară din faţa statuii comemorative al lui James Smithson, din interiorul Castelului Institutului Smithsonian. Gardianul îi spusese că erau ultimul grup care trebuia să treacă, şi că va avea circa zece minute de linişte, înainte ca muzeul să se închidă. Era foarte intrigat de colecţia importantă a Institutului şi venea adeseori să mediteze între relicvele epocilor trecute. În timp ce stătea privind reverenţios spre fondatorul Institutului, auzi o voce venind din spate.

— A fost fiul nelegitim al Ducelui de Northumberland şi al Elisabethei Hungerford.

Mace se întoarse şi îl văzu pe Bătrân stând în picioare, în spatele său.

— Unii dintre cei mai buni oameni din istorie au fost bastarzi, spuse Mace. Acesta a murit în Genova, dar Alexander Graham Bell i-a adus trupul aici. Îşi privi mentorul în ochi, sperând că va îndulci lovitura datorată veştilor proaste pe care i le transmisese mai devreme, atunci când i-a cerut să se întâlnească. Noutăţi legate nu doar de faptul că băiatul reuşise să scape înainte să-i dea lui Tor codul complet al sistemului de operare pentru computerul Hades, dar şi că puştiul reuşise probabil să amestece părţi din el. Apoi mai era şi faptul că, atât bancherul, cât şi asistentul lui Tor, erau, amândoi, morţi. În ultimul rând, cel de-al doilea artefact conţinând thodium, pe care îl trimisese lui Tor, era doar cu puţin mai promiţător decât primul, deja degradat.

— Păcat că Smithson nu s-a deranjat să adune, în vasta sa colecţie de aici, şi obiecte realizate din thodium.

— Asta ar fi făcut ca lucrurile să fie mult prea uşoare, Pursan. Bătrânul se apropiase şi acum stătea alături de Mace. Tor a reuşit să localizeze copilul?

— Şi-a petrecut toată ziua căutându-l prin pădure, dar nu a dat peste nicio urmă. L-am pus să ia corpul lui Jackson şi să-l ducă la

cabana pe care şi-o cumpărase, împreună cu câteva lucruri de-ale băiatului.

— Tor trebuie să se asigure că nu există nicio urmă de-a celor doi care să conducă spre clădirile Hades, spuse Bătrânul. Dacă autorităţile ajung în zonă, nu trebuie să găsească nimic altceva decât o adunătură de clădiri pe jumătate ruinate şi o instalaţie radar abandonată.

— Am pus la punct toate hârtiile. Ele arată că una dintre clădiri este folosită de către o companie de stocare a datelor de pe Internet, companie care operează în Vestul Mijlociu. Ei au un contract de concesionare pe termen lung, înregistrat la Departamentul Afacerilor Interne. Toată documentaţia e în perfectă ordine, în caz că Tor trebuie să demonstreze că are voie să fie acolo. Mace urmări expresia de răbdare stoică ce se aşternuse pe faţa fără riduri a Bătrânului. Toate aceste probleme pot fi rezolvate. Tema mai gravă este de unde facem rost de o sursă de thodium nedegradată. Tot ceea ce avem acum la dispoziţie ca să lucrăm, sunt nişte bucăţele brute de cherestea, ce au rămas din arcă. Chiar şi extragerea sevei din lemn a fost o provocare.

Bătrânul zâmbi. Pe faţă îi apăruse expresia aceea atotştiutoare care îl enerva adeseori pe Mace.

— Atunci trebuie să aflăm dacă mai sunt şi alte obiecte realizate din Pom.

Mace se gândi bine, încercând să-şi aducă aminte istoria descrisă de Biblie, dar nu-i veni nimic în minte.

— Dar dacă ar mai fi fost astfel de obiecte, n-ar fi dispărut toate în Marele Potop?

— Poate că Noe o fi luat în arcă cu el un astfel de obiect. Cu siguranţă că, dacă ar fi fost vreun obiect făcut din Pomul Vieţii, acesta ar fi avut o valoare sacrosanctă pentru Noe şi un astfel de articol nu ar fi fost lăsat în urmă, ca să dispară. Şi apoi, mai este şi altceva extrem de evident: Faptul că toată cheresteaua din Arcă a fost împărţită şi utilizată la reconstruirea noii lumi, pentru construcţia de case, pentru mobilier şi pentru unelte. S-ar putea ca încercarea de a da de urma peregrinărilor familiei lui Noe să se

dovedească o investiţie bună. Cine ştie ce o fi fost transmis de la o generaţie la alta?

— Domnule secretar, se auzi vocea unui tânăr agent FBI ce se apropia de Mace. Trebuie să plecăm în cinci minute.

Mace îi făcu cu mâna în semn de „voi fi acolo” şi aşteptă până ce omul ajunse la intrarea în mausoleul fondatorului Institutului Smithsonian.

— Cum putem afla ce anume a supravieţuit?

— Există mai multe scrieri antice care se ocupă de Noe şi de familia sa, documente care au fost respinse definitiv de biserică la primul Consiliu de la Niceea. Motivul invocat a fost că unele ar fi fost contrare învăţăturilor bisericii din acele timpuri şi probabil că ar fi dirijat credinţa în alte direcţii. Drept urmare, au fost distruse sau ascunse de ochii lumii.

— Ce anume ar trebui să căutăm? întrebă Mace.

— Îmi vine în minte unul anume: „Cartea Emzarei”.

— Care este…?

— Pursan, spuse Bătrânul pe un ton condescendent. Mă aşteptam să fii mai versat în probleme de acest fel.

— Scripturile vechi nu constituie un subiect care să mă intereseze.

— Pentru ca Proiectul Hades să reuşească, scrierile vechi, precum „Cartea Emzarei” sunt elementele cheie. Bătrânul îl privi pe Mace cu un zâmbet ironic. Emzara a fost soţia lui Noe. Numele ei nu apare în Geneză, dar „Cartea Jubileelor” o identifică drept nevasta lui Noe. În tradiţia iudaică este numită Naamah, dar eu prefer numele de Emzara. Ea a fost desemnată drept cronicar al încercării lor şi a ţinut înregistrări foarte interesante şi bune privitoare la eveniment, inclusiv un inventar clar al Arcăi. Poate că a scris şi cronica familiei după Potop. „Cartea Emzarei” poate să ne conducă către sursa ta alternativă de thodium.

— Domnule secretar, spuse agentul, îndreptându-se către Mace.

— Vin. Aşteptă până când omul se retrase. Unde este „Cartea Emzarei”?

— Într-o colecţie de alte vestigii mult căutate, aparţinând antichităţii religioase.

Într-o clipă Mace îşi dădu seama că ştia locaţia.

În timp ce se întorceau să plece, Bătrânul spuse:

— Mai există o ameninţare care trebuie ţinută în frâu: problema colegului tău de cabinet.

Mace zâmbi.

— Se rezolvă deja, chiar în timp ce noi discutăm.

ȘTIRILE

Lindsay bătu pernele ca să se umfle, încercând să le facă să arate mai frumos, în feţele lor îngălbenite. Asta era cea de-a treia cameră în care făcea ordine în această dimineaţă şi era abia ora opt. Majoritatea musafirilor erau fie pescari, care se treziseră înainte de a se crăpa de ziuă, fie camionagii de cursă lungă care, de cele mai multe ori, aveau agăţate pe clanţă cartonaşele cu „nu deranjaţi”.

Se strădui să întindă cutele cearceafului şi făcu un pas în spate. Mai mult de atât nu putea face. Materialul era decolorat, la fel ca şi pereţii şi covorul, ca în fiecare cameră a motelului „Dos Palmas”. Cunoştea aşternuturile, pentru că le spăla singură, pe toate. Managementul nu-i dădea înălbitor, ci doar o marcă comună de detergent. I se spusese că înălbitorul ar scurta viaţa aşternuturilor, arzându-le încet. Poate că ar fi fost un lucru bun să pună capăt chinurilor unora dintre cearceafurile şi prosoapele pe care le spăla. În concluzie, în ziua în care s-a dus până la supermarketul Winn-Dixie din apropiere, a cumpărat din banii ei nişte înălbitor, iar acum îl ţinea la ea în cameră, şi îl ducea în spălătorie numai atunci când mergea să spele lenjeria motelului sau pe a lor personală.

În timp ce ea lucra, Tera stătea aşezată pe podea, cu o pungă de cereale Cheerios lângă ea, sprijinindu-se de piciorul patului.

— Hopa sus, spuse Lindsay, în timp ce faţa i se crispă când se gândi la ce-ar putea să existe în adâncurile covorului. Luă un prosop curat, dar cam deşirat din căruciorul utilitar pe care îl lăsase afară, pe coridor, chiar lângă uşa camerei. Aşează-te pe ăsta! adăugă ea, în timp ce i-l întindea Terei.

Fetiţa întinse prosopul şi se trânti pe el, cu cerealele într-o mână şi cu telecomanda de la televizor în cealaltă.

Lindsay se mută în baie, unde începu iar să spele şi să cureţe. Auzi cum Tera schimbă canalele.

— Sper că te uiţi la ceva educativ, spuse ea. Dacă am fi acasă, la ora asta am face lecţii.

Lindsay frecă pereţii căzii, dar suprafaţa lucioasă a porţelanului era de mult dusă, şi acum, indiferent cât de bine o curăţa, tot părea

soioasă şi veche. O şuviţă de păr îi căzu peste faţă şi se strădui s-o pună la loc cu braţul. „Când se vor termina toate astea?” Voia ca viaţa lor să intre în normal. Lindsay se retrase pe călcâie şi îşi puse în poală mâinile îmbrăcate în mănuşi de cauciuc. Nici măcar nu-şi mai amintea prea bine când fusese ultima ei zi de viaţă normală. Trebuie să fi fost înainte de naşterea fetiţei. Nici nu mai putea să-şi amintească cum fusese pe atunci.

Se aplecă din nou asupra căzii şi împrăştie şi mai mult detergent, de parcă asta ar fi contat.

Şi pe unde umbla prietena ei, Cotten? Nu răspunsese la niciunul din mesajele pe care i le lăsase. După ce nu primise niciun răspuns de la Cotten la primul ei mesaj, Lindsay nu s-a mai obosit s-o caute, presupunând că şi-ar deranja vechea prietenă. Dacă stătea să se gândească, nu se mai văzuseră de ani de zile. Ce-i venise, ce-şi închipuise ea, că faimoasa jurnalistă de televiziune Cotten Stone are să lase totul baltă şi are să vină în fugă?

— Eşti o proastă, Lindsay, eşti proastă rău! spuse ea cu voce tare. Tu şi Tera v-aţi băgat singure în încurcătura asta.

— Mami! strigă Tera.

Lindsay abia reuşi să spună ceva. O podidiseră lacrimile, dar se stăpâni cu greu pentru că nu dorea ca Tera s-o audă.

— Da, răspunse ea, cu multă greutate, într-un final. Lindsay freca porţelanul uzat în cercuri mărunte. Apăsa din ce în ce mai tare, de parcă asta ar fi ajutat-o în lupta cu lacrimile. Într-o secundă, când fiica ei nu-i răspunse, se opri şi ascultă:

— Tera?

Niciun răspuns. Lindsay aruncă buretele în cadă şi se ridică în picioare.

— Tera?

Încet, femeia ieşi din baie, se uită în cameră şi se strecură în linişte prin uşa întredeschisă. Tera stătea în faţa televizorului, cu privirea fixată la imaginile ce se perindau pe ecran. Punga de cereale zăcea deschisă, iar de jur împrejur era plin de cereale împrăştiate.

— Ce este? întrebă Lindsay, scoţându-şi mănuşile şi lăsându-le să cadă lângă dulap.

Tera atinse ecranul televizorului cu vârful degetului arătător.

Atenţia femeii se mută de la fetiţă la povestea de la ştirile de dimineaţă, dar prinse doar comentariul de final.

— Şi astfel, ceea ce s-ar fi putut termina ca o tragedie, s-a încheiat fericit, spunea reporterul. O filmare video, cu un bărbat care îmbrăţişa un băieţel umplu ecranul. Devin Olsen este din nou în siguranţă, la el acasă. Urmă apoi o pauză. Urmează alte ştiri…

— Trebuie să mergem să-l întâlnim, spuse Tera.

Lindsay văzuse mai multe articole în ziar şi câteva reportaje de televiziune care relatau despre dispariţia băiatului şi se bucură când auzi că a fost găsit şi este în afară de orice pericol. Cu siguranţă că îl înţelegea pe tatăl lui. Cât de neputincios trebuie să se fi simţit! Şi, pe deasupra, băiatul mai era şi autist. Majoritatea poveştilor legate de dispariţia unui copil cu dizabilităţi, nu aveau finaluri fericite. De ce era Tera atât de interesată?

— Tera, iubito, de ce trebuie să-l întâlnim?

— Îl cunosc, spuse Tera.

— Nu, nu-l ştii, scumpa mea. Puştiul acesta este din Miami, nu din Loretto.

— Nu, mami, răspunse Tera, am vrut să spun că îl ştiu dinainte.

— Înainte de ce? Lindsay luă în mâinile sale ambele mânuţe ale fetiţei. Noi nu l-am întâlnit pe băieţelul acesta niciodată, draga mea.

— Nu tu, mămico, eu.

Lindsay o trase pe Tera lângă pat şi se aşeză pe marginea lui. Apoi îi prinse feţişoara în palme.

— Aşa ceva nu este posibil, spuse ea abia şoptit. Tera zâmbi, de parcă ştia lucruri care îi depăşeau cu mult vârsta.

— Pe atunci nu erai cu mine.

— Unde, buburuză mică? Unde ai fost tu fără mine? Unde l-ai întâlnit?

— Înainte să mă fi născut. În Rai.

DEFILTAREA

Tor îşi privi ceasul. Mai erau cinci minute. Mace trebuia să sune curând pentru ca să afle stadiul operaţiei şi îşi dorea să fie gata cu toată treaba.

„E un frig de crapă pietrele!” îşi spuse, frecându-şi vârful nasului ca să-l încălzească. Mai devreme, în dimineaţa aceea, coborâse el însuşi temperatura din încăpere la cincizeci de grade Farenheit. Răcirea încăperii era necesară ca să se pregătească pentru enormul flux de informaţii care va începe să se reverse din sistem în următoarele douăzeci şi patru de ore, din clipa în care viermele Hades, care acum se mai ascundea, amorţit, în interiorul a milioane de computere din întreaga lume, se va trezi, chiar în secunda în care fiecare sistem de operare se oprea ca să se sincronizeze cu ceasul atomic internaţional.

Deşi datele din sistemele individuale infectate vor fi doar picături de informaţii privitoare la utilizatorii lor, la computere şi la reţelele din firmele şi companiile afectate, cantitatea totală de date urma să fie enormă. Mainframe-urile din clădirea Hades vor trebui să lucreze la capacitate maximă, iar procesoarele supraîncălzite erau ultimul lucru de care avea nevoie.

Se părea că parcă tot ce se întâmplă n-are alt scop decât să-l calce pe nervi, acum că presiunile resimţite de iminenta declanşare a celei de-a doua faze a proiectului creşteau cu fiecare clipă.

În primul rând, acum era singur-singurel în vechea bază militară din mijlocul pădurilor din statul Arkansas, de când asistentul lui fusese ucis in timpul evadării puştiului. Îngroparea cadavrului în terenul stâncos îi luase o jumătate de zi, ore bune pierdute pentru munca lui principală, care şi aşa nu mergea tocmai cum trebuia. Computerul cuantic, care-i dădea fiori reci, nici acum nu era suficient de stabil ca să-l mulţumească. Chiar dacă toate fazele proiectului Hades ar fi mers fără nicio eroare, dacă computerul nu rămânea stabil cu ajutorul mostrei degradate de thodium, nu ar fi fost niciodată capabil să spargă codurile de încriptare

guvernamentale. Şi, colac peste pupăză, Mace îl suna de două, trei ba uneori chiar şi de patru ori pe zi.

Tor ar fi preferat mai degrabă să vorbească cu Kai. În multe privinţe. Îl uimea nespus faptul că Mace era suficient de vanitos ca să creadă că frumuseţea aceea de chinezoaică era atrasă de persoana sa. Ba mai mult, că era dedicată cauzei sale. Mace nu înţelegea că Kai Chiang se culca cu cel care plusa mai mult. Cu ani în urmă, Tor fusese tipul cu cel mai mare pot. Cum naiba îşi închipuia Mace că reuşise Kai să-şi facă drum în viaţa lui? Tor fusese o treaptă – ştiuse asta – dar nu-i păsase mai mult decât de un şobolan mort. Pentru o perioadă scurtă de timp o călărise după pofta inimii. Fără investiţii, fără angajamente. I se potrivise ca o mănuşă. Tor ştia că târfuliţa ar vinde pe oricine, aşa cum o făcea acum cu Alan Olsen. Într-o zi are să-l prindă şi pe Mace în cârlig şi o să-l transforme în treaptă pentru încă un pas în sus.

De parcă aştepta la rând, telefonul începu să sune.

— Suntem în program? întrebă Mace.

Tor îşi mai privi încă o dată ceasul.

— Treizeci de secunde până la miezul nopţii, GMT.

Începând cu ora 12:00 GMT, şi la fiecare oră fixă ce va urma, pe măsură ce fiecare zonă trecea de miezul nopţii, viermele Hades se trezea la viaţă şi începea prin a identifica serverele din fiecare reţea afectată. Odată identificate serverele, se făcea o încercare de a le loga, folosind autentificarea cu parolă zero, căutând orice nume de utilizator care avea o parolă nulă. Dacă viermele se afla pe un computer la care utilizatorul avea şi privilegii de administrator, acesta urma să fure acreditarea utilizatorului şi să completeze procedura de logare.

De îndată ce viermele accesa sistemul cu privilegiile de administrator împrumutate, acţiona ca un utilizator autorizat şi dădea instrucţiuni computerului compromis să caute alte gazde în reţea. Folosind comenzi scurte, de bază, numite ping-uri, care ar apărea ca fiind doar trafic benign, el urma să încerce să se conecteze la nişte domenii cu nume specifice, urmate de extensii de tip .com, .net, .org, .edu, .gov şi .mil. Fiecare dintre aceste gazde deosebite ascundeau bucăţi ale virusului. Pe măsură ce fiecare ping ajungea la

gazdă, răspunsul care se întorcea la computerul compromis urma să includă tot mai multe bucăţele din virus.

Tor ştia că marea găselniţă în folosirea acestor pachete de ping-uri obişnuite era capacitatea lor de a păstra ascunse datele în secţiunile nefolosite ale antetului pachetului. Vânătorii de viruşi nu se vor gândi niciodată să se uite în antete ca să scoată la lumină bucăţelele codului Proiectului Hades. Precum un vânător cibernetic de hoituri, computerul compromis ar aduna pas cu pas toate bucăţelele la un loc şi le-ar asambla, după care ar executa programul kitului de bază, cu singura şi unica misiune de a da Proiectului Hades controlul complet asupra computerului compromis şi acces nelimitat pe uşa din dos în toate sistemele acestuia.

Un hacker novice ar fi conectat viermele la computerul gazdă prin adresele IP şi nu prin numele domeniilor gazdă. În acel scenariu, odată eliminate adresele IP de către autorităţi, jocul s-ar termina. Dar Tor a proiectat un vierme care căuta computerele gazdă prin intermediul numelor de domenii. Adresa numelui domeniului putea să îl direcţioneze către multe alte adrese IP diferite, atâtea câte găzduiseră deja versiunile în oglindă ale virusului. Ceea ce era, de fapt, o îmbunătăţire substanţială, era faptul că în vreme ce Interpolul şi FBI-ul se ocupau cât e ziua de lungă doar de urmărirea adreselor IP deja accesate, virusul continua să afecteze noi adrese, chiar ale acelui domeniu. De vreme ce Tor intrase deja şi ascunsese virusul în serverele gazdă din întreaga lume, autorităţile vor renunţa la vânătoare după ce vor primi motive pentru dureri de cap de la furnizorii de servere gazdă din mai multe ţări. Până când vor ajunge să-i dea de la capăt, faza a doua a proiectului Hades va fi doar o amintire.

— Suntem gata pregătiţi să începem faza a treia? întrebă Mace.

„I-am mai spus asta ticălosului de cel puţin o mie de ori!” gândi Tor.

Cam aşa ar fi vrut să-i răspundă lui Mace, dar ştia că nu e bine. Nu avea nicio importanţă că el, Tor, era un Nephilin, adică un descendent al unui înger Decăzut şi al unui om, ceea ce-l făcea să fie un Rubiniu. Mace l-ar da afară sau, chiar mai rău, la cel mai mic semn de insubordonare.

— Da, suntem în grilă, spuse Tor. Nu uita Rizben, am creat milioane de computere zombi. Va dura ceva timp până când vom distribui kiturile de bază. Faza a treia va începe imediat ce terminăm această operaţiune.

Lui Tor îi plăcea să numească faza a treia „Recunoaşterea ID” – identificarea ţintelor principale specifice, prin care să poată fi manipulate sistemele lor. Finalul va depinde exclusiv de reacţiile umane previzibile care să pornească un efect de domino de proporţii catastrofale.

Mace spuse:

— Nu vom avea un al doilea prilej. Reacţia pe care o prevedem trebuie să fie corectă.

— Eu mă ocup numai cu partea tocilarului. Tu eşti cel care calculează cum vor gândi oamenii. Pentru partea aia nu cer drepturi de autor.

Tor revizui obiectivele principale din mintea sa. Sistemele GPS de diagnostic şi control prin satelit; reţeaua de avertizare în caz de urgenţă a sistemului de control al traficului aerian; reţeaua globală de schimburi bancare SWIFT; reţeaua agenţiei sistemelor de informaţii ale Departamentului de Apărare şi reţeaua sa globală de informaţii; reţeaua sistemului de electricitate al Statelor Unite şi celelalte reţele naţionale de acelaşi fel, canalul de întreţinere pentru sistemul de monitorizare al Parametrilor de Siguranţă care monitorizează şi menţin sub control centralele nucleare; optzeci de reţele de supraveghere şi de colectare de date, care includ electricitatea, gazele naturale, apa, canalizarea, căile ferate şi telecomunicaţiile; şi ţinta ţintelor – staţia AT&T de monitorizare prin satelit a comunicaţiilor.

Privi insistent la monitorul care afişa interfaţa sistemului de operare cu computerul cuantic Hades. „Rahatul ăla mic! Se credea atâta de deştept!”, gândi Tor, amintindu-şi de Devin Olsen în timp ce acesta tastase codul în camera de joacă şi încercase să-l păcălească amestecând codul. Dar Devin nu avea doctorate în fizică teoretică şi în mecanică, doar Tor avea. După telefonul lui Kai prin care îl avertiza că puştiul încercase să facă pe deşteptul, Tor avu

nevoie de doar câteva ore ca să îndrepte lucrurile şi să finalizeze codul. Acum cine e cel deştept?

Încă o dată, Tor privi spre ceas. Să mai treacă încă câteva secunde.

Ecranul era gol. Putea să-şi simtă bătăile inimii. În ciuda aerului foarte rece, începu să transpire. La celalalt capăt al liniei auzea respiraţia lui Mace.

Miezul nopţii.

Tor îşi ţinu răsuflarea. Asta era. Nu exista o a doua şansă.

Dintr-o dată, monitorul principal de control al Proiectului Hades începu să clipească. Pe ecran, în partea de jos, apăru un rând de text.

XOCSSOV: MOLDAVID.echo.YORK.0022039

Tor se aplecă înainte, cât mai aproape de ecran. Aproape imediat apăru un al doilea rând, imediat sub primul, împingându-l pe aceasta spre partea de sus a ecranului.

XOCSSOV.LANCAST.echo.ABBY.022048

Înainte ca primul rând să se termine de scris, apăru al treilea, apoi al patrulea, respectând aceeaşi secvenţă. Pe măsură ce apărea fiecare nou rând, rândurile precedente urcau pe ecran. Apoi, de parcă s-ar fi deschis o ecluză, rândurile începură să se reverse în duzini, sute, şi apoi cu miile. Intrarea în viteză a noilor rânduri transformase ecranul într-o imagine înceţoşată.

Tor zâmbi.

— Rizben?

— Da, răspunse Mace.

— Bun venit în Hades!

Lindsay îndesă toate lucruşoarele lor în spatele maşinii, mai privi o dată către motelul „Dos Palmas”, după care urcă la volan.

— Ne mai întoarcem? întrebă Tera în timp ce-şi prindea centura de siguranţă.

— Încă n-am idee. Lindsay porni motorul şi, în timp ce manevra maşina ca s-o scoată din parcare, se întoarse pe jumătate ca să vadă în spate.

— Atunci de ce luăm cu noi toate lucrurile?

— Deoarece s-ar putea să nu ne mai întoarcem.

— Dar ai la tine cheia de la cameră, fetiţa îi arăta cu degetul legătura de chei.

Lindsay verifică drumul în ambele direcţii, apoi intră pe drum şi o luă către nord, pe autostrada „Overseas”.

— Trebuie să-ţi pui şi tu centura, spuse Tera. La noapte stăm în Miami?

— Poate, răspunse Lindsay.

— Dacă rămânem acolo, nu-ţi vor simţi lipsa mâine, la lucru? O să ai probleme.

Lindsay oftă exasperată.

— Da, Tera, ai dreptate. Ascultă cum stă treaba. Ai spus că vrei să mergem să-l întâlneşti pe Devin Olsen acesta, aşa că de asta mergem la Miami. Nu ştiu ce se va mai întâmpla după asta. Poate că tu ştii răspunsul, pentru că eu nu am habar. Îşi privi fiica cu multă insistenţă. Se pare că întotdeauna, în mod misterios, ştii mai multe despre tot şi toate decât îmi spui mie. Imediat ce le rosti, femeia îşi regretă cuvintele dure.

Tera se întoarse şi privi afară prin geamul lateral.

Merseră câteva mile în tăcere. Lindsay ştia prea bine că era cu nervii întinşi la maxim şi că se repezise la Tera fără niciun motiv bine întemeiat, şi o făcuse chiar de mai multe ori în ziua aceea. Tera era pur şi simplu un copil, atâta tot. Un copil care se întreba ce se întâmplă. În ultima vreme vieţile lor au fost atât de puţin previzibile! Tera dorea pur şi simplu să afle pe ce poate conta, ce să

anticipeze pentru viitorul ei imediat. Pe cine să întrebe dacă nu pe propria ei mamă? Copii se simt în siguranţă doar într-o anumită rutină şi o anumită structură a relaţiilor, două elemente care lipseau dureros din viaţa lor.

Lindsay îşi frecă uşor fruntea. Tera merita mult mai mult decât abilităţile ei parentale care erau mult prea puţin satisfăcătoare, mai ales după cum s-au manifestat în ultima vreme. Îşi desfăcu centura şi se întinse peste consola centrală ca să apuce mânuţa Terei.

— Îmi pare rău, buburuză mică. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, mami.

— Vrei să ne oprim la „Lumea Scoicilor”? Ţi-ai putea alege o cochilie drăguţă de scoică.

Faţa Terei se lumină dintr-o dată.

*

* *

În magazinul „Lumea Scoicilor” Tera petrecu aproape o jumătate de oră căutând cochilia perfectă. În cele din urmă alese una spiralată. Tera spuse că este foarte frumoasă, şi îi admiră suprafaţa interioară, fină şi strălucitoare. Bărbatul de la casă îi spuse cum scoicile fuseseră folosite cu multă vreme în urmă în insule pentru a anunţa nunţile, şi Tera a fost foarte intrigată. Casierul luă o scoică de sub galantar şi suflă printr-un orificiu, făcut de om în vârf, creând un foarte exotic răget de corn. Fetiţa îi spuse mamei sale că îi plăcea tare mult şi că voia să ducă scoică în mânuţă, nu în geantă.

Odată ce ieşiră înapoi pe autostradă, Tera desenă câteva schiţe ale scoicii, dar se plânse că nu-i plăceau, deoarece creionul nu-i era stabil în maşina aflată în mişcare.

După aproape două ore, autostrada se uni cu bulevardul Biscayne, care ducea de-a dreptul în centrul oraşului Miami. Cu radioul dat la maxim, Lindsay şi Tera cântau partea de acompaniament a melodiei „Tu eşti cel pe care-l vreau” cântată de John Travolta şi Olivia Newton John. Erau în mijlocul refrenului de legătură „Ooo, ooo, ooo” când le apăru în faţă, pe stânga, clădirea CyberSys. Lindsay încetă brusc să mai cânte şi începură să o inunde întrebările.” Doamne, doamne, ce să spună când vor intra în clădire? Cum să explice de ce veniseră aici?”

Cântecul se încheie cu Tera privindu-şi intens mama, după ce, şi ea, îşi pierduse încet-încet entuziasmul pentru cântat.

Lindsay parcă în zona de lângă intrare.

— Ştii, s-ar putea să nu ne lase să intrăm, spuse ea, punându-şi cheile în geantă. Tatăl lui Devin nu ne cunoaşte. De fapt nimeni nu ne cunoaşte. Cu o mână aranjă părul fetiţei spre spate. Sunt convinsă că tăticul lui Devin îl iubeşte la fel de mult cum te iubesc eu pe tine. Şi el tocmai a trecut printr-o experienţă dureroasă. Va fi foarte precaut şi protector faţă de Devin, pentru că vrea să-l ştie în siguranţă, aşa cum şi eu vreau să te protejez pe tine. Probabil că n-o să înţeleagă ce căutăm pe-aici. „Nici eu nu înţeleg de ce am venit!" gândi Lindsay în timp ce se apleca, zâmbind uşor, către Tera. Şi nici eu nu prea ştiu, buburuză mică.

— Nu-ţi fă griji. Am să-i spun tatălui lui Devin că Devin este ca mine.

— Ce vrei să spui, dulceaţă?

— E un Albastru.

Lui Lindsay îi trebui o vreme ca să înregistreze cuvântul albastru.

— Vrei să spui Indigo? Crezi că Devin este un copil Indigo? Crezi că are daruri speciale, aşa ca tine?

Tera dădu energic din cap

— Da, da. Fetiţa zâmbea cu scânteieri vesele în ochişori. Devin este foarte deosebit. Ca şi mine.

Lindsay îşi împreună degetele şi se bătu încetişor cu ele pe buze, înainte ca să vorbească din nou:

— Devin e special, dulceaţă, dar nu la fel ca tine. El are ceva, care se numeşte autism. Este ceva ce îl face să gândească altfel decât ceilalţi oameni şi simte lucrurile cu totul altfel.

— Ca şi mine, spuse Tera.

— Nu ca şi tine.

— El nu desenează, spuse Tera. Dar face alte lucruri.

Lindsay se întreba ce anume era acel lucru pe care copilul acela autist putea să-l facă, iar Tera să fie convinsă că este un dar deosebit.

— Devin ştie lucruri la fel ca mine. Îşi va aminti de momentul în care te-am ales pe tine şi când el l-a ales pe tatăl său, spuse Tera.

— Ce spui?

— Toţi trebuie să alegem.

Lindsay îşi scutură capul de parcă dorea să scape de ceaţa confuză ce simţea că începe s-o învăluie.

— Ne uităm în jos şi ne alegem mamele şi taţii. Eu te-am ales pe tine şi pe tati. Devin i-a ales pe mama şi pe tatăl lui. Toţi cei Indigo ajung să aleagă.

— Tera am discutat odată, când m-ai întrebat despre copii, de unde vin. Îţi aminteşti? Ţi-am explicat atunci cum…

— Nu-mi amintesc să fi fost un bebeluş în tine. Nu-mi amintesc să fi avut vreodată un an.

— Bineînţeles că nu. Nimeni nu-şi aminteşte de vremea când sunt bebeluşi.

— Dar îmi amintesc lucruri de dinainte să fi fost bebeluş. Îmi amintesc de Devin şi de toţi ceilalţi, şi de sora mea, sora mea geamănă. Ea era deja aici.

Lindsay se rezemă cu spatele de scaun, privind ţintă către lampa din plafon.

— Nu poţi merge de colo-colo şi să vorbeşti aşa, Tera. Oamenii vor crede că eşti…

— Dar nu şi Devin. El a fost acolo. Suntem foarte mulţi. Îşi va aminti.

— De noi?

— De Albaştri. Ştii tu, cei Indigo.

Lindsay stătu nemişcată, fără să scoată un cuvânt. Cum naiba va reuşi să meargă în faţa lui Alan Olsen şi să-i spună că fiica ei vrea să vorbească cu fiul lui, victima unei răpiri recente, deoarece ei au fost împreună undeva, înainte să se nască? Ce rahat îi trecea prin minte? „Cine e nebuna, Lindsay Jordan? Cine a condus tot drumul până la Miami cu o idee atât de bizară în cap?”

— Ai să vezi, mami. Îţi promit. Te rog să mă crezi. Ştiu de ce l-au luat pe Devin.

— Ce vrei să spui?

— Aveau nevoie de numerele din capul lui.

— Bine, uite cum facem, spuse Lindsay. Dacă domnul Olsen va fi de acord să ne vadă, probabil că ar fi mai bine dacă nu ne apucăm

să discutăm despre răpire sau de faptul că îl cunoşti pe Devin dinainte de a te fi născut şi toate lucrurile astea. Ar putea să-l sperie. Femeia îndepărtă, cu o mişcare mângâietoare, o buclă de pe faţa Terei. Doar fă ce am să spun eu. Ai înţeles?

Tera aprobă din cap.

— OK.

Lindsay desfăcu centurile de siguranţă apoi o luă pe Tera în braţe şi o ţinu strâns, simţind că se leagănă aproape imperceptibil. Aşa făcea cu mulţi ani în urmă, când o ţinea în braţe pe Tera, care pe atunci era doar o copiliţă. Lindsay trase cu putere aer în piept, îmbătându-se de mirosul dulce al buclelor fetiţei şi de moliciunea pielii ei care-i mângâia urechea. Ar fi vrut s-o absoarbă pe Tera, să-şi acopere copilul atât de preţios şi s-o protejeze pentru totdeauna de lumea din jur.

— Te iubesc, puiule, murmură Lindsay. În cele din urmă, dădu drumul fetiţei şi privi drept in ochişorii ei mari şi albaştri. Să mergem să-l întâlnim pe tatăl lui Devin.

SECRETE

— Zât, spuse Ted Casselman: N-ai nimic. Nada.

— Asta nu este chiar adevărul adevărat, spuse Cotten.

Stătea singură într-unul din birourile minuscule din departamentul de vânzări de pe lângă studiourile SNN din Washington. Ted o făcuse să-i promită că îl va suna acasă, în New-York, imediat ce va termina interviul cu Miller. Trecuse deja de miezul nopţii. Era 12:30.

— Atunci permite-mi să recapitulez, spuse el. Ai aranjat această confruntare elaborată, cu un consilier pe probleme de Securitate Naţională a Statelor Unite ale Americii, ai băgat în afacerea asta o duzină de oameni din personalul meu din Washington, ca să pui în scenă o falsă zi de naştere pentru care eu trebuie să plătesc ore suplimentare. Hai să nu lăsăm deoparte lucrurile astea. Ai folosit unul din carele noastre de reportaj, ai chemat de acasă un producător, ai pus la bătaie atâta peliculă cât i-ar ajunge lui Steven Spielberg să facă următorul film, şi nu vii cu nimic, decât cu „ouăle” pe care le-ai încasat în figură. Făcu o pauză. Care parte din toate astea nu este chiar adevărată?

— Exagerezi faptele. Şi am venit, totuşi, cu ceva. Miller mi-a spus că el, personal, crede că ştie cine i-a plantat telefonul în palton.

— Bineînţeles că ţi-a spus asta, Cotten. Se făcea târziu şi voia să plece acasă. Ar fi spus şi că îl suspectează pe iepuraşul de Paşti, dacă îl mai presai puţin.

— A spus că era cineva din Casa Albă, din Cabinet. Tânăra jurnalistă îl auzi pe Ted cum lăsa să-i scape un oftat exasperat.

— Uite care-i treaba. Te iubesc ca pe fiica mea. Am încredere în tine, mai ales că am ajuns să ştiu că instinctele tale sunt ascuţite ca o lamă de ras. Şi îţi cunosc şi secretele, secrete ce trec dincolo de…

Tânăra auzi sunetul slab scos de mâna lui, care-i freca încet barba şi şi-l închipui stând pe marginea patului în întuneric, încercând să nu-şi trezească soţia. Pe Cotten o durea foarte mult faptul că îl dezamăgise.

— Dar de data asta, continuă el, te-ai amestecat într-o treabă mult prea împuţită. Afurisitul de Cabinet? Pentru numele lui Dumnezeu, Cotten. Ai idee în ce fel de situaţie ai putea pune reţeaua dacă treaba asta o ia razna?

— Înţeleg că miza e foarte mare, spuse Cotten.

— Miză foarte mare? Cotten, hai să nu discutăm că-ţi pierzi slujba. Dar credibilitatea reţelei? Bărbatul mai făcu o pauză. Uneori ai tendinţa să uiţi că sunt o grămadă de indivizi în faţa cărora răspund, şi ei au o altă grămadă deasupra lor, numită Comitet Director. Şi comitetul ăsta director răspunde în faţa acţionarilor. Şi niciunul dintre ei nu dă o ceapă degerată pe instinctele tale sau pe… secretele tale. Nu uita că un reporter este numai atât de bun cât este ultima sa poveste. Nu înţelegi nici măcar atâta lucru?

Ted se opri, de parcă ar fi ştiut că e zadarnic să încerce să o facă să fie rezonabilă. S-a lăsat tăcerea pentru un întreg minut, apoi Ted spuse:

— Miller ţi-a dat un nume, nu? Pe cine suspectează că i-ar fi plantat celularul?

— I-am promis că nu-l dezvălui până când are vreo dovadă concretă.

— Cum pot să te sprijin dacă nu ştiu cu ce dracu am de-a face? Şi pentru că veni vorba, de ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar vrea cineva din Casa Albă să îţi fure celularul, să dea foc la o fermă din Kentuky şi să te ameninţe? Pur şi simplu nu are sens, Cotten.

— Din câte am aflat despre Lindsay şi despre fiica ei, Tera, cred că toate astea merg mult mai departe decât furtul unui telefon.

— Bine, bine. Deci, nu Watergate, ci Lorettogate. Haide, Cotten! Nu-ţi dai seama ce stupid sună?

— Ţi-am cerut să ai încredere în mine când ai fost de acord să transmit live din Londra, cu doar câteva clipe înainte de a deschide capsula timpului şi de a găsi tableta de cristal. Ai uitat câte vieţi am salvat atunci? Am avut dreptate, nu-i aşa?

O nouă bodogăneală, urmată de un suspin greu.

— Ai spus atunci că instinctele mele sunt zero, da?

Tăcere.

— Că îmi ştii secretele…

— Bine, bine, gata, spuse Ted. Destul. N-am cum să câştig vreo ceartă cu tine. N-am câştigat niciodată, şi nici n-o să câştig. Făcu o pauză, de parcă s-ar fi gândit la ceva anume. Şi dacă mă gândesc, îi mulţumesc lui Dumnezeu că n-am câştigat în niciuna din certurile noastre. Dar de data asta, am nevoie de ceva ca să pot continua. Ceva indicii, orice. Ceva ce să mă ajute să justific cheltuielile şi timpul. Pe cine suspectează Miller?

Cotten ascultă sunetele întrerupte ce veneau de undeva din clădirea SNN-ului. Auzi ţârâitul slab al soneriei unui telefon, o conversaţie îndepărtată, aparatul de radio al nu ştiu cui, care lansa în aer sunetele molcome ale unei melodii de jazz. Dar peste toată această solitudine şi calm, undeva, în noapte, Cei Decăzuţi şi Nephilinii îşi regrupau forţele. Toate semnele indicau o nouă încercare de a lovi în acel lucru pe care Dumnezeu îl preţuieşte cel mai mult: creaţia sa supremă, Omul. Încercaseră să-l distrugă clonându-l pe Iisus, şi creând un Antihrist. Provocaseră o epidemie globală de sinucideri care a avut ca rezultat moartea a mii de oameni, probabil milioane. Şi acum, îşi ridicau din nou drăceştile lor capete. Ştia asta deoarece un anume fapt le punea în umbră pe toate celelalte. Dumnezeu îi trimisese un mesaj – i-a dat-o înapoi pe surioara ei, pe Motnees-Tera. Pentru aşa ceva putea fi un singur motiv. Era nevoie de ele amândouă, pentru ca Forţele Întunericului să poată fi oprite. Trebuia s-o găsească pe Tera înaintea lor. Şi, la fel ca în orice bătălie, nu putea fi decât un singur învingător.

— Cotten eşti acolo? întrebă Ted. Care este numele dat de Miller?

— Este secretarul cu Securitatea Internă, spuse ea, Rizben Mace.

SCOICA

Lindsay apucă mânuţa Terei. Palma fetiţei era caldă, dar a ei era înfrigurată. Trecură prin uşile duble de sticlă şi intrară în holul de primire al clădirii de douăzeci de etaje aparţinând companiei CyberSys. În pardoseala de marmură era încorporat logo-ul companiei cu fulgerul său albastru.

— Priveşte spuse Tera, cu mânuţa întinsă către simbol. Exact ca al meu.

Lindsay privi către logo apoi la fiica ei, simţind că lucrurile se mişcau pe o spirală care le scotea de sub control.

Cele două se opriră în faţa biroului gardianului.

— Am dori să-l vedem pe domnul Olsen, spuse Lindsay.

— Aveţi întâlnire? întrebă gardianul.

— Nu, răspunse Lindsay, dar este foarte important. Este ceva legat de fiul său.

Grimasa gardianului i-a spus lui Lindsay că ea era una din multele escroace care se perindau prin centrul oraşului Miami.

— Cum vă numiţi? întrebă el.

— Lindsay Jordan, apoi făcu, din cap, semn către fetiţă. Aceasta e fiica mea, Tera.

— Fără să-şi ia ochii de la Lindsay, bărbatul ridică telefonul şi formă un număr, vorbind cu voce scăzută în receptor. Aproape imediat ce puse receptorul în furcă, mai mulţi agenţi de securitate, toţi îmbrăcaţi în aceleaşi uniforme în alb şi verde, apărură de undeva din spate şi se îndreptară spre ea.

— Vă rog, spuse Lindsay, ridicându-şi mâna, parcă anticipând că cei de la pază doreau să le escorteze afară din clădire sau chiar mai rău. Nu vrem nimic rău. Vă rog, cred că avem nişte informaţii pe care domnul Olsen ar dori să le cunoască. Vă rog, lăsaţi-ne să vorbim cu el un singur minut.

— Scuzaţi-mă domniţă, vorbi un bărbat în costum bleumarin aflat în spatele agenţilor de pază care îşi continuă drumul, apropiindu-se de Lindsay.

Femeia deduse că el nu făcea parte din echipa de securitate, ci că era, probabil, un asistent personal sau se ocupa de relaţiile cu publicul la CyberSys.

— Domnul Olsen doreşte ca toată lumea să ştie că apreciază simpatia cu care îl înconjoară, pe el şi pe fiul său, în problema recentă şi este profund recunoscător tuturor. Dar nu se întâlneşte cu nimeni în această perioadă. Sunt sigur că înţelegeţi şi îi respectaţi viaţa personală.

Lindsay strânse mânuţa fetiţei, ştiind că toată această poveste fusese sortită eşecului de la bun început, întâlnirea cu Alan Olsen nu avea să aibă loc.

— Bineînţeles, spuse ea, dar cred că domnul Olsen va dori să ştie ceea ce vrem să-i spunem. Este ceva legat de răpirea fiului său. Dacă aş putea vorbi cu domnul Olsen pentru un minut, i-aş explica despre ce este vorba.

— Sunt convins că sunteţi bine intenţionată, dar dacă aveţi informaţii pertinente, ar trebui să luaţi legătura cu FBI-ul. Bărbatul îşi băgă mâna în buzunar şi începu să scotocească prin portofel. Ăsta e spuse el, întinzându-i o carte de vizită. Sunaţi la acest număr şi cereţi să vorbiţi cu…

— Am ceva pentru Devin, spuse Tera, ridicând vocea. Este un cadou. Şi întinse scoica.

— Asta este foarte drăguţ din partea ta. Omul se întinse să ia scoica. Aş fi încântat să mă ocup personal ca să…

Dar înainte să o poată lua, a fost întrerupt de un zgomot ce venea din direcţia lifturilor: pantofi cu talpă de piele pe podeaua de marmură, stârnind ecouri în întregul hol. Un bărbat care ţinea de mână un băieţel ieşi din lift înconjuraţi de o mână de agenţi în uniformă şi traversă holul, îndreptându-se spre intrarea principală.

Lindsay ştiu că trebuia să fie Alan Olsen şi fiul său. Unul dintre gardienii cu care vorbise mai-nainte o prinse de braţ şi le trase pe amândouă la o parte.

— Veniţi pe aici, vă rog, spuse el.

Brusc, înainte de a putea fi oprită de cineva, Tera o porni în goană către grup şi se îndreptă direct spre băiat.

Văzând fetiţa care alerga spre ei, doi gardieni încercară să-i blocheze calea, dar Tera deja îşi croise drum printre ei, către Devin. Grupul se opri în vreme ce Tera întinse mâinile către băiat, ţinând scoica. Toată lumea rămase tăcută, în vreme ce băiatul începu să zâmbească fericit.

Tera ridică scoica la urechea lui Devin. Lindsay se eliberă din mâinile gardienilor şi alergă alături de fiica ei. Asupra holului se lăsă liniştea. Fiecare din cei prezenţi prinsese rădăcini, vrăjit parcă de ceea ce se petrecea. Devin asculta zâmbind sunetele venind din scoică.

Băiatul făcu palma căuş peste Tera, presând mai aproape scoica.

Apoi Tera şopti:

— Bună, Devin, îţi mai aminteşti de mine?

Faţa lui Devin se lumină şi mai mult. Cu o voce slabă, răspunse:

— Bună, Motnees.

FULGERE GLOBULARE

Cotten îl lăsă pe John la Ambasada Vaticanului pentru ca acesta să vadă ultimele note informative de securitate ale Venatori. Începuse să plouă. Pe când părăsea Wiosconsin Avenue, cotind spre est, către Strada O din Georgetown, auzi zgomotul unui tunet îndepărtat. Philip Miller, consilierul pentru probleme de Securitate Naţională, îi dăduse câteva indicaţii ca să poată ajunge la casa sa din oraş, o reşedinţă cu două nivele, spunându-i că are dovada de care avea Cotten nevoie pentru confruntarea cu Rizben Mace.

Apropiindu-se de locuinţa în stil victorian observă, parcat chiar în faţa clădirii, un SUV negru. Miller îi spusese în treacăt că, ori de câte ori era acasă, locuinţa era păzită de doi agenţi FBI care, de obicei, stăteau afară, chiar lângă intrare.

Cotten intră în curba din faţa locuinţei şi opri motorul. Ploaia devenise mai deasă – norii păreau acum mult mai ameninţători, parcă apropiindu-se cu burţile lor umflate ca să se sprijine de acoperişurile din jur.

Tânăra ieşi din maşină şi îşi deschise umbrela. Observă că uşa pasagerului SUV-ului era deschisă, aşa că ridică o mână în sus, în semn de recunoaştere şi salut. Nu era nevoie să se ude amândoi. Uşa se închise, iar fata se apropie în vreme ce geamul lateral coborî încet câţiva inchi.

— Domnişoară Stone, pot vedea un act de identitate? o întrebă agentul în timp ce şiroaiele de ploaie deveneau tot mai dese. Sunt formalităţi obligatorii. Îmi cer scuze, mai ales că este o astfel de vreme.

Ultimele lui cuvinte fură acoperite de un tunet asurzitor. Cotten îşi scoase acreditările de presă din buzunarul interior al paltonului şi i le înmână prin fereastră. Agentul aprinse o lanternă cu care lumină documentele şi apoi, prin geamul deschis, faţa tinerei, după care îi dădu actele înapoi prin aceeaşi fereastră.

— Aveţi grijă să nu vă udaţi prea tare. Domnul Miller vă aşteaptă.

Femeia alergă de-a lungul aleii şi în sus, pe treptele de la intrare. Când ajunse la uşă, se ascunse de ploaie sub portic, şi sună la sonerie. O clipă mai târziu, uşa era deschisă chiar de către doamna Miller.

— Domnişoară Stone. Mă bucur să vă revăd, o salută doamna Miller şi o invită să intre în casă.

— Mulţumesc, spuse Cotten, închizând umbrela şi încercând să nu ude parchetul din lemn preţios. Aveţi o casă foarte frumoasă.

— Mulţumesc, domnişoară. Doamna Miller luă paltonul jurnalistei şi îl agăţă pe un cuier din alamă. A fost construită în o mie şapte sute nouăzeci. Am încercat să îi păstrăm stilul şi caracteristicile epocii atunci când am restaurat-o, din pivniţă şi până la acoperiş. În decursul timpului, casa asta a găzduit trei membri ai Cabinetului prezidenţial şi doi ambasadori.

— Domnişoară Stone, Philip Miller traversă camera de zi cu mâna întinsă. E o vreme tare neplăcută.

— Şi se înrăutăţeşte, îi răspunse Cotten scuturându-i mâna. Propoziţia rostită a fost punctată de un alt tunet. Vă mulţumesc pentru că aţi fost de acord să colaboraţi cu noi. Trebuie să vă cer din nou scuze pentru că v-am acostat, pe dumneavoastră şi pe doamna Miller, pe trotuarul bulevardului Arlington.

— Îţi făceai doar meseria, spuse bărbatul. Şi îţi sunt recunoscător că m-ai crezut… îi indică cu mâna să ia loc pe una din cele două canapele, aşezate faţă în faţă, în mijlocul camerei. În şemineu, aflat puţin mai departe, nişte buşteni ardeau veseli cu pocnituri şi jerbe de scântei.

— Pot să vă aduc ceva cald de băut? întrebă doamna Miller. Cafea, ceai?

— Ceai, ar fi grozav, mulţumesc.

— Philip?

— Şi pentru mine, tot ceai, draga mea.

Cotten o urmări cu privirea pe femeia ce dispărea încet de-a lungul holului întunecat. Odată plecată, Cotten reluă discuţia:

— Ştiu că toate astea vi se par ciudate, având în vedere că lucraţi atât de mult cu domnul secretar Mace. Dar eu cred că identificarea

persoanei care o vânează pe prietena mea şi pe fiica ei este mult mai importantă decât v-aţi putea imagina.

— Nu mă intrigă deloc, spuse Miller. Este timpul să plătească pentru faptele sale.

— Chiar aşa? întrebă tânăra, surprinsă. Deci nu vă prea înţelegeţi, dumneavoastră doi.

— În public ne purtăm frumos unul cu celălalt. Dar am un motiv cât se poate de întemeiat să fiu dezgustat de persoana lui. Acum mai mulţi ani am vrut să candidez la postul de guvernator al statului Arkansas. Rizben îl susţinea pe oponentul meu cu o sumă impresionantă de fonduri şi sprijin electoral. Din punctul meu de vedere, el a cumpărat practic şi candidatul şi alegerile. Iar una dintre cele mai importante teme în campanie a fost transformarea vechilor baze militare în centre private de cercetare. Argumentul era că astfel se vor crea slujbe şi va creşte baza de impozitare. Tot ceea ce, de fapt, s-a întâmplat a fost că banii au ajuns înapoi la Rizben, gata spălaţi. De asta sunt sigur. El avusese investiţii mari în acele centre de cercetare, care, cică, erau punctul major de interes al planului. Mai erau o mulţime de alte modalităţi în care acele facilităţi puteau fi utilizate pentru binele public. Au fost foarte multe înjurături şi mult noroi împroşcat fără scrupule în toate părţile. Drept urmare, încă şi la ora aceasta mai există foarte multă animozitate între noi doi. Din acest motiv aş prefera să nu-l înfrunt eu direct pe Rizben, ci să vă dezvălui ce-am aflat şi să vă las să continuaţi dumneavoastră, prin media. Nu mă deranjează deloc să-l arunc sub autobuz.

— Până la urmă, a convertit vreo instalaţie militară într-un proiect comercial?

— Probabil că una singură. Toată problema a început să se estompeze imediat după alegeri. Cred că am atras prea multă atenţie asupra acestei probleme, care acum devenise un cartof prea fierbinte. Cum v-am spus, nu există iubiri neîmplinite în această zonă. Îşi băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo un casetofon miniatural. Acesta este suficient ca să facă toată treaba.

— Ce este? întrebă Cotten.

— Înregistrări ale unor convorbiri telefonice de pe o bandă de ascultare – un alt motiv pentru care toată povestea trebuie să treacă prin voi. Vă protejaţi sursele?

— Absolut.

Miller derulă banda.

— Această înregistrare nu poate în niciun caz să conducă la mine, dar ceea ce am aici este o dovadă de necontestat că Rizben a ordonat arderea fermei Jordan. Ceea ce nu explică este de ce.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, spuse Cotten. Adunatul firelor este treaba mea şi vă garantez că niciodată nu se va face legătura cu dumneavoastră. Aveţi cuvântul meu.

— Bine. Şi se pare că mai este ceva. Nu sunt sigur despre ce anume e vorba, poate că voi o să reuşiţi să le puneţi cap la cap. Vreau să te întreb ceva. Îţi spune ceva cuvântul thodium?

Cotten tocmai se pregătea să-i răspundă că nu, când o lumină albă intensă, provenind de la un fulger care lovise undeva foarte aproape, inundă camera prin ferestre. Bubuitura, ca de explozie, a tunetului, a urmat aproape instantaneu, spunându-i lui Cotten că probabil fusese lovită chiar casa.

— Doamne, Dumnezeule! spuse Miller sărind în picioare.

Pocnituri şi şuierături puternice îi făcură pe cei doi să se întoarcă spre şemineu. Flacăra era cu mult mai strălucitoare şi limbile de foc începură să se întindă în cameră. Apoi o sferă albăstruie strălucitoare, de mărimea unei mingi de baseball ieşi dintre flăcări şi pluti la câteva picioare deasupra podelei.

Globul arunca scântei în tentacule radiale pe măsură ce înainta încet, în zigzag, parcă la întâmplare. În urma sa, se întindea o coadă de lumină albă, ca de cometă.

Înainte ca vreunul din cei doi să poată reacţiona, sfera se repezi din şemineu şi îl lovi pe Miller direct în frunte. Omul ţipă şi îşi acoperi faţa cu mâinile, în vreme ce părul îi era deja o vâlvătaie. Apoi căzu la podea.

Cotten apucă o pernă de pe canapea, se repezi cu ea deasupra bărbatului şi înăbuşi flăcările.

— Oh, Dumnezeule, spuse doamna Miller.

Tava cu ceştile şi linguriţele de ceai îi alunecă din mâini şi se sparseră pe podea.

— Philip, Philip! femeia alegă într-un suflet alături de soţul ei.

Cotten îngenunchie lângă bărbatul căzut şi apăsă, cu vârful degetelor, carotida încercând să vadă dacă mai are puls.

Nimic.

— Fă ceva, ţipă doamna Miller.

— Sunaţi la 911, spuse Cotten. Repede!

În aceeaşi clipă, jurnalista sări în picioare şi alergă la uşa din faţă. Deschise larg uşa şi, din vârful treptelor, începu să facă semne disperate către agenţii aflaţi în SUV-ul negru. Când a fost sigură că o văzuseră, şi că veneau după ea, tânăra s-a întors lângă Miller, a îngenuncheat şi a început să-i facă procedura de resuscitare. În clipa în care se aplecă spre el ca să-i maseze pieptul, mirosul de păr şi piele arse îi umplu nările.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă primul agent, alegând în cameră. În mână avea un pistol, dar îl băgă imediat înapoi în toc, în vreme ce, cu cealaltă mână activă aparatul de emisie recepţie şi transmise o cerere de asistenţă de urgenţă.

— Îndepărtaţi-vă de domnul Miller, îi ordonă cel de-al doilea agent. Fata îl ignoră şi continuă să-l suresciteze.

— Vin, strigă doamna Miller, în timp ce se întorcea în fugă în camera de zi. Ambulanţa e pe drum.

— Domnişoară Stone, spuse agentul. Trebuie să vă ridicaţi şi să vă daţi la o parte.

Cotten se ridică fără voia ei, în timp ce agentul preluă el însuşi procedura de resuscitare.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă cel de-al doilea agent pe doamna Miller.

— Mi-am lăsat soţul vorbind cu domnişoara Cotten şi am plecat să le aduc nişte ceai. Am auzit zgomotul unei explozii puternice în afara casei. O secundă mai târziu, soţul meu ţipa înnebunit. Când m-am întors alergând în cameră, Philip era întins pe jos şi domnişoara Stone era în genunchi lângă el.

Abia străpungând tumultosul zgomot al ploii, se auzi apropiindu-se sunetul unei sirene.

Agentul se uită înspre Cotten.

— Ce a păţit?

— În clipa când, probabil, fulgerul o fi lovit casa, noi discutam aici, în cameră. O minge de lumină… sau o descărcare electrică sau… ceva ce arăta ca o minge strălucitoare de lumină albăstruie, a intrat în casă prin şemineu. În clipa în care am văzut-o amândoi, domnul Miller a fost lovit în cap şi a căzut la pământ. Părul i-a luat foc şi eu am încercat să-l sting. Femeia arătă cu mâna către perna înnegrită de funingine, care zăcea aruncată pe podea.

La uşa din faţă se auziră zgomotele unei agitaţii şi în cameră pătrunseră cei de la unitatea de urgenţe medicale, grăbindu-se către corpul întins pe podea al domnului Miller. Cotten auzi păcăniturile descărcărilor de electricitate statică din radiourile lor şi pârâiturile plasticului şi hârtiei rupte de unul din paramedici ca să deschidă un kit şi să îndepărteze ambalajele de pe tuburi şi ace. Celălalt paramedic tăie cămaşa lui Miller ca să aibă acces la pieptul acestuia.

Jurnalista era convinsă că vor face tot ce puteau ca să aducă pacientul din nou la viaţă, dar, în sinea ei, Cotten simţi că totul e în zadar. Ceea ce se întâmplase era cu mult mai mult decât un accident ciudat. Acesta era un alt mesaj ce îi era transmis ei. Se apropiase prea mult. Retrage-te!

În vreme ce-i urmărea pe paramedici făcându-şi treaba, observă că pantofii lui Philip Miller fuseseră aruncaţi de explozie şi că o parte din hainele sale erau arse. Pe corpul lui se vedea o unică pată roşie, exact în mijlocul frunţii. Unul din nasturii de la cămaşă se topise şi îi intrase în piept.

Doamna Miller rămăsese în picioare, lângă ei, suspinând şi acoperindu-şi gura cu palma. Cotten se gândi că şocul fusese atât de mare, încât biata femeie nici nu mai era în stare să înţeleagă cele întâmplate.

Când paramedicii ridicară mâna lui Miller ca să înceapă o altă procedură, îi văzu cum o lasă imediat să cadă înapoi pe podea.

— Ce nai… spuse unul din ei.

Carnea de pe mâna dreaptă a lui Miller era lipită de caseta topită.

CEI INDIGO

Alan, Devin, Lindsay şi Tera ieşiră din lift la etajul douăzeci din clădirea companiei CyberSys.

— Asta e tot, spuse Alan, concediind cu un gest al mâinii toţi agenţii de pază.

Lindsay fu impresionată de simplitatea elegantă a decorului – totul din sticlă, aluminiu şi oţel inoxidabil finisat la luciu oglindă. Nicăieri nu era nicio urmă de degete sau pată, peste tot pe unde trecuseră.

Când Alan le conduse în biroul său personal, Tera îl luă pe Devin de mână. Intrând înăuntru, Lindsay văzu o femeie care stătea în picioare lângă birou, urmărind atent monitorul computerului. Brusc începu să şteargă masa, într-o stare de evidentă surprindere.

— Alan, spuse ea, făceam puţină ordine. Credeam că plecaţi pentru o vreme.

— Aşa plănuisem, răspunse Alan, dar a intervenit ceva. Kai, aceasta este Lindsay Jordan şi fiica ei Tera. Se întoarse spre Lindsay: Kai Chiang este asistenta mea personală.

Kai se întinse spre Alan şi îl sărută pe obraz de parcă ar fi dorit să forţeze o prezentare mai completă.

— Ei bine, e mai mult decât asistentă, spuse Alan. Kai şi cu mine…

— Încântată să vă cunosc, spuse Kai, încercăm să nu ne expunem. Legăturile la locul de muncă nu încurajează o atitudine morală prea bună.

Tera se strecură lângă mama ei.

— De ce nu ne aşezăm cu toţii, spuse Alan, arătând către sofalele de piele ce se potriveau cu fotoliile opulente.

Lindsay luă unul dintre scaune şi Tera se aşeză în poala ei. Kai şi Alan ocupară o canapea, în vreme ce Devin se aşeză direct pe podea, la picioarele tatălui său.

— Bun, acum spuneţi-mi despre ce este vorba? întrebă Kai.

Alan întinse un braţ peste marginea canapelei, în spatele umerilor lui Kai. Doamna Jordan spune că are nişte informaţii privitoare la

răpire.

Tera o strânse de mână pe mama ei.

— Zău? spuse Kai întrebător şi o privi apoi pe Lindsay foarte insistent. Ştiţi, nu-i aşa, că acest caz este închis? Că răpitorul a fost identificat?

Lindsay dădu aprobator din cap.

— Da, am văzut totul la televizor, dar sper că mă veţi asculta.

Devin îşi puse scoica la ureche, privi către Tera şi zâmbi cu gura până la urechi.

Încântarea şi mulţumirea lui Alan la vederea modului în care fiul său răspundea la prezenţa fetiţei era foarte evidentă. Kai îşi strecură mâna pe genunchiul lui Alan dar nu-şi dezlipi privirea de Lindsay.

— Înţelegeţi că domnul Olsen şi fiul său au trecut amândoi prin foarte multe. Încercăm să ne întoarcem la normal şi nu am dori ca această revenire să fie conturbată.

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse Lindsay.

Kai continuă.

— Iar Devin e un copil deosebit. Nu-l putem lăsa să fie exploatat.

— Atunci probabil că veţi fi mai deschişi la ceea ce vă voi spune, spuse Lindsay. La fel ca Devin, şi Tera este un copil deosebit.

Kai se înclină spre ea.

— Nu cred că aţi înţeles, spuse ea, cu condescendenţă necamuflată. Îşi coborâse vocea şi vorbea mai încet, aproape o şoaptă, de parcă ar fi dorit să nu fie auzită de către Devin. Devin este un savant autist.

— Indigo, spuse Tera.

— Sâât, şopti Lindsay în buclele aurii ale fiicei sale. Nu uita ce am vorbit.

— Indigo, indigo, indigo, repetă Devin

Lindsay îndreptă cu palma, într-o tandră mângâiere, buclele rebele ale Terei.

— Nu aveam de gând să încep cu asta, dar… aţi auzit vreodată de copiii Indigo? îl întrebă ea pe Alan.

Devin îşi flutură o mână pe lângă ureche.

— Am făcut foarte multe cercetări în legătură cu situaţia fiului meu, răspunse Alan. Şi da, într-adevăr, unul dintre lucrurile peste

care am dat este menţiunea unei legături între anumiţi copii cu autism şi ceea ce ei numesc copii Indigo. Acelaşi lucru se spune şi despre copiii cu talente extraordinare şi cu copiii ADD şi ADHD, că tot veni vorba. Deci, da, am cercetat şi în această direcţie câte ceva. Ştiu că li s-a dat numele de Indigo din cauza aurei care le înconjoară trupul, care ar fi de un albastru foarte închis, şi care se presupune că ar avea legătură cu talentele lor inexplicabile. Dar trebuie să vă mărturisesc că am lăsat baltă subiectul şi nu am continuat cercetările. Totul s-a limitat la alegerea culorii pentru fulgerul din logo-ul CyberSys. Şi atâta tot. Cred că întreg acest concept este fascinant.

„E chiar mai mult decât fascinant, gândi Lindsay, este de-a dreptul înspăimântător”.

— Şi am văzut cu certitudine anumite caracteristici şi la fiul meu. Dar cred că m-am săturat de etichetele care i se pun de obicei. Pentru mine, a eticheta pe cineva este echivalent cu a-l porecli şi a-ţi bate joc de el, doar că se face la un nivel acceptabil din punct de vedere social. În cele din urmă m-am săturat. Devin este Devin, şi cu asta gata!

— Sunt de acord, spuse Lindsay cu înţelegere. Ştia mult prea bine ce înseamnă să protejezi un copil de prejudecăţile şi părerile greşite ale restului lumii. Ştia şi durerea din inimă ce nu-ţi dădea pace. Poate că în timpul acelor cercetări aţi citit despre un val de naşteri de, vă rog să-mi iertaţi eticheta, copii Indigo. Se crede că întotdeauna au existat aceşti Indigo, dar nu foarte mulţi. Apoi, pe la sfârşitul anilor şaptezeci a existat un val important de naşteri, dar nici măcar nu se compară ca număr cu cei născuţi cu ceva înainte şi după anul 2000. Cred că sunt, de fapt, nişte suflete foarte bătrâne care sunt aici ca să ne conducă prin nişte vremuri teribile. Pentru ca să ne pregătească pentru a putea fi iluminaţi, cum spun unii, aceşti copii au mega talente. Tera este un Indigo. Nu le pot vedea aura, dar ea poate. Când l-a văzut pe Devin la televizor, l-a recunoscut imediat ca pe unul de-al lor.

Kai îşi dădu ochii peste cap.

— Alan, cred că ar trebui să-i mulţumim doamnei Jordan pentru vizita ei şi…

— Nu, vă rog, domnule Olsen, daţi-mi voie să închei. Promit că vă veţi bucura că m-aţi ascultat. Alan îşi lăsă mâna să se odihnească pe coapse şi îşi uni vârfurile degetelor.

— V-ar deranja dacă Devin şi Tera ar merge în camera de joacă? Este chiar lângă biroul meu. Am construit-o special pentru Devin. Este drăguţă, şi aproape autosuficientă – baie, frigider, jucării jocuri. Nu există decât o singură cale de acces, pentru intrare sau ieşire, uşa care dă în acest birou. Vor fi în siguranţă şi am putea discuta mai liniştiţi.

Lindsay verifică expresia de pe faţa fetiţei.

— De acord, buburuză mică?

Tera aprobă, dând din cap.

— Kai, vrei să-i duci pe copii în camera de joacă şi, poate, să le pregăteşti şi o gustare? — spuse Alan.

Din expresia feţei lui Kai, Lindsay ar fi spus că sugestia făcută de Alan nu era prea pe placul „asistentei sale deosebite”, dar Kai acceptă şi îi conduse pe copii în cealaltă încăpere.

— Încearcă doar să ne protejeze, spuse Alan, indicând din cap uşa ce tocmai se închidea. Mă interesează ce aveţi de spus, şi nu vreau să vă grăbesc, dar mi-e teamă că am foarte puţin timp la dispoziţie în dimineaţa asta.

— Mulţumesc pentru răbdare, spuse Lindsay. Mă simt ca pe ghimpi, dar sunt tare multe de spus.

Alan dădu din cap, invitând-o să continue. Lindsay trase adânc aer în piept şi începu:

— Tera are unele daruri unice. Este o artistă, este poetă şi, mai presus de toate, este un copil cu o înaltă spiritualitate. Toţi cei Indigo ştiu cine sunt din punct de vedere spiritual. Sunt convinsă că au un fel de legătură divină. În ultimii opt ani, am ajuns să mă împac cu toate astea, încet şi pe rând, bucăţică cu bucăţică.

— Dar treaba asta cu Indigo-ul… spuse Alan. Aşa cum v-am spus, am cochetat cu ea o vreme. Dar, în cele din urmă, mi-am dat seama că Devin este un savant autist, nici mai mult, nici mai puţin, şi asta este deja o povară suficient de mare pentru el.

— Nu ştiu care este specialitatea lui, dar am înţeles că savantul are un talent imens. Nu trebuie să fie poet sau artist, sau un virtuos.

Devin are nişte talente deosebite, am dreptate?

Alan privi în podea.

— Da, dacă vă referiţi la abilitatea sa cu numere şi cu date. Memorează orice citeşte. Îşi ridică privirile părând că îl încântă gândul ce-i trecu prin minte. Devin poate citi două pagini odată. Una cu ochiul stâng şi una cu ochiul drept. Expresia de pe faţa lui păli. Doamnă Jordan, mi-aţi dat deja o mulţime de teme la care să mă gândesc, dar nu văd care este legătura cu răpirea lui Devin. Aşa că eu vă propun să ne oprim aici.

Lindsay ştiu că următoarele sale cuvinte vor fi o cerere politicoasă din partea lui ca să plece. Era greu de înţeles cum de o ascultase până acum. Trebuia să facă ceva. Nu se putea opri tocmai acum.

Alan se pregătea să se ridice în picioare.

— Vă mulţumesc pentru interesul faţă de fiul meu, dar…

Lindsay nu se mişcă.

— Nu am vrut să vin aici. Vocea femeii tremura, în vreme ce tonul devenise mai ascuţit din cauza emoţiei. Dar Tera a fost atât de insistentă, atât de altfel decât de obicei, încât a trebuit să o aduc. Sunt convinsă că este o legătură între Tera şi Devin, legătură care va conduce la descoperirea mai multor lucruri privitoare la răpirea lui Devin.

Alan îşi schimbă intenţiile:

— Devin a fost răpit pentru bani, din lăcomie pur şi simplu.

— Dar am citit că niciodată nu aţi primit vreo cerere de răscumpărare. Aţi plătit ceva către cineva?

— Nu, dar autorităţile au găsit un bilet. Încă nu fusese trimis, atâta tot.

— De ce ar răpi cineva un copil pentru bani şi ar aştepta atâta vreme ca să facă cererea de răscumpărare? Nu are sens… Tera crede că există un alt motiv pentru care cineva ar dori să-l răpească pe fiul dumneavoastră.

Alan înţepeni, faţa i se albi, iar femeia ştiu că atinsese o coardă sensibilă.

— Bine, doamnă Jordan, care crede fetiţa dumneavoastră că ar fi motivul?

— Tera a spus că răpitorii doreau să fure informaţiile pe care le-a memorat fiul dumneavoastră – nişte numere pe care le are el în cap.

MOTIVUL

Alan o privea insistent pe Lindsay, de parcă intrase în stare de şoc. Părea că îşi făcea calcule, dacă să aibă sau nu încredere să i se confeseze. Femeia îşi dădea seama că el se gândea la motivul răpirii lui Devin.

— Fetiţa dumitale a deschis o teorie interesantă, spuse Alan. Bărbatul continuă să o privească insistent şi Lindsay îşi dădu seama că în capul lui se dădea o adevărată luptă. În cele din urmă, Alan spuse:

— Da, mai există o posibilitate. Fiica dumneavoastră are dreptate. Poate că Devin a fost răpit ca să se obţină informaţii. Cifrele sunt, într-adevăr, în capul lui.

— Ce fel de cifre? întrebă Lindsay

Bărbatul îşi frecă mâinile agitat.

— Compania mea, CyberSys, este pe punctul de a termina primul computer cuantic. Acest nou tip de computer va revoluţiona viteza cu care datele sunt procesate şi puterea de încriptare. Ramificaţiile în domeniul securităţii globale sunt enorme. Dar noi nu suntem singurii care încearcă să dezvolte un computer cuantic. Mai sunt câţiva. Aşa cum vă puteţi imagina, cursa pentru a intra primul pe piaţă este extrem de strânsă. Obţinerea codurilor şi informaţiilor confidenţiale legate de computer care ar putea ajuta pe cineva să ne învingă, ar valora milioane, probabil miliarde de dolari.

— Deci Devin ar fi putut fi răpit ca să vi se stoarcă aceste date?

Alan dădu din cap.

— Asta este ceea ce m-a uimit în observaţia fetiţei dumneavoastră. Că ei ar dori să fure ceva din memoria lui Devin. Pentru asta nu ar avea nevoie de mine. Din cauza abilităţii sale extraordinare de a memora şi de a-şi reaminti cantităţi imense de informaţi, Devin are în capul lui tot ceea ce şi-ar putea dori ei. Am încercat să-l presez pe Devin să-mi dea detalii privind ce anume s-a întâmplat, dar a închis uşa peste tot acest episod. Poliţia crede că a fost vorba de bani. Ei spun că un criminal, un fost bancher, care şi-a înscenat propria moarte, l-ar fi răpit apoi pe Devin pentru

răscumpărare. Informaţiile pe care Devin le poartă cu el, în creier, valorează cu mult mai mult decât orice posibilă răscumpărare. Poliţia nu a avut niciun pic de noroc în a-mi determina băiatul să dezvăluie ce anume s-a întâmplat. Am sperat că amănuntele vor ieşi la iveală încetul cu încetul, în timp, odată ce Devin simţea că este acasă, în siguranţă. Dar tot ceea ce mi-a spus este că, în timp ce era ţinut acolo, a petrecut mult timp jucându-se pe computer. Şi, totuşi, autorităţile nu au găsit niciun fel de computer în cabana răpitorului, nici măcar o staţie de joc, nici măcar un Nintendo.

— Asta nu are sens, spuse Lindsay. Alan o aprobă.

— Nu, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât pare mai puţin logic.

— Ascultaţi-mă, nu ştiu prea multe despre computere sau despre spionajul industrial, dar ştiu că Tera şi Devin sunt cumva legaţi de cele ce se petrec acum. Domnule Olsen, Tera şi cu mine suntem fugare. Cineva o urmăreşte pe fiica mea. Cred că motivul pentru care Tera a fost aşa de agitată şi de dornică să vină să-l vadă pe Devin este pentru că şi-a dat seama că amândoi au acelaşi inamic. Ceea ce ea numeşte oamenii roşii, cei Rubinii. Cred că sunt mult mai multe implicaţii decât ne dăm noi seama. Dar am o sugestie.

Aplecându-se spre ea, cu coatele pe genunchi, bărbatul spuse:

— Vă ascult.

— Dacă sunteţi convins, în sinea dumneavoastră, că în povestea asta se ascund lucruri mai importante decât o simplă răscumpărare, atunci ar trebui să facem ceva. Am o prietenă care ne-ar putea ajuta. Este corespondent de investigaţii, cu ani mulţi de experienţă. Nu aveţi nimic de pierdut dacă îi cereţi ajutorul. Poate că aţi auzit de ea la televizor, Cotten Stone?

— Sigur, spuse Alan. SNN. Povestea cu Graalul. Am urmărit cu mult interes aventurile prin care a trecut. O doamnă cu mult curaj.

— Aveţi dreptate. Dacă reuşim s-o implicăm, poate să-i cerem să vină în Miami, cred că ne-ar putea ajuta la descifrarea tuturor acestor probleme.

— Nu prea văd legătura dintre ea, Devin şi Tera.

— Este expertă în rezolvarea misterelor care sunt în afara obişnuitului. Femeia studie în tăcere faţa lui Alan şi aşteptă un răspuns. N-o să vă coste nimic. Încercaţi măcar să vorbiţi cu ea.

Bărbatul se întinse pe spate cufundat în gânduri, în cele din urmă se ridică, se duse până la birou şi apăsă un buton.

— Da, domnule Olsen, se auzi prin difuzor o voce de femeie.

— Sună la birourile reţelei SNN şi vezi dacă poţi da de una din corespondentele lor, numele ei este Cotten Stone. Anunţă-mă când ai legătura.

— S-a făcut, domnule, spuse femeia.

Alan se aşeză în scaunul de la birou şi se răsuci astfel încât să se poată uita pe fereastră.

— Mi se pare că nu prea avem şanse, dar aş face orice ca să pun mâna pe ticălosul care este adevăratul responsabil de răpirea băiatului meu.

— Nu vă acuz, spuse Lindsay, sunt foarte multe întrebări pentru care am nevoie de răspunsuri. În special legate de Tera şi de cei care ne urmăresc. Sper că Cotten ne poate ajuta pe amândoi.

Kai se întoarse în cameră.

— Copiii se înţeleg de minune. Le-am pregătit sandviciuri şi le-am tăiat nişte căpşuni. E bine, doamnă Jordan?

— Perfect. Terei îi plac mult căpşunii. Şi, vă rog, spuneţi-mi Lindsay.

Kai stătea în picioare în spatele scaunului lui Alan şi îi masa umerii.

— Nu vrei să mă pui la curent? Ce am pierdut?

Alan o prinse de mâini ca să o oprească, apoi se întoarse spre ea.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus, că am această temere că Devin ar fi putut fi răpit din cauza Codului Destiny?

— Da, dar…

— Poate că acesta-i adevărul.

Kai îşi scutură capul, de parcă îi era milă de Alan.

— Oh, dragule, nu te tortura singur mai mult decât ai făcut-o deja. Nu există nicio dovadă că acesta ar fi fost motivul. Ştim cine l-a răpit pe Devin. Benjamin Ray. Era disperat şi avea nevoie de bani şi doar că n-a trimis cererea de răscumpărare înainte de atacul de cord. N-ar mai trebui să laşi lumea să te dea peste cap cu ceva ce nu are niciun fundament real. O privi pe Lindsay. Nu vreau să vă

jignesc, doamnă Jordan, dar poliţia ne-a spus deja ce s-a întâmplat. Iar Devin nu a spus că ar fi fost altceva.

— Nu sunt sigur, spuse Alan. Dar nu cred că vom afla adevărul de la Devin. Cred că trebuie să facem ceva pe cont propriu.

— Dar…ai copilul înapoi, acasă, spuse Kai, asta este tot ce contează.

Alan îşi întoarse atenţia către Lindsay.

— Cred că dumneata şi Tera ar trebui să rămâneţi aici o vreme. Dacă ameninţarea asupra copilei este atât de reală pe cât spui, cu sistemul de securitate de la CyberSys veţi fi în siguranţă. Mai jos, pe hol este o sală de conferinţe. Are o canapea cu un pat extensibil şi o baie privată. Nu e o cazare de patru stele, dar…

— Alan, este vorba de o persoană complet străină. Eşti sigur că e un lucru înţelept?

Alan privi spre camera de joacă. Îi putea vedea pe Devin şi pe Tera, prin fereastră, cum stăteau unul lângă celălalt, cufundaţi în urmărirea desenelor animate de la televizor.

— Da, spuse el. Sunt sigur.

Telefonul începu să sune.

— Domnule Olsen. În difuzor se auzi o voce de femeie. O am pe fir pe Cotten Stone.

VEŞTI PROASTE

Lindsay stătea la fereastra sălii de conferinţe de la CyberSys care dădea spre Portul Miami. Se trezise de câteva ore şi încercase să fie cât mai liniştită posibil, în aşa fel încât Tera să poată dormi pe săturate. Cum auzi nişte foşnete, se întoarse şi îşi văzu fiica stând în capul oaselor pe patul întins.

— Bună dimineaţa, buburuză! spuse Lindsay veselă. Ai dormit bine?

Tera se frecă la ochi şi îşi scutură buclele, zâmbitoare.

— Patul ăsta e plin de cocoloaşe.

— Dar îi suntem recunoscătoare domnului Olsen pentru că ne-a dat voie să stăm aici, nu-i aşa?

— Aşa cred.

Lindsay se aşeză pe marginea patului şi îşi îmbrăţişă copila.

— Îmi dau seama că e greu pentru tine. Îţi lipseşte casa noastră. Şi mie, iubito. Mângâie gânditoare mâinile Terei. Ştiu că, cât de curând, ne vom putea întoarce în Kentuky. Pur şi simplu ştiu că aşa va fi. Domnul Olsen ne va ajuta. Şi ai auzit veştile bune, nu-i aşa? Prietena mea, Cotten, vine să te întâlnească. Şi ea o să ne ajute.

Tera îi zâmbi uşor mamei sale, spunându-i:

— Sora mea, mami.

Lindsay privi cu atenţie ochii fetiţei, nicio urmă de fantezie, numai expresia pură a ceea ce fiica ei considera că era un fapt real.

— Aşa că, prinţeso, lucrurile ar putea sta şi mai rău de atât, nu-i aşa?

— Nu-mi place Kai.

— De ce, puiule?

— Nu se poartă frumos cu Devin.

— Ce vrei să spui?

— Pur şi simplu nu-mi place, spuse Tera, scuturându-se de gândul neplăcut şi încruntându-se.

— Hai să păstrăm doar pentru noi ceea ce credem despre Kai, în regulă? Începu s-o gâdile pe Tera intre coaste. Eşti gata pentru micul dejun?

Pe faţa Terei apăru un zâmbet mic, care i se întinse treptat pe toată faţa:

— Clătite! strigă fetiţa, bătând din palme.

— Bine bine, nu ştiu dacă putem. Domnul Olsen spunea că mai încolo, pe coridor, este o bucătărie cu de toate. Hai să ne îmbrăcăm şi să mergem să vedem dacă putem face clătite.

Tera sări din pat şi se repezi la geanta ei, aflată pe podea. Scoase de acolo o pereche de jeanşi şi un tricou de un oranj strălucitor, se îmbrăcă în grabă şi se repezi în baie.

Lindsay îşi urmări fetiţa dispărând pe uşa băii, apoi se întoarse spre fereastră. Cum de s-au întâmplat toate astea? Ea şi Tera erau doar nişte ţărăncuţe din Kentuky. Nimic deosebit, şi, cu toate astea, cumva au ajuns cufundate până-n gât într-un ocean de nebunie. Oameni cu trupuri strălucind într-un roşu rubiniu, pe care doar Tera îi putea vedea, încercau să le facă rău. Cu toate astea, ea nu avea nici cea mai mică dovadă că ceva din toate astea era adevărat. Unele lucruri era mai bine să rămână nespuse. Cei Indigo şi Cei Rubinii erau chiar suficienţi. Alan Olsen nu ar crede niciodată că fiica ei era în stare să îşi aleagă părinţii înainte de naştere sau că ea îl cunoştea pe Devin din Rai. Şi toată povestea asta cu Cotten, care era sora ei geamănă. În inima ei, Lindsay era sigură că aşa stăteau lucrurile. Dar în mintea ei, în gândurile ei, încă se mai opunea acestor lucruri. Şi aşa se va întâmpla şi cu Alan.

Era un miracol că le oferise, chiar şi pentru o zi, un loc în care s-au simţit mai în siguranţă decât de multă vreme încoace. Trebuie că doreşte foarte mult să facă tot ce îi stă în putinţă ca să afle cine l-a răpit te Devin.

În afară de faptul că sunt amândoi Indigo, care era, de fapt, legătura cea mai puternică dintre Devin şi Tera?

Lindsay se rugă să găsească răspunsurile astfel încât să poată să plece împreună cu Tera şi să trăiască din nou o viaţă normală. Asta era tot ce îşi dorea.

Asta era tot ce îşi dorise vreodată.

Auzi o bătaie uşoară în uşă şi merse s-o deschidă.

— Bună dimineaţa! spuse Alan. Sper că vă este foame.

Avea în fiecare mână câte o sacoşă plină de mâncare gata preparată.

— Domnule Olsen, chiar nu trebuie să faceţi asta. Am fi găsit câte ceva în bucătărie.

— Numai Dumnezeu ştie ce o mai fi pe-acolo. Alan zâmbi, ridicând cele două plase. Am fructe proaspete, şuncă, ouă, chifle inelare, ba chiar şi napolitane şi clătite.

— Clătite! ţipă Tera în timp ce străbătea în fugă camera şi îl îmbrăţişă.

— Deduc că asta este ceea ce vrea, spuse el.

— Sunt favoritele ei, spuse Lindsay, încercând să-l scape pe Alan din îmbrăţişarea de ursuleţ a fetiţei.

— Atunci o să-i placă, spuse Alan. Sunt de la restaurantul favorit al lui Devin, care este la câteva blocuri de aici. Îşi îndreptă degetul mare spre capătul coridorului. Hai să mergem la bucătărie şi să începem să mâncăm, înainte să se răcească de tot.

— Devin e aici? întrebă Tera.

— Te aşteaptă.

Tera alergă înaintea lor.

— Nu pot să vă mulţumesc suficient, domnule Olsen, spuse Lindsay.

În timp ce o urmau pe Tera, Alan spuse:

— În primul rând, sunt Alan, nu domnul Olsen. Şi în al doilea rând, mi-ai mulţumit deja. Ştii, Tera este singura temă de care vorbeşte Devin de când v-am lăsat aici aseară. Este foarte calm, foarte coerent, cel mai… normal de când îl ştiu. Nu ştiu ce este cu fiica ta, dar are un efect profund asupra băiatului meu. Şi pentru asta, îţi sunt etern recunoscător.

Lindsay luă una din plase din mâna lui Alan.

— Şi pentru Tera, el face cât toată lumea.

— Bine, atunci, spuse Alan, în timp ce intrau în bucătărie. Cine vrea clătite?

*

* *

Kai stătea cu braţele încrucişate privind fix prin fereastra biroului lui Alan. Lindsay stătea pe canapea, în faţa biroului şi răsfoia un

număr din revista „Newsweek”. Fiica ei, împreună cu Devin, erau în camera de joacă şi se uitau la televizor.

Era aproape de prânz şi Alan îşi petrecuse ultimele treizeci de minute în tăcere, trecând în revistă un maldăr de situaţii financiare. Telefonul sună. Când apăsă butonul difuzorului, în încăpere se auzi vocea unei femei care îl anunţă:

— Domnule Olsen, Cotten Stone şi cardinalul Tyler sunt aici.

— Pofteşte-i înăuntru, spuse Alan şi o privi pe Lindsay. Ar trebui să te facă să te simţi mai bine.

Lindsay închise ochii, uşurată.

— Sunt sigură că ea ne va ajuta.

Alan trase cu ochiul către camera de joacă. Televizorul mergea, dar Tera şi Devin îl ignorau. În schimb, amândoi desenau preocupaţi pe foile mari, pentru diagrame, pe care Alan le adusese din sala de conferinţe.

— Este atât de uimitor să-i vezi cum comunică.

— Tera simţea o nevoie disperată să aibă un prieten, spuse Lindsay. Îşi fac bine unul altuia.

— De acord.

În clipa în care uşa biroului se deschise, se întoarse şi Kai cu faţa de la fereastră. Lindsay crezu că observă dispreţ în expresia ce i se întipări pe faţă. Poate că doar reflexia luminii era cea care o făcuse pe Kai să-şi îngusteze ochii şi să-şi încordeze muşchii feţei.

Cotten intră pe uşa biroului şi Lindsay se ridică imediat în picioare şi zâmbi la vederea vechii sale prietene. Se îndreptă imediat spre ea, cu braţele larg deschise.

— Cotten, draga mea, îţi mulţumesc atât de mult că ai venit!

— Lindsay, spuse Cotten, îmbrăţişând-o. A trecut atâta vreme!

Tânăra se trase înapoi, la o lungime de braţ.

— Îmi pare tare rău de Neil. Ştiu că a fost foarte greu pentru voi, pentru amândouă. Şi acum toată nebunia asta. Mi-aş fi dorit doar să fi venit la tine mai devreme.

— Dar acum eşti aici şi doar asta contează, spuse Lindsay îmbrăţişând-o din nou.

În cele din urmă, se despărţiră şi Lindsay spuse:

— Cotten, aş vrea să ţi-l prezint pe Alan Olsen, preşedintele companiei CyberSys.

Alan se îndrepta deja către ele. Odată ajuns in faţa lor, scutură călduros mâna tinerei jurnaliste.

— E o plăcere, domnişoară Stone. Sunt un mare fan al dumneavoastră.

— Vă mulţumesc că aţi avut grijă de prietena mea şi de fiica ei.

— A fost plăcerea mea, spuse el.

Lindsay continuă prezentările:

— Iar dânsa este Kai Chiang, asistenta… personală a domnului Olsen.

— E în regulă, Lindsay, spuse Kai. Alan este cealaltă jumătate a mea, anunţă ea, fără să se deranjeze să plece de lângă fereastră.

Cotten dădu din cap către Kai în semn de salut şi se întoarse spre Lindsay şi Alan:

— Iar acesta este prietenul meu, cardinalul John Tyler.

— Domnule cardinal Tyler, spuse Alan. Este o onoare să vă cunosc. Încă îmi mai aduc aminte de cele pe care le-am citit in ziare în legătură cu extraordinara poveste a conspiraţiei din jurul Graalului. Trebuie să fi fost o aventură extraordinară.

— Ne menţine în formă, spuse John, apoi dădu din cap în semn de salut în direcţia lui Kai. Mă bucur să vă cunosc pe amândoi.

— Dar vă rog, luaţi loc cu toţii, spuse Alan arătând spre canapele.

Cotten şi John se aşezară alături de Lindsay, în vreme ce Alan o aşteptă pe Kai să i se alăture pe canapeaua din faţă. În timp ce se aşeza, Kai spuse:

— Deci, domnişoară Stone, prietena dumneavoastră *a insistat* ca dumneavoastră să veniţi încoace ca să ajutaţi la rezolvarea misterului legăturii dintre fiul lui Alan şi fiica ei. Alan şi Devin au trecut prin nişte perioade foarte grele în ultima vreme, cu răpirea şi cu toate celelalte, şi noi…

Alan o opri, cu o bătaie uşoară şi tandră pe picior.

— Suntem cu toţii destul de stresaţi în ultimul timp, aşa că vă rog s-o iertaţi pe Kai. Îşi doreşte doar să trecem de toate astea cât mai repede posibil şi să ne continuăm viaţa.

— Nu trebuie să îţi ceri scuze pentru mine, Alan, spuse Kai aşezându-şi mâna peste a lui.

— Vă înţeleg grija, spuse Cotten, şi vă mulţumesc la amândoi că le-aţi ajutat pe Tera şi Lindsay. Din nefericire, nu cred că vom da prea repede de capăt întâmplărilor care au loc acum. Cotten trase aer în piept şi continuă cu năduf: Lindsay şi Tera sunt într-adevăr în pericol. Nici nu vă puteţi închipui. Nu numai că sunt vânate, dar cei care le vânează sunt nişte… deci oameni extrem de periculoşi.

Kai se lăsă pe spate pe canapea cu un pufăit de neîncredere. Cotten se întoarse spre Lindsay şi continuă:

— Am mers în Loretto ca să vă găsesc, dar eraţi deja plecate. Am vizitat ferma şi m-a ajutat să-mi recâştig multe din amintirile pe care la credeam pierdute. Am bântuit destul de multă vreme, peste tot pe-acolo. Am văzut picturile şi desenele Terei, i-am citit poeziile. E clar că fiica ta are nişte daruri cu totul deosebite, nu numai talent. Cotten înghiţi un nod ce i se pusese în gât, apoi continuă. Lindsay, îmi pare rău că trebuie să fiu eu cea care îţi aduce veşti proaste. Mă urăsc pentru ceea ce trebuie să-ţi spun. E atât de dureros! Totul s-a dus. Cineva a dat foc fermei, la căminului vostru, şi acesta a ars din temelii. Casa, hambarul, stejarul cel mare, toate lucrările acelea minunate făcute de Tera, totul este distrus.

— Oh nu! spuse Lindsay, albindu-se. Femeia îşi ascunse faţa în mâini dând din cap în timp ce şoptea încet, parcă fără putere: Nu, nu, nu! Într-un târziu, îşi ridică privirile Era tot ce aveam. În vocea ei se simţea efortul deosebit pe care îl făcea ca să-şi reţină lacrimile.

— Cine ar fi făcut aşa ceva? întrebă Alan.

— În timp ce eram în Kentuky, continuă Cotten, mi s-a furat mobilul. Acesta este motivul pentru care nu am primit mesajele tale, Lindsay. Persoana care mi-a furat celularul l-a folosit ca să îl sune pe cardinalul Tyler şi să-mi transmită ameninţări. Mi s-a spus să mă retrag şi să nu mai încerc s-o găsesc pe Lindsay şi pe fetiţa ei. Au spus, totodată, că incendierea fermei lui Lindsay a fost un avertisment, că vor urma şi lucruri mai rele.

— Sună ca făcătura unei bande de adolescenţi.

— Nu a fost o bandă, spuse John. Telefonul lui Cotten are încorporat un sistem automat de urmărire prin GPS şi am putut să

urmărim telefonul până în Washington D.C.

— Alan, toate astea sunt simple aiureli, spuse Kai. Nu văd ce legătură au astea cu Devin sau cu răpirea.

Cotten o privi pe Kai fără urmă de emoţie, apoi îşi întoarse din nou privirile către Alan. Cu Kai ar fi dus o luptă pe care nu avea şanse s-o câştige. Era mai bine să direcţioneze totul spre Alan.

— Telefonul a fost localizat şi ne conducea către cineva de la Casa Albă.

Alan sări în picioare.

— Vorbiţi serios? E de necrezut. Ştiţi la cine anume?

— Da, spuse John.

— Aseară, preluă Cotten, m-am întâlnit cu domnul Philip Miller, consilierul pe probleme de Securitate Naţională. Urma să-mi dea o bandă cu înregistrarea unei convorbiri telefonice care ar fi demonstrat fără putinţă de tăgadă cine mi-a furat telefonul, cine a ordonat incendierea fermei lui Lindsay, cine m-a ameninţat şi cine încearcă să le găsească şi să le ucidă pe Lindsay şi pe Tera.

— Aveţi înregistrarea? întrebă Kai, pe un ton ascuţit.

— Nu, spuse John. Domnul Miller a fost ucis într-un mod foarte straniu, exact în clipa în care dorea să-i înmâneze probele lui Cotten. Banda a fost distrusă.

Kai dădu drumul aerului din piept.

— Vezi, Alan, Ţi-am spus. Încă o porţie de conjuncturi, ghicitori, zvonuri. Cred că am ascultat destul.

— Domnul Miller îmi dezvăluise deja identitatea persoanei înregistrate pe bandă, adăugă Cotten.

— Cine este, domnişoară Stone?

— Secretarul pentru probleme de Securitate Internă, Rizben Mace.

Tăcerea care se lăsă în încăpere a fost brusc întreruptă de ţipetele ascuţite care veneau din camera de joacă.

— E Tera, spuse Lindsay, ridicându-se în picioare.

Alan alergă într-un suflet în urma femeii şi amândoi intrară în camera în care se aflau cei doi copii.

Devin stătea aşezat pe podea, fluturându-şi mânuţele pe lângă cap şi balansându-se. Lindsay se repezi spre Tera şi o cuprinse cu

braţele.

— Ce este puiule? Care e problema?

ALERTA ROŞIE

Tera încetă să mai ţipe şi arătă cu degetul către ecranul televizorului.

— Este Roşu! Mami, el este unul dintre Rubinii.

Toţi cei prezenţi îşi întoarseră privirile către bărbatul care vorbea la ceea ce părea a fi o conferinţă de presă. În partea de sus a ecranului era o bandă pe care scria titlul ştirii: “Rizben Mace, secretar pentru Probleme de Securitate Internă”

— Doamne, Dumnezeule, spuse Alan. Ni-l arată pe Rizben Mace. Şi spune că e…

— Roşu. Un Rubiniu, spuse John, apoi se întoarse către Cotten. Asta se potriveşte cu suspiciunile lui Miller privitoare la legătura dintre Mace şi furtul telefonului tău.

Spre deosebire de toţi ceilalţi, Cotten nu se uita la televizor. Ochii ei o urmăreau, transfigurată pe Tera. Ceilalţi vorbeau, dar pentru Cotten vocile lor nu erau decât un fond, ca foşnetul vântului printre frunzele unui copac îndepărtat. Nu mai putea vedea pe nimeni altcineva decât pe Tera, în jurul căreia se revărsau cascade de lumină ce estompau în ochii ei orice altceva în jur. I se părea că priveşte printr-un tunel de lumină albă, strălucitoare, care o avea pe Tera la mijloc.

— Cotten, spuse John. Eşti bine?

Lindsay stătea cu braţele strânse în jurul fetiţei, dar îi dădu drumul imediat ce Tera o văzu pe Cotten. Pe feţişoara fetiţei înflori încet un zâmbet.

— Hello! spuse ea, aproape în şoaptă.

— Bună, îi răspunse Cotten înecată de o avalanşă de emoţii. Motnees! spuse Cotten, cu glas scăzut, în timp ce se lăsa în genunchi.

Tera veni spre ea şi atinse cu degetele faţa brăzdată de lacrimi a jurnalistei.

— Ştiam că ai să vii la mine. I-am spus şi lui mami.

Cotten o îmbrăţişă. Timp de o clipă, se simţi copleşită de amintiri din copilărie, pe când Motnees apărea în toiul nopţii la ea în

cameră. Stăteau de vorbă ore întregi, despre lucruri legate de viaţă, despre care Cotten îşi dădu abia acum seama, că depăşeau cu mult vârsta ei.

În cele din urmă o îndepărtă pe Tera la o lungime de braţ, ca s-o poată privi în voie.

— Vine vremea, nu-i aşa? spuse ea liniştită.

Tera dădu din cap

— Devin e Albastru, ca şi mine… Indigo. Dar oamenii răi sunt Roşii - Rubinii.

Într-o clipă Cotten înţelese pericolul, urgenţa şi riscurile. Conflictul final era pe cale să aibă loc. Numai una din forţe putea să câştige. Binele sau Răul. Cei Indigo sau Cei Rubinii.

*

* *

După scena din camera de joacă, toată lumea, inclusiv Tera şi Devin, se întoarseră în biroul lui Alan.

— Deci ce este un Rubiniu? întrebă Alan imediat ce se aşeză toată lumea.

— Înainte să vă explic, daţi-mi voie să vă mai dau câteva informaţii, spuse Cotten. Recent am fost la Moscova. Probabil că aţi auzit la ştiri de recentul atentat la viaţa preşedintelui.

— Ceea ce ai făcut atunci a fost un lucru extrem de curajos, spuse Alan.

— Mulţumesc, îi răspunse Cotten. Chiar înainte să o pornesc spre casă, am primit un telefon urgent de la Lindsay. Îmi spunea că Tera e în pericol, că cineva venea s-o ia pe fetiţă de lângă ea.

Tera aprobă din cap din poala mamei sale:

— Rubiniii.

Lindsay o îmbrăţişă:

— Linişte, dulceaţă.

— E în ordine, Lindsay, spuse Cotten. În realitate, Tera ar putea şti mai multe decât oricine despre toate astea. Se întoarse spre Alan. Aţi menţionat, când m-aţi sunat, că nu credeţi că fiul dumneavoastră a fost răpit pentru răscumpărare. Mi-aţi spus că vă temeţi că este vorba de spionaj industrial, că Devin a memorat un cod vital pentru

computer, pentru proiectul dumneavoastră Destiny, iar răpitorii aveau nevoie ca el să-l refacă pentru ei. Aşa este?

— Da, spuse Alan. Pur şi simplu, mi se pare că are mai mult sens decât teoria cu răscumpărarea.

— Atunci trebuie să găsim care este legătura, spuse Cotten. Şi cred că este ceea ce Tera numeşte Cei Rubinii.

— Aşa ceva este de-a dreptul ridicol, spuse Kai. Nu există nicio legătură, Alan, asta este doar pierdere de timp.

— Te rog, Kai, spuse Alan. Dacă aveţi dreptate, vom fi cu toţii plecaţi până la prânz. Se întoarse spre Cotten. Deci credeţi că Rizben Mace este…

— Mace, Mace, Rizben Mace, spuse Devin, bătând darabana cu degetele pe piept.

Alan se întoarse să vorbească cu fiul lui:

— Devin, Lasă adulţii…

Devin îşi ridică privirile spre tavan:

— Pentru totdeauna a ta, Kai. Pentru totdeauna a ta, Kai.

— Ce tot vorbeşte acolo? spuse Kai. Alan, fă-l să tacă.

Apoi ambele mâini ale lui Devin începură să fluture pe lângă capul băieţelului.

— Cale de întoarcere. Kai la Cybermailserv. Recepţionat de la MXM-0-unu punct corp la emace at dhs punct gov.

Kai se roşi toată, se ridică şi dădu să plece.

Cu o voce monotonă, Devin continuă.

— Rizben, nu pot să mai suport. Am nevoie de tine, te vreau. Pentru totdeauna a ta, Kai.

— Ce spune? întrebă Cotten.

— E-mail. Devin recită un e-mail pe care l-a citit, spuse Alan, cu ochii fixaţi dureros pe Kai, în timp ce, încet-încet, începu să înţeleagă.

— Ăsta e doar rahat! spuse Kai. Nu-mi vine să cred că…

— Cale de întoarcere, spuse Devin. Rizben Mace la dhs punct gov. Primit de la zzp-0 şase punct corp către kaic la cybermailserv dot com. Tor lucrează cu micul bastard. Proiectul Hades aproape complet, dar elementul este instabil. Am găsit o cale să înscenăm răpirea. Nu mai durează mult. Şi mie mi-e dor de tine. RM.

Devin se opri din legănat şi mâinile îi căzură în poală. La fel ca toţi ceilalţi aflaţi în cameră, şi el rămase cu privirile aţintite asupra lui Kai.

ADEVĂRUL

— Pune tot rahatul ăsta de la el, Alan, spuse Kai. Nu ştie ce vorbeşte.

Kai se mai îndepărtă puţin de Devin.

Pentru o clipă, Alan rămase fără grai, încercând să înţeleagă ceea ce tocmai auzise. Tipul ăsta, Rizben Mace, era iubitul lui Kai? Şi Proiectul Hades era, de fapt, computerul cuantic pe care el îl construia. Kai a ştiut tot timpul cine l-a răpit pe Devin. Făcea parte dintre răpitori. Îşi scutură capul, să se trezească.

— Ai dreptate, spuse Alan. Fiul meu nu ştie ce vorbeşte. Pur şi simplu recită ceva ce a văzut, la fel ca alte mii de texte pe care le-a citit vreodată. Dar de data asta, Kai, este e-mail-ul tău. Devin nu poate pune de la el. Nu poate inventa. Nu ştie cum să facă asta.

— Afurisit să fie retardatul ăsta mic! spuse Kai. Îşi bagă nasul peste tot pe unde nu-i fierbe oala. Îmi dă fiori.

Alan se apropie la câţiva centimetri de fată, făcând-o să se sprijine de perete. Maxilarele bărbatului se încleştară şi tendoanele de la gât deveniră extrem de vizibile.

— Tot timpul îi furnizai lui Mace Rizben informaţii despre compania mea, şi despre produsul nostru. Dar nu ai putut să-i dai Codul Destiny pentru că habar n-aveai cum să-l accesezi. Aşa că ai permis ca Devin să fie luat de lângă mine. Alan îşi încleştase pumnii şi acum îi ţinea pe lângă corp, gata parcă de atac. Iisuse, Kai, cine naiba eşti tu? Noi te-am iubit. Eu am avut încredere în tine. În tot timpul acesta… Alan îşi trecu degetele prin păr şi aruncă o privire înjur, către cei din birou. La dracu – îşi întoarse din nou privirile spre Kai. Luate-ar dracu!

După o tăcere lungă, Lindsay spuse:

— Eu iau copii de aici şi îi duc în camera de joacă.

Fără alte comentarii, îi luă pe copii de mânuţă şi îi conduse alături, închizând uşa după ei.

Kai îşi aranjă pe spate părul lung şi negru, îşi întinse pe coapse rochia roşie de brocard mătăsos.

— Bine. Bine. E adevărat. Dar să ştii că nu a fost nimic personal, Alan. Nu sunt îndrăgostită de Rizben Mace. Asta a fost doar ca să scap de el. Ştiam că el vrea să creadă că aşa stau lucrurile. Ridicând o sprânceană îl privi în ochi pe Alan. Nu-l iubesc, nici pe el şi nici pe altcineva, dacă tot veni vorba. E o slujbă. Asta este tot. După asta, o să fie o alta. Cum se spune, fiecare femeie are un preţ.

— Interesant că spui asta, deoarece nu cred că ai luat în calcul preţul pe care *tu* urmează să-l plăteşti, spuse Alan. Am de gând să pun să fii arestată pentru conspiraţie la răpirea copilului meu şi pentru spionaj industrial. Codul Destiny valorează miliarde de dolari, dar copilul meu este nepreţuit. Vei avea o viaţă tare grea dacă va trebui să lucrezi la viitoarea ta slujbă din interiorul unei închisori federale. Am să fac tot ce trebuie ca să stai acolo toată viaţa.

— Şi ce dovezi ai? întrebă Kai. Cuvântul micului tău ciudat bun de arătat la circ, care recită nişte e-mailuri şterse de mult? Copoii ţi-au spus deja cine l-a răpit pe Devin şi de ce. Am să ies fluierând din toată povestea asta.

— Mai întâi o să ai de-a face cu FBI-ul, spuse Alan, împungând aerul cu degetul întins. De asta poţi fi cât se poate de sigură.

Cotten se ridică în picioare, iar Alan se întoarse către ea.

— Îmi pare rău că a trebuit să vedeţi asta, domnişoară Stone. Îmi cer scuze pentru că scena jenantă la care aţi asistat, dumneavoastră şi cardinalul Tyler. E o problemă personală dezgustătoare. Se întoarse din nou către Kai. Eşti dezgustătoare. Mi se face greaţă când te văd.

— N-ai idee pentru cine lucrezi, nu-i aşa, Kai? o întrebă Cotten.

— Sunt liber profesionistă. Lucrez pentru mine însămi.

Cotten începu să râdă.

— Aoleu! Ai început să refuzi adevărul!

Ochii întunecaţi ai lui Kai începură să arunce scântei.

— Ce naiba vorbeşti acolo? Am fost recrutată de către Tor, un prieten de-al meu, ca să lucrez pentru Rizben Mace.

— Ai fost trasă în piept de către maeştrii, spuse Cotten. Mace este un peşte mare, într-un ocean încă şi mai mare, plin ochi de pucioasă.

— Ce naiba tot spui acolo? spuse Alan.

— Înainte de a chema FBI-ul, poate că ar trebui să te întrebi ce se întâmplă de fapt, spuse Cotten.

Alan se întoarse cu spatele către Kai.

— Cred că deja am idee, dar ar fi bine să ne mai spui tu odată.

— Este evident că ai fost trădat. Kai a riscat viaţa copilului tău. A ajutat la furtul secretelor legate de computerul tău, Destiny. De atâta măcar putem fi siguri. Este corect?

Alan îşi încrucişă braţele şi dădu din cap.

— Unde vrei să ajungi?

— În loc să ne întrebăm de ce a făcut Kai asta, întreabă-te de ce Rizben Mace, secretarul pentru Securitatea Internă, vrea codul sistemului de operare al computerului tău cuantic.

— Păi… începu Alan un fel de raţionament. Poate că are bani investiţi în competitorii noştri.

— Şi cine sunt competitorii ăştia ai voştri? întrebă Cotten.

Alan îşi frecă bărbia.

— Din cauză că tehnologia este doar în perioada copilăriei, cei mai mulţi dintre competitori sunt centre de cercetare şi universităţi.

— Deci tu crezi că un centru de cercetare sau o universitate ar fi candidatul potrivit pentru răpirea băiatului tău şi pentru implantarea lui Kai la tine în companie, ca să-ţi fure secretele?

— Păi, nu prea.

Cotten continuă firul logic.

— Dacă nu e vorba nici de centre de cercetare şi nici de universităţi, atunci cine altcineva ar putea fi? Şi în ce scop?

— Am presupus doar că ar putea fi competiţia…

— Conform celor pe care le-am aflat până acum despre CyberSys, voi sunteţi deschizători de drum. Aveţi competitori, dar în acest domeniu, nu există niciun fel de competitor. Aşa că hai să ducem raţionamentul mai departe, după ce scoatem din discuţie acest aspect.

— Eu sunt om de afaceri, domnişoară Stone. Aşa mă uit la toate evenimentele, ca un om de afaceri, sublinie Alan.

— Dar dacă sunt terorişti? întrebă John.

— Terorişti? întrebă Alan. Da, cred că ar putea fi. Dar atunci ar trebui să se investească o mulţime de capital şi de talent. E o posibilitate.

După ce se gândi în linişte câteva momente, John adăugă:

— Ştiţi vreo altă ţară care are tehnologia pe care o aveţi voi?

— Poate chinezii, spuse Alan. Dar cred că această informaţie ar fi trebuit să fie strecurată pe undeva prin presă sau evidentă. Este o comunitate foarte mică de grupuri care încearcă să construiască un computer cuantic. Deşi mulţi încearcă să-l facă, suntem cu mult înaintea lor cu ceea ce dezvoltăm acum. Şi progresele noastre specifice sunt cunoscute strict într-un cerc foarte restrâns în interiorul CyberSys. Eu, Max…

Alan o privi pe Kai.

Kia ridică ambele mâini.

— Aţi luat-o prin bălării! spuse ea. Nu lucrez pentru afurisiţii de chinezi. Pentru numele lui Dumnezeu, sunt cetăţean american de cinci generaţii. Şi sunt sigură că nici Rizben nu lucrează pentru ei. Mi-a spus că îi raportează unui tip în vârstă care vrea acest computer cuantic ca să-l poată vinde. Pentru profit, milioane şi milioane de dolari. Nu sunt terorişti. Totul este legat de bani.

„Fata asta chiar nu are nici cea mai vagă idee în ce s-a băgat. Iar tipul în vârstă la care îi raportează Rizben…” Cotten ştia exact cine era Bătrânul. Cum să-l conducă pe Alan către concluzia corectă, fără să ajungă să creadă că este complet ţăcănită?

— Deci ştim că totul conduce către Rizben Mace, spuse Cotten. Dacă el nu este competiţia, nu este terorist, nu lucrează pentru un alt guvern care încearcă să fure computerul Destiny de la voi, atunci cine este Rizben Mace? Pentru cine lucrează el?

— Nu ştiu, spuse Alan.

Cotten aruncă o privire la toţi cei prezenţi.

— Gândiţi-vă la toate astea, domnule Olsen. Tera v-a răspuns deja la această întrebare.

NEGOCIERI

Cotten îşi dădu seama că păşea pe un teren periculos. Dar nu avea de ales.

— Domnule Olsen, aţi spus că mă admiraţi. Presupun că asta înseamnă că mi-aţi urmărit cât de cât cariera.

— Aşa este, spuse Alan.

— Deci ştiţi cam ce fel de jurnalistică fac, în ce fel de reportaje am fost implicată. Dacă vă amintiţi de conspiraţia Graalului, vă veţi aminti că cineva a încercat să ia ADN-ul din Sfântul Graal şi să-l cloneze pe Iisus Hristos, o creaţiei a Antihristului într-un fel de o a Doua Venire blasfematoare. Şi apoi, după câţiva ani, a fost o epidemie de sinucideri în întreaga lume a celor care erau suspectaţi de a fi posedaţi de demoni.

— Da, spuse Alan, îmi amintesc bine de ambele cazuri.

— Sunt convinsă, din foarte multe motive, că acum ne confruntăm cu acelaşi grup care a orchestrat ambele acele evenimente, acelaşi grup pe care Tera îl numeşte Cei Rubinii. Mai ştim că ea l-a identificat deja pe Mace Rizben ca fiind un Rubiniu. El nu este un simplu hoţ de secrete industriale. Şi nu o face pentru bani, aşa cum crede Kai. L-a răpit pe Devin ca să pună mâna pe tehnologie, ca să poată să construiască acest Proiect Hades menţionat în e-mail. A încercat s-o lichideze pe Tera dintr-un singur motiv, deoarece ea îi poate identifica, pe el şi pe membrii grupului cu care lucrează.

Alan închise ochii şi îşi frecă ceafa cu palmele.

— Îmi cereţi să fac nişte salturi mari, cu toată această discuţie despre Rubinii. Înţeleg treaba cu copiii Indigo pentru că am făcut cercetări, pentru că îmi cunosc copilul, dar acum vorbiţi de cu totul altceva.

— Aveţi dreptate, va fi un salt imens, spuse Cotten. Dar fie că faceţi saltul, fie că nu, asta nu schimbă faptul că ambele grupuri există. Cei Indigo au fost aduşi în această lume cu un scop – să facă munca bună a lui Dumnezeu. Cei Rubinii sunt aici pentru scopul opus.

— Îmi pare rău, domnişoară Stone, dar nu sunt un om religios. Nu ştiu dacă pot face saltul pe care mi-l cereţi, spuse Alan privind către ea.

— E în regulă, spuse John. Ne-am face vinovaţi dacă nu v-am spune ce credem, dar dumneavoastră nu trebuie să ne credeţi pe cuvânt. Tot ceea ce trebuie să înţelegeţi este că Rizben Mace construieşte un computer cuantic pe care să-l folosească apoi pentru un scop teribil. Ne credeţi până aici?

Alan dădu din cap.

— Până aici suntem pe aceeaşi treaptă.

Cotten se întoarse brusc şi o privi pe Kai.

— Ştiţi că ea deţine răspunsurile. Şi ea este o fată care munceşte.

Alan se întoarse încet de parcă ar fi trăit o revelaţie.

— Poate mă poţi ajuta să fac saltul dorit de domnişoara Stone şi să pricep despre ce e vorba. Care este preţul tău, Kai?

— Poate fi întotdeauna negociat, spuse Kai zâmbind.

— Nu tocmai, spuse Alan. Pot să-i chem pe cei de la FBI sau, după cum a sugerat Cotten, poţi să cooperezi cu noi.

— Dacă e să vă spun ce ştiu, vreau şi eu garanţii, spuse Kai.

— De exemplu? întrebă Alan.

— Când se termină toate astea, vreau să plec pur şi simplu. Dar am gusturi costisitoare, ştii prea bine. Stilul meu de viaţă cere o compensaţie serioasă. Cu o mişcare rapidă a mâinii îşi dădu pe spate părul negru şi se lăsă să cadă într-unul din fotoliile largi din piele. Îşi încrucişă apoi picioarele şi tivul rochiei i se ridică până la jumătatea coapselor.

Alan strânse din dinţi, muşchii maxilarelor contractându-se şi relaxându-se într-un ritm foarte rapid.

— Probabil că am putea aranja ceva. Dar va fi doar o singură sumă, Kai. După ce ieşi din viaţa noastră, dacă mai încerci să revii, ai să ai escortă FBI.

Kai îşi dădu ochii peste cap, exasperată şi se strâmbă uşor.

— Destul de corect.

— În regulă, spuse Cotten. Hai să ne întoarcem la unul din e-mailurile de care ne-a spus Devin. Am câteva întrebări. Îmi daţi voie, domnule Olsen?

— Spuneţi-mi Alan, răspunse el. Şi da, nu-i nicio problemă.

— Proiectul Hades. Ce este acest proiect?

Kai îşi încrucişă invers picioarele.

— Este numele care se referă la nişte planuri pe care le are legate de acest computer.

— Dă-ne detalii, spuse Alan.

— Nu prea ştiu – doar că el şi Tor au pierdut o groază de vreme ca să pună planul la punct.

— Asta este o altă întrebare, spuse Cotten. Cine este Tor?

— Este un fanatic al computerelor. Tipul care a proiectat, de fapt, Planul Hades şi computerul. Rizben nu ştie chiar atâtea despre computere. Se bazează pe Tor. Tor este cel care a încercat să obţină de la Devin Codul Destiny. Şi, aşa cum v-am spus acum un minut, Tor m-a recrutat şi pe mine. Femeia clipi către Alan, gata de flirt. Misiunea mea a fost să stabilesc o relaţie cu tine. La început am crezut că voi putea obţine Codul Destiny, dar n-a mers aşa cum am crezut, aşa că tot ce am făcut a fost să le raportez progresele voastre şi orice alte fragmente de informaţii peste care dădeam.

— Tu le-ai spus de Devin, nu-i aşa? o întrebă Alan.

Kai aprobă nonşalant.

— Şi când l-ai luat pe Devin la meciul de footbal a fost o oportunitate grozavă pentru Rizben. Încercase tot felul de modalităţi de a ajunge la Devin, dar nu era o treabă chiar atât de uşoară. Jocul de fotbal s-a potrivit de minune. Mulţimea, confuzia, şi niciun fel de cod. Ştiam că Devin va muşca dacă îl dădeam şansa să încerce un nou joc video.

— Fii blestemată, spuse Alan. Faţă îi era contorsionată de parcă avea fiere în gură.

— Tu ai vrut să afli adevărul, spuse Kai. Spune-mi când nu mai vrei să-l auzi. Îi zâmbi lui Alan cu jumătate de gură şi cu o sprânceană ridicată parcă în batjocură.

— Unde este Tor? întrebă Cotten.

— E la clădirile Hades, spuse Kai.

— Şi astea unde sunt?

— N-am idee. Tot ce ştiu este că e o locaţie departe de civilizaţie.

— Nu ştii prea multe, spuse Cotten. Cred că Alan te plăteşte mult prea bine.

— Am o întrebare, spuse Alan. A fost ceva în e-mail despre un element care nu funcţiona. Despre ce element este vorba?

— Ceva rahat ciudat de care aveau nevoie pentru computer. Au avut puţin, dar era instabil, nu mergea tot timpul. Sodium, podium, ceva în genul…

Alan înghiţi o gură de aer, de parcă tocmai ar fi vrut să zică ceva, dar se opri.

— Thodium? întrebă Cotten.

— Îhî, ăsta e, spuse Kai.

Alan se întoarse spre Cotten

— De unde ştii de thodium?

Cotten îi răspunse:

— Miller m-a întrebat dacă cuvântul *„thodium”* însemna ceva pentru mine.

Alan traversase deja încăperea şi apăsă pe butonul difuzorului.

— Trimite-l sus pe Max Wolf.

CUBIȚI SAU QUBIȚI

— Tipul acesta, Mace, avea o sursă de thodium, îi spuse Alan lui Max după ce i-a explicat ce se întâmplase până în acel moment.

— Poate că a găsit o modalitate de a crea mai mult decât câţiva atomi odată, dar mă îndoiesc, spuse Max.

— Vreţi să ştiţi de unde a făcut rost de thodium? întrebă Kai. Pentru Dumnezeu, Alan, la preţul la care o să mă plăteşti nu trebuie decât să întrebi!

— Scuipă tot, Kai, spuse Alan. Dacă ai informaţii spune-le, poţi?

— Ei bine, trebuie să admit că mă amuză să vă văd învârtindu-vă în jurul cozii, spuse Kai, dar, bine, am priceput. Îşi prinse mâinile şi, aşa împreunate, le îndreptă spre Alan. Deşi nu cred că o să mă crezi.

— Pune-mă la încercare.

— Rizben are o colecţie de artefacte arheologice. Este un colecţionar. Oricum, din câte mi-a spus, în colecţia sa are un fragment din Arca lui Noe. Cum a ajuns la el din muzeul din Bagdad este o poveste lungă, şi nu prea are importanţă, aşa că nu mai intru în alte detalii… în afară de cazul în care, bineînţeles, vreţi s-o fac.

Cotten îşi dădu seama că politeţea exagerată a lui Kai îl călca pe Alan pe nervi.

— Nu, nu vrem toate detaliile în această privinţă.

Kai se lăsă să cadă pe pernele din fotoliu.

— Rizben spunea că Arca a fost construită din cheresteaua care provenea dintr-un copac menţionat în Biblie… în Geneză… Ştiţi care?

— Pomul Cunoaşterii sau Pomul Vieţii? întrebă John.

— Cel de-al doilea! spuse Kai. Pomul Vieţii. Şi lemnul acesta anume secreta ceva sevă, sau răşină, parcă o numea el. După multă vreme, răşina asta a cristalizat în chestia aia care-i trebuia lui pentru computer: thodium. A reuşit să extragă thodium din nişte aşchii din Arca Lui Noe. Credeam că toate astea sunt o poveste cam aiurită. Pomul Vieţii. Afurisita de Arcă a lui Noe. Kai îl privi insistent pe Alan. Pot spune, după faţa ta, că nu mă crezi.

— Ai dreptate, spuse Alan. Nu te cred.

— Poate că spune adevărul, îl contrazise John. Într-una din traducerile Bibliei, Dumnezeu i-a spus lui Noe să construiască Arca din lemn gofer. Într-o altă traducere, Dumnezeu îi spune să folosească lemn răşinos.

Uşa camerei de joacă se deschise şi Lindsay veni în cameră ducând cu ea o schiţă, pe care o ţinea cu partea din spate a hârtiei la vedere.

— Am găsit asta printre desenele de mai înainte ale copiilor. Nu ştiu, dar cred că ar putea fi important.

— Ce este? o întrebă Cotten.

— Tera spune că l-a desenat după descrierea lui Devin. Spune că este schiţa celui care l-a ţinut pe Devin.

— Întoarce-l cu faţa spre noi, spuse Alan.

Lindsay întoarse foaia de hârtie astfel încât s-o poată vedea toată lumea.

— Cu siguranţă că nu este Ben Ray, spuse Cotten.

— Nu, ăsta e Tor, spuse Kai. Uau, chiar că e o foarte bună artistă!

— Mulţumesc, Lindsay, spuse Alan, de parcă ar fi fost dezamăgit. Este important, dar l-am identificat deja.

John se ridică brusc în picioare.

— Aşteptaţi un minut, spuse el apropiindu-se şi mai mult de schiţă, de imaginea tânărului cu barbişon, ochelari şi tricou. Priviţi! spuse el, atingând cu degetele tricoul. Spune „Cubiţi sau qubiţi, toţi se adună la un loc.”

— Ce anume înseamnă?

John se întoarse.

— Qubiţii nu sunt un termen legat de computerul cuantic?

Max îi răspunse:

— E prescurtarea de la „bit cuantic”, o unitate de informaţie cuantică depozitată într-un computer cuantic.

Alan spuse:

— „Qubiţi şi cubiţi” este un joc de cuvinte interesant.

John îşi continuă ideea:

— Se pare că Kai a fost cât se poate de onestă în privinţa sursei lui Mace de thodium. Ar fi o coincidenţă mult prea mare ca acest tip, Tor, să poarte un tricou care vorbeşte de qubiţi sau cubiţi.

Tricoul sugerează că există o legătură între cei doi termeni. Cubiţii, scrişi cu „c” sunt o unitate antică de măsură. Dumnezeu i-a dat lui Noe dimensiunile Arcăi în cubiţi: trei sute de cubiţi lungime, cu cincizeci de cubiţi lăţime şi treizeci de cubiţi înălţime.

— Ce ai spus? ochii lui Max începură să clipească des. Poţi să repeţi?

— Trei sute de cubiţi ori cincizeci de cubiţi ori treizeci de cubiţi.

Max îşi aruncă braţele în sus.

— Doamne, Dumnezeule!

SALTUL

— Ce este Max? întrebă John.

Max îşi pusese ambele mâini pe cap, foarte mirat.

— Măsurile alea, dimensiunea Arcăi, sunt exact aceleaşi ca şi dimensiunile cristalului de thodium pe care intenţionăm să-l folosim în computerul Destiny. Trei sute de atomi ori cinci zeci de atomi ori treizeci de atomi, fiecare din aceştia conţinând câte un qubit de informaţie.

Faţa lui Alan deveni gravă. Privirea îi rătăcea, parcă, fără ţintă.

— Te simţi bine, Alan? întrebă Cotten.

— Da… spuse el, dând şi din cap ca semn de aprobare. Sunt bine… Alan întâlni privirea întrebătoare a lui John. Mi-ai spus că nu trebuie să cred totul… şi aşa am făcut. Dar acum… nu mai ştiu. Sunt prea multe evidenţe ca să le mai pot ignora. Nu-mi place. Dar cred că tocmai am făcut saltul cel mare de la ştiinţă la altceva. Ceva ce îmi este străin.

John îşi puse mâna pe umărul lui Alan:

— Prăpastia percepută dintre ştiinţă şi religie nu este chiar aşa de largă pe cât pare, din clipa în care faci saltul. Crede-mă, Alan. Am mai văzut acest lucru întâmplând-se de nenumărate ori, nici nu le mai pot număra, aşa că nu fac niciun efort ca să grăbesc procesul.

— Nu se pune problema să grăbim nimic. Pur şi simplu mă simt de parcă până acum am purtat ochelari de cal. Când m-am trezit azi dimineaţă nu mă aşteptam să se întâmple nimic de felul acesta. Îşi trecu o mână peste faţă şi continuă: în concluzie, de unde facem rost de o bucăţică din Arca lui Noe?

— Kai spunea că Mace a făcut rost de ele din muzeul din Bagdad, spuse John. Această soluţie cade, evident. Cine ştie pe unde se mai găsesc artefacte din Arcă? Muzeul a fost jefuit imediat după invazie. Şi ştiţi ce este amuzant în afacerea asta? Când piesele acelea din Arcă au fost descoperite pentru prima dată, s-a spus foarte puţin în media despre acest eveniment. Cred că, cei mai mulţi, nu au crezut o iotă. A fost privit mai degrabă ca o farsă de către majoritatea lumii ştiinţifice. La fel ca în cazul Osuarului lui Iacob. Îmi amintesc

că exact înainte de războiul din Irak s-au programat nişte teste pentru autentificarea fragmentelor. Cel puţin pentru datarea lor şi alte astfel de verificări. Apoi, bineînţeles, muzeul a fost jefuit, aşa că nu s-a mai auzit nimic de ele.

— Crezi că, undeva, ar mai putea exista rămăşiţe din Arcă? întrebă Cotten. Crezi că noi le-am putea da de urmă?

— Lăsaţi-o baltă, spuse Kai. Lui Rizben îi place să spună tuturor povestea artefactelor lui, cum că le-ar fi cumpărat în timpul unei licitaţii organizate de muzeu, dar în realitate el este cel care a orchestrat jaful cel mare. La el sunt toate fragmentele din Arcă.

— Drum închis, constată necăjit Max.

— Singura modalitate de a-l opri pe Mace şi proiectul Hades este să-l batem la puncte, spuse Alan. Asta înseamnă un alt computer cuantic „Destiny".

— Nu mai există nicio altă sursă de thodium? întrebă Cotten.

Max negă energic din cap:

— Nu am fost în stare să găsim niciuna.

După câteva momente de linişte, John începu gânditor:

— Cheresteaua din Arcă trebuie să fi fost extrem de valoroasă. După retragerea apelor, supravieţuitorii ar fi avut mare nevoie de lemn în construcţii, pentru foc, pentru scule şi pentru multe alte lucruri. Poate că vreo construcţie, vreun obiect, mai există şi azi. Sau poate au mai fost şi alte obiecte făcute din lemnul Pomului Vieţii.

— Cum am putea afla dacă mai există ceva şi unde? întrebă Cotten cu o licărire de speranţă. Unde ar trebui, măcar să începem căutările? În Geneză nu se spune ceva despre alte obiecte?

— Nu, îi răspunse John. Nu vom găsi răspunsul în Biblie de data aceasta. Dar mai sunt şi alte surse.

— Cum ar fi sulurile de la Marea Moartă? întrebă Alan.

— Eşti pe aproape, îi răspunse John. Există o biserică, închinată Maicii Domnului din Sion, care găzduieşte mii de scrieri gnostice antice, suluri, codexuri, evanghelii. Ceea ce ar trebui, probabil, să căutăm, este un document cunoscut sub denumirea de „Cartea Emzarei". Cu mulţi ani în urmă, îmi amintesc că am citit că aceasta se află printre documentele din tezaurul bisericii Maicii Domnului

din Sion. Nu aţi putut auzi prea multe despre tezaurul bisericii, poate cu excepţia faptului că există suspiciunea că însuşi Chivotul Legii este ascuns acolo. Sau, cel puţin sunt mulţi oameni care cred că acesta ar mai putea fi acolo. Nu există nicio dovadă reală.

— Cum ar fi „Raiders of the Lost Ark”[5]? întrebă Kai.

John zâmbi amuzat:

— Chiar aşa!

— Bine, bine… Dar atunci, cine este Emzara? întrebă Cotten.

— Soţia lui Noe, răspunse John.

— Şi unde este biserica asta? întrebă, la rândul său, Max.

Prin fereastra biroului lui Alan, John indică estul cu arătătorul mâinii drepte.

— În Etiopia, la Axum.

AXUM

În clipa în care avionul DCH-6 aparţinând Liniilor Aeriene Etiopiene făcu o voltă ca să se apropie de îngusta pistă de aterizare din Axum, cele două turbopropulsoare gemene scoaseră un muget asurzitor. Cotten şi John ocupau primele două din cele şase locuri destinate pasagerilor. Zborul din capitala ţării, Addis Abeba, a fost continuu punctat de turbulenţe, datorate, din câte au auzit la radio, vremii proaste venite dinspre Marea Roşie.

Cotten admira, prin hubloul avionului, peisajul fascinant din jurul vechiului oraş, asupra căruia lumina amurgului revărsa umbre prelungi. Vârfurile îndrăzneţe, formate din rămăşiţele bătrânilor vulcani, punctau din loc în loc peisajul montan, în vreme ce câteva drumuri prăfuite traversau de-a valma, în diferite direcţii, câmpurile fermelor din vale.

Jurnalista era agitată – nu îi plăcea deloc să zboare cu avionul, cu atât mai mult într-unul atât de mic. Se întoarse către John, aflat de cealaltă parte a culoarului îngust, şi, strângând cu putere în mâini cele două cotiere îi spuse:

— Din tot zborul, aterizarea îmi place cel mai puţin.

Imediat ce pilotul acţionă frânele şi inversă rotaţia motoarelor, anvelopele muşcară din pista de aterizare prăfuită şi avionul intră în vibraţie. În curând, aeronava încetini suficient ca să poată întoarce şi să ruleze spre micul terminal al aeroportului. Odată parcat avionul şi motoarele oprite, piloţii îngăduiră pasagerilor să debarce. Cu câte o sacoşă în mână, Cotten şi John traversară terenul deschis până la terminal, traversară clădirea aeroportului şi ieşiră în faţă, în parcarea acoperită cu pietriş.

Un negru scund, cu o burtă proeminentă, se îndreptă în grabă spre ei. Era îmbrăcat într-o jerpelitură de costum din trei piese, pe cap purta o şapcă de baseball cu însemnele echipei New York Yankees, în vreme ce picioarele sale se luptau să ţină la un loc o pereche de sandale uzate. Imediat ce se apropie de cei doi, bărbatul li se adresă cu un accent greoi:

— Eminenţa voastră, eu onoare extraordinară aici pentru a saluta aşa prinţ al Bisericii Romano-Catolice.

În timp ce rostea aceste cuvinte, apucă mâna lui John se lăsă într-un genunchi şi şi-o puse pe frunte. John îl binecuvântă, făcând deasupra sa semnul crucii.

— Ne bucurăm mult sunteţi aici, spuse omul ridicându-se în picioare. Eu Berhanu sunt, ghidul dumneavoastră.

Bărbatul strânse mâna lui John, apoi pe cea a lui Cotten.

— Şi, desigur, o plăcere deosebită eu cunosc persoană atât de faimoasă cum dumneavoastră.

Se întoarse din nou spre John.

— Bani mulţi pentru plata serviciilor mele şi camerele la hotelul „Africa", deja sunt sosiţi prin telegraf. Cât timp doriţi voi staţi la noi?

— Doar astă seară, spuse John. Plecăm înapoi în capitală, cu zborul retur de mâine dimineaţă.

Berhanu le arătă cu mâna un Land Rover vechi ce era parcat câţiva yarzi mai încolo. Culoarea sa era o combinaţie de portocaliu şters şi verde gălbui printre pete de rugină şi de răşină Bondo cu fibră de sticlă. Geamul lateral era crăpat tot, de parcă îl acoperise o pânză de păianjen, ale cărei origini coincideau cu orificiul lăsat de un glonţ.

— Maşina asta a fost folosită de cineva drept ţintă de tir? întrebă Cotten în timp ce se apropiau de jerpelita bătrânică.

— Oh, nu. Ei încercat să omoare, răspunse Berhanu râzând în timp ce-i deschidea uşa. Din fericire ei nu ţintaşi prea buni. Războiul este tot timpul lângă Etiopia.

Cotten urcă în spate, în vreme ce John trecu în faţă, pe scaunul de lângă Berhanu. Imediat ce îşi ocupară locurile, maşina părăsi aeroportul şi se îndreptă către oraş.

Călătoria era zgomotoasă, şi, ca să se facă auzită, Cotten a fost nevoită să se aplece mult înainte.

— V-au spus de ce venim în Axum?

— Da, îi răspunse Berhanu. Doriţi vizitaţi Biserica Sfântă Maica Domnului din Sion. În timp ce rosti numele lăcaşului, bărbatul îşi făcu pios cruce.

— Exact, spuse John. S-au făcut aranjamentele necesare ca să-l întâlnim pe călugărul gardian.

— Eu sunt persoana care traduce tot ceea ce spune el.

— În acest caz, Berhanu, nu am putea merge chiar acum, direct la biserică? întrebă Cotten. Știu că e târziu, dar suntem nerăbdători să vorbim cu dânsul.

— Sunt şoferul dumneavoastră, răspunse Berhanu. Dacă vreţi mergem direct acolo, eu duc.

Cotten privi cu atenţie la micile magazine şi la tarabele cu mâncare ce se întindeau de-a lungul străduţelor prăfuite. Praful gros, precum sărăcia, era peste tot. Băieţii şi copiii mici făceau cu mâna şi alergau în urma maşinii, cerşind ceva de mâncat sau câţiva birri[6]. Clădirile erau vechi şi neîngrijite. Ceea ce văzură erau doar drumuri murdare şi străduţe prost întreţinute care legau între ele micile cartiere. Mormane de deşeuri şi gunoaie punctau peisajul urban. Văzând toate acestea, Cotten simţi ceva foarte apropiat de vină şi ruşine, poate şi pentru că avea în buzunar ceva mai mulţi bani şi, prin urmare, îşi putea permite un stil de viaţă cu totul diferit de ceea ce era în jurul ei. Toate astea datorită slujbei pe care o avea la SNN.

— Berhanu, locuieşti aici, în Axum? întrebă Cotten.

— Da, naşterea mea e aici şi lucrez pentru Ministerul Culturii. Slujba mea este să văd de tezaurele din Axum. Întoarse Land Rover-ul pe un drum pavat cu dale din ceramică şi făcu uşor spre dreapta.

— Ce se vede acolo este tot ce e rămas din palatul Reginei din Saba. Ea a fost nevastă la Regele Solomon.

O sută de yarzi mai încolo, pe panta lină a unui deal, Cotten observă rămăşiţele scunde ale unor pereţi ce constituiau, de fapt, ruinele unei vechi clădiri. După ce străbătură cam o milă, pe un drum plin de hârtoape, Berhanu spuse:

— Şi aici este destinaţia dumneavoastră.

Întinse mâna către o construcţie spaţioasă din stânga, înconjurată de ziduri înalte. Complexul conţinea două biserici. Cea mai mare dintre ele părea mult mai veche, pe când cealaltă, ceva mai mică, avea un design mult mai recent, cu o cupolă sub formă de dom şi un turn separat pentru clopote, sub formă de obelisc.

— Care dintre ele este Biserica Maici Domnului din Sion? întrebă Cotten.

— Ambele, răspunse Berhanu. Cea veche este din secolul al şaptesprezecelea şi a fost construită de Marele Împărat Fasilidas.

— Şi cea mai nouă? întrebă John.

— Biserica tezaurului a fost construită acum vreo treizeci şi cinci de ani.

— Este adevărat că Chivotul Legii este păstrat aici, înăuntru? întrebă Cotten.

— Cam aşa ceva, spuse Berhanu.

— Tu l-ai văzut? întrebă John.

— Nu, nu. Cu o mişcare rapidă de negaţie, îşi făcu din nou cruce şi privi în sus, către tavanul maşinii de parcă implora iertare pentru că s-ar fi crezut vreodată demn de o aşa onoare. Călugărul gardian este singur care vede înăuntru în biserica cu tezaur. El singur poate supraveghea binecuvântatul chivot.

— L-ai întâlnit vreodată pe călugăr? întrebă John, curios.

— Călugărul gardian trăieşte în izolare. El fost chemat când eu nu născut, şi ochii mei nu văzut pe el niciodată.

Berhanu parcă Land Roverul în faţa porţii principale a bisericii Maica Domnului din Sion.

— Am ajuns, preciză el.

Cotten coborî din maşină şi privi curioasă spre cea mai veche dintre cele două biserici. Datorită turlelor sale înalte, maiestuoase şi a parapetelor impozante ce înconjurau zidurile, aceasta îi amintea de un castel medieval.

Micul grup intră pe poartă, se îndreptă către uşile mari, dantelate şi întră în clădirea cea veche. În lumina palidă din interior, Cotten văzu picturi murale ce acopereau aproape fiecare centimetru de perete şi tavan. Printre acestea, observă una care povestea viaţa Maicii Domnului şi alte câteva care prezentau Crucificarea şi Învierea. Totul părea învăluit într-un norişor perpetuu de fum de lumânare şi miros de tămâie, învăluind toate lucrurile într-o strălucire lăptoasă, mângâietoare. Dintr-un colţ îndepărtat al bisericii, din spatele altarului se auzi un zgomot estompat de paşi pe

piatră. Apăru o siluetă. Probabil că îi auzise când au intrat în biserică.

Cotten îl urmări cum porneşte spre ei şi apoi se opreşte pe un scăunel de rugăciune. Observă că omul, îmbrăcat într-o robă lungă, albă, ce-i flutura pe lângă trup, era destul de în vârstă. Încovoiat de spate, personajul proaspăt intrat în raza lor vizuală avea faţa acoperită de o barbă venerabilă. În cele din urmă, omul se opri în faţa ei şi începu să vorbească în tigrignă, un dialect local. Vocea sa era sfioasă dar aspră, amintind de o balama neunsă. Observă că bătrânul nu avea niciun dinte în gură. Când termină ce avusese de spus, Cotten şi John, la unison, se întoarseră spre Berhanu.

Berhanu, care, în prezenţa omului sfânt, îşi ţinuse tot timpul ochii îndreptaţi în jos, discută puţin cu călugărul, după care îi privi pe Cotten şi pe John.

— M-a întrebat cine eşti şi am spus că vizitatori, el a fost de acord să primească. Spune că plăcere să cunoască la dumneavoastră şi bucuros să fie de folos.

— Spune-i, te rog, că şi noi suntem onoraţi că ne-a primit, răspunse Cotten.

Berhanu traduse din nou, cu privirile aţintite în podea. Odată încheiate prezentările, călugărul îşi întinse încet mâna către John. Apoi se întoarse spre Cotten şi repetă gestul. În timp ce îi prinse mâinile într-ale sale, Cotten simţi o miasmă slabă, dar de neconfundat, de tămâie.

— Este o onoare pentru mine, părinte, spuse ea.

Călugărul gardian se încordă. Ochii lui îi întâlniră pe ai tinerei, şi cu toate că erau înnouraţi de cataractă şi adânciţi în cap din cauza vârstei, se concentrară asupra ei. Încet, pe buze, i se contură un zâmbet care tinerei îi produse un fior neplăcut şi o făcu să încerce să-şi elibereze rapid mâna dintr-a bătrânului, care, de data aceasta începuse să i-o strângă cu multă fermitate.

Înainte de a-i da drumul, călugărul rosti câteva cuvinte, doar cu o idee mai tare decât o şoaptă.

John îl privi pe Berhanu.

Ghidul căsca ochii mari, gura uşor întredeschisă.

— Îmi pare rău, nu înţeles. Privea perplex şi extrem de frustrat. El vorbit în limbă străină la urechea mea.

Cotten îl privea uimită pe călugăr. Tocmai îi vorbise în enochiană, limba vorbită în Rai, limba îngerilor – o limbă pe care ea o înţelegea foarte bine, ceea ce însemna că el ştia prea bine cine e ea, care îi era menirea, care îi era destinul.

Iar vorbele lui o umpleau de uimire.

DINCOLO DE VĂL

— Ce ţi-a spus? întrebă John.

Se aflau cu toţii in spatele sanctuarului din Biserica Maicii Domnului din Sion. Călugărul gardian deschisese o uşă care ducea afară, printr-o grădină înconjurată de ziduri de piatră, până la biserica mai mică, Biserica Tezaurului.

— Că l-a cunoscut pe tatăl meu, spuse Cotten încă zăpăcită de faptul că acel călugăr vorbise cu ea în enochiană. Că tatăl meu era mulţumit că am venit aici, şi că înăuntru sunt lucruri pe care ar trebui să le văd.

— Dar asta este imposibil, şopti John. Cum l-ar fi putut cunoaşte pe tatăl tău?

Cotten ridică din umeri şi scutură încet din cap:

— Nu am idee…

— Mi-e teamă nu putem trece dincolo de uşă, spuse Berhanu, ridicând palma în faţa lui John. Sfântul călugăr vorbeşte că este interzis. Doar domnişoara Stone e voie să continue în biserica cu tezaur.

John se întoarse şi întâlni privirea încă uimită a tinerei.

— Nu trebuie să mergi singură dacă nu te simţi în largul tău. Să-i spunem ce ne trebuie, dă-i lista.

— Vreau să merg, spuse Cotten. După cele ce mi le-a spus, chiar trebuie.

— Eşti sigură? John îi atinse braţul.

Femeia închise ochii, scufundându-se pentru o clipă în plăcerea ce i-o dădea atingerea lui tandră.

— Da. Poate voi afla câte ceva despre tata, dacă nu şi altceva. Măcar că, în cele din urmă, şi-a găsit pacea.

Călugărul gardian îi vorbi din nou tinerei sub privirea întrebătoare a lui John.

— A spus că îmi va arăta „Cartea Emzarei” care îmi va releva tot ceea ce căutăm.

— Nu am un presentiment prea grozav în legătură cu toate astea, spuse John.

— Sunt mare, zâmbi ea. Lasă-mă să merg şi să iau ce ne trebuie. Hai să terminăm odată cu toate astea.

Arătând clar că nu este deloc încântat, John se dădu un pas înapoi.

— Am să te aştept exact aici.

Jurnalista îl urmă pe călugăr prin uşa bisericii şi îi aruncă lui John o privire peste umăr, după care uşa se închise, parcă definitiv, în urma celor doi.

Cotten îşi dădu seama că lumina slabă a amurgului s-a stins repede, pe măsură ce toată zona era treptat cuprinsă de întunericul nopţii. Lumina palidă a lunii şi strălucirea estompată de distanţă a luminilor oraşului se combinau cu cerul african acoperit de stele, un cer lipsit de nori acum, că trecuse frontul de vânturi şi turbulenţe. Biserica tezaurului era la o distanţă scurtă, pe care o străbătură mergând pe jos, de-a lungul unei poteci străjuite de ambele părţi de copaci bătrâni ca vremea. Clădirea se contura în întuneric ca o structură cubică din piatră, de circa cincizeci de metri pătraţi. De jur împrejur era înconjurată de un gard înalt din cărămidă, pe coama căruia trona o îngrăditură din fier forjat.

Călugărul deschise încuietoarea unei porţi grele din metal şi o conduse pe Cotten câţiva yarzi mai departe, până la intrarea în tezaur: o uşă impozantă din lemn pe care era pictat un portret al Maicii Domnului înconjurată de sfinţi şi de îngeri, alături de Iosif şi de copilul Iisus.

Introduse cheia în broască şi trase de uşa masivă până ce aceasta se deschise în huruit de porţi grele ce se freacă de piatră.

Pe când îl urma, Cotten fu izbită de mirosul puternic de fum de lumânare şi de tămâie. Pe întreg perimetrul imensei camere erau atârnate sute de lumânări în felinare suspendate de grinzile groase din lemn, cu lanţuri având lungimi diferite. Fiecare flacără era închisă în spatele unor lentile roşii de sticlă. Camera strălucea într-o pâlpâitoare lumină rubinie, care se descompunea constant, precum razele de soare prin apă.

Pe pereţi, de jur-împrejur, se întindeau rafturi ce-i aminteau lui Cotten de ceea ce mama ei numea cuiburi de porumbel şi vizuini de mici vieţuitoare. Fiecare avea o mărime diferită şi conţinea cărţi.

Suluri, teancuri de hârtii şi de manuscrise pe pergament alături de multe alte obiecte mici. Erau mii.

În mijlocul încăperii se afla un altar din marmură pe care era aşezată o colecţie de ceea ce păreau a fi sute de obiecte antice – coroane, cruci, pumnale, cărţi vechi legate în piele groasă şi încrustată cu pietre preţioase. Si multe alte lucruri pe care Cotten nu le putea identifica pe deplin din cauza fumului din jur.

În vreme ce rămase vrăjită de unicitatea celor ce o înconjurau, se simţi învăluită de o briză fierbinte care o nedumeri. De unde oare ar fi putut să vină acolo, în interiorul acelei clădiri închise? Undeva la distanţă, prin ceaţă. Cotten văzu un văl subţirel dintr-o pânză diafană, asemănătoare cu tifonul, ce atârna de la tavan până la podea. Briza caldă o fluturase doar atât cât să îi permită jurnalistei să o distingă prin ceaţa fumurie.

Călugărul gardian i se adresă în engleză:

— Doreşti să treci în spatele vălului şi să-ţi apleci ochii pe Chivotul Legii?

Uimită, jurnalista se întoarse către el:

— Vorbiţi engleza?

— Vorbesc multe limbi.

La auzul cuvintelor lui, fără un motiv anume, simţi că o învăluie o briză rece ca gheaţa. Fiorul o străbătu precum primele unde ale unui cutremur. „Poate că decizia de a veni aici de una singură a fost greşită.” Uşor ameţită, Cotten se sprijini de o casetă din lemn. Câmpul vizual i se îngustase de parcă acum privea printr-un tunel. Întunericul se strecura viclean din colţurile încăperii, îngustându-i tot mai mult câmpul vizual şi înceţoşându-i vederea periferică.

— Este ceva în neregulă? o întrebă călugărul, în vreme ce silueta lui se estompa din ce în ce mai mult, de parcă intra şi ieşea prin fuioarele de fum.

Fata îşi apăsă tâmplele cu vârfurile degetelor.

— Nu, sunt bine. Un bâzâit, subtil la început, apoi din ce în ce mai puternic, îi umpluse urechile. Bătăile violente ale inimii le simţi direct în stern, ca pe nişte lovituri de ciocan.

— Te-am întrebat dacă doreşti să arunci o privire la Chivotul Legii.

— Nu, spuse Cotten, luptându-se să-şi menţină echilibrul. Sunt aici pentru o altă relicvă. Caut Arca lui Noe. Şi „Cartea Emzarei”, cea scrisă de către soţia lui. Trebuie să văd…

Se lupta să îşi menţină concentrarea. „Continuă să vorbeşti. Puneţi mintea la lucru.”

— Trebuie să căutăm în „Cartea Emzarei” orice fel de referire la obiecte care ar fi putut fi făcute sau sculptate din Pomul Vieţii. Trebuie să ştiu dacă există vreo descriere a acestora.

Îl privi pe călugăr şi văzu că pe chipul lui apăruse un zâmbet strâmb. Când vorbi, cuvintele lui îi ajunseră la urechile ei în reverberaţii, ca un ecou.

— Deşi nu doreşti să priveşti Sfântul Chivot, ai mai multe motive să o faci. Deoarece în el zace destinul tău. Lasă-l pe el să-ţi dezvăluie secretele legate de tatăl tău, Furmiel.

Fără să mai gândească, fără pic de voinţă proprie, Cotten urmă până când se trezi stând în faţa vălului subţire de pânză – o barieră uşor transparentă care proteja ceva ce, presupuse jurnalista, era Sfânta Sfintelor, Chivotul Legii.

Cotten observă lumina ce venea din partea cealaltă a vălului. Mai multe lumânări, de un roşu intens, luminau încăperea în zona din spatele materialului diafan.

Folosind vârful unui semn de carte, călugărul separă în două vălul şi, ţinându-l ridicat într-o parte, îi făcu semn lui Cotten să treacă de partea cealaltă.

La fel ca şi sanctuarul principal, acesta avea şi el zeci de felinare ce atârnau de grinzile din tavan. Lumina lor rubinie arunca străluciri jucăuşe pe toţi pereţii. În mijlocul camerei atârna de tavan un baldachin lung, din voal mătăsos, ale cărui margini se aşterneau pe podea. Călugărul se îndreptă spre baldachin şi îşi lăsă mâna să alunece în spaţiul dintre două bucăţi de voal. Cu multă deferenţă el trase materialul într-o parte şi lăsă la vedere un scrin auriu ce era aşezat pe un podium mic, realizat din marmură trandafirie.

Cotten trase o gură de aer în piept, în timp ce privirile i se umpleau de reflexele pâlpâitoare ale luminilor sutelor de lumânări din felinarele rubinii ce atârnau peste tot. Imaginea era tulburătoare, de parcă chivotul prinsese în capcană toate stelele

cerului. Lateralele aurii ale chivotului erau încrustate cu imaginea unui pom ce-şi întindea în voie crengile în toate direcţiile, iar pe capac se găseau doi heruvini îngenuncheaţi faţă în faţă. Vârfurile aripilor lor, întinse, se uneau deasupra mijlocului capacului.

Aerul deveni mai greu şi respiraţia tinerei deveni tot mai dificilă. Broboade de sudoare se adunau la un loc doar pentru ca apoi s-o ia la vale de-a lungul spinării şi între sâni. Picioarele începură să-i tremure.

— Înaintează! îi ordonă călugărul. Fii martora minunii!

Cotten se apropie până aproape de chivotul aurit, la distanţă de doar câţiva inchi. Întinse o mână şi o ţinu deasupra relicvei, simţind cumva cum trece spre ea fluxul energetic al acesteia, care îi stimula pielea. Senzaţia era una asemănătoare unor înţepături fine, precum cele ale unor scântei electrice.

Mâinile călugărului prinseră aripile întinse ale heruvinilor, ca pe un mâner şi deschise Chivotul dintr-o singură mişcare, dând peste cap capacul prins în balamale al acestuia. La fel ca şi exteriorul, interiorul relicvei era căptuşit cu aur. Cotten se aplecă peste relicvă şi privi în interior. Ceea ce văzu o făcu să se dea îngrozită doi paşi înapoi. Abia atunci realiză ce greşeală îngrozitoare făcuse.

CENUŞĂ

Când Cotten privise în interiorul Chivotului Legii, nu văzuse ceea ce se aşteptase, adică Tablele cu cele Zece Porunci. În locul lor, privirea îngrozită a jurnalistei desluşi flăcările eterne ale Iadului.

Mirosul greţos al sulfului înlocui brusc aroma de tămâie, şi o pală de vânt aspru o trânti pe tânără la podea. Precum mătăsoasa hârtie amăgitoare a unui magician, baldachinul mătăsos din pânză fină care înconjura chivotul erupse în flăcări, aprinzându-se parcă instantaneu pe întreaga suprafaţă. O clipă mai târziu, cenuşa pânzei, ţesute de degete fine, plutea prin aer precum frunzele negre ale unui copac bolnav.

Ţipetele sufletelor chinuite umpleau acum biserica, cu nişte sunete ce amintea de tablele îndoite în coliziunea unor maşini gigantice. Cotten îşi apăsă ambele palme peste urechi, încercând să oprească asaltul cacofonic ce-i zgâria timpanele. Învolburând deasupra ei arcuri largi de lumină legănată, felinarele cu lumânări rubinii aruncau străluciri ucigătoare ce-i aminteau de exploziile unor stele.

Strălucirea chivotului se intensifică precum insuportabila luminiscenţă a unui furnal încins, până ce nepreţuitul artefact se topi, transformându-se într-o masă de lavă incandescentă ce se prelingea agale în pârâiaşe de flăcări lichide.

Privind doar cu coada ochiului, Cotten asistă îngrozită la transformarea ce se derula ca într-un film dat cu încetinitorul, a bătrânului călugăr gardian. În cele din urmă, stând în picioare, chiar deasupra ei, se afla un bărbat cu păr grizonat, bătrân, dar nu încovoiat, nu bărbos, nu fără dinţi. Ridurile de pe faţa sa nu erau, de fapt, adâncituri datorate cărnii decrepite, ci doar nişte linii fine. Ochii săi, adevăratul motiv al spaimei tinerei, aruncau flăcări de furie din străfundurile irisului lor întunecat.

Era îmbrăcat într-un costum de culoarea penelor de corb. În mână ţinea o carte cu coperte şi încuietoare antice, toate uzate precum o mănuşă veche din piele. Paginile cărţii începură să se sfărâme în bucăţele mici şi să cadă în ploaie pe podea.

— Asta este ceea ce cauţi? întrebă el.

Deşi Cotten îşi acoperise urechile, cuvintele sale străbătură precum lama unui cuţit ţipetele şi plânsetele ce ieşeau din adâncurile chivotului, zgâriindu-i timpanele. Tânăra încerca să se concentreze asupra cărţii, dar efectul înnebunitor al felinarelor rubinii, ale căror lumini dansau nebuneşte, învolburându-se înaintea ochilor ei, îi dădeau ameţeli dureroase.

— „Cartea Emzarei”. Bătrânul o întinse spre ea.

Jurnalista se ridică cu greu, de parcă trebuia să lupte, la fiecare mişcare, împotriva curentului sălbatic al unui râu de munte. Încercă să pună mâna pe carte dar, imediat ce atingea suprafaţa anticei lucrări cu vârfurile degetelor, aceasta lua brusc foc cu o puternică flacără instantanee. Exact ca şi vălul baldachinului ce protejase chivotul, cartea se vaporiză treptat, de parcă n-ar mai fi fost. Urmări cenuşa cărţii plutind prin aer şi îşi dădu seama că sursa răspunsurilor pe care le căuta cu atâta ardoare tocmai dispăruse pentru totdeauna.

— Du-te acasă, fiică a lui Furmiel. Sarcina ta s-a încheiat aici, ai sosit prea târziu, şi eşti mult prea slabă.

La fel de rapid precum a început, tumultul se sfârşi parcă într-o secundă. Imaginea fantomatică a Bătrânului se estompă şi se pierdu în fumul gros ce se învolbura prin încăpere.

Cotten rămase câteva minute bune zăcând fără putere şi aproape fără suflare pe podeaua bisericii, în vreme ce fierbinţeala dispărea treptat, odată cu vocile celor condamnaţi la chinurile veşnice şi cu mişcarea ameţitoare a felinarelor. Dureros de încet, reuşi să se ridice în genunchi şi apoi pe picioarele încă tremurânde, simţind încă în nări puternicul miros de incinerare.

În mijlocul podelei, rămăşiţele chivotului deveniseră o baltă de aur topit. În timp ce se îndepărta, împiedicându-se la fiecare pas, de Sfânta Sfintelor, văzu că toate cuiburile de porumbel erau pline cu mormane de cenuşă. Deasupra altarului, relicvele antice nu mai erau decât o grămadă informă de resturi de combustie. Un fuior de ceaţă cenuşie se aşternu greoi peste întregul interior al bisericii, în vreme ce Cotten îşi făcea drum spre ieşire. Opintindu-se din toate puterile în uşa grea, ieşi împleticindu-se afară, în senina noapte africană.

Odată afară, tânăra trase nesăţioasă aer curat, umplându-şi plămânii suprasaturaţi de aburii grei, grăbindu-se să scape de gustul amar ce-l avea în gură şi de ţipetele ce încă îi răsunau în minte cu un ecou mult prea puternic ca să poată fi ignorat.

Privind în sus printr-un nor de confuzie ochii ei împăienjeniţi văzură un bărbat care se grăbea să se apropie şi, la capătul puterilor, se prăbuşi în braţele lui John Tyler.

*

* *

— Unde sunt? întrebă Cotten, privind către faţa lui John.

Fata stătea întinsă pe un pat aflat într-o cameră mobilată foarte sumar. Singura sursă de lumină era o lampă pe noptiera de lângă pat.

— Într-o cameră a hotelului „Africa”, îi răspunse John, care era aşezat pe marginea patului. Ai leşinat şi Berhanu şi cu mine te-am adus aici. Am vrut să te duc la o clinică, să te vadă un doctor, dar mi-a spus că cel mai apropiat doctor îl găsim peste graniţă, la Asmara, la vreo şaptezeci de mile distanţă.

Cotten se ridică încet în capul oaselor şi îşi dădu jos picioarele din pat. De parcă în acea clipă asupra ei s-ar fi revărsat brusc marea revelaţie, tânăra exclamă:

— Biserica, Chivotul Legii, toate obiectele şi documentele acelea preţioase, toate s-au transformat în cenuşă!

John o privi derutat:

— Au ars? dădu din cap. Despre ce vorbeşti?

ARHIVELE

— Cotten, nu a ars nimic. John îi înmână un prosop ud. Uite, ia-l pe acesta să-ţi ştergi faţa. Aşa ai să te simţi mai bine.

— Unde este călugărul gardian? întrebă ea în timp ce, cu o mână, luă prosopul să-şi şteargă faţa încălzită.

— La mănăstire, presupun. A venit după tine când ai ieşit din biserică şi ne-a spus că ai fost ameţită de fumul lumânărilor. Ne-a sugerat să te ducem undeva, ca să te odihneşti.

Cotten îşi reaminti de transformarea călugărului, de felul în care o luase peste picior cu „Cartea Emzarei” şi de avertismentul lui, de faptul că-i spusese să meargă acasă. Îşi îngropă faţa în mâini. Acela nu fusese nicio clipă călugărul gardian. Cel care a condus-o în biserica tezaurului a fost incarnarea răului, duşmanul ei de moarte, Fiul Zorilor, Lucifer. O ademenise înăuntru ca s-o terorizeze cu o punere în scenă prin care să-şi arate puterile şi ca să-i spună că el este cel care deţine secretele din „Cartea Emzarei”, că ea nu le va avea niciodată, că ea nu-l va putea niciodată învinge. Acum, înţelese şi ceea ce a vrut să-i transmită atunci când i-a spus că îl cunoscuse pe tatăl ei, Furmiel, îngerul Orei Unsprezece. Se referea la faptul că îl cunoscuse pe Furmiel înainte ca tatăl ei să se fi căit, cu mulţi eoni în urmă, pe când acesta şi Lucifer făceau amândoi parte din Legiunea Îngerilor Decăzuţi. Lucifer era dezgustat de Furmiel, singurul Înger Decăzut care a cerut vreodată iertarea lui Dumnezeu. Ba mai mult, Lucifer o ura pe Cotten – fata care era amintirea vie a trădării lui Furmiel.

— Dacă asta e tot ce nevoie aveţi de eu seara asta, acum plecat la familia mea, spuse Berhanu.

Era prima oară că tânăra observă prezenţa ghidului, care şedea pe un scaun în apropiere. Berhanu se uită la ceas.

— Vor fi alte servicii de la mine acum?

— Nu, nimic, spuse John.

Berhanu se înclină şi John îl conduse până la uşă. Ghidul păşi afară din cameră în holul lung, dar se întoarse cu palmele împreunate ca într-o rugăciune.

— Sper cu sinceritate că Cotten Stone se va simţi mult bine şi are o călătorie plăcută înapoi în America.

— Mulţumesc, Berhanu, spuse John, binecuvântându-l. Toate cele bune pentru tine şi familia ta.

John închise uşa şi se reîntoarse pe marginea patului lui Cotten.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci degeaba prin toate astea.

Cotten îl privi intens.

— Călugărul ne-a spus că, în clipa în care a luat în mână „Cartea Emzarei" dintr-o grămadă de suluri antice, aceasta s-a dezintegrat pur şi simplu, transformându-se în praf chiar în mâinile sale. A spus că s-a oferit să caute prin alte cărţi din biblioteca bisericii, dar în acel moment ai ameţit şi ai vrut să pleci.

Cotten neagă din cap cu mişcări încete şi uşoare.

— A spus că atunci când ai intrat în biserică, i-ai cerut să vezi Chivotul Legii, dar a trebuit să te refuze. Nimeni nu are voie să îl vadă, în afară de călugărul gardian. Ne-a spus că ai cerut foarte poruncitor să-l vezi.

— L-am văzut, într-adevăr, John. Mi l-a arătat, şopti ea. Am fost martoră cum s-a topit şi a ars…

— Ce anume ai văzut arzând? Despre ce anume vorbeşti?

„De unde să încep?" gândi jurnalista.

Dar ştiu imediat de unde să înceapă.

De la momentul în care privise Bestia în ochi.

*

* *

Cei doi erau aşezaţi pe scaunele din sala de aşteptare a Aeroportului Internaţional Bole din Addis Abeba, Etiopia. Zborul lor, cu Liniile Aeriane Britanice, urma în curând, şi toţi pasagerii aşteptau să fie anunţată îmbarcarea.

— Păi, din tot ce mi-ai spus, rezultă că, pentru Cei Decăzuţi, „Cartea Emzarei" este extrem de importantă, concluzionă John. Putem presupune că un anumit obiect făcut din Pomul Vieţii este înregistrat acolo, fie în partea de povestire, fie în inventar. Marile întrebări sunt următoarele: mai există sau nu obiectele acelea şi, dacă da, care sunt ele şi mai ales, unde sunt acum?

— Şi ei au deja cartea, spuse Cotten, ceea ce înseamnă că au un avantaj net în cursa pentru găsirea a ceea ce ar putea fi singura sursă de thodium rămasă pe Pământ.

Încă mai resimţea efectele incidentului prin care trecuse în seara anterioară în Biserica Tezaurului. Era ameţită şi letargică, chiar şi după somnul odihnitor din noaptea precedentă, pe care o petrecuseră la hotelul, Africa" din Axum. Un mic dejun tradiţional local, cu injeera, care este o pâine coaptă, plată, similară cu pizza italiană, şi acoperită cu brânză şi carne de prin partea locului, a ajutat-o să-şi recâştige o parte din energie înainte ca, împreună cu John, să zboare înapoi în capitala etiopiană.

— Ai dreptate, îi răspunse John, de ce altceva ar dori Cei Căzuţi să pună în scenă o iluzie atât de detaliat elaborată?

— Chiar dacă identificăm un posibil obiect ce-şi are originea în Arcă, care sunt şansele să îl mai găsim acum, după cinci mii de ani?

Fata îşi frecă fruntea – o puternică durere de cap încă persista şi refuza să cedeze, cu toată noaptea de odihnă. Mireasma slabă de sulf nu-i dispăruse încă din nări, deşi făcuse un duş prelungit şi foarte fierbinte.

— Ca să nu mai spun că niciodată nu vom mai găsi o altă copie a textului din „Cartea Emzarei".

— Şansele noastre sunt mai bune decât te-ai putea aştepta. Sunt convins că există o copie care, undeva, a supravieţuit secolelor. Am pus divizia de cercetări de la Venatori să caute în două locuri: Muzeul Copt din Cairo, unde este găzduită Biblioteca de la Nag Hammadi şi, de asemenea, în Arhivele Secrete ale Vaticanului, unde ar trebui să se găsească transcrierile realizate în timpul primului Sinod de la Niceea. În ambele cazuri, textele gnostice ale creştinismului timpuriu aveau mai multe referiri la Noe şi Emzara. Poate că o să avem noroc.

— Am auzit termenul „gnostic", spuse Cotten, dar nu ştiu ce anume înseamnă.

Fata avea ochii aţinti pe un grup de turişti care se plimbau de colo-colo, vorbind tare cu un puternic accent franţuzesc.

— Gnosticii erau grupuri religioase care au existat în primele două secole după Hristos. Ei se considerau creştini, dar aveau

tendinţa să-şi bazeze credinţa pe idei şi documente din afara curentului principal. Termenul este numele grecesc dat unui anumit tip de înţelegere sau de conştiinţă, câştigată din experienţe personale transcedentale. Evangheliile gnostice sunt texte vechi, care conţin detalii privitoare la viaţa lui Hristos, care nu sunt cuprinse în Noul Testament. Texte, cum ar fi Evanghelia Mariei Magdalena, Evanghelia lui Filip, Evanghelia Sofiei, Evanghelia lui Toma, şi multe altele. Dar, totodată, mai includ şi transcrieri din scrierile unor personaje ale Vechiului Testament, cum ar fi Adam sau al treilea fiu al său, Seth, inclusiv o prezicere a Marelui Potop. Sunt şi câteva documente parţiale, care se referă la Noe şi la Emzara. Unele din ele sunt doar fragmente refăcute din fragmente de papirus, dar la acest punct, poate că sunt singurele pe care ne putem baza.

— Deci, cu toate că unele texte ale Conciliului de la Niceea au fost pierdute sau distruse, mai există documentaţie despre acesta?

— Au fost multe cărţi ale unor presupuşi profeţi, care au circulat până prin anul 312, când Consiliul Episcopal a luat asupra sa decizia de a stabili care sunt păstrate şi care trebuie aruncate. Dar cineva se afla întotdeauna undeva în anonimat şi lua notiţe în timpul fiecărei şedinţe. Cred că multe din acele notiţe mai există încă.

— Deci au ales ce anume era în conformitate cu învăţătura bisericii şi toate celelalte le-au aruncat?

— Cam aşa ceva. Una dintre cele mai notabile documente este relatarea privitoare la învierea lui Lazăr, care a fost înlăturată din Evanghelia după Marcu la cererea expresă a Conciliului Episcopal. Considerau că modul în care era scrisă avea note puternice de cult mistic. Dar au lăsat relatările din evangheliile după Luca şi după Ioan.

— Glumeşti? întreaga Biblie abundă de tuşe mistice îngroşate, spuse Cotten.

John zâmbi.

— N-aş merge chiar până acolo.

— Scuzaţi, Eminenţa Voastră, spuse ea pe un ton glumeţ. Nu intenţionam să te fac să-ţi zburleşti penele de cardinal.

— Cu sau fără tuşe mistice, problema cu care ne confruntăm este aceea că arhivele Vaticanului sunt imense. Sunt mai mult de treizeci de mile de rafturi, majoritatea acoperite de cărţi, cutii cu înregistrări şi documente ce încă nu sunt nici măcar catalogate. Zeci de mii de documente adunate de Venatori şi de alţi agenţi secreţi, reprezentanţi şi diplomaţi ai Vaticanului, de-a lungul a mai mult de o mie de ani. Multe dintre secretele care au fost îngropate în urma deciziei sfinţilor părinţi, ar putea fi găsite doar după căutări de-o viaţă, şi asta *dacă* încă mai există.

Telefonul mobil al lui John sună şi cardinalul îl scoase din tocul de la brâu. După ce privi spre ecran, spuse cu o undă de speranţă în glas:

— Este prefectul Arhivelor.

John ascultă cu multă atenţie câteva clipe, după care lăsă capacul telefonului să se închidă, se întoarse spre Cotten şi îi făcu cu ochiul:

— Trebuie că Dumnezeu te răsplăteşte pentru faptele tale bune.

*

* *

Mercedesul 555 de culoare neagră se strecură de-a dreptul prin intrarea Porta Sant'Anna a oraşului Vatican, apoi acceleră şi trecu în viteză pe lângă Banca Vaticanului şi Palatul Apostolic. Imediat o luă la dreapta şi trase în faţa unei curţi închise, la circa cincizeci de picioare în spatele Bibliotecii Vaticanului. Şoferul şi pasagerul care stătea pe scaunul din faţă, amândoi agenţi ai Venatori, ieşiră din maşină şi deschiseră uşile din spate pentru Cotten şi John. Doi membri ai gărzii Elveţiene aflaţi în faţa porţii îi salutară milităreşte, în timp ce John o conduse pe Cotten în curtea clădirii. Doisprezece paşi mai încolo se afla intrarea anostă, greu de descris şi foarte uşor de trecut cu vederea, a Arhivelor Secrete.

Odată înăuntru, Cotten văzu surprinsă o recepţie care se asemăna cu cea a unui hotel, şi care era deservită de către doi italieni tineri.

Unul dintre tineri spuse, cu un accent foarte puternic:

— Bine aţi venit, Eminenţa Voastră, cardinale Tyler. Este întotdeauna o plăcere să vă avem ca oaspete. Apoi se întoarse spre Cotten. Domnişoară Stone, mă simt foarte onorat s-o cunosc pe cea care a recuperat, pentru omenire, Cupa lui Hristos.

Apoi ieşi de după birou, le strânse amândoura mâinile şi spuse:

— Pe aici, vă rog. Vă aşteaptă.

Tânărul îi conduse prin biblioteca de la parter până în „sala di studio” unde lucrau mai mulţi universitari.

— Numărul cercetătorilor care au acces aici, înăuntru, este limitat la circa două sute pe an, îi spuse John lui Cotten, iar procesul de aprobare a intrării poate dura, la rândul său, o eternitate. Dacă ţi se permite accesul pentru a face cercetări în arhive, trebuie să stai aşezat în această încăpere şi să ceri ceea ce doreşti de la asistenţi. Totul ţi se aduce aici.

Cotten văzu două rânduri de birouri vechi, fiecare lung de circa şase picioare.

— Nu de mult au introdus prize electrice la mese, pentru laptop-uri, spuse John. Ca să introducă sisteme wireless[{7}] ar fi nevoie de un miracol.

Părăsiră sala de studiu şi se îndreptară către un lift mic, în stil european, care cu greu ar fi putut duce trei persoane deodată. Imediat ce păşiră în interior, Cotten simţi o zdruncinătură de la cablurile ce se întinseseră.

— Sub noi este ceea ce ei numesc „Buncărul”, continuă John, luându-şi în serios rolul de ghid – este depozitul de manuscrise în care este găzduită cea mai mare parte a arhivelor. Dar noi ne îndreptăm către „piani nobili”, camerele care conţin arhivate documentele secrete originale. Arhivele au fost înfiinţate de către Papa Paul al Cincilea Borghese, în anul 1610. El avea un ego oarecum exacerbat, şi a hotărât să îşi sculpteze numele exact în centru, deasupra intrării în bazilica Sfântul Petru. Gestul lui, astăzi, ar fi echivalentul unei iniţiative de-a lui Tony Blair de a picta deasupra intrării din Downing Street 10, textul „Sălaşul lui Tony”.

Cotten îşi scutură capul neîncrezătoare „Lăsând la o parte tot restul lucrurilor, papii erau doar muritori obişnuiţi” gândi ea.

Coborâră din lift şi traversară o încăpere lungă şi îngustă cu tavane înalte, acoperite cu picturi murale, pline de culoare, care celebrau evenimente din viaţa papei. Pe unul din pereţi trona impunător un portret imens.

— Că tot vorbeam de Diavol, spuse John cu un chicotit, arătând către portret. Paul al Cincilea, plin de sine şi cu toate celelalte ale sale.

O serie de dulapuri „armadi”, din lemn preţios, căptuşeau pereţii încăperii. Cotten văzu doi preoţi, amândoi în sutane negre, care stăteau în picioare lângă unul din dulapuri cu uşile întredeschise. Toate celelalte dulapuri aveau uşile închise şi asigurate cu drugi de fier şi lacăte. În faţa dulapului întredeschis se afla o masă, acoperită în întregime cu manuscrise galbene şi întunecate.

În timp ce Cotten şi John se apropiau de ei, unul dintre preoţi spuse:

— Eminenţa voastră, am localizat înregistrările primului Sinod de la Niceea.

— Şi aveţi cumva o transcriere a „Cărţii Emzarei”? întrebă John repede.

— Da, Eminenţa Voastră, răspunse cel de-al doilea preot.

— Este în ea vreo listă a lucrurilor transportate de Arcă? întrebă Cotten, la rândul ei.

— Da, răspunse primul preot.

Cotten simţi că pulsul, de emoţie, începe să o ia razna. Poate că, în cele din urmă, nu luptau pentru o cauză pierdută.

— Şi, adăugă preotul, am dat peste ceva care ne-a contrariat peste măsură, şi nu numai atât.

FANTOMA LUI GALILEO

Cotten stătea în picioare în camera „Meridian”, cea mai de sus încăpere din „Torre Dei Venti”, adică „Turnul Vânturilor”. Construită sus, deasupra arhivelor secrete ale Vaticanului, camera a rămas aproape neschimbată din secolul al şaisprezecelea. Tânăra admira tăcută frescele pictate de Nicolo Circignani, fresce care povesteau despre evenimentele din viaţa lui Iisus şi a Sfântului Pavel. Inima ei bătu mai repede ştiind că stătea în acelaşi loc în care Galileo îşi argumentase, în faţa curiei bisericii, teoria care susţinea că Pământul se învârtea în jurul Soarelui şi nu invers. Dar, mai important decât acest lucru, se gândea la jocul de cuvinte găsit în „Cartea Emzarei”.

Auzi un zgomot de paşi şi se întoarse. John urca pe treptele elicoidale de metal. În braţe avea câteva hârtii.

— Este atât de emoţionant să stai în acest loc, spuse ea pe când îl urmărea apropiindu-se.

— Te face să simţi cât eşti de umil, de neînsemnat, nu-i aşa?

— Deci, ce au găsit?

— Am primit traducerile textelor în latină şi greacă, făcute de către trei dintre cei mai buni specialişti în lingvistică pe care îi avem. Toţi au ajuns la aceeaşi concluzie.

— Şi care este concluzia lor?

— Există un element curios în lista Emzarei, un lucru care a fost luat pe Arca lui Noe, o revelaţie uimitoare a materialului din care era construită Arca şi, pentru mine şi pentru tine, răspunsul la o întrebare ce nu ne dădea pace.

— Citeşte-mi, spuse ea.

John se uită prin hârtii câteva clipe:

— Emzara l-a auzit pe Dumnezeu vorbindu-i soţului ei. Mai târziu, ea a scris: „Şi Dumnezeu i-a spus lui Noe: Eşti drept şi sfânt. Şi Dumnezeu a zis: păstrează ceea ce este drept. Protejează tot ce este creat din sămânţa lui Adam şi din sângele Pomului Vieţii. Pentru că am să fac o înţelegere cu tine şi cu fiii tăi. Am să fac arcul în nori ca un semn a înţelegerii. Niciodată, de acum încolo, nu voi

distruge prin apă ce a făcut omul. Nu din nori, ci din sămânţa lui Adam va veni Trăsnetul Nimicitor. Şi va fi acolo în ziua în care răzbunarea mea va distruge încă o dată cea ce violează pământul meu. Şi Dumnezeu a spus: Nu te teme. Pentru că ei vor şti că eu sunt Domnul şi Stăpânul tău, şi le voi arăta semnul.

— Ce este „Trăsnetul Nimicitor”?

— Nu ştiu sigur. John răsfoi din nou paginile. Inventarul efectiv, declaraţia de intrare pe navă, este foarte apropiată de cea din Geneză. Şapte perechi din toate animalele curate şi două perechi din toate animalele ne-curate.

— Curate? Ne-curate?

— Probabil că indică tipurile diferite de animale pe care aveau voie să le mănânce sau nu. John privi din nou notiţele. Emzara menţionează, de asemenea, că au adunat îmbrăcăminte, mâncare, seminţe, cereale, răsaduri, cuie, vreo două care trase de boi, unelte pentru fermă şi, în cele din urmă, misterioasa referire la „Trăsnetul Nimicitor”, ceva făcut de Tubal Cain din sângele Pomului Vieţii – lucrul acela de care s-au împiedicat cu toţii.

— Indiferent ce ar fi acest „Trăsnet Nimicitor”, spuse Cotten, trebuie că este obiectul pe care îl căutăm, nu-i aşa?

— Este cea mai probabilă variantă. Este singurul lucru din lista ei pentru care se menţionează cine anume l-a făcut, şi anume Tubal Cain, stră-stră-strănepotul lui Adam. El era fierar şi se specializase în arme. „Trăsnetul nimicitor” trebuie să se refere la o armă forjată de Tubal Cain din seva întărită a Pomului Vieţii.

— Şi atunci care este revelaţia?

— Faptul că Arca a fost construită din chiar Pomul care creştea în partea de răsărit a Grădinii. Acest lucru confirmă mărturisirea lui Kai privind sursa de thodium care se foloseşte în Proiectul Hades, adică răşină cristalizată provenind din Arcă. Geneza spune că Domnul i-a dat ordin lui Noe să construiască Arca din lemn răşinos. Până acum, nimeni nu a identificat lemnul despre care se vorbeşte. Acest document o stabileşte, în schimb, fără tăgadă.

— Şi mai este şi referirea la semnele pe care Domnul ni le-a lăsat, spuse Cotten. Ele sunt deja prezente: semnătura trăsnetului de pe toate lucrările Terei. Ba chiar şi logo-ul de la CyberSys. Cum de au

putut să ne scape toate aceste conexiuni, care acum ne sunt atât de evidente?

— De câte ori nu ţi-am spus că răspunsul la tot şi la toate este chiar în Biblie?

— Până şi conversia qubiţilor şi cubiţilor – dimensiunile Arcăi şi dimensiunile exacte ale qubiţilor de depozitare necesari pentru computerele cuantice. Poate că ar trebui să încep să te ascult ceva mai des, spuse ea zâmbind.

John întinse mâinile către ea, cu un gest ce voia parcă să spună „Doar ţi-am mai spus, nu?”

— Deci, dacă „Trăsnetul Nimicitor” este o armă… Cotten fu întreruptă de zgomotul unei mişcări tumultuoase venind de la piciorul scării. Şi ea şi John se întoarseră în aceeaşi clipă spre scară, ascultând murmurul vocilor pe fondul sunetului înfundat al unor paşi grăbiţi pe treptele metalice.

Un bărbat urca scările. La început, Cotten văzu părul lui alb ca zăpada, o coamă mare şi ondulată. Apoi observă faţa palidă, împodobită cu o pereche de ochelari cu ramă metalică subţire, sutana albă, lanţul de aur şi crucifixul ce-i atârna la gât. În cele din urmă apărură şi faimoşii pantofi roşii.

— Sunt recunoscător pentru că în Vatican mai există şi trepte ca acestea, spuse el cu un uşor accent german. Probabil că din acest motiv nu fac prea des drumul până în această încăpere.

— Sfinţia Voastră, spuse John. Se lăsă într-un genunchi şi sărută inelul de pe mâna întinsă a Suveranului Pontif.

Papa îi făcu semn să se ridice în picioare.

— John, mi s-a spus de către surse de încredere că tu, împreună cu domnişoara Stone, speraţi ca fantoma lui Galileo să va ajute să rezolvaţi misterul vostru care are o vechime de cinci mii de ani.

Cotten făcu un pas înainte.

— Fantoma lui Galileo nu ne-a garantat şi o audienţă, Sfinţia Voastră, dar este o onoare să vă întâlnesc în sfârşit. Sunând acestea, jurnalistă luă mâna pontifului în ambele sale mâini.

— Domnişoară Stone, onoarea este în întregime a mea. Chiar în această clădire, probabil la mai puţin de o sută de paşi de locul în care stăm, se află cea mai importantă relicvă religioasă a ultimilor

două mii de ani, Cupa lui Iisus Hristos, sfântul Graal. Şi această relicvă este aici doar datorită dumitale. Nu numai că ai recuperat-o – de două ori, ar trebui să subliniez – şi ai înmânat-o bisericii, dar ai făcut acest lucru *după ce ai oprit* ceea ce ar fi putut fi o tragedie teribilă şi cu consecinţe nemăsurate.

Încrucişându-şi braţele, Papa se trase un pas înapoi şi privi atent, cu o uşoară uimire, plafonul camerei „Meridian”.

— Vezi pictura murală a lui Hristos liniştind apele?

Cotten îşi întoarse privirile spre tavan, odată cu John, în direcţia indicată de sfântul Părinte.

— Priveşte în colţul din dreapta sus, în mijlocul portretului domnului mai în vârstă care îşi umflă obrajii. Există acolo o deschidere micuţă, cam cât o monedă. Pontiful le indică apoi podeaua de marmură a camerei „Meridian”, unde semnele zodiacului erau încrustate în cerc, iar cercul era tăiat în două de o linie, un meridian. De fiecare dată, pe douăzeci şi unu martie, soarele străluceşte prin acea gaură mică şi raza sa loveşte linia echinocţiului de primăvară, trasată aici pe podea. A fost proiectată de către primul astronom oficial al Vaticanului, un preot strălucit, pe care îl chema Ignazio Danti şi care a trăit în secolul al şaisprezecelea. Indică simbolul de la picioarele sale. Am stat în acest loc şi am asistat la eveniment, este foarte mişcător. Papa le zâmbi amândoura. Deci, acum, vreţi să ştiţi care este înţelesul referirii la „Trăsnetul Nimicitor” din „Cartea Emzarei”.

— Sfinţia voastră, spuse Cotten, este imperativ să găsim obiectul cunoscut ca „Trăsnetul Nimicitor”.

— Ne este teamă că, dacă nu dăm primii de el, va cădea în mâinile Nephilinilor, spuse John. Şi din câte am aflat, ei au planificat să-l folosească ca să aducă haosul la nivelul întregii planete.

Papa le făcu semn să tacă, ţinându-şi palma ridicată, cu faţa spre ei, cerându-le un pic de răbdare.

— La fel ca ceilalţi, şi eu am fost încurcat de „Trăsnetul Nimicitor” din „Cartea Emzarei”. Şi eu, am făcut atunci ceea ce fac ori de câte ori caut să înţeleg ceva. Am înmânat întrebarea care mă frământa Domnului şi am avut încredere că El îmi va răspunde. Şi El

mi-a răspuns. O fixă pe Cotten cu o privire caldă. O parte din răspuns mi-a venit amintindu-mi cine eşti şi ce ai făcut până acum, pentru lucrarea Sa. Domnişoară Stone, Cupa lui Hristos, odată, era plină de sângele lui Iisus Hristos, adunat la crucificarea Sa. Corect?

Cotten îl aprobă în tăcere. Sfântul Părinte se întoarse apoi spre John:

— Ce anume a făcut să curgă sângele Mântuitorului nostru în Cupă?

— Un centurion roman a înfipt în pieptul Său o lance, spuse John, gândind cu grijă fiecare cuvânt pe care îl rostea. Conform Scripturilor, a curs un amestec de sânge şi apă.

Papa strânse în pumn crucifixul ce-i atârna la gât şi îşi întoarse privirile spre Cotten.

— Ai închis cercul, Cotten Stone. Ceea ce cauţi se găseşte în Muzeul Habsburg.

LEGENDA

Cotten privea prin fereastra aeronavei, un Gulfsream G150, în timp ce străbăteau cerul de ametist al amurgului. Se aflau în cursa care îi ducea, pe deasupra Mării Adriatice, de la Roma la Viena. Emblema oraşului Vatican strălucea pe învelişul alb al turbojetului. Era obosită, dar nu putea dormi. Deşi îşi acceptase de mult destinul în această lume, el încă atârna foarte greu, mai ales atunci când totul părea să se întoarcă, în spirală, către ceea ce era ea, de fapt, şi anume fiica unui înger Decăzut, produsul unui pact dintre tatăl ei, cel pocăit, şi Dumnezeu.

Auzi din nou, răsunându-i în minte vorbele Papei: „Revelaţia ce mi-a fost trimisă în legătură cu «Trăsnetul Nimicitor» a început cu amintirea privind cine eşti dumneata." Apoi a continuat spunându-i că suliţa forjată de către Tubal Cain a fost dusă pe Arca lui Noe şi este aceeaşi suliţă care mai apoi a fost folosită pentru a-l înţepa pe Hristos. Din rană a curs sânge şi sângele Lui sfânt a umplut cupa. Papa i-a reamintit lui Cotten că ea a ţinut cupa în mâinile sale şi că acum căuta obiectul care a determinat umplerea ei cu sângele lui Iisus Hristos - şi prin aceasta se închidea cercul căutărilor sale. Încă îi mai răsunau în minte cuvintele rostite de Sfântul Părinte: „ «Trăsnetul Nimicitor» pe care îl cauţi este Lancea Sfântă, cunoscută lumii ca Suliţa Destinului".

Cotten se întoarse cu spatele spre cerul ce se întuneca treptat. Ea şi John stăteau alături în scaunele îmbrăcate în piele, separaţi doar de un culoar îngust. În faţa lui John se afla un mic birou cu tăblia din arţar, pe care se odihnea un dosar gros, cu pereţi roşii, pe a cărui copertă erau înscrise următoarele cuvinte: „Pentru Ochii Directorului". Sub această inscripţie se afla sigiliul agenţiei Venatori – o emblemă rotundă care înfăţişa un leu cu gura deschisă sub care apărea o deviză cu următorul motto: „Umbrae manium, Arma Dei" – Umbrele Fantomelor, Armura lui Dumnezeu. Dosarul conţinea rezumatul zilnic privind problemele de securitate şi fusese special pregătit pentru John.

La celălalt capăt al micului birou, într-un fotoliu aflat chiar în faţa lor, stătea Carlo Zanini, un preot italian, care se alăturase agenţiei Venatori ca să lucreze în divizia lor de cercetare, şi care acum se afla aici în calitate de expert în mitologie medievală şi în istoria Vechiului Testament.

De sub o claie de păr negru ciufulit, Zanini se uita pe ecranul unui laptop prin nişte ochelari cu lentile groase şi rame din os, parcurgând o serie de titluri de fişiere. În cele din urmă, a ales unul pe care l-a deschis cu un click pe mouse. Odată fişierul deschis, italianul începu:

— Suliţa are o istorie uimitoare, aşa cum v-a spus şi Sfinţia Sa. „Cartea Emzarei" se referă la ea cu numele de „Trăsnet Nimicitor" şi pretinde că a fost forjată din sângele Pomului Vieţii de către Tubal Cain, un fierar care îi era nepot lui Adam la a şaptea generaţie. Nu există niciun dubiu cum că, aici, cuvântul sânge se referă la seva întărită a Pomului care creştea în Grădină. Aşa cum am aflat deja din textul Emzarei, Dumnezeu i-a dat instrucţiuni lui Noe ca să ducă pe Arcă „Trăsnetul Nimicitor" pentru ca acesta să fie păstrat şi protejat pentru a fi folosit cândva, în viitor. Este singurul articol, în afară de Arca însăşi, care a fost făcut din lemnul Pomului. Nava însăşi a fost construită din cheresteaua tăiată din Pom.

Zanini a deschis un alt document, în timp ce îşi ridica cu o mână ochelarii pe nobilul lui nas roman.

— Deci data următoare când reapare suliţa este la Crucificare? – întrebă Cotten – în timp ce îşi nota ceva pe carneţelul galben din faţa sa.

— Nu, de fapt lucrurile nu stau chiar aşa. Am fost în stare să găsim în Biblioteca Nag Hammadi din Cairo o referire care îl menţionează pe Joshua ridicând suliţa „Trăsnetul Nimicitor" ca să le semnalizeze soldaţilor săi să urle un „urlet grozav", care a dărâmat zidurile cetăţii Ierihon. Tot în biblioteca din Cairo, cercetătorii noştri au găsit un text în care se povesteşte cum regele Saul, într-un acces de gelozie, a aruncat, spre tânărul David, suliţa „Trăsnetul Nimicitor".

— Suliţa a trecut apoi prin mâinile lui Ehud, cel de-al doilea judecător al Israeliţilor şi ale lui Ahab, regele Israelului. Toate

acestea s-au întâmplat în jurul anului 852 înainte de Hristos. În cele din urmă, suliţa a ajuns în posesia lui Pompei care, mai târziu, i-a dat-o lui Iulius Cezar. Cezar a dăruit „Trăsnetul Nimicitor” unui comandant roman, drept recunoaştere a anilor săi de serviciu devotat. Acel comandant a fost bunicul unui soldat numit Gaius Cassius. Mulţi ani mai târziu, în mâinile nepotului lui, a început adevărata legendă a suliţei numită „Trăsnetul Nimicitor”.

Zanini citi timp de câteva minute din documentul afişat pe ecranul LCD al laptopului său, apoi continuă:

— Pe 5 aprilie a anului 33 după Hristos, Anna, consilierul Sanhedriului şi Caiafa, Marele Preot evreu, au conspirat să-l crucifice pe Iisus şi să-i mutileze trupul pentru ca să se dovedească astfel maselor că El nu era Mesia cel îndelung aşteptat, ci un simplu muritor, care mai era şi eretic pe deasupra. Era într-o zi de vineri, iar Sabatul urma să înceapă la apusul soarelui.

— Legea evreilor decreta că niciun om nu putea fi executat în zi de Sabat. Pe măsură ce se apropia sfârşitul zilei, iar Iisus nu mai murea, Anna şi Caiafa au început să intre în panică, deoarece timpul trecea şi ei nu-şi atinseseră scopul. Au vrut să se asigure că Iisus Hristos nu va muri după apusul soarelui, aşa că îi cerură lui Pontius Pilat să-i lase să trimită pe Golgota – Dealul Craniului – nişte gardieni de la Templu care să se asigure că Iisus şi ceilalţi doi oameni care fuseseră crucificaţi tot în acea zi, vor muri cu toţii până la apusul soarelui. Soldaţii romani care erau de serviciu s-au întors cu spatele, dezgustaţi de brutalitatea gărzilor de la Templu care ciomăgeau şi striveau capetele şi membrele celor doi tâlhari, Gestas şi Dismas.

— Vă amintiţi de nepotul de care vă vorbeam, de Gaius Cassius? Cele de mai sus aveau loc câţiva ani mai târziu, mult după ce bunicul său a primit suliţa în dar de la Iulius Cezar. Acum nepotul comandantului era ofiţerul superior care era de serviciu în acea zi. El l-a văzut pe Iisus că murise şi a hotărât că, decât să-i lase pe evrei să-l desfigureze trupul, mai bine ar confirma el însuşi că Iisus era deja mort, evitând astfel mutilarea. Povestea spune că Gaius era un luptător veteran, dar deja îmbătrânise şi vederea îi era slăbită. Se mai spune că nu se despărţea niciodată de cadoul lui Cezar făcut

bunicului său. Aşa că, cu lancea în mână, călări pe calul său până în dreptul crucii pe care era răstignit Iisus şi îl înţepă în partea dreaptă, între coastele a patra şi a cincea. Înţeparea trupurilor era o practică obişnuită la romani pe câmpul de luptă. Când doreau să aibă dovada că inamicul rănit era mort într-adevăr, îl împungeau cu o suliţă sau cu o spadă. Logica din spatele gestului consta în faptul că sângele nu curgea dintr-un cadavru. Spre surprinderea tuturor, din rana lui Hristos a început să curgă sânge şi apă. Câteva picături din sângele care se prelingea din rană de-a lungul suliţei au ajuns şi în ochii lui Gaius. În clipa aceea, i-a revenit complet vederea. Şi astfel avem dovada întregii puteri a suliţei.

— Credeam că pe centurionul roman îl chema Longinus, spuse John.

Zanini aprobă în tăcere şi apoi continuă:

— Este corect, Eminenţa voastră. După ce i-a revenit vederea, a devenit cunoscut sub numele de suliţaşul Longinus. Curând după aceste evenimente, ofiţerul a părăsit armata şi s-a convertit la creştinism. Tot restul vieţii şi l-a petrecut predicând şi împărtăşind învăţăturile lui Hristos, până când a fost martirizat. Martiriul a avut loc în Capadocia, cândva prin secolul întâi. Astăzi îl recunoaştem pe acest fost ofiţer roman sub numele de Sfântul Longinus.

— Care a fost imortalizat de către Lorenzo Bernini în statuia din bronz care se află acum în Basilica Sfântului Petru: „Longinus ţinându-şi suliţa în mână”, adăugă John.

— Bine, bine! spuse Cotten, dar cum a ajuns suliţa să fie expusă într-o vitrină a Muzeului Hapsburg din Viena?

Tânăra se ridică în picioare, luă carafa de aluminiu din suport şi turnă cafea proaspătă în ceştile lui John şi a lui Zanini, după care îşi turnă şi ei o porţie nouă. Zanini continuă:

— De aici încolo suliţa lasă o urmă relativ sângeroasă de-a lungul secolelor, până aproape de zilele noastre. Totul porneşte de la regina luptătoare celtă, Boadiceea, care a încercat să facă o alianţă cu romanii, dar a cerut să i se lase un control mult prea mare asupra teritoriilor pentru ca cererea ei să fie pe gustul romanilor. Decât să ajungă să cadă sub stăpânirea lor, regina a preferat să cheme la luptă o armată de douăzeci de mii de celţi şi a declarat război

Romei. Longinus, împreună cu obiectul său nepreţuit, tocmai ajunsese în Britania în calitate de consultant militar. Regina i-a cerut sfatul, dar, Longinus fiind un fost centurion loial, a refuzat-o. Boadiceea l-a aruncat în pivniţele castelului ei şi, cum auzise de puterea legendară a suliţei, şi-a însuşit-o fără jenă. Cu această suliţă, ea şi armata ei au masacrat mai mult de şaptezeci de colonişti şi soldaţi romani, împreună cu familiile lor. Ea a prădat şi a ars din temelie trei oraşe, inclusiv Londra, care pe atunci se numea Londonium. Se spune că pe câmpul de luptă, cu suliţa în mâinile ei, Boadiceea era de neînfrânt. Când Nero s-a hotărât şi a trimis în Britania suficiente forţe ca să înfrângă armata reginei, deja se adunase o cantitate enormă de sânge vărsat datorită teribilelor măceluri organizate de regina celtă. Boadiceea a scăpat în timpul bătăliei decisive dar, din întâmplare, a pierdut suliţa. Romanii au capturat-o şi, din acel moment încolo, suliţa a intrat în anonimat pentru mai bine de două sute de ani.

Cotten îi aruncă lui Zanini o privire nerăbdătoare şi în timp ce bea o gură de cafea, îl îndemnă să continue cu o mişcare uşoară din mână.

— Întotdeauna este aşa de nerăbdătoare? îl întrebă pe John tânărul cercetător.

— Asta e nimic, îi răspunse John cu un zâmbet uşor.

Aşezându-şi ceaşca pe birou, lângă laptop, Zanini continuă:

— În anul 286 după Hristos, suliţa lui Longinus, de acum numită Lancea Sfântă, a apărut în posesia lui Mauritius, un creştin copt devotat şi ofiţerul comandant al unei legiuni romane staţionată în Teba, în partea de nord a Egiptului. În momentul în care Maximian a dat ordin către legiunile sale ca să depună un jurământ şi să-l recunoască drept zeu, a apărut o crâncenă dispută. Soldaţii romani aflaţi în subordinea lui Mauritius erau în cea mai mare parte creştini şi au refuzat să depună jurământul. Furios la culme, Maximian a executat peste şase mii de soldaţi pentru insubordonare, printre ei aflându-se şi Mauritius şi a dat ordin să-i fie adusă suliţa acestuia. Totul s-a întors împotriva lui Maximian deoarece Mauritius a fost considerat un martir al dreptei credinţe şi, mai târziu, a fost sanctificat sub numele de Sfântul Mauritius.

— Răzbunările sunt îngrozitoare, spuse Cotten, ridicând ceaşca de cafea într-un gest ca de toast.

— Influenţa suliţei nu poate fi negată, spuse Zanini. Cam în acea vreme a fost definită şi moştenirea acesteia. Legenda spune că: „Oricine este cel care posedă Sfânta Lance şi înţelege puterile pe care le serveşte aceasta, ţine în mână destinul lumii întregi”.

— Cine a avut-o după asta? întrebă John.

— Data următoare când avem veşti despre Sfânta Lance, aceasta se află în posesia fiului nelegitim a unui general roman şi a fetei unei cameriste. Băiatul a crescut mare şi a devenit una dintre cele mai puternice figuri istorice din toate timpurile, împăratul roman Constantin cel Mare.

Cotten întrebă:

— I-a dat-o Maximian?

— Indirect, spuse Zanini. Constantin s-a însurat cu fiica lui Maximian. Împăratul a oferit-o cuplului, ca dar de nuntă. Constantin s-a convertit ulterior la creştinism. Cu suliţa în mână, el s-a declarat drept cel de-al treisprezecelea apostol şi a proclamat religia creştină drept religie oficială a Sfântului Imperiu Roman. În calitate de împărat, el a ctitorit Constantinopolul, adică Istanbulul de astăzi.

În anul 443, hunul Attila a asediat oraşul. El a transmis celor aflaţi sub asediu că va ierta oraşul dacă împăratul Theodosius îi dă două lucruri: şase mii de pfunzi de aur şi Lancea Sfântă. Theodosius a plătit preţul. Nouă ani mai târziu, Attila ajunge în faţa porţilor Romei, dar a trebuit să se retragă, deoarece foametea şi bolile făceau ravagii în oraş. Attila, dezgustat, a aruncat Sfânta Lance la picioarele romanilor şi a plecat.

Lancea s-a întors împotriva lui şi a muşcat în anul 451, când regele Theodoric a adunat o armată vizigotă. Aceasta s-a unit, în timpul invaziei galice, cu romanii şi cu alte triburi din zonă, în încercarea de a-i învinge pe huni. Dar Theodoric a fost omorât. Zanini îi zâmbi lui Cotten – şi povestea spune că a murit la câteva clipe după ce Lancea Sfântă i-a alunecat din mână.

— Chiar este adevărat, aşa s-a întâmplat? întrebă Cotten.

Zanini îşi ridică amuzat ambele sprâncene:

— Legendele au întotdeauna un sâmbure de adevăr în străfundul lor.

Luă o gură de cafea înainte să continue să studieze documentul de pe ecranul computerului şi să depene mai departe istoria suliţei:

— Următorul proprietar al suliţei a fost prinţul burgund Sigismund, un descendent al lui Theodoric. Totuşi, el nu a avut-o pentru mult timp. A fost ucis de către cumnatul său, regele Clovis al Francilor. Lancea a rămas în familie până pe la mijlocul secolului al optulea, când unul dintre descendenţii lui Clovis, Carol Martel, a purtat-o în bătălia victorioasă prin care a împiedicat Islamul să se împrăştie în Europa. Martel a transferat lancea în mâinile nepotului său. Acesta a devenit cea de-a doua figură istorică importantă în a cărui stăpânire s-a aflat Sfânta Lance a lui Longinus.

— Carol cel Mare, spuse John.

Zanini aprobă cu o înclinare scurtă a capului şi continuă:

— Se spune că, în tot timpul în care el a schimbat faţa lumii, Lancea Sfântă i-a fost neîntrerupt alături.

Şaptezeci de ani mai târziu, găsim din nou o referire la Lance, când regele german Henric I a primit-o în dar din partea Regelui Rudolf al II-lea al Burgundiei. Bazându-se pe puterile suliţei, Rudolf i-a învins pe năvălitorii maghiari în anul 933. După moartea sa, Lancea a trecut la Otto I, apoi la Otto al II-lea, şi la Otto al III-lea. În jurul anului 1000, o unghie, care se spunea că provenea de la crucificarea lui Iisus, a fost inserată în lama suliţei, transformând-o într-o relicvă cu de două ori mai multe puteri.

Peste circa o sută de ani, regele german Henric al IV-lea a cerut ca Sfânta Lance să fie ghintuită cu un manşon de argint pe care era inscripţionat „Clavus Dominus”, adică „Unghia Domnului Nostru”, şi cam în acele timpuri a dispărut şi mânerul din lemn al suliţei, rămânând doar partea cu vârful metalic.

Telefonul de pe mânerul fotoliului lui John începu să sune.

— Da?

Peste câteva secunde cardinalul îl închise şi le spuse celorlalţi:

— Pilotul spune că în patruzeci şi cinci de minute vom ajunge la Aeroportul Internaţional din Viena.

— Mai sunt multe de spus, părinte? îl întrebă Cotten pe Zanini, cufundându-se în fotoliul adânc din piele. Până acum a fost fascinant.

— Şi încă nu am ajuns la partea cea mai savuroasă, îi răspunse cu un zâmbet, preotul italian. Vârful lăncii a rămas în familie, moştenită de către descendenţi până când a ajuns în posesia Casei de Hohenstaufen, descendenţi ai dinastiei de Saxonia, şi, în cele din urmă, în mâinile împăratului roman Frederick Barbarosa. El a convocat cea de-a treia cruciadă pentru ca să elibereze Ierusalimul din mâinile musulmanilor şi, când au plecat către Ţara Sfântă, a luat lancea cu el. Pe 10 iunie 1130, a căzut de pe cal în râul Salef, şi-a rupt gâtul şi s-a înecat la câteva secunde după ce a scăpat, întâmplător, lancea din mână. De acum încolo, lancea a trecut în posesia unei serii de regi europeni printre care Frederick al II-lea, cel care a făcut din Sfânta Lance punctul central al monarhiei sale şi a folosit-o în timp ce conducea cruciadele. La un moment dat, într-un impuls milos, el i-a permis Sfântului Francisc de Assisi să o poarte.

Lancea a continuat să treacă prin mâinile a trei împăraţi din familia Hohenstaufen. În 1424, Sigismund de Luxemburg a vândut Lancea Sfântă Consiliului oraşului Nürnberg, unde a rămas expusă până în anul 1806, când Napoleon a venit să o caute. Doar cu puţin timp înainte de sosirea trupelor franceze, autorităţile germane au trecut suliţa clandestin peste graniţă, în Austria, astfel că împăratul Bonaparte n-a apucat să pună mâna pe ea.

În anul 1913 Kaiserul Wilhelm a încercat şi el să pună mâna pa Lancea Sfântă, înainte de a declara război. El i-a cerut împăratului din casa de Habsburg, Franz Joseph, din Viena, să îi dea suliţa ca s-o folosească, dar cererea i-a fost respinsă.

Sfânta Lance a rămas într-o casetă, expusă vizitatorilor ani de zile, până când a venit cea de-a treia figură istorică gigantică în a cărui posesie a intrat: Adolf Hitler. Fascinaţia sa legată de lance a început probabil datorită dragostei sale pentru opera Parsifal, scrisă de Richard Wagner, în care lancea joacă un rol foarte important.

— Acum am ajuns într-o zonă în care am făcut eu însumi anumite cercetări, spuse John. Hitler a anexat Austria, după care a ordonat

trupelor SS să caute Lancea Sfântă. Corect?

— Da, Eminenţa Voastră, îi răspunse Zanini. La ordinul lui Hitler, relicva a fost transportată cu un tren expres, extrem de bine păzit, până la Nürnberg, unde Der Führer putea avea acces la ea ori de câte ori dorea. Relicva era ţinută într-un buncăr fortificat aflat sub biserica Sfânta Ecaterina. Tezaurul a fost construit în secret şi cu nişte costuri imense, cu unicul scop de a proteja relicva de bombardamentele aliaţilor. Hitler a sperat să refacă Sfântul Imperiu Romano-German, cu el însuşi ca împărat suprem, şi credea că, pentru acesta, avea nevoie de lance.

Şi, ca o ironie a sorţii, în după-amiaza zilei de 30 aprilie 1945, Lancea Sfântă a fost descoperită şi a căzut în mâinile forţelor americane. Aproape în acelaşi timp s-a sinucis şi Adolf Hitler.

— Iată ce nu pricep eu, spuse Cotten. Dacă lancea este atât de puternică, de ce unii dintre proprietarii săi au avut succes folosindu-se de ea, iar alţii, precum Hitler, au dat greş?

— Este doar o teorie, spuse John, dar eu cred că succesul sau insuccesul depinde de ceea ce este în inima persoanei în posesia căreia se află.

Cei trei păreau să cântărească atent cuvintele cardinalului timp de câteva secunde, după care Zanini continuă:

— Iată o altă întorsătură stranie. În timp ce Adolf Hitler a aşteptat atâţia ani între ziua în care a văzut lancea pentru întâia oară şi ziua în care a intrat în posesia ei, Heinrich Himmler a fost atât de captivat de ea, încât şi-a comandat o copie fidelă a acesteia încă din 1935, adică cel puţin cu trei ani înainte ca Führerul său să mărşăluiască în Austria.

— Ce s-a întâmplat cu acea copie? întrebă Cotten.

Zanini ridică din umeri:

— N-am idee. Nimeni nu ştie sigur ce s-a întâmplat.

— Deci, după ce forţele americane au capturat Lancea Sfântă, noul ei proprietar a fost Harry Truman? întrebă John.

— Tehnic vorbind, da, spuse Zanini. Deşi nu a atins niciodată Lancea, el era cel care deţinea controlul asupra ei şi a introdus în istoria omenirii cea mai distructivă putere: bomba nucleară.

— Când a fost lancea returnată la Viena? întrebă Cotten.

— Au existat mai multe discuţii în legătură cu acest subiect, între Statele Unite şi Uniunea Sovietică. Se pare că Stalin a dorit să o ceară după ce Armata Roşie şi-a ridicat steagul pe Reichstag în Berlin. Dar, în cele din urmă, Truman şi Stalin au căzut de acord ca o delegaţie comună, americană şi sovietică, să înmâneze relicva guvernului austriac, care, ulterior, a înapoiat-o muzeului. Şi acolo a rămas, de atunci şi până astăzi.

Telefonul de pe mânerul scaunului lui John începu din nou să sune.

— Da, răspunse el, ascultă câteva clipe, puse din nou telefonul în furcă şl se întoarse spre Cotten şl spre Zanini.

— A fost un telefon de la ambasadorul Vaticanului din Austria. Directorul Muzeului Habsburg a fost de acord cu cererea directă formulată de către Sfântul Părinte şi ne va îngădui să luăm lancea din Viena şi s-o transportăm la sediul CyberSys din Miami. Alan Olsen şi prietenii noştri sunt aşteptaţi să aterizeze la circa o oră după noi.

Cotten oftă.

— Odată ce avem în mână Lancea Destinului, ameninţarea Proiectului Hades ar putea să înceteze în câteva zile.

COLECŢIA

Curatorul Muzeului Kunsthistoriches, care găzduia enorma colecţie de lucrări de artă şi artefacte istorice aparţinând dinastiei Habsburg, aştepta răbdător lângă caseta de expunere ce conţinea Sfânta Lance. Când îşi consultă ceasul, observă că se făcuse deja ora 7:56 seara.

În apropiere stăteau în picioare doi dintre gardienii muzeului. Aceştia erau înarmaţi cu puşti de asalt şi erau îmbrăcaţi în veste şi căşti de protecţie. Alţi doi gardieni aşteptau într-o dubiţă blindată, care era parcată în faţa muzeului, gata pregătită să transporte preţioasa încărcătură într-un hangar cu circulaţie restricţionată din Aeroportul Internaţional Schwechat din Viena. De aici, relicva urma să fie încărcată într-o aeronavă privată şi transportată direct la Miami.

Curatorul ajusta pentru a treia oară poziţia căruciorului pe care aştepta o casetă Anvil Ion argintie de mărime mare. Tot pe cărucior se mai afla şi o husă neagră din kevlar care urma să fie trasă peste casetă imediat ce relicva era introdusă în siguranţă în interiorul ei. Capacul cutiei Anvil Ion stătea deschis în aşteptarea valoroasei relicve. Interiorul acesteia era umplut cu un strat gros din spumă poliuretanică în care era tăiată forma exactă a vârfului Lăncii.

Curatorul nu avea de gând să scoată relicva din caseta de expunere decât în prezenţa cardinalului Tyler şi a lui Cotten Stone, care urmau să fie martorii evenimentului. Odată ambalată corespunzător şi gata de transport, o mulţime de hârtii şi formulare urmau să fie semnate şi schimbate între cei prezenţi, începând cu o garanţie din partea Scaunului Papal cum că asigurarea Vaticanului va acoperi costuri de douăzeci de milioane de dolari în caz de pierdere sau vătămare.

Mai era şi o scrisoare de autentificare din partea muzeului, prin care se declara că artefactul antic la care se făcea referire sub numele de „Lancea Sfântă” era unul şi acelaşi obiect cu cel prezentat colecţiei de Habsburg pe data de 4 ianuarie 1946 de către Generalul de Armată al Armatei Statelor Unite Mark Clark, care a procedat în

acest fel la ordinele directe ale comandantului suprem al armatelor aliate, Dwight D. Eisenhower.

Un alt document specifica dimensiunile mostrei ce urma să fie extrasă la sediul CyberSys, precum şi locul de pe suprafaţa lăncii, ascuns sub manşoanele exterioare realizate din aur şi argint. În felul acesta, după returnarea relicvei la domiciliul său din Viena, operaţia nu va fi vizibilă pentru vizitatorii muzeului.

Curatorul îşi privi din nou ceasul: 7:59 P.M. Acesta a fost momentul când auzi galopul unui cal.

*

* *

— Numele oficial este Kunsthistoriches Muzeum, spuse Zanini, de pe scaunul pasagerului din faţă al Mercedesului, vorbind peste umăr cu Cotten şi John. Cea ce înseamnă muzeul de istorie şi artă. Dar toată lumea se referă la el ca la Muzeul Habsburg, deoarece conţine colecţia familiei regale, formată din obiecte achiziţionate de-a lungul mai multor secole.

Italianul se întoarse către şofer, un agent austriac tânăr aflat în serviciile agenţiei Venatori.

— Dacă aţi căuta în dicţionar cuvântul „opulenţă” probabil că în definiţie veţi găsi şi cuvântul Habsburg.

Şoferul a aprobă curtenitor, cu o uşoară înclinare a capului, în timp ce întorcea Sedanul performant la ieşirea din piaţa Karlplatz din centrul Vienei, la câteva clădiri distanţă de destinaţia lor.

— Sunteţi siguri că nu intrăm în bucluc şi că nu vom avea probleme? îl întrebă Cotten pe Zanini.

— Nu. Totul a fost deja aranjat. Doar să semnăm câteva formulare – pure formalităţi – răspunse Zanini. Firma de securitate care ne furnizează dubiţa blindată este deja acolo, gata pregătită de plecare. Am fost în contact cu echipa aeronavei corporaţiei CyberSys. Toate planurile de zbor şi documentele guvernamentale au fost depuse şi aprobate, aeronava fiind cu rezervoarele pline, gata de decolare. Domnul Olsen, fiul său şi Max Wolf, directorul tehnic, sunt şi ei prezenţi. Lindsay Jordan şi fiica ei îi însoţesc şi ele. Se relaxează deja la bordul aeronavei, nerăbdătoare să vă revadă şi să vadă relicva. Mi s-a spus că au avut cu toţii un zbor plăcut din

State. Ar trebui să ajungem la hangarul particular şi să ne îmbarcăm în aeronava CyberSys cam într-o oră după ce am plecat de la muzeu. Formalităţile vamale şi de emigrare au fost rezolvate în avans, prin ambasada Vaticanului.

— Excelentă treabă, spuse John. Apoi se întoarse spre Cotten. Aproape am ajuns.

— Ştiu că au existat nişte ezitări, ca să li se permită lui Lindsay şi Tera să vină şi ele, dar gândeşte-te la punctul lor de vedere, spuse Cotten. Nu aş vrea cu niciun chip să stau deoparte ca simplu spectator, într-o sală de conferinţe corporativă, când ştiu că cineva era gata să-i facă rău fiicei mele. Şi eu aş fi insistat să fiu chiar aici, unde urmau să aibă loc evenimentele.

— Ai absolută dreptate, spuse John. Nu a fost un efort prea mare ca să-i convingă. Cred că Alan a înţeles perfect situaţia.

*

* *

La auzul copitelor de cal ce tropăiau pe pardoseala de marmură făcând un zgomot asemănător focurilor de armă, curatorul se întoarse cu faţa spre intrarea în sală. Cei doi gardieni se întoarseră şi ei, la fel de repede. Toţi trei priveau şocaţi, cu gura deschisă, către ceea ce părea a fi un luptător grec în armură, cu spada în mână, care galopa în plină şarjă de-a lungul galeriei, călare pe un armăsar gigantic de culoare cenuşie.

Chiar de la distanţă, curatorul văzu că dinţii războinicului erau încleştaţi şi ochii parcă îi erau în flăcări. Răsuflarea armăsarului de luptă reverbera prin sălile muzeului precum o locomotivă cu abur în faza de accelerare. Războinicul îşi ridică braţul musculos înarmat cu o armă ascuţită, precum o lamă de ras, gata pregătit să ucidă. Cu o înghiţitură speriată, curatorul îşi dădu seama care era identitatea acestuia: era călăreţul grec de pe friza grecească aflată în secţia muzeului dedicată Efesului.

— Ce este asta? şopti curatorul, lipindu-se de perete. Ca într-un coşmar, peste puterile sale de înţelegere, sculptura aceea, veche de două mii de an, înviase. Curatorul era martorul cavalcadei îndreptate asupra sa a unui războinic din secolul al treilea înainte de Hristos, un grec care luase parte la bătălia epică dintre galateni şi

greci. Războinicul era real, la fel ca el însuşi. Curatorul îi văzu pielea întinsă peste muşchii încordaţi, lucind din cauza sudorii. Asta nu mai era iluzie, iar războinicul părea hotărât ca naiba să-l ucidă.

În secunda în care cei doi gardieni au deschis focul asupra războinicului aflat în plin avânt, sunetul armelor automate umplu galeria. Dar gloanţele ricoşau pe suprafaţa soldatului şi a calului său, siluetele lor părând impenetrabile, precum piatra în care fusese sculptată friza.

Din dreapta sa se auzi un strigăt atât de pătrunzător şi de feroce, încât părea că vine de la o pisică sălbatică. O femeie să grăbea spre el, cu părul format dintr-o masă de şerpi viermuind şi încolăcindu-se. „Meduza" lui Rubens.

O altă femeie alerga şi ea, către aceeaşi ţintă – bietul curator ce tremura îngrozit lângă peretele încăperii. Aceasta din urmă era îmbrăcată într-o tunică albastră, cu pieptul gol, iar pe cap purta un coif războinic din bronz. Minerva.

Pereţii prinseseră viaţă, transformându-se în soldaţi romani, luptători greci, zei şi zeiţe, împăraţi, regi, tigri feroce, urşi cu ghiarele pregătite să sfâşie, toţi având ochii în flăcări, scoţând strigăte de luptă şi încleştându-şi dinţii cu furie.

Luptătorul grec călare pe calul de luptă îşi flutură sabia şi tăie capul unuia dintre gardieni cu uşurinţa unui grădinar care taie tulpina unui trandafir. Cel de-al doilea gardian căzu la podea având trupul împănat de săgeţi trase din arcurile aceloraşi călăi care au pus capăt şi vieţii Sfântului Sebastian în capodopera lui Mantegna, vârfurile lor penetrând armura gardianului de parcă aceasta ar fi fost făcută din hârtie.

În clipa în care grămada viemuindă de şerpi din capul Meduzei îi sări pe faţă şi la gât, curatorul ţipă îngrozit din toate puterile. În timp ce cădea, simţurile sale fură asaltate în avalanşă de fulgerele metalice ale junghierelor şi săbiilor, de mirosul moleşitor al sângelui, de sunetul dureros al cărnii sfâşiate şi al oaselor rupte.

Cu obrazul lipit de marmura rece, ochii curatorului, acum pe moarte, observară ceea ce mai rămăsese din cei doi gardieni: grămezi de tendoane şi resturi înconjurate de bălţi de sânge ce se întindeau peste marmură ca nişte pete de cerneală roşie.

Apoi, de undeva de nicăieri, îl privi de sus chipul unui bărbat în vârstă. Ochii curatorului clipiră văzându-l pe Bătrân care stătea deasupra casetei ce conţinea Sfânta Lance. Curatorul încercă să vorbească, dar nu reuşi să scoată din gâtlej decât un gâlgâit slab.

Văzu cum Bătrânul a deschis caseta şi a strâns ferm în mână Sfânta Lance. Ecoul paşilor Bătrânului ce se îndepărtau însoţiră ultima suflarea a curatorului. Ultima sa viziune a fost cea a armatei de războinici antici care se topeau la loc, în pereţii şi în frizele muzeului.

LOCUL CRIMEI

Mercedesul a fost depăşit de o maşină a poliţiei cu girofarul pornit. Cotten văzu emblema „Bundespolizei” pe uşile laterale şi cuvântul „Polizei” scris pe capota din spate.

— Poliţia federală, spuse agentul austriac al Venatori, în timp ce privea prin oglinda retrovizoare. Uite că mai vin.

Prima maşină fu urmată la mică distanţă de o a doua şi o a treia maşină, toate în plină viteză. Cotten îl privi pe John.

— Am un sentiment foarte neplăcut despre toate astea.

— Ştiu, ştiu, răspunse el încercând s-o liniştească.

— Poliţia federală? spuse ea. Ei nu se grăbesc pentru accidente de circulaţie sau pentru infracţiuni obişnuite.

În vreme ce agentul întorcea maşina în care se aflau ei în zona largă, asemănătoare unui parc, care se întindea între Naturhistorisches Museum şi Kunsthistorisches Museum, Cotten văzu că aici se adunaseră deja mai multe vehicule de urgenţă. Statuile clasice şi tufişurile fasonate din faţa clădirii impunătoare erau scăldate în lumini albastre şi roşii. Un grup de oameni îmbrăcaţi în echipament militar se adunaseră lângă o dubiţă mare, neagră ce era parcată la intrarea principală a muzeului de artă. „Probabil că este echivalentul austriac al echipelor SWAT”, presupuse Cotten. Câteva care de reportaj de la televiziunile de ştiri aglomerau şi ele locul. Unul dintre ele avea pe el însemnele SNN.

Agentul Venatori opri maşina şi ieşi afară.

— Aşteptaţi aici, spuse el înainte să intre în perimetrul securizat de către poliţie. Discută ceva cu unul din ofiţerii de poliţie aflaţi în zonă, se pierdu pentru câteva minute printre forţele care împânzeau zona, după care se întoarse însoţit de unul dintre ofiţerii de rang înalt.

Cotten, John şi Zanini ieşiră şi se adunară cu toţii în faţa maşinii.

— Eminenţa Voastră, spuse agentul. Acesta este Oberkommissar Heinz Gruber. El conduce echipa de răspuns în caz de urgenţă. Domnule Oberkommissar, acesta este Eminenţa Sa, cardinalul John Tyler, directorul Venatori.

— Este o plăcere, Eminenţa Voastră, răspunse Gruber într-o engleză destul de corectă.

După ce îi strânse mâna lui Gruber, John se întoarse spre Cotten:

— Domnule Oberkommissar, daţi-mi voie să v-o prezint pe domnişoara Cotten Stone, corespondent de investigaţii senior la reţeaua de ştiri SNN. Iar acesta este părintele Carlo Zanini, istoric al Vaticanului şi consilier al Venatori.

Gruber îi spuse lui John.

— Înţeleg că veneaţi aici, astă seară, ca să vă întâlniţi cu domnul curator al muzeului, urmând să luaţi în grija dumneavoastră un artefact religios extrem de valoros?

— Aşa este, îi răspunse John.

Gruber îi privi pe fiecare în parte, apoi continuă:

— Sfânta Lance, nu-i aşa?

— Da, răspunse, de data aceasta, Cotten. Întrebarea Oberkommissarului parcă ar fi împuşcat-o. Simţi că o trec fiori reci, mult mai reci decât îngheţata noapte vieneză. Chiar şi fără să mai audă detaliile, îşi dădu seama că ajunseseră prea târziu,. La fel ca în Axum, Cel Decăzut ajunsese înaintea lor.

— Trebuie să vă informez că artefactul a dispărut, spuse Gruber. Nu numai că a fost furat, dar oricine ar fi fost cel care l-a luat este responsabil pentru uciderea înfiorătoare a curatorului şi a doi dintre agenţii de securitate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cotten.

Gruber îşi luă o mină foarte gravă.

— Ceea ce s-a întâmplat aici, în seara asta este de-a dreptul terifiant. Aceste crime sunt de departe cele mai brutale, mai sălbatice pe care le-am văzut în cei douăzeci de ani de când lucrez în Poliţia Naţională. Scena este mult prea crudă ca să încerc să v-o descriu. Bărbatul îşi scutură capul, de parcă ar fi dorit să scape de imaginile care parcă îl bântuiau. În clipa în care îmi amintesc ce anume am văzut în interiorul muzeului sunt foarte aproape de o cădere psihică.

Cotten îşi întoarse faţa dinspre Gruber, nedorind ca el să vadă lacrimile de frustrare ce-i umpleau ochii. Bătălia nu se termina niciodată. John îi făcu lui Gruber semn cu capul.

— Vă rog să-mi trimiteţi şi mie o copie a raportului. Să fie trimis direct în atenţia mea.

— Bineînţeles, Eminenţa Voastră, îi răspunse Oberkommissarul.

— Între timp, dacă este ceva ce aş putea face ca să vă ajut în investigaţii, vă rog să mă contactaţi prin ambasada Vaticanului.

Gruber îşi frecă obrajii de parcă încerca să şteargă fizic imaginile pe care le văzuse în muzeu.

— Nimic din cele văzute nu-mi dă vreo idee cu privire la identitatea făptuitorului acestei crime brutale, spuse el. Nu mă pot gândi la nimeni şi la nimic care să fie capabil de o asemenea atrocitate sau care s-o justifice în vreun fel. Gruber întinse mâna şi strânse mâna cardinalului. Am să vă ţin la curent şi, dacă am întrebări, am să vă abordez. După o înclinare politicoasă din mijloc, poliţistul se întoarse şi păşi grăbit către maşinile de poliţie şi carele de reportaj ale presei. Cotten îl trase pe John la o parte, lăsându-i pe agent şi pe Zanini lângă Mercedes. După câţiva paşi, jurnalista începu:

— Tu ştii cine a făcut asta. Dar dacă le spunem autorităţilor austriece, or să ne închidă şi or să ne pună în cămaşă de forţă.

— Scenariul cel mai nefavorabil este cel în care Cei Decăzuţi au o versiune portabilă a computerului cuantic, cum este cel al lui Max, ceea ce înseamnă că ar putea tăia mostra de thodium din lance chiar în această secundă.

Tânăra privi către carul de reportaj al SNN.

— Max a spus că miniaturizarea computerului până la dimensiuni care să-l facă portabil este o treabă anevoioasă, pe care nici măcar universităţile cu capacitate mare de cercetare nu au reuşit încă să o facă. Numai cei de al CyberSys. Dar dacă Cei Decăzuţi mai trebuie să ajungă cu relicva la clădirea Hades? Dacă, totuşi, aşa stau lucrurile, poate că am mai avea timp să îi oprim sau să aflăm unde sunt. Trebuie să le îngreunăm înaintarea.

— La ce te gândeşti? întrebă John

— Dă-mi, te rog, telefonul, spuse ea.

John îl scoase din tocul de la brâu.

Cotten formă un număr. O secundă mai târziu, ea spuse:

— Aici Cotten Stone. Sun din Austria şi trebuie să vorbesc cu Ted Casselman.

RAPORTUL

Preşedintele Federaţiei Ruse stătea în picioare, îmbrăcat în halatul de baie şi schimba canalele cu ajutorul telecomandei. Tocmai ieşise de la duş şi voia ca, înainte de micul dejun, să prindă ştirile pe câteva din canalele lui favorite în limba engleză. În timp ce-şi freca părul ca să se usuce, cu prosopul ţinut în mâna stângă, se folosea de cealaltă ca să apese butoanele telecomenzii, braţul fiindu-i încă prins în eşarfă din cauza rănii provocate de glonţ. Făcu o pauză scurtă pe BBC-World News, după care mută pe canalul pe care transmitea SNN. Îi plăceau prezentatoarele ştirilor de dimineaţă de la SNN, deoarece erau tinere, blonde şi întotdeauna aveau decolteuri mai generoase decât rusoaicele.

Când văzu pe ecran prezentatoarea sa favorită, zâmbi aprobator. Fata, ce părea că are în jur de douăzeci şi cinci de ani, tocmai spunea:

— … incident brutal şi bizar, care a avut loc aseară în Viena şi care, în această dimineaţă, a fost retransmis de către toate televiziunile de ştiri din Europa. Se pare că un obiect religios, care datează din vremea Crucificării lui Iisus Hristos, a fost furat din faimosul Kunsthistorsches Museum, care adăposteşte colecţia de artă a dinastiei de Habsburg. Hoţii nu au lăsat în urmă nicio dovadă privind identitatea lor sau a felului în care au reuşit să intre în clădire. În timpul jafului, curatorul şi doi dintre paznicii de la muzeu au fost atacaţi şi ucişi cu sălbăticie. Pentru detalii de la locul jafului, dăm acum legătura la Viena, Corespondentului senior pentru investigaţii al SNN, Cotten Stone.

Imaginea se modifică, şi în locul frumoasei blonde apăru imaginea lui Cotten Stone cu un microfon în mână, stând în faţa muzeului. În spatele ei, clădirea era scăldată în lumina zorilor. Încă se mai vedeau o mulţime de maşini de poliţie comasate în zonă.

— Aseară, imediat după ce muzeul a fost închis pentru public, relata Cotten, a avut loc un jaf al cărui rezultat a fost pierderea a trei vieţi omeneşti: curatorul muzeului şi doi dintre agenţii de pază. Trupurile lor au fost găsite de către poliţie, care a fost chemată la

locul jafului imediat ce au fost auzite, venind din interiorul clădirii, focuri de arme automate.

Pe ecran apărură imagini derulate încet cu interiorul muzeului – ornamente, decoraţiuni şi opulenţă.

— Echipa SWAT de intervenţie rapidă a poliţiei a cercetat în amănunt fiecare colţişor al muzeului, dar nu au găsit nimic, ci doar şi-au dat seama că hoţii au ieşit extrem de rapid, fără să lase după ei nici cea mai mică urmă. Ceea ce au descoperit autorităţile au fost doar trupurile teribil de mutilate ale celor trei bărbaţi. Rapoarte neconfirmate descriu o scenă de atacuri extrem de violente în care cel puţin o persoană a fost decapitată şi o alta a fost ţinta a mai mult de cincizeci de săgeţi. Am aflat că, probabil, curatorul muzeului ar fi murit în urma unor muşcături multiple ale unor şerpi veninoşi, descoperite în zona capului şi a gâtului.

Imaginea se schimbă din nou, şi în prim plan apăru un ofiţer de poliţie. Sub imaginea sa era inserat un text: „Oberkommissar Heinz Gruber, Poliţia Naţională Austriacă”.

— Fără umbră de îndoială, a fost cea mai sângeroasă crimă pe care am văzut-o în toţi anii pe care i-am petrecut în poliţie.

— Aveţi vreun indiciu în ceea ce priveşte identitatea ucigaşilor, Oberkommissar?

— Nu, absolut nimic până acum. Bărbatul scutură din cap dezgustat, apoi se întoarse de parcă ar fi fost chemat în altă parte. Scuzaţi-mă, adăugă el.

Imaginea se întoarse la Cotten Stone, aflată în faţa clădirii.

— Deci, ce anume s-a furat? Ce era atât de valoros încât să justifice nişte crime atât de odioase? Este vorba despre o relicvă antică, cunoscută sub numele de „Sfânta Lance”, singurul obiect despre care se ştie, până acum, că lipseşte.

O imagine de arhivă a artefactului, găsită în documentarele istorice ale SNN, apăru apoi pe ecran. Aparatul de filmat se mişca încet de la vârful suliţei către capătul acesteia, în timp ce se auzea vocea lui Cotten spunând:

— „Lancea Sfântă”, cunoscută şi sub numele de „Suliţa Destinului” se crede că este obiectul care a fost folosit pentru a-l înţepa pe Iisus Hristos în timp ce se afla încă pe cruce, acum mai

bine de două mii de ani. Printre figurile istorice proeminente care au avut în posesie lancea se numără Constantin cel Mare, Carol cel Mare şi Adolf Hitler. Legenda suliţei spune că acela care intră în posesia ei ţine în mâinile sale destinul lumii întregi.

— O teorie este aceea că suliţa este căutată într-o cursă cu o puternică competiţie, dusă pentru dezvoltarea primului computer cuantic funcţional – un dispozitiv care ar putea transfera în muzee toate sistemele de încriptare actuale, devenite datorită lui inutile. Unii istorici au lansat teoria că suliţa este realizată, de fapt, dintr-un element numit thodium, un material extrem de rar, care este necesar pentru stocarea informaţiilor în computerul cuantic. Dacă aşa stau lucrurile, atunci mizele sunt extraordinar de ridicate şi Sfânta Lance ar putea fi una dintre cele mai valoroase obiecte existente astăzi, cel puţin, în mod sigur, pentru dezvoltatorii celor mai noi tehnologii de calcul.

— Mi s-a spus că inspecţiile la toate graniţele, din întreaga Europă sunt la nivelul de alertă cel mai înalt, pentru a ajuta la interceptarea şi recuperarea preţiosului artefact, înainte ca acesta să ajungă la destinaţia sa finală.

— Poliţia Naţională Austriacă a înfiinţat un grup de luptă cu scopul de a lua urma artefactului pierdut şi de a localiza persoana sau persoanele care sunt răspunzătoare pentru moartea acestor trei oameni. Ei ne-au dat asigurări că nimic nu-i va opri să rezolve această crimă misterioasă. Atât deocamdată. Aici Cotten Stone, SNN Viena.

Blonda comentatoare preluă legătura spunând:

— Mulţumim, Cotten Stone, rămâneţi pe SNN pentru ultimele noutăţi privitoare la furtul Sfintei Lance, sau puteţi vizita site-ul nostru on-line la Satellitenews-punct-org pentru ştirile de ultim minut.

Preşedintele apăsă butonul „mut” de pe telecomandă, apoi se apropie de noptieră şi ridică receptorul telefonului. Aşteptă până când îi răspunse secretara sa personală, căreia îi spuse în ruseşte:

— Sună-i pe cei de la birourile SNN din Moscova. Spune-le că trebuie imediat să vorbesc cu Cotten Stone.

ANOMALIA

Comentatoarea reţelei de ştiri prin satelit SNN privi în cameră şi citi pe teleprompter:

— Divizia pentru Timp şi Frecvenţă a Institutul Naţional pentru Standarde şi Tehnologie a raportat azi că o anomalie ciudată, nemaiîntâlnită până acum, a apărut la miezul nopţii trecute, orele 0:00 Greenwich Mean Time. Pentru câteva secunde, ceasul atomic, cel întreţinut de către NIST şi folosit pentru sincronizarea tuturor computerelor, a sistemelor GPS şi a sistemelor de control a sateliţilor din întreaga lume, a schimbat data curentă într-o altă dată, viitoare, cu exact şase sute şi şaizeci şi şase de ani. Înainte să poată fi întreprinsă vreo acţiune pentru a se corecta schimbarea de dată, sistemul se pare că s-a corectat singur, adică ceasul atomic ar fi realizat singur saltul înapoi la data corectă.

Pe ecran apăru o imagine din exterior a clădirii în care se găseşte NIST în Boulder, Colorado. O femeie, care s-a prezentat ca fiind purtătoarea de cuvânt a NIST, spuse:

— Inginerii noştri lucrează acum la identificarea cauzei acestei anomalii ciudate, referitoare la modificarea de dată. Până acum, noi credem că a fost doar o eroare de funcţionare a noii versiuni de program recent instalate. Dorim să îi asigurăm pe toţi cei interesaţi că problema este investigată în cele mai mici amănunte şi că nu avem niciun motiv să credem că va apărea din nou sau că va afecta multiplele sisteme care se bazează pe noi pentru o sincronizare adecvată a timpului.

Pe ecran apăru din nou comentatoarea SNN:

— Mii de sisteme de o importanţă covârşitoare pentru viaţa noastră de zi cu zi, se bazează pe ceasul atomic pentru a-şi sincroniza funcţionarea, inclusiv sistemele utilizate pentru controlul traficului aerian, sistemele de poziţionare globală, protocoalele militare şi altele. O eroare a ceasului atomic ar putea avea consecinţe globale foarte serioase dacă nu este imediat corectată. Totul, de la telefoanele celulare şi până la reactoarele nucleare sau coordonatele de lansare ale rachetelor cu rază medie şi mare de

acţiune, toate depind de sincronizarea asigurată de ceasul atomic. Unele organizaţii sugerează că schimbarea datei cu şase sute şaizeci şi şase de ani, respectiv numărul şase-şase-şase prezintă conotaţii biblice sau satanice. Oare au dreptate? Cred că nu putem face altceva decât să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă. Urmează, în continuare, ultimele ştiri sportive.

*

* *

Cotten stătea în cabina principală a aeronavei corporaţiei CyberSys şi nu-şi dezlipea privirile de pe monitorul televizorului. Atinseseră, de puţină vreme, altitudinea de croazieră în zborul lor din Viena înapoi la Miami.

— A mai urmărit cineva ştirea asta?

Alan şi John erau adânciţi în conversaţie. Lindsay stătea lângă Tera care, împreună cu Devin se jucau pe o tablă de joc. Max Wolf era cufundat într-un proiect, pe propriul său laptop.

Toţi ridicară privirile şi se întoarseră către Cotten.

— Ce ai văzut? întrebă John.

— Un raport privind o anomalie a ceasului atomic.

— Ce este acesta? întrebă Lindsay nedumerită. Vreau să spun, ceasul atomic?

— Printre altele, spuse Max, ridicându-şi privirile din laptop, ceasurile atomice stau la baza GPS sau a sistemului de poziţionare globală. Fiecare satelit GPS are la bord un ceas atomic. Toate se sincronizează cu ceasul atomic principal de la NIST pentru ca să se asigure că toate ţin acelaşi ritm, ca să zic aşa.

— Şi ce anume spuneau că nu este în regulă, Cotten? întrebă Lindsay.

Cotten se întoarse cu faţa spre ceilalţi.

— Raportul spunea ceva despre o anomalie ciudată apărută azi-noapte. Timp de câteva clipe, ceasul atomic de la NIST a schimbat data curentă cu una cu exact şase sute şaizeci şi şase de ani mai târziu, în viitor.

Max îşi trecu degetele prin păr, pieptănându-l spre spate.

— Au spus din ce cauză s-a întâmplat asta?

— O posibilă eroare de funcţionare a noului program, instalat de curând, răspunse Cotten.

— Da, ar putea fi aşa ceva, spuse Max şi se întoarse la laptopul său.

— Şase-şase-şase, spuse John, apoi se ridică în picioare şi se apropie de Cotten. O alegere de numere destul de interesantă.

— De ce spui asta? întrebă Alan.

— Şase-şase-şase este folosit în general ca semnul fiarei, răspunse John. În „Cartea Revelaţiei", adică „Apocalipsa" se spune: „Aici este înţelepciunea. Lasă-l pe el, cel care înţelege numărul fiarei. Pentru că este numărul unui om. Şi numărul lui este şase sute şaizeci şi şase."

— Îmi amintesc asta dintr-un film, „The Omen", spuse Lindsay. Era pe capul unui băiat.

— Exact, spuse Cotten. Poate că nu este altceva decât o simplă coincidenţă, dar acum, că ştim de Proiectul Hades de la Kai, acest fapt ar putea avea legătură cu el. Max, ne-ai spus, în Miami, că ar fi nevoie de un eveniment global ca să înceapă lansarea virusului. Nu ar putea fi acesta?

Max ridică din umeri.

— Este posibil. Lansarea ar putea fi făcută cu un eveniment neobişnuit pe care toată lumea l-ar presupune că nu are loc niciodată, cum ar fi o modificarea ciudată de dată. Toate ceasurile, inclusiv cel atomic, sunt reglate pe timpul GPS. Ca să se modifice ceasurile ar însemna că cineva care lucrează în interior ar trebui, în primul rând, să implanteze virusul în serverul guvernamental şi să altereze sistemul. În fiecare zi, milioane de computere cheamă serverul mamă pentru a se sincroniza cu ceasul atomic. Dacă un computer are îngropat în el viermele Hades, când acesta va vedea data modificată, ar putea constitui evenimentul declanşator al activităţii viermelui.

— Nimănui nu i-ar trece prin cap că serverele principale ale guvernului pot fi alterate. Aşa că schimbarea momentană de dată la ceasul atomic ar fi considerată doar o anomalie ciudată. Dar, aşa cum am spus, ar trebui ca treaba asta să fie făcută de către cineva din interior.

— Cât de greu ar fi pentru secretarul pentru Securitatea Internă să implanteze pe cineva pe lângă serverele guvernului? întrebă Cotten.

Revelaţia păru să le vină tuturor în aceeaşi clipă.

— Nu foarte greu, răspunse Alan.

John continuă ideea:

— Să spunem că Mace a reuşit să infiltreze pe cineva în interiorul NIST şi că acesta a fost în stare să infecteze sistemul. Şi să mai spunem că anomalia asta, cu modificarea datei, a fost mecanismul declanşator pentru milioanele de computere infectate cu viermele. Ce credeţi că se va întâmpla în continuare?

Max îi răspunse:

— Dacă eu aş face asta, aş face ca virusul să fenteze sau să elimine verificările redundante ale sistemului. Se gândi câteva secunde. Sau, mai bine, doar să-i fraierească pe oamenii care le controlează. Cum ar fi cazul unui controlor de trafic aerian, pe care l-ar face să creadă că există o problemă când, de fapt totul e în regulă. Comportamentul uman de bază spune că operatorul reacţionează la ceea ce el consideră a fi problema critică şi face o corecţie. În realitate, corecţia lui este cea care creează, de fapt, problema.

— Dă-ne un exemplu, spuse Cotten.

— Să spunem că el crede că un avion de linie comercial este cu o mie de picioare mai sus decât este de fapt, spuse Alan. Există o probabilitate ridicată ca atunci când avionul va încerca să aterizeze, va plonja direct în pământ.

— Sau, vreun tip care controlează un reactor nuclear vede o cădere bruscă şi semnificativă a temperaturii miezului, spuse Max, şi supracompensează acea cădere de temperatură. Următorul lucru, cum ştiţi deja, va fi să lanseze barele de combustibil direct către China, şi valoarea proprietăţilor din jur va scădea la zero pentru următoarele câteva mii de ani.

— Dar nu s-ar face şi verificări de rezervă? întrebă John. Nu există proceduri de securitate implementate?

— Ba da, răspunse Max. Dar, de vreme ce toate văd aceeaşi falsă problemă, toate confirmă faptul că acea corecţie este corectă. Apoi,

când apare problema reală, toată lumea începe să supracompenseze din nou. Castelul din cărţi de joc începe să se dărâme.

— Dar comunicaţiile, ce se întâmplă în comunicaţii? întrebă Alan.

— Vor suferi întreruperi majore, răspunse Max. Odată ce un operator este prostit să facă corecţii pentru o problemă care nu există în sistemul GPS, efectele ulterioare nu numai că vor opri ceasurile, dar vor opri majoritatea telefoanelor digitale şi comunicaţiile RF. Aproape fiecare site de comutare pentru telefoanele digitale foloseşte semnalele GPS pentru legături instantanee şi pentru decriptări între site-uri.

— Deci, dacă ai o urgenţă, nu poţi suna pe nimeni ca să raportezi urgenţa, spuse Cotten.

— Exact, răspunse Max. Odată ce am cauzat un haos suficient de mare, ultimul lucru pe care l-aş face ar fi să ţintesc reţelele energetice. Operatorul vede un salt uriaş în utilizarea liniei şi începe să conecteze noi surse, ceea ce creează blocaje. Nu tu electricitate, nu tu semnalizări rutiere, nu tu vehicule pentru urgenţe care să poată să acţioneze la timp. Nu poţi suna la poliţie sau la pompieri. Nu poţi suna pe nimeni, de fapt. Fiecare devine un individ izolat care se teme pentru viaţa sa.

— Nu mai poţi pompa combustibil, spuse Alan. Nu mai poţi scoate bani din ATM-uri, care sunt moarte, nu tu gaze naturale sau apă curentă. Traficul se blochează în absenţa semafoarelor.

— Cât de repede s-ar putea întâmpla toate astea? întrebă Lindsay, strângând-o pe Tera la piept.

Max se gândi şi răspunse: Zile, poate ore. Depinde de cât de repede reacţionează operatorii umani la falsele probleme şi încep să facă acele corecţii într-adevăr tragice.

— Dar ce s-ar întâmpla în sectorul militar, întrebă Cotten.

— Doamne Dumnezeule! spuse Max, frecându-şi fruntea. Nici măcar nu m-am gândit la asta. Există o reţea de informaţii globale, care face parte din reţeaua de sisteme ale agenţiilor de informaţii pe probleme de apărare. Funcţionarea sistemelor GIG este atât de importantă încât, dacă aceasta ar cădea, toate operaţiile militare ar fi trimise înapoi în epoca de piatră. Infrastructura reţelelor transversale ar fi total compromisă şi viermele Hades ar putea

căpăta acces la Centrul de operaţiuni de pe Muntele Cheyenne şi la sistemul de apărare aeriană nord-americană, ca să nu mai menţionăm omoloagele acestora din celelalte ţări. Sistemele militare sunt astfel realizate încât să poată prezenta în timp real pregătirile de lansare din depozitele de rachete nucleare din China şi din Rusia. Dacă ne gândim la scenariul cel mai defavorabil, dacă se afişează false pregătiri de lansare şi dacă nu mai există nicio altă cale de confirmare sau de infirmare, Consiliul Naţional pentru Securitate Nucleară al SUA nu va avea de ales şi va trebui să autorizeze un răspuns nuclear.

— Cred că începem să vedem cu toţii de ce a fost ales numele de Hades, spuse John. Practic suntem puşi în faţa unei potenţiale ameninţări globale cu implicaţii catastrofice.

— Iadul pe Pământ, concluzionă Cotten.

— Şi probabil că a fost deja declanşat, mai adăugă Max.

— Cu singura şansă, că nu avem la dispoziţie decât câteva ore ca să-i punem capăt, spuse Cotten.

Telefonul intercom sună şi Alan ridică receptorul ascultă un moment, după care i-l înmânã lui Cotten:

— Este pentru tine.

— Cine ştie că sunt aici? se întrebă ea, întinzând mâna după receptor.

Alan îi întinse receptorul:

— Se pare că ştiu cei de la Kremlin. La telefon este preşedintele Rusiei.

TELECONFERIŢA

— Bună seara, domnule preşedinte! spuse Cotten încă surprinsă. Este o surpriză extrem de plăcută să vă aud. Jurnalista se lăsă să cadă într-unul din fotolii. Ce mai face braţul dumneavoastră? Cotten ascultă câteva clipe, îmi pare foarte bine. Da, rănile mele s-au vindecat foarte bine, mulţumesc de întrebare.

John şi Alan luaseră deja loc, la fel ca toţi ceilalţi din aeronava corporaţiei. Toată lumea se oprise din ceea ce făcea şi urmărea conversaţia tinerei.

— Cărui fapt îi datorez onoarea acestei convorbiri, domnule? întrebă Cotten. Apoi ascultă. De fapt, sunt la bordul unei aeronave private. Am decolat din Viena acum vreo douăzeci de minute şi suntem pe drum către Londra ca să realimentăm, după care plecăm în State. Privi în jur în cabină, de parcă îi număra.

— Da, cardinalul Tyler este şi el aici, cu mine, la fel şi Alan Olsen, preşedintele de la CyberSys şi directorul lor tehnic, Max Wolf. Mai sunt şi alţi câţiva prieteni şi membrii de familie.

Din nou, Cotten ascultă înainte să răspundă.

— Domnule preşedinte, cu permisiunea dumneavoastră, aş dori să vă pun pe speaker. Este acceptabil pentru dumneavoastră?

Cotten făcu un semn către Alan care luă telefonul, apăsă pe butonul de conferinţă şi puse receptorul la loc, în consolă.

— Domnule preşedinte, acum sunteţi pe speaker.

Vocea cu un accent puternic a preşedintelui Federaţiei Ruse umplu cabina avionului.

— Ceea ce spuneam este că toate acele crime brutale, comise în timp ce se desfăşura furtul Lăncii Sfinte, mi s-au părut de-a dreptul disproporţionate. Şi o întrebam pe domnişoara Stone care crede ea că este motivul pentru care aceşti oameni au avut parte de o moarte atât de violentă, pentru ceva ce este considerat de mare valoare, dar nu la fel de preţios ca alte obiecte din colecţie.

— Nu suntem foarte siguri, domnule preşedinte, îi răspunse Cotten, dar avem câteva teorii.

— În cele din urmă, continuă preşedintele, giuvaerurile coroanei Imperiului Habsburgic sunt tot acolo, împreună cu operele unora dintre cei mai mari artişti din ultima mie de ani. Dacă aş fi fost eu hoţul, cu siguranţă că le-aş fi luat pe acelea mai degrabă, nu lancea. Râse scurt. Scuze. Eminenţa Voastră, ştiu că Sfânta Lance este foarte preţioasă pentru biserică, dar totuşi…

— Nicio problemă, domnule preşedinte, îi răspunse John.

— Am urmărit relatările dumneavoastră, domnişoară Stone, continuă preşedintele. Acum aş vrea să aud detaliile pe care vă bazaţi teoriile.

Cotten trase adânc aer în piept.

— Dă-i drumul, şopti John.

— Domnule preşedinte, teoriile noastre se bazează la fel de mult pe fapte dovedite ştiinţific, cât şi pe o legendă. Sfânta Lance are o istorie ce poate fi urmărită până în Grădinile Edenului. Credem că a fost forjată de către un personaj aparţinând celei de-a treia generaţiei de strănepoţi ai lui Adam, un fierar numit Tubal Cain. El a fabricat lancea, din seva întărită şi cristalizată a Pomului Vieţii. Noe, la rândul său, a folosit cheresteaua din acelaşi pom ca să construiască Arca. Am găsit scrieri antice care arată că Dumnezeu i-a ordonat lui Noe să ducă lancea la bordul Arcăi, deoarece urma să fie utilizată într-un eveniment viitor. Credem că acel eveniment urmează să aibă loc. Lancea este făurită din seva întărită a Pomului Vieţii, un material rar, cunoscut în zilele noastre sub numele de thodium. Acest material este necesar pentru stocarea datelor într-un computer cuantic complet funcţional – este, de fapt, elementul critic pentru realizarea computerului. Motivul pentru care lancea fost furată este că există un grup care construieşte un astfel de computer, într-un proiect numit Hades. Acesta urmează să fie utilizat pentru a sparge toată structura de securitate a resurselor din întreaga lume. Ţinta lor este să dea jos guvernele, forţele militare, instituţiile financiare, reţelele energetice şi comunicaţiile internaţionale. Rezultatul va fi un haos total, anarhia, războiul global, şi, poate, sfârşitul civilizaţiei.

Cotten trase adânc aer în piept, în timp ce prin minte îi trecu gândul că, probabil, tot ceea ce spusese suna pe cât de incredibil, pe

atât de ridicol.

Secundele se scurgeau una câte una – zece, douăzeci, treizeci.

În cele din urmă tânăra spuse:

— Domnule preşedinte?

Linişte.

Cotten era gata să-l întrebe pe Alan dacă nu credea că pierduseră legătura, când preşedintele rus vorbi din nou:

— Încă sunt aici.

— Domnule preşedinte, sper că nu credeţi că…

— Cardinale Tyler, spuse preşedintele, crezi tot ce tocmai mi-a spus domnişoara Stone?

— Da, domnule preşedinte. Nu numai că am încredere în instinctele ei, dar am luat parte, încă de la primele semne, la toate evenimentele care ne-au condus către această concluzie. Şi cred că, dacă nu oprim Proiectul Hades, rezultatul ar putea fi chiar mai rău decât ceea ce a descris ea.

În telefon se auzi foşnetul unor hârtii răsfoite în grabă.

— Domnule Olsen, spuse rusul, în timp ce discutăm am aruncat o privire în dosarul dumneavoastră. Ca expert în domeniul… încriptărilor şi al procesării avansate a datelor la viteze ridicate, credeţi în ceea ce mi-a spus acum domnişoara Stone?

— Domnule preşedinte, cred. După ce m-am întâlnit cu domnişoara Stone şi cardinalul Tyler, şi pe baza evenimentelor recente de la Washington legate de moartea consilierului pe probleme de Securitate Naţională, Philip Miller, nu mai am nicio rezervă.

Urmă încă o pauză lungă, pigmentată cu zgomotul paginilor răsfoite.

— Domnule Wolf, aceeaşi întrebare şi pentru dumneavoastră.

— Cred că suntem în pragul unui eveniment global care ar putea doborî întregul sistem de ordine şi securitate pe care îl cunoaştem, răspunse Max.

Cei din avion auziră cum preşedintele vorbea cu cineva în ruseşte, apoi spuse:

— Domnişoară Stone, aşa cum spuneţi dumneavoastră americanii, există veşti bune şi veşti proaste. Dar în acest caz, am veşti rele,

veşti bune şi veşti foarte bune. După tonul vocii, părea că zâmbeşte, încântat de propria sa isteţime.

— Vă rugăm să ni le împărtăşiţi şi nouă, spuse John. Ne-ar pica tare bine acum, să auzim şi veşti bune.

— Vestea bună este, domnişoară Stone, că în timp ce-i salvai viaţa rusului ăstuia bătrân, ai stat la doar câţiva inchi de Sfânta Lance.

Cotten nu fu în stare să înţeleagă vorbele lui şi se chinuia să-şi readucă în minte evenimentele din acea seară, din tunelul din pereţii căruia muşcau gloanţele.

— Şi vestea foarte bună?

— Obiectul furat din muzeul vienez este un fals lipsit de orice valoare, răspunse preşedintele.

În cabina pasagerilor aeronavei se auzi un suspin de uşurare colectiv. După câteva clipe, necesare pentru procesarea noilor informaţii, Cotten întrebă:

— Sunteţi sigur, domnule?

— Absolut sigur! Obiectul furat este o copie realizată de un mult prea zelos Heinrich Himmler în 1935. Reichsfurherul SS era obsedat de ocultism. În timp ce aştepta nerăbdător invadarea Austriei de către Hitler şi preluarea Sfintei Lănci, a comandat realizarea unei copii. Omul era nebun în atâtea feluri! Aşa că o astfel de decizie nu ar trebui să surprindă pe nimeni.

— Cum a ajuns copia la muzeu? întrebă John.

— Înlocuirea a avut loc la ordinul lui Iosif Stalin, în momentul în care Aliaţii au returnat lancea Muzeului Habsburg, la sfârşitul războiului.

— Este un lucru cunoscut? întrebă Cotten.

— Nu, răspunse preşedintele. Este unul din acele mici secrete, care e cuvântul american? tidbiţi – care este transmis de la un preşedinte rus la următorul. Tunelul secret de scăpare al Ţarului este un alt tidbit. Ceva de genul celui de-al treilea secret al Fatimei, pe care fiecare nou papă ajunge să-l afle, Eminenţa voastră.

— Înţeleg, domnule preşedinte, sublinie John.

— Aţi spus că eram la câţiva inchi distanţă de Sfânta Lance când am fost în Moscova. Vreţi să spuneţi că Lancea Sfântă autentică este

undeva acolo, în labirintul acela de pasaje subterane?

— De fapt, nu. Stalin a considerat că Sfânta Lance este bunul său cel mai de preţ şi a ţinut-o ascunsă timp de aproape opt ani. Apoi, într-o ceremonie privată care a avut loc în 1953, a ales să-l onoreze pe Vladimir Lenin prin plasarea Sfintei Lănci în interiorul sarcofagului, sub corpul acestuia. În aceeaşi noapte, după cina luată împreună cu Nikita Hrusciov şi încă câţiva membri de partid, el a căzut în dormitor şi a murit. În timp ce eram împreună cu dumneavoastră în mormântul lui Lenin, aţi trecut la câţiva inchi de relicvă.

— Şi mai este încă acolo? întrebă Cotten.

— Da, rosti după o pauză, vorbind în ruseşte cu cineva aflat în apropierea sa. Domnule Olsen? Presupun că sunteţi pregătit să contraatacaţi cumva ameninţarea acestui aşa numit proiect Hades, cu ajutorul unei tehnologii de-a dumneavoastră, nu?

— Da, domnule. Avem cu noi la bord o variantă miniaturizată a computerului nostru cuantic, Destiny, împreună cu aparatura mecanică necesară ca să putem extrage o mostră de thodium. Tot ceea ce ne lipseşte este Sfânta Lance. Odată ce sistemul este finalizat şi funcţionează, putem intra online, să găsim şi să ne introducem în computerul Hades şi să-l închidem.

— Atunci v-aş recomanda să vă modificaţi imediat planul de zbor. Voi aranja ca avionul dumneavoastră să primească accept imediat pentru intrarea în spaţiul aerian rusesc. Imediat ce aţi aterizat la Moscova, veţi fi preluaţi de către un elicopter militar şi veţi fi aduşi la Kremlin. Vă veţi primi mostra de thodium, domnule Olsen, şi vom aştepta cu multă nerăbdare să scăpaţi lumea de această ameninţare, numită Hades. Este convenabil pentru dumneavoastră?

— Mai mult decât convenabil, domnule preşedinte, spuse Alan.

— Mai aveţi întrebări? întrebă rusul.

Cotten interveni şi ea:

— Ne-aţi spus că aveţi şi o veste proastă.

— Aveţi dreptate, domnişoară Stone. Vă aduceţi aminte de rebelii ceceni care au încercat să mă asasineze?

— Bineînţeles, domnule preşedinte. Cum aş putea uita?

— Vestea proastă este că nu erau ceceni, şi nu pe mine încercau să mă omoare. De fapt, ei încercau să vă ucidă pe dumneavoastră.

ÎNCEPUTUL

— Cotten, trezeşte-te! spuse John, scuturându-i braţul. Avem o problemă.

În cele din urmă reuşise să adoarmă, imediat ce Alan a informat echipajul care este noua lor destinaţie: Aeroportul Internaţional Şeremetievo de lângă Moscova. El a spus tuturor că zborul va dura circa cinci ore şi jumătate. În cele din urmă, învinsă de numărul mare de ore de zbor şi de oboseala ultimelor săptămâni, Cotten s-a lăsat să cadă într-unul din fotoliile adânci, căptuşite cu piele, şi a adormit. Acum îşi scutura capul încercând să şteargă urmele lumii întunecate în care rătăcise în visele sale.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Pilotul spune că au fost raportate un număr mare de deturnări de avioane şi că toate turnurile de control pentru traficul aerian trimit avioanele către alte destinaţii.

— Deturnări? îl privi derutată. Cine ce deturnează? Privi prin hublou, dar văzu numai întuneric. Crezi că asta are vreo legătură cu ameninţarea Hades?

— Nu sunt sigur, spuse John. Poate. S-ar putea ca acestea să nu fie deturnări adevărate, deşi avioanele emit coduri de deturnare. Ar putea fi o parte a haosului Hades, exact aşa cum a prezis Max.

Cotten se ridică în picioare şi privi cu atenţie cabina în care se aflau. Lindsay, Tera şi Devin dormeau duşi. Max era la locul lui obişnuit, la una din mesele aflate în partea din faţă. Lucra de zor pe laptop. Observă că, în timp ce ea dormise, acesta mai scosese de undeva câteva computere – acum locul era împânzit de o grămadă de aparatură electronică: pe mese, pe scaune, pe podea, peste tot.

— Care este situaţia? întrebă ea.

— Deoarece ni s-a dat un accept de acces în spaţiul aerian din partea preşedintelui, s-ar putea să reuşim să ne urmăm noul plan de zbor. Dar pilotul spune că domneşte confuzia şi că toate comunicaţiile funcţionează cu întreruperi. Eu cred că acesta ar putea fi începutul a ceea ce ne aşteptam.

— Dacă ăsta este adevărul, nu le-a luat prea mult s-o facă, spuse Cotten. Ia stai, am o întrebare pentru Max. Se îndreptă către partea din faţă a cabinei, cu John pe urmele sale, şi aşteptă ca directorul tehnic să îşi ridice privirile de pe ecranul laptopului.

— Cotten, ai dormit bine? spuse el când, în cele din urmă, îşi ridică ochii din calculator.

— Am dormit pe bucăţele. Max, de la conferinţa telefonică cu preşedintele rus, un gând nu-mi dă deloc pace. Dacă obiectul care a fost luat din Viena este o copie, nu Sfânta Lance, şi nu era fabricată din thodium, cum de pot continua proiectul Hades? Dacă acesta este începutul asaltului, cum de reuşesc să îl întreprindă?

— Bună întrebare, spuse Max. Cred că mai au o mostră de thodium, dar probabil nu este suficient de mare pentru proiect. Dacă stai să te gândeşti, şi noi am reuşit să simulăm thodiumul în acceleratorii de particule, dar numai câţiva atomi odată. Sau materialul pe care îl au ar putea fi vătămat sau contaminat. Dacă mostra lor a fost într-adevăr o relicvă din Arcă, gândiţi-vă cât timp a fost expusă vicisitudinilor vremii. Poate că este degradată. Nu ştim suficient de multe lucruri despre thodium ca să putem prezice efectele pe termen lung. Obiectele care datează din acea vreme sunt supuse la tot felul de forţe externe. Sau poate că nu este chiar thodium, ci un alt material, cu nişte caracteristici similare, unul la care noi nu ne-am gândit încă. Inginerul se scărpină în vârful capului. Totuşi, şi-au asumat o grămadă de riscuri ca să fure Lancea Sfântă din muzeu, convinşi fiind că este lancea cea adevărată. De aici rezultă că ceea ce foloseau ei nu este suficient de bun. Au furat lancea deoarece aveau nevoie de o mostră în bună stare. Bărbatul zâmbi şi le făcu cu ochiul. Pe cineva îl aşteaptă o mare surpriză când au să taie copia lui Himmler şi vor descoperi că nu-i nimic de capul ei, că e doar o bucată de fier.

Cotten se întoarse spre John:

— Dacă aşa stau lucrurile, problema este încă şi mai mare.

— Ce problemă? întrebă John.

— Când vor descoperi că lancea este doar o copie, vor fi disperaţi. Toată atenţia Celor Căzuţi şi a Nephilinilor va fi îndreptată către găsirea unei noi surse de thodium. Au început toate

astea şi nu mai pot da înapoi. La ora asta ştiu deja că ne-am schimbat destinaţia şi că ne îndreptăm către Moscova. Este doar o chestiune de timp până când îşi vor da seama de ce am făcut asta. Trebuie să ajungem primii în Piaţa Roşie.

COLIZIUNE ÎN ZBOR

— Unde suntem? întrebă Cotten, privind prin hubloul aeronavei CyberSys la noaptea de afară.

— Cred că deasupra Republicii Belarus, spuse Alan. Capitala este la Minsk. Ar trebui să fie undeva mai departe, sub aripa stângă. Mai avem până la Moscova cam patru sute de mile.

— Parcă văd luminile oraşului, spuse Cotten. Mai văd ceva ce seamănă a incendii, continuă ea tot mai nervoasă - vreo două chiar foarte mari.

Alan se îndreptă către un panou de control şi reduse luminozitatea becurilor din cabină. Fiecare dintre cei prezenţi găsi un hublou prin care să privească afară.

— Ai dreptate, Cotten, spuse Lindsay. Unele simt chiar foarte mari.

— Sistemul nostru de navigaţie funcţionează bine? întrebă John, privind către Alan.

— Instrumentele funcţionează bine, dar pilotul mi-a spus că nu ne putem sincroniza şi nici nu putem comunica cu nimeni din afara avionului. Nu avem niciun fel de contact cu cei de la controlul traficului aerian din Rusia. După teleconferinţa avută cu preşedintele, i-am avertizat pe băieţii noştri din faţă cu privire la ce anume se întâmplă. Ne vor duce la Moscova, dar marea întrebare este unde anume vom ateriza.

— Văd acolo în depărtare, luminile a două avioane, spuse John. Arată ca nişte avioane de pasageri. E greu să-ţi dai seama ce sunt, mai ales acum, pe întuneric.

— Unde? întrebă Alan.

John îi arătă luminiţele.

— Oh, Doamne! exclamă Alan.

Lindsay oftă speriată.

Cotten se îndepărtă repede de hublou, cu mâna la gură. Văzu cum avioanele intrară în coliziune şi imediat cerul a fost inundat de o ploaie de mingi de foc orbitoare. Bucăţi din cele două avioane au început să cadă vertiginos spre sol, precum nişte imense focuri de

artificii greşit direcţionate. Resturile arzânde aruncau tentacule de fum în vreme ce se pierdeau rapid în întunericul nopţii.

— Ce este mami? Tera fugi repede lângă mama ei.

Lindsay îşi luă fetiţa în braţe.

— Totul este în regulă.

Cotten privi în cabină care devenise dintr-o dată deranjant de tăcută. Tăcerea cabinei slab luminate era întreruptă doar de zgomotul înfundat al motoarelor avionului. Fiecare se lăsă să alunece în scaunul cel mai apropiat, şi rămaseră tăcuţi, cu privirea pierdută. Singurul zgomot pe care îl mai auzea Cotten erau loviturile regulate ale balansoarului lui Devin.

În cele din urmă John spuse:

— Dumnezeu să ne ajute.

MIG – 29

— Mai este un avion! strigă Tera trezindu-i din stupoarea ce-i cuprinsese.

— Unde, iubito? o întrebă Lindsay.

Tera stătea cu năsucul lipit de hublou. Cotten vedea cum geamul se aburea încet de la răsuflarea fetiţei.

— Este un avion supersonic militar, spuse John.

Cotten privi concentrată, încercând să străpungă întunecatul cer rusesc, şi desluşi avionul de vânătoare care ajunsese atât de aproape, încât putea vedea strălucirea instrumentelor de la bordul aparatului.

— Cred că este un MiG 29, spuse Max, apropiindu-se şi el de un hublou. Vărul meu a construit un model de jucărie, nu cu mult timp în urmă. Cred că cei din NATO le spun Fulcrum.

Uşa cabinei piloţilor se deschise şi copilotul CyberSys intră în cabina pasagerilor.

— Domnule Olsen, pilotul rus vrea să-l urmăm.

— Cum aţi reuşit să comunicaţi? întrebă Alan.

— Cele mai multe reţele RF au căzut, dar mai sunt câteva frecvenţa radio care merg, răspunse pilotul. Pilotul avionului de vânătoare a ridicat o tablă albă de dimensiuni mici pe care era scrisă o anumită frecvenţă. După ce a luminat-o cu o lanternă, am ştiut cum să intrăm în legătură cu el.

— Unde ne duce? întrebă Alan.

— Toate cele trei aeroporturi din Moscova sunt închise, spuse copilotul. Vrea să mergem la pista de aterizare de la Zukovski, aflată lângă un oraş numit Ramenskoie. Pista este folosită de către Institutul Gromov de cercetări în domeniul zborurilor. Este o unitate pentru teste şi antrenament.

— Mulţumesc, spuse Alan. Faceţi tot ce puteţi ca să ne duceţi în siguranţă la sol.

În timp ce copilotul se întorcea în cabina de comandă, Cotten spuse:

— Deci unde este locul acesta?

— La circa patruzeci şi şase de kilometri de Moscova, spuse Max, verificând informaţia într-un atlas de pe un CD introdus în laptop-ul său.

— Priveşte, mami, spuse Tera. Zboară înaintea noastră!

Cotten văzu cum aparatul MiG 29 accelerează şi dispare dincolo de vârful aeronavei CyberSys, după care se întoarse către Max.

— De ce ai nevoie ca să fii gata înainte să aterizăm? Am putea să te ajutăm cu ceva?

— Păi… am pregătit toată aparatura pentru transport. Max îi arătă cu mâna cele două containere fiecare de mărimea unei valize obişnuite care erau aşezate pe o masă de partea cealaltă a culoarului. Într-unul se află varianta portabilă a procesorului pentru computerul Destiny şi interfaţa acestuia, iar celălalt este un burghiu spectral.

— Vei găuri prin ardere ceva? întrebă Tera, care acum stătea în picioare, alături de el. Fetiţa zâmbea, cu ochii mari, plini de uimire.

— Cam aşa ceva, spuse Max. Odată ce primim Lancea Sfântă, vom depozita unul sau doi qubiţi de informaţii pe fiecare atom al thodiumului cristalizat din care este făcută aceasta. Apoi vom stabili adresa fiecărui atom în parte prin ajustarea frecvenţei laserului…

— Max, te rog! spuse Alan, ridicând mâinile în semn de predare. Un simplu „da” ar fi fost mai mult decât suficient.

— Scuze, răspunse Max, privind-o pe Tera cu un zâmbet cald. Apoi se întoarse la laptop unde continuă să introducă noi date.

— Dacă vom ateriza la patruzeci şi şase de kilometri de Moscova, cât înseamnă asta în mile? întrebă Cotten.

— Douăzeci şi cinci şi jumătate. Max îşi ridică privirile spre Alan cu o expresie care voia să spună: „Aşa sună un răspuns direct?”

Cotten îi mulţumi cu o înclinare uşoară a capului.

— Văd şi alte incendii, spuse Lindsay, aflată într-un fotoliu de lângă geam.

— Au ales perfect numele pentru ceea ce fac, continuă Cotten dusă pe gânduri.

— Tor a spus asta, vocea venea de la Devin, care abia dacă vorbise de când părăsiseră Viena.

Grupul se întoarse ca unul spre el, în timp ce Alan spunea:

— Ce anume a spus. Devin? Ce a spus Tor?

— Bine aţi venit în Hades.

*

* *

Cotten auzi sunetul motoarelor avionului care îşi schimbau viteza de rotaţie. Vârful aeronavei părea că îşi schimbă unghiul de înclinare, în vreme ce avionul o lua spre stânga. Luminile care le cereau să-şi lege centurile de siguranţă se aprinseră în faţa fiecărui scaun, iar în cabină se auzi soneria unui telefon.

— Ne apropiem de destinaţie, spuse Alan, în timp ce punea în furcă receptorul telefonului care făcea legătura între cabina de comandă şi cea a pasagerilor. Aşezaţi-vă şi prindeţi-vă centurile de siguranţă. S-ar putea să nu fie o aterizare tocmai normală.

— Ce vrei să spui? întrebă Lindsay, în timp ce în voce i se simţea neliniştea.

— Nu-ţi fă probleme, spuse Alan, în timp ce se lăsa în scaun lângă Devin. Pur şi simplu nu avem încă idee care sunt condiţiile la sol.

— Văd pista de aterizare, spuse Cotten. Tânăra privi peisajul rural ce se perinda prin faţa hubloului, în timp ce avionul se apropia de pistă. Orizontul era punctat de strălucirea luminilor Moscovei ce apăreau la orizont ca o spuză de stele. Se vedeau şi câteva incendii. Ce credeţi, care este cauza incendiilor? întrebă ea, îngrijorată.

— Ar putea fi orice, răspunse Max. Scăpări de gaze, coliziuni în trafic, scurtcircuite. Ideea este că nimeni nu poate chema serviciile de urgenţă ca să le raporteze, aşa că nimeni nu vine să le stingă.

— Sunt pe cale să creeze Iadul pe Pământ! şopti Cotten.

Avionul de vânătoare MiG-29, apăru alături de ei de undeva, din întunericul nopţii, apoi se îndepărtă repede de ei ca să lase avionul corporaţiei spaţiu de manevră suficient pentru aterizare. Cotten apucă strâns mânerele fotoliului, în timp ce sub avion apărură luminile pistei. Timp de o clipă, aeronava CyberSys păru că pluteşte, de parcă şi-ar fi pierdut greutatea, apoi căzu spre sol şi cauciucurile trenului de aterizare muşcară betonul pistei. Mai făcu un salt mic după care, cu un muget de motoare, pilotul, cu ajutorul motoarelor şi al sistemului de frânare, încetini treptat avionul. Continuară să ruleze pe pistă până când în stânga apăru un cvartal

format din mai multe clădiri. De-a lungul pistei se aflau aliniate mai multe vehicule militare şi de intervenţie care, toate, se apropiară de avionul care rula tot mai încet.

— Toată lumea e în regulă? întrebă Alan, privindu-i pe rând pe toţi cei din cabină, în timp ce zgomotul motoarelor era tot mai estompat.

Uşa de la cabina piloţilor se deschise şi pilotul întră în cabina pasagerilor, urmat îndeaproape de copilot. Pilotul spuse:

— Domnule Olsen, ruşii vor să coborâm din avion cu toţii, imediat.

— Dar mă gândisem să îi las aici pe Devin şi Tera cu Lindsay şi cu voi doi, răspunse Alan.

— Îmi pare rău, domnule. Un elicopter ne aşteaptă să ne transporte pe toţi la Moscova.

— Bine. Alan se îndreptă către masa pe care se aflau genţile lui Max. Ajutaţi-l pe Max să strângă toate astea. Aruncă apoi o privire prin cabină. Adunaţi doar ce este esenţial.

Pilotul deblocă uşa laterală şi o deschise larg. Una din echipele de sol se apropia deja de avion, cu o scară rulantă. Când Cotten privi afară, văzu cum un grup de soldaţi se adunau la baza scării. Ea, împreună cu John şi urmaţi îndeaproape de Lindsay şi Tera, începură să coboare scările. Odată ajunsă lângă uşă, nedumerită, jurnalista îl întrebă pe pilot:

— De ce vor să mergem cu toţii la Moscova?

— Ne-au spus că din cauza dezordinii din oraş, care se amplifică pe minut ce trece, guvernul a considerat că suntem mai în siguranţă dacă rămânem împreună, răspunse acesta. Dacă ne-am separa le este teamă că nu ne-am mai putea reîntâlni.

Grupul se reuni la poalele treptelor. Un ofiţer rus le spuse în engleză:

— Urmaţi-mă.

La câteva sute de yarzi depărtare se afla un elicopter militar cu motoarele pornite. Elicea ridica în jur un vârtej de praf ce-l acoperea parţial vederii. Uşa laterală era larg deschisă, păzită de fiecare parte de câte un soldat, gata să-i ajute pe pasageri să urce la bord.

Prima dată au ridicat copiii, apoi le ajutară să urce pe Lindsay şi Cotten. John şi Alan fură următorii îmbarcaţi, în vreme ce Max rămăsese la sol să supravegheze încărcarea preţioaselor sale computere.

Odată în elicopter, toţi se aşezară grăbiţi şi îşi legară centurile de siguranţă. Cotten auzi cum se intensifică zgomotul motoarelor şi rotaţia elicei deveni mult mai rapidă, astfel încât paletele nu i se mai desluşeau, iar şuieratul cu care fuseseră întâmpinaţi se transformă treptat într-un muget puternic ce acoperea orice alt zgomot. În acelaşi timp, rotoarele accelerară până când elicopterul începu să vibreze, străduindu-se să se înalţe.

— Eşti pe care să închizi cercul, îşi şopti sieşi jurnalista, privind întunericul nopţii.

AMBUSCADA

Elicopterul militar rusesc cu motoare turbo, tip MIL MI-17 plutea de-a lungul râului Moscova, apropiindu-se de oraş din direcţia sud-est. Aşezată lângă una din uşi, Cotten observă că survolau cupolele în formă de ceapă ale Catedralei Sfântul Vasile şi acum se pregăteau să aterizeze în mijlocul Pieţei Roşii. La o viteză de 150 de mile pe oră, călătoria de la aeroport până în inima Moscovei a durat doar şapte minute, dar fusese extrem de tensionată.

Noaptea era luminată de luminile oraşului, dar observară prezenţa unor incendii sporadice, câteva focuri de dimensiunile unui bloc de locuinţe şi ceea ce părea a fi laterala zdrobită a unui imens avion în care, din când în când mai avea loc câte o mică explozie. Cele mai multe străzi erau parcă înţepenite – pline de maşini de intervenţie blocate în traficul care nu se mai putea decongestiona. Pe măsură ce veştile privind haosul în creştere s-ar fi răspândit din ce în ce mai mult, Cotten îşi închipui că mii de oameni se vor grăbi speriaţi să părăsească oraşul.

Grupul celor de la CyberSys era însoţit de şaisprezece soldaţi ruşi înarmaţi, prezenţi şi ei în elicopter. Soldaţii îi aşteptaseră, gata de drum, încă din clipa in care sosiseră pe pista Institutului Gromov de Cercetări Aeronautice.

Elicopterul ateriză în Piaţa Roşie, pe suprafaţa acoperită de piatră cubică ce se întindea până la zidurile Kremlinului. Uşa alunecă înapoi, deschisă de unul dintre soldaţi. Soldaţii fură primii care coborâră. Ultimul dintre ei se întoarse şi îi ajută pe Cotten şi John să coboare, apoi îi dădu o mână de ajutor lui Max, care trebuia să dea jos valizele cu cele două computere Destiny. Ofiţerul care îi comanda pe militari, se întoarse spre Cotten şi spuse:

— Sunt Căpitanul Markov. Am primit informaţii că a apărut o situaţie internaţională gravă care continuă să escaladeze. Preşedintele nu se poate întâlni cu dumneavoastră, dar a ordonat să vă ducem direct, pe dumneavoastră şi pe cardinalul Tyler, la artefact ca să-l luaţi. Ne vom împărţi, iar jumătate din oamenii mei îl vor escorta pe domnul Wolf şi echipamentele sale până într-o

încăpere securizată pentru situaţii de criză, aflată în interiorul Kremlinului. Acolo poate instala computerele şi se poate pregăti pentru clipa în care îi vom duce artefactul. Întrebări?

Cotten îl privi pe John şi pe Max, apoi îl aprobă pe căpitan cu o uşoară mişcare a capului.

— Bine, căpitane. Jurnalista se întoarse către Alan, care era gata să coboare din elicopter. Nu are niciun rost să vii cu noi, Alan. Rămâi cu Lindsay şi cu copiii, în caz că vor trebui să vă evacueze de urgenţă. Vom lua lancea. Odată ce Max are totul pregătit şi pus în funcţiune, şi după ce ne asigurăm că zona este sigură, vom duce pe toată lumea înăuntru.

Alan îl privi pe Max.

— Are dreptate, Şefu', spuse Max. Rămâi cu băiatul.

Alan îl privi lung pe Devin, apoi pe Lindsay şi pe Tera.

— Bine, spuse el. Îi strânse mâna prietenului său, după care urcă la loc în elicopter, în timp ce paletele acestuia se roteau încă încet. Mult noroc.

— Bine, spuse Markov. Urmaţi-mă.

Aterizaseră lângă Muzeul de istorie naţională, aflat în capătul nordic al Pieţei Roşii, la câteva sute de yarzi depărtare de mormântul lui Lenin. Mausoleul, o imensă cutie din piatră, fusese construit în exteriorul zidurilor Kremlinului. În timp ce trecură de botul elicopterului, pe care îl înconjurau ca să se îndrepte către Mausoleu, Cotten observă o formaţie mare de ceea ce păreau a fi soldaţi, comasată în faţa Mausoleului. Spre deosebire de uniformele verzi ale militarilor din Armate Federaţiei Ruse, aceştia din urmă erau îmbrăcaţi în negru, în uniforme similare uniformelor negre ale trupelor de comando, cu armuri complete, identice cu cele ale rebelilor care îi atacaseră pe ea şi pe preşedinte, acum câtăva vreme, în Tunelul Ţarului. Cotten mai observă o distorsiune vizuală ciudată, precum valurile de căldură care se ridică din pământ într-o seară caldă de vară. Soldaţii în negru păreau că se apropie sau se îndepărtează, odată cu ondulaţiile valurilor de căldură.

Odată ce toată lumea părăsi elicopterul, şi se îndreptară către spaţiul deschis din mijlocul Pieţei Roşii, soldaţii în negru deschiseră focul în răpăiturile armelor automate. Armele lor aveau

amortizoare, aşa că rafalele se materializară în jerbe luminoase, sute se steluţe ce sclipeau în negura nopţii.

Câţiva dintre oamenii căpitanului Markov căzură ţepeni pe piatra cubică. Markov începu să ţipe:

— Toată lumea înapoi în elicopter. Fugiţi!

John o apucă de braţ pe Cotten şi o trase după el înapoi, sub protecţia elicopterului. Jurnalista auzi gloanţele care muşcau din pavaj şi a celor care, cu un scrâşnet metalic, loveau carcasa elicopterului. În timp ce ruşii se regrupau în spatele aeronavei şi începură să răspundă cu focuri de armă, Cotten John şi Max alergară către uşa laterală care încă era deschisă.

— Ce se întâmplă? întrebă Lindsay. Cine trage în noi?

— Lasă-te jos! îi ordonă Cotten.

— Trebuie să ieşim de aici! strigă Alan ca să se facă auzit.

Cotten auzi cum se înteţeşte zgomotul motoarelor şi simţi cum rotoarele îşi cresc viteza de rotaţie. Pilotul le strigă ceva în ruseşte. Cuvintele lui nu aveau nevoie de nicio traducere. Trebuia să decoleze ca să-şi salveze elicopterul. Iar ei trebuiau să urce înapoi, la bord.

— Nu putem pleca fără lance, strigă Cotten acoperind sunetul motoarelor şi al focurilor automate.

— Ce putem face? întrebă John. Au blocat intrarea în Mausoleu.

Cotten se îndreptă către spatele elicopterului şi privi cu grijă în jur. Văzu că intrarea în Kremlin, pe sub Turnul Sfântului Nicolae, era la o depărtare de doar vreo două sute de picioare.

— Trebuie să ajungem până la poartă, îi strigă ea căpitanului Markov, în timp ce îi arăta cu mâna peretele Kremlinului.

Bărbatul dădu din cap în semn că a înţeles, şi transmise repede ordine către oamenii săi. Puse doi soldaţi să ia valizele cu computere şi să-l urmeze. Restul trebuiau să asigure focul de acoperire în timp ce el, împreună cu americanii, urmau să străbată în fugă distanţa scurtă ce îi despărţea de poartă. Apoi se întoarse lângă Cotten şi îi spuse:

— E-n regulă. Suntem gata!

— Mulţumesc, spuse Cotten

— Ce faci? întrebă Max. Trebuie să ieşim de aici. Elicopterul pleacă.

— Noi nu putem pleca, Max, îi răspunse tânăra. Dacă plecăm, câştigă ei şi nu vom mai avea unde să mergem. Asta este situaţia. Şi, în afară de cazul în care nu ai fi în stare să pui computerele Destiny în funcţiune, avem mare nevoie de tine să vii cu noi.

Elicopterul se legănă şi curentul descendent, creat de paletele sale, făcu imposibilă orice conversaţie. Max îl privi pe Alan apoi pe John. În cele din urmă, ţipă cât putu de tare către Cotten.

— La naiba! Condu-ne!

În timp ce elicopterul MIL MI-17 începu să se înalţe de pe caldarâm cu forţa unui uragan, lui Cotten i se păru că o auzise pe Lindsay ţipând după ei să se întoarcă, dar cuvintele se pierdură în mugetul de motoare.

Oamenii lui Markov deschiseră focul către siluetele negre ce blocau drumul către mormânt, în vreme ce micul grup, condus de către căpitan, se îndreptă în grabă către intrarea de sub turn.

— Cum ajungem în mormânt? ţipă John spre Cotten în clipa în care păşiră pe sub poarta majestuoasă, sub protecţia zidurilor Kremlinului.

Fără să încetinească nicio clipă, tânăra îi strigă peste umăr:

— Scaunul de rugăciune al lui Ivan cel Groaznic.

*

* *

Tor rămăsese cu privirile aţintite către monitorul care îi arăta interfaţa sistemului de operare a computerului cuantic Hades. Lucrurile se derulau uimitor de bine, chiar şi cu thodiumul acela degradat. Ţinea în mână copia Lăncii Sfinte şi se gândea ce bine i-ar sta atârnată pe peretele dormitorului său. Doar pentru atât era bună.

Mace nu-l prevenise că Fiul Zorilor i-o va înmâna personal. Nu-şi dorea ca vreodată să mai repete o astfel de experienţă. Lăsând la o parte toate ceremoniile şi ritualurile Rubiniilor la care luase parte Tor, Fiul Zorilor fusese până atunci doar o prezenţă distantă. Prea puţini dintre copiii Rubinii sau adulţii Nephilini se apropiaseră vreodată de el.

Şi cu toate acestea, el venise personal la Tor, apărând de nicăieri, ca o fantomă. Îl speriase de moarte, deoarece era foarte concentrat pe munca sa, când brusc auzi vocea lui de neconfundat venind de undeva din spate. După atâtea zile şi nopţi petrecute de unul singur în vechile barăci militare, aproape că îi sărise inima din piept de spaimă.

Apoi, când a fost nevoit să-i dea veştile proaste Fiului Zorilor, că lancea era un fals, se gândise că o să facă pe el de frică. Singurul moment în care se simţi ceva mai bine a fost când Bătrânul i-a spus că nu e vina lui.

Lui Tor îi păru rău de Mace. Rizben va trebui să suporte pedeapsa. Auzise deja titlurile de la Ştiri. Secretarul pentru Probleme de Securitate Internă a demisionat invocând motive personale. Într-un fel, Mace ar fi trebuit să se aştepte la asta, gândi Tor. Tipul era orgolios, egocentrist, şi un ticălos de cea mai pură speţă. Bineînţeles că, fiind un înger Decăzut, cel mai rău lucru ce i se putea întâmpla era să fie trimis cu nişte sarcini de rahat undeva la dracu-n praznic. Aşa-i trebuia, dacă se purtase ca un dobitoc încrezut.

Tânărul simţi o profundă părere de rău la gândul că tocmai el i-o prezentase pe Kai. Era o ticăloasă, dar era şi cea mai uimitoare femeie pe care o întâlnise vreodată. Un spirit liber şi un agent neînrolat. Se întreba ce o fi făcând acum, când Mace era eliminat din joc.

Se întoarse către monitor. Nu era rău pentru o bucăţică de rahat de thodium. Încă se mai ţinea la un loc. Cât de cât.

Acesta a fost momentul în care se auzi zgomotul inconfundabil al alarmei pentru intruşi.

VLADIMIR

Odată ajunşi în interiorul pereţilor Kremlinului, Markov o întrebă pe Cotten:

— Unde doriţi să vă duc?

Micul lor grup se mişca în grabă de-a lungul trotuarului ce se întindea în faţa clădirii arsenalului.

— Eu şi cardinalul Tyler trebuie să mergem în Catedrala Adormirii Maicii Domnului, îi răspunse ea. Domnul Wolf şi aparatura electronică poate să meargă în Centrul de criză, în încăperea care i-a fost pregătită.

La colţul clădirii de două etaje care găzduise arsenalul ţarului, Markov se opri şi dădu câteva ordine celor doi soldaţi care transportau computerele. Apoi îi arătă lui Max cu mâna spre dreapta şi spuse:

— Domnule Wolf, urmaţi-i pe aceşti oameni la Marele Palat din Kremlin.

Apoi Markov îi conduse, pe Cotten şi pe John, în stânga. Depăşiră în fugă Palatul de Stat din Kremlin şi trecură prin faţa celor două biserici, care se aflau în jurul Pieţei Catedralei.

După ce trecură în fugă prin faţa Bisericii Celor Doisprezece Apostoli, cei trei dădură colţul spre dreapta şi se îndreptară către intrarea Catedralei Adormirii Maicii Domnului. În timp ce urcau treptele către portalul sudic, Cotten privi în sus spre cele două picturi imense reprezentându-i pe cei doi arhangheli, care străjuiau intrarea pe ambele părţi.

— Cu siguranţă că ajutorul lor ne-ar fi de mare folos! spuse ea, arătând înspre îngeri.

Markov aprobă şi el, dând din cap fără să se oprească.

Porţile din fier forjat erau deschise, dar uşile duble, din lemn ghintuit erau închise şi încuiate. Căpitanul Markov trase de mânere, dar uşile, vechi de trei sute de ani, nu se clintiră niciun centimetru.

— Va trebui să aducem pe cineva să ne descuie catedrala, îi spuse el lui Cotten.

— Căpitane, nu avem timp. Te rog du-ne înăuntru chiar dacă asta înseamnă să spargi uşile.

Markov o privi mirat, de parcă i-ar fi cerut să urineze pe steagul Federaţiei Ruse.

— Căpitane! spuse John, ai amintit de faptul că o situaţie internaţională periculoasă escaladează cu o viteză neaşteptată. Te asigur că oricare ar fi aceasta, este ceva minor în comparaţie cu ce se va întâmpla cu noi toţi dacă domnişoara Stone nu poate intra în această biserică. Căpitane Markov, sunt cardinal al Bisericii Romano-Catolice şi director al echivalentului din Vatican al Serviciului Federal de Securitate, fostul dumneavoastră KGB. Te rog să mă crezi când îţi spun că ceea ce se întâmplă în această noapte pe tot globul este începutul unei serii de evenimente tragice care ar putea culmina cu un posibil…

— Căpitane Markov, trage în încuietori! îi ordonă Cotten.

Soldatul o privi o clipă uimit, apoi se întoarse către intrarea Catedralei Adormirii Maicii Domnului şi trase piedica pistolului automat de asalt pe care îl avea asupra sa. O secundă mai târziu trase o rafală de gloanţe în încuietoarea uşilor de lemn, groase de patru inchi, provocând o ploaie de aşchii ce zburau în toate părţile. Păşind înainte, lovi poarta în sunetul lemnului ce crăpa sub puterea impactului. Privi peste umăr şi spuse:

— Pe aici.

Grăbindu-se să pătrundă în catedrala rece şi tăcută, Cotten se simţi copleşită de amintirile atacului rebelilor. Interiorul era luminat doar de o mână de lumini aprinse ici şi acolo, ceea ce sporea impresia de ireal, de absenţă a restului lumii ce o cuprinsese şi în noaptea aceea fatidică, nu prea îndepărtată. În timp ce înaintau pe pardoseala din marmură, ochii tinerei mângâiau uşor locul în care pieriseră ucişi colegii ei, oamenii din echipa cu care lucrase de atâtea ori. Chiar şi în lumina slabă, vătămările aduse lucrărilor de artă de pe coloanele catedralei erau foarte vizibile.

Markov se opri.

— Acum încotro o luăm?

Cotten îi indică structura ce adăpostea scaunul de rugăciune al lui Ivan cel Groaznic.

— Să mergem, spuse militarul, în timp ce grăbea pasul către construcţia miniaturală.

Odată ajunsă în preajma acesteia, Cotten se îndreptă către spaţiul îngust dintre structură şi peretele catedralei. Apoi se strecură printre cei doi pereţi şi deschise uşa care conducea spre interior. Petele întunecate de pe podea marcau locul în care murise agentul PSS ucis mişeleşte. Scaunul ţarului fusese întors la loc, în poziţia iniţială. Cotten îl împinse într-o parte lăsând la vedere trapa către tunel. După ce o deschise, jurnalista le strigă însoţitorilor ei:

— Pe aici. Urmaţi-mă.

— Aşteptaţi! spuse Markov. Merg eu primul, în caz că ne aşteaptă vreo nouă ambuscadă.

Cotten îl urmări cum se lasă în jos in golul trapei. Apoi intră John. Chiar în clipa în care se pregătea şi ea să coboare, Cotten se opri brusc şi ascultă, simţind cum transpiră la auzul aproape imperceptibil al unor paşi ce se grăbeau în urma lor. Dacă soldaţii negri erau cei care se apropiau, nu puteau rămâne aici să lupte. De aici exista o singură cale de ieşire. În timp ce se întorcea ca să coboare, observă două siluete mici care se grăbeau prin întuneric.

— Pe perete, lângă plafon, este un întrerupător, îi spuse Cotten lui Markov, aflat în faţă, în timp ce închidea trapa după ea. După o secundă se aprinse lumina. Coboară în continuare de-a lungul tunelului şi ţine într-una stânga.

Când se apropiară de capătul primului şir de lumini, micul grup se opri.

— Pe perete există un alt întrerupător, spuse Cotten. Dar înainte ca Markov să aprindă luminile, tânăra ridică mâna cerându-le să facă linişte. Se auzi lovitura scurtă cu care trapa se închidea din nou în spatele lor. Suntem urmăriţi, spuse ea, şi îi făcu semn cu capul lui Markov să aprindă următorul şir de becuri.

Din câte îşi amintea Cotten, pasajul trebuia să înceapă să se lărgească. Trecură de deschiderile a mai multor tunele şi canale de scurgere, unele arătând de parcă nu mai fuseseră deranjate de sute de ani.

În faţa lor se ridica un rând de trepte din piatră care se sprijineau de perete şi duceau drept către intrarea camerei de depozitare.

Cotten se strecură până ce ajunse în faţa lui Markov. Uşa se deschise cu greu,.

— Veniţi! spuse ea după ce dădu uşa de perete şi aprinse lumina din depozit. Tânăra jurnalistă străbătu încăperea în grabă şi trase de mânerul uşii situate pe peretele opus. Împinse uşa şi aceasta se deschise lăsându-le cale liberă către coridorul întunecat din marmură neagră.

— Suntem aproape de intrarea de lângă care rebelii au tras în noi, spuse Markov. Veniţi în spatele meu! Cu pistolul în mână, gata de tragere, căpitanul îi conduse pe Cotten şi pe cardinal de-a lungul coridorului, în încăperea principală a monumentului funerar.

Din câte îşi amintea Cotten, acesta avea o culoare neagră precum cărbunele şi era luminată slab, iar pereţii erau împodobiţi cu fulgere decorative slab luminate. În centru se afla sarcofagul mare, închis în sticlă. Doar că de data aceasta, era o mare diferenţă.

Sarcofagul era gol.

Inima lui Cotten încetă parcă să mai bată în clipa în care privirile i se fixară pe locul în care zăcuse întins corpul lui Lenin. Laterala de sticlă a Sarcofagului era ridicată în sus, peste partea de sus a structurii.

— Unde este… – la vederea sarcofagului gol-goluţ, Markov prinsese parcă rădăcini.

— Nu-mi vine să cred, spuse Cotten. Fata păşi cu grijă către sarcofag şi îşi introduse mâna cu grijă, pipăind suprafaţa satinată pe care se odihnise trupul lui Vladimir Lenin încă din 1924. Nici urmă de Sfânta Lance. Mai rămăsese doar micuţa pernă albă cu o adâncitură uşoară în locul în care se odihnise capul lui Lenin.

— Asta căutaţi?

La auzul acelei voci, întoarseră cu toţii capetele către cealaltă parte a încăperii.

— Doamne, Dumnezeule, şopti Markov, dându-se un pas înapoi. Privea ca vrăjit la imaginea bărbatului ce stătea în picioare, într-un colţ al Mausolelului.

Falca lui John căzu, iar ochii i se deschiseră neîncrezători.

Timp de o clipă, Cotten crezu că inima i s-a oprit. Aerul devenise fierbinte. Tânăra credea că se sufocă. Nu-şi credea ochilor, în timp

ce-l urmărea pe bărbatul care vorbise şi care acum se îndrepta agale spre ea, ţinând strâns la piept Lancea Destinului.

Bărbatul era aproape complet chel, iar ochii săi erau mici şi întunecaţi. Avea mustaţă şi cioc. Era îmbrăcat într-un costum negru, cu cămaşă albă şi cravată închisă. Şi vorbea cu un accent rusesc foarte puternic. Ştiu exact cine anume era.

Tăcerea din mausoleu era atât de profundă, încât jurnalista îşi putea auzi sângele pulsând în urechi. Apoi îl auzi şoptind pe Markov:

— Tovarăşul Lenin? Sunteţi chiar dumneavoastră?

— Este o iluzie, căpitane, spuse Cotten, încercând să-şi păstreze controlul. Apoi se întoarse uşor către John şi îi spuse. De fapt este Fiara. Îţi aminteşti de Axum?

La sunetul vocii fetei John păru că se scutură de efectele şocului.

— Atunci a luat chipul călugărului gardian, iar acum încearcă să ne păcălească din nou.

— Ai un simţi al observaţiei foarte dezvoltat, preoţele, spuse *Lenin,* al cărui trup era înveşmântat într-o aură rubinie. Pot lua orice formă doresc.

Aerul din mormânt deveni foarte umed.

— Dă-mi Sfânta Lance, spuse Cotten, adunându-şi tot curajul ce-i mai rămăsese.

— Nu ai învăţat nimic, fiică a lui Furmiel? Ti-am spus, în Biserica Tezaurului, să pleci acasă. De ce nu mi-ai urmat sfatul şi nu te-ai salvat de la această dezamăgire?

— Dă-i relicva, spuse John. Ne-am mai confruntat şi până acum. Ai pierdut atunci, ai să pierzi şi acum. Nu poţi câştiga împotriva lui Dumnezeu. Te pot exorciza, aşa cum am mai făcut-o.

Lenin ridică o mână. Să nu îndrăzneşti să mai vorbeşti, preoţele. Dumnezeul tău nu este şi Dumnezeul meu. Batjocoritor, întinse în faţă mână în care ţinea Lancea Destinului. Oricine este cel care posedă această Lance Sfântă şi înţelege puterile pe care le deserveşte, ţine în mâinile sale destinul lumii întregi. O înălţă plin de mândrie. Acum eu sunt puterea pe care o deserveşte. Eu voi determina destinul lumii. Făcu un pas spre Cotten: Fiică a lui Furmiel, ai dat greş.

— Nu, spuse John, apoi făcu semnul crucii şi ridică crucifixul de aur pe care îl purta al gât. În numele lui Iisus Hristos, Domnul Dumnezeul nostru, teme-te de Crucea Domnului. Zburaţi armate duşmane. Fie ca mila Ta să pogoare asupra…

— Te exorcizăm! Vocea venea din holul care făcea legătura cu tunelul pe care tocmai îl părăsiseră..

Cotten şi John se întoarseră şi văzură două siluete ce tocmai intrau în camera mortuară. Corpurile lor erau îmbrăcate în robe albe precum norii şi emanau în jur o aură indigo, care, treptat, umplu încăperea. Cotten îşi aminti brusc de picturile celor doi arhangheli ce păzeau intrarea de sub portalul sudic al Catedralei. „Ar putea fi aceleaşi siluete?”

Una dintre ele înaintă şi rămase dreaptă, înaintea apariţiei fantomatice a lui Lenin.

— O tu, cel care ai decăzut din Rai, o tu, Lucifer, Steaua Dimineţii, Fiul Zorilor. Arhanghelul întinse o mână şi luă din mâinile fantomatice Lancea Destinului. Părăseşte aceste locuri, tu şi diavoleasca ta armată neagră. Pentru că Dumnezeu te-a trimis în Abis.

Imaginea fantomatică a lui Lenin se estompă treptat, în timp ce arhanghelul preluă lancea, forma lui Vladimir Lenin căzu pe podea. Deveni rigid, cu trăsături ca de ceară, aşa cum îşi amintea Cotten că îl văzuse prima oară. Tânăra privi îngerul.

— Cine eşti tu?

Arhanghelul îi înmână lancea:

— Nu-ţi fie teamă, fiică a Furmiel, pentru că Destinul se află în mâinile tale. Arhanghelul se întoarse lângă însoţitorul său. Apoi lumina deveni strălucitoare, făcându-i pe Cotten, John şi Markov să-şi acopere feţele.

Când deschiseră ochii, Cotten văzu că cei doi îngeri dispăruseră. Inima începu să-i bată tot mai repede şi începu să transpire. Privi fix la Sfânta Lance pe care acum o ţinea strâns în mână. Relicva părea că sclipeşte. Tânăra se întoarse către John.

— Eşti bine?

Înainte ca el să poată să-i răspundă, din hol se auziră voci care îi strigau. Cotten nu putea crede ceea ce văzu. Tera şi Devin alergau

spre ea. Jurnalista se aplecă şi îi luă în braţe, în timp ce obrajii i se acoperiră de lacrimi.

Chiar în urma lor veneau Alan şi Lindsay, împreună cu vreo şase soldaţi ruşi. Toţi gâfâiau.

— Cum aţi… întrebă Cotten.

— Tera şi Devin au sărit din elicopter imediat ce acesta a început să se ridice, spuse Lindsay. Voi fugeaţi deja către poartă. Aşa că am sărit jos şi noi.

— Am încercat să-l facem pe pilot să se întoarcă, spuse Alan, dar era deja în aer, iar gloanţele şuierau peste tot în jurul nostru.

— Copiii v-au urmat de parcă ştiau exact unde să meargă, spuse Lindsay. Ce s-a întâmplat? Privi mirată către trupul lui Lenin ce zăcea întins pe pardoseală.

Cotten zâmbi în timp ce-i strângea la piept pe Devin şi pe Tera, simţind că strângea în braţe doi îngeri. Apoi se ridică şi îi înmână Lancea Sfântă lui Alan. Du-te şi pune capăt acestei nebunii. Apoi se întoarse către Markov şi spuse: Căpitane, te rog condu-l la domnul Wolf.

Cotten îl privi pe John şi vorbi încet, în timp ce îl îmbrăţişă:

— Crezi că aceşti doi copii… ei au fost?

— Probabil că ni s-au dezvăluit, cine sunt ei cu adevărat, şopti el cu faţa îngropată în părul tinerei.

— Atunci poate că această bătălie s-a terminat într-adevăr.

GATA

Primul lucru pe care îl observă Mace a fost valul de fiori reci. Bineînţeles că era iarnă în D.C. Dar frigul acesta, aerul îngheţat ce-i lipea nările şi îi ardea plămânii nu se datora anotimpului. Era o răceală care se insinua precum fierbinţeala. Un fenomen nenatural, aberant care putea însemna un singur lucru.

Îşi înfundă mâinile în buzunare şi tuşi uşor, în timp ce făcea colţul. Furtuna îngheţată ce pusese stăpânire pe capitala naţiunii, a suspendat timpul şi a anulat orice mişcare, chiar şi cea mai uşoară fâlfâire a pleoapelor, încremenind totul precum sub un val îngheţat. Cristalele de gheaţă de pe trotuar crăpau sub tălpile pantofilor lui. Acum, la apus, marele oraş licărea mistic în prisme radiante, iluminate de ultimele vestigii ale soarelui ce aluneca în spatele curenţilor de gheaţă.

Mace se opri în faţa leului de granit ce părea a fi încuiat în interiorul propriului său mormânt îngheţat. Statuia şi geamăna acesteia pozau în linişte păzind intrarea clădirii. Mace păşi încet pe trepte, având grijă să nu-şi piardă echilibrul pe suprafaţa lor alunecoasă. Clădirea era închisă, aşa cum erau toate de când Proiectul Hades intrase în linie dreaptă. Introduse cheia în broască şi uşa grea, din lemn, se deschise făcându-i parcă loc să treacă.

Odată ajuns în interiorul clădirii privi spre lift, dar hotărî că e mai bine să nu-l utilizeze. Energia electrică putea fi oricând întreruptă „N-ar fi culmea să ajung să stau blocat într-un nenorocit de lift?” Bătrânul nu ar înghiţi niciodată o astfel de scuză.

Mace se prinse de balustrada din alamă şi privi în sus către scările ce se încolăceau în spirală către etajele superioare. Cele şapte rânduri de trepte, care duceau către curtea interioară, păreau că sunt extrem de departe. Îşi înveli mai strâns gâtul în fularul negru de lână şi o porni pe scări în sus ascultând din când în când zgomotul sec al propriilor săi paşi.

După al patrulea rând de trepte, îşi putea auzi fiecare urmă de respiraţie. I se părea că aici înăuntru este chiar mai rece decât afară.

Afurisita de încălzire era închisă, datorită propriilor sale acţiuni. Găsi asta amuzant, şi izbucni într-un hohot spontan.

În cele din urmă, ajuns la al şaptelea nivel, Mace aşteptă câteva clipe, încercând să-şi recâştige suflul. Afurisitul ştia că trebuia să urce şapte etaje şi tocmai de aceea îi ceruse să se întâlnească cu el exact aici. Ar fi fost la fel de uşor să se întâlnească în confortul camerei de zi din casa lui Mace. Cu o cană de ceai, în faţa focului din cămin. Dar această întâlnire nu avea să fie una prea plăcută, şi ştia că are să îngheţe în nenorocita aia de curte interioară.

Ecoul paşilor lui Mace crescu în intensitate pe măsură ce se apropia de curtea interioară. În clipa în care deschise uşa, fu izbit în plin de un val de aer arctic ce-i înţepă ochii şi îl făcu să lăcrimeze. Încercă să-şi sufle nasul ca să scape de secreţia ce-l înfundase brusc.

— Eşti punctual, Pursan, spuse Bătrânul, aflat în mijlocul curţii interioare. Luna, acum în faza de creştere, întindea umbrele scheletice ale copacilor desfrunziţi peste pardoseala din piatră.

— Credeai că am să întârzii? Am întârziat eu vreodată? întrebă Mace.

Vântul răvăşi părul cenuşiu al Bătrânului, suflându-l peste cap, dar lui Mace i-l suflă în faţă. Încercă să şi-l îndrepte cu mâna înmănuşată, dar eforturile sale erau zadarnice.

— Pursan, ştii de ce te-am convocat? Vocea puternică se rostogoli traversând în forţă distanţa ce-i mai despărţea. Făcu o pauză şi zâmbi: Bineînţeles că ştii.

Mace avea vârfurile degetelor înţepenite, chiar şi aşa protejate de mănuşi, iar nasul şi obrajii îşi pierduseră şi ele simţurile, odată cu degetele de la picioare.

— S-a terminat. Ai dat greş. Eşti o tristă dezamăgire. Ţi-am dat atâta putere, o poziţie atât de importantă. Dar nu ai apreciat toate acestea, nu ai fost recunoscător. Odată erai un general favorit al Legiunii mele. Ce ai devenit? Îi întoarse spatele şi păru absorbit de întunericul nopţii. Ce ar trebui să fac, Pursan? Ce-mi sugerezi?

— Am să mă revanşez. Mace înghiţi în sec.

Bătrânul se întoarse să îl privească cu faţa luminată de strălucirea slabă, ca de piatră, în timp ce privirea sa palidă şi rece îl străpungea.

— Nu te poţi revanşa faţă de mine.

— Te rog, spuse Mace. Te-am servit bine. Acesta este singurul meu eşec. Ne putem regrupa, putem construi arme mai puternice. Proiectul Hades a fost doar prima idee. Următoarea va…

— Opreşte-te. Nu poţi privi în viitor nici măcar o singură secundă? Am fost păcăliţi de la bun început. Aşa cum am bănuit, fetiţa este un soldat al lui Dumnezeu. Este cealaltă fiică geamănă a lui Furmiel şi într-o zi va conduce Armata Domnului împotriva noastră. Aceasta este moştenirea ei. A fost trimisă deghizată, astfel încât să n-o putem identifica. Acum stă alături de Cotten Stone.

— Cum puteam şti?

— Trebuia, fiindcă eu ţi-am încredinţat această responsabilitate, Pursan. Tu trebuia să o opreşti. Chiar trebuie să te îndrum la fiecare pas, în fiecare amănunt? Este atât de obositor. Din această cauză m-am bazat pe tine. Privi în jos, către cercul şi pentagrama gravate în piatra pardoselii. Şi celălalt copil, băiatul, şi el are binecuvântarea duşmanului nostru. El va conduce armata împreună cu fata. Ei împreună vor ridica împotriva noastră toate forţele. În timp, vor ajunge să comande Armata Indigo şi vor porni războiul împotriva Celor Rubinii. Acesta este destinul lor. Ce ironie, nu-i aşa, că acel computer cuantic al CyberSys este denumit Destiny?

Picioarele lui Mace fură cuprinse treptat în strângerea de fler a gheţii.

— Tot ceea ce îţi cer este încă o şansă.

Bătrânul ridică braţul şi o pală de aer îngheţat străbătu curtea interioară.

— Am terminat-o cu tine.

STEJARUL

Sunetul scrâşnetului metalic al cutiei de viteze a excavatorului era în concurenţă aprigă cu conversaţia ce avea loc la fermă.

Lindsay stătea în picioare, alături de Alan, pe locul în care fusese odată casa ei. Cei doi îi priveau pe Devin şi Tera care şterpeleau de unde puteau materiale de construcţii cu care să-şi construiască un fort.

— Nu par deloc afectaţi de toate cele prin care au trecut, spuse Lindsay.

— Ai dreptate. Parcă n-ar fi fost nimic. Asta este frumuseţea copilăriei, spuse Alan.

— Norocul lor că nu-şi pot imagina cum ar arăta lumea astăzi dacă Max nu ar fi fost în stare să termine computerul Destiny şi să-l pună în funcţiune şi dacă n-ar fi început să neutralizeze viermele Hades. Sigur am fi fost aruncaţi înapoi în întunecatul Ev Mediu dacă n-ar fi reuşit. Copiii nu ar mai căuta acum resturi din care să construiască un fort, ci ne-am jecmăni unii pe alţii ca să putem supravieţui.

— Ba chiar mai rău. Ne-am omorî unii pe alţii.

— Nu pot să uit că ruşii au fost atât de amabili încât au returnat Lancea Sfântă Muzeului din Viena. Prezentarea artefactului de către preşedintele rus, alături de Cotten şi John a fost ceva extraordinar.

— Acum, că Muzeul are adevăratul artefact, pun pariu că de acum încolo se vor strădui să asigure o securitate mult mai strictă acestei preţioase relicve.

— Priveşte-i, spuse Lindsay, atrăgându-i atenţia asupra lui Devin şi a Terei. Sunt atât de inocenţi, şi cu toate astea au atins miliarde de vieţi.

Alan zâmbi:

— Că tot vorbim de inocenţă, sper că acum şi numele bietului Ben Ray a fost reabilitat. În cele din urmă, familia lui are şi ceva bun de care să se agaţe, doar şi-a sacrificat viaţa pentru Devin. Încetul cu încetul, aşa cum am sperat, Devin ne dezvăluie tot ce s-a întâmplat. Încă lucrurile nu sunt legate, dar refac puzzle-ul bucăţică

cu bucăţică. Tot timpul trebuie să-mi reamintesc să-mi ascult băiatul şi să umplu golurile. Aproape că era să pierd numerele staţiei de radio pe care le tot repeta. Şi această mică informaţie a fost cea care i-a ajutat pe cei de la FBI să localizeze exact locul în care era sediul proiectului Hades. Datorită lui Max, care şi-a făcut partea lui, şi a FBI-ul care a năvălit peste reşedinţa Hades din Arkansas, putem acum să ne trezim dimineaţa pe o planetă mai sigură. Alan zâmbi uşor urmărind-o pe Tera cum încerca să-i umple mâinile lui Devin cu bucăţele de scândură. Nu ştiam că fetiţelor le place să construiască forturi, remarcă Alan.

— Şi noi, Cotten şi cu mine, am avut unul. De fapt, era mai mult o căsuţă în copac. Fusese construită în stejarul cel mare care se afla exact în acest loc, spuse ea, arătându-i trunchiul carbonizat. Era un copac magnific. Ce păcat!

— Aş dori să refacem tot ce aveaţi, să fie din nou exact cum au fost înainte de incendiu, dar, în circumstanţele date, tot ce mai putem face este să lăsăm ceva în urmă. Un memorial.

— Ceea ce faci pentru noi este deosebit, spuse Lindsay.

— Îmi face o mare plăcere. Aici ar trebui să fie ceva, ceva care să amintească de ceea de ce s-a întâmplat. Cel puţin, odată construite, apartamentele Jordan vor purta numele vostru.

— Presupun că da, spuse Lindsay. Nu, îmi pare rău, ai dreptate. Mă simt atât de pierdută, Alan. Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti aici, altfel nu aş avea către cine să mă întorc, la cine să apelez.

— Ştiu că nu-ţi place deloc să-ţi vezi căminul îngropat. Trebuie să fie foarte dureros. Dar tu, împreună cu Tera, cu Devin şi cu mine trebuie să ne pierdem urma. Atâta vreme cât copiii noştri sunt uşor de localizat, Rubiniii îi vor vâna şi le vor face rău. Am să găsesc eu un loc. Am banii şi resursele necesare ca să ne scot pe toţi din colimatorul lor. Înţeleg că nu-ţi place să ţi se spună ce să faci, dar cred că îţi dai seama că nu asta intenţionez. Este pur şi simplu o necesitate dacă vrem să supravieţuim.

Lindsay îşi înclină capul gânditoare:

— Bine.

— I-am cerut lui Max să preia responsabilităţile mele, astfel încât să pot să mă ocup de voi şi să vă pun iar pe picioare.

— Sper că nu va fi chiar atât de dificil, răspunse Lindsay. Nici eu şi nici Tera nu avem prea mulţi prieteni. Cred că putem s-o luăm de la capăt oriunde în lume. Mai bine trăim într-o colibă în Sumatra decât să îmi fie în permanenţă teamă că Tera ar putea fi rănită.

— Bine, spuse Alan.

— Asta îmi aduce aminte de Kai. Ce crezi că face acum. În noua ei viaţă?

— Vrei să spui pe cine mai jupoaie acum?

— Nu aveai cum să vezi, pentru că vorbeai la telefon, dar eu eram cu ochii pe ea atunci când vorbeai cu cei de la pază. Când a auzit că le spui să vină s-o escorteze afară din clădire, am crezut că o să-i iasă flăcări pe urechi.

— Are să-i treacă, spuse el.

Sunetul unul motor diesel care se apropia pe drumul spre fermă îi făcu să se întoarcă. Un camion imens cu platformă ridica nori de praf şi cenuşă în vreme ce se apropia greoi.

— Ce este asta? întrebă Lindsay.

— Ceva ce să marcheze locul în care, odată, era ferma voastră. O amintire vie a ceea ce s-a întâmplat aici, după plecarea ta şi a Terei.

Mâna lui Lindsay se ridică involuntar şi îi acoperi gura. Uimită, femeia observă încărcătura de pe platforma camionului. Pe platformă se lăfăia, legat în lanţuri, un imens stejar.

*

* *

Cerul părea parcă lustruit, de un albastru strălucitor, fără nici cea mai slabă urmă de nor. Soarele îşi trimitea razele prin geamul maşinii şi contribuia şi el la atmosfera fierbinte din interiorul acesteia, total diferită de cea de afară, de numai 23 de grade Farenheit. Cotten ţinea cu o mână volanul, iar pe cealaltă o ţinea nemişcată pe consolă, acoperită de cea a lui John.

— Mi-aş fi dorit să avem timp să admirăm luminile de Crăciun, spuse ea în timp ce conducea maşina în parcarea Aeroportului Internaţional din Louisville.

— Se pare că nu ocupa o poziţie tocmai prioritară pe lista noastră.

— Nu, spuse Cotten. Cu toate astea, nu avem niciodată timp să recuperăm. Doar timpul ne lipseşte. Ştiu că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru că aveai de lucru în New York şi am putut zbura aici pentru două zile, ca să sărbătorim Anul Nou cu Lindsay şi Tera, şi că le-am putut face o bucurie.

— Şi eu mă bucur că am putut veni. Mi-ar plăcea să petrecem o vreme împreună. Chiar mai mult, decât să admir luminile de sărbători. John îşi privi ceasul. Din nefericire mai sunt doar câteva clipe până când trebuie să mă îmbarc, spuse el.

— Nu vreau să pleci. Cotten se îmbufnă, răsucindu-se în scaun astfel încât să fie cu faţa spre el. Auzi şi ea vocea uşor răguşită ce o trăda, şi era sigură că şi el o auzise.

— Îmi va fi dor de tine, spuse el, eşti o femeie cu totul deosebită.

Cotten îşi lăsă capul în jos şi îşi şterse pe furiş o lacrimă de pe obraz.

— Am promis că n-o să fac aşa ceva, spuse ea. Îmi pare rău – începu să caute agitată în geantă, scoase un şerveţel şi îşi suflă nasul. Bine, spuse ea, ridicând din nou privirile şi aşezându-şi la loc o şuviţă rebelă. Mă bucur că am reuşit să trec peste asta şi să nu mă mai smiorcăi.

John îi zâmbi.

— Nu trebuie să fii întotdeauna tare.

— Ştii ce cred eu?

— Nu, ce anume?

— Sincronizarea este totul, spuse Cotten, încrezătoare.

— Ce vrei să spui?

— Ce-ar fi fost dacă ne-am fi întâlnit cu ani în urmă, înainte ca tu să te hotărăşti să devii preot?

John îi mângâie părul.

— Dar nu ne-am întâlnit atunci, nu-i aşa? Şi asta nu mai poate fi schimbat.

— Ştiu. Vocea ei era răguşită şi uşor înfundată.

— Suntem, totuşi, nişte norocoşi, noi doi. Chiar binecuvântaţi, că ne-am întâlnit.

— De ce trebuie toată treaba asta să fie chiar atât de grea? Simţea că, din nou, o podidesc lacrimile. Scoţi tot ce e mai rău în

mine. Nimănui nu-i place să vadă o tipă care plânge cu şiroaie de lacrimi. Şi mi se mai şi prelinge rimelul. Trebuie că arăt minunat.

John începu să râdă, apoi îi luă faţa în mâini:

— Eşti frumoasă. Chiar şi atunci când plângi.

Cotten îşi scufundă privirile în ochii lui albaştri, cei mai albaştri ochi pe care îi cunoscuse vreodată.

— Nu asta am vrut să spun. Tu scoţi din mine ce e mai rău. Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Tânăra privi ceasul de pe bord şi oftă zgomotos. Mai bine ai pleca sau ai să pierzi zborul. Te-aş conduce, dar mă tem că am să mă fac de râs. Aş izbucni în plâns imediat ce ai trece de stewardese. A spus-o aproape serios, apoi tăcu o clipă, evitând să reia conversaţia. De data aceasta vocea jurnalistei era strangulată şi serioasă. Zău că nu pot să te văd cum te îndepărtezi din nou de mine.

— E în regulă, spuse el şi deschise portiera. Deschide, te rog, portbagajul pentru mine.

Cotten apăsă pe butonul pentru deschiderea portbagajului şi ascultă zgomotul arcului ce se destindea. Coborî apoi din maşină şi se îndreptă către spatele maşinii, privindu-l cum îşi scoate genţile de voiaj.

— John! spuse ea.

Bărbatul îşi puse pe braţ sacul de haine şi îşi ridică privirile spre ea.

Cotten ştia că are gura deschisă, gata să spună ceva, dar nu avu curajul să rostească niciun cuvânt.

John puse sacul de haine jos, peste geamantan, apoi o cuprinse în braţe.

— Şi eu, Cotten. Şi eu.

{1} n.tr. Cuvertură cusută în casă, cu un model format din bucăţi diferite de material prinse între ele.

{2} n.tr. Varietate locală de varză, fără căpăţână.
{3} n.tr. Massachssets Institute of Technology - una dintre cele mai prestigioase instituţii de învăţământ superior din Statele Unite).

{4} n.tr. începutul refrenului cântat de pitici în filmul lui Disney, „Albă ca Zăpada”.
{5} n. tr. „Corsarii chivotului pierdut” - este titlul primului film din seria „Indiana Jones” al lui Steven Spielberg.
{6} n.tr. Moneda etiopiană.
{7} n.tr. Fără fir.